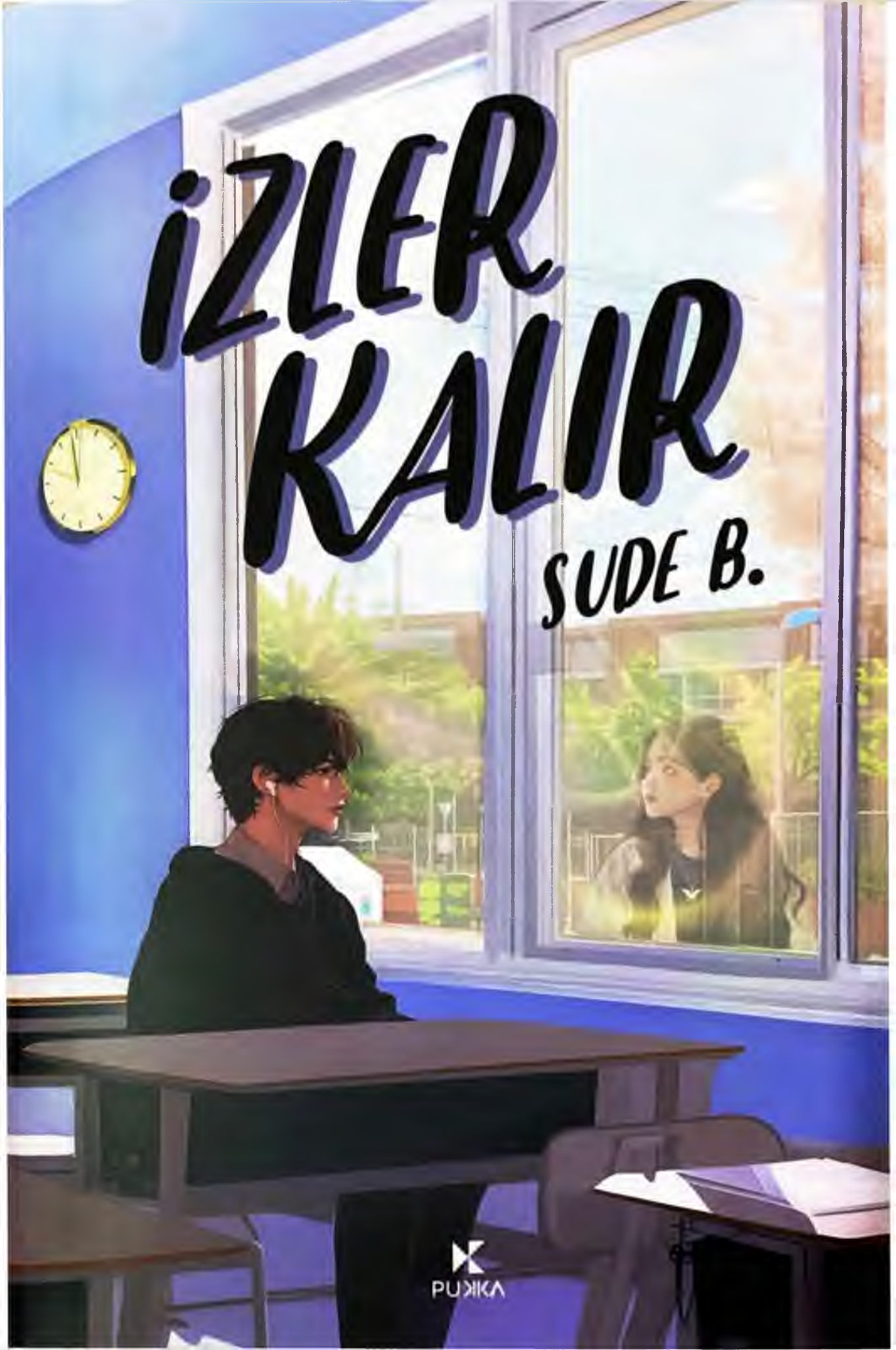
İZLER KALIR

SUDE B.

PUSKA

Soner'in kâbus dolu hayatı, doğduğu ilk günden başlamıştır. Hayata bir sıfır yenik başlayan herkes gibi çocukluğunu yaşayamadan bir gence dönüşmüştür. Yıllardır süregelen zorluklar ve çektiği acılar artık yaşamaya devam etmek için bir sebep bulamamasına neden olur. İkinci kez hayatını sonlandırmaya kalkışmak üzereyken, doğum gününe ve planladığı ölüm saatine on iki dakika kala Beste'nin ona attığı mesajlar, bu planından birkaç günlüğüne vazgeçmesine neden olur. Kendini, ertesi gün ve daha sonraki günler de ona yazacağını söyleyen Beste'nin ne yazacağını merak ederken bulur. Beste'nin ona mesaj attığı her gün planını ertesi güne ertelemeye devam eder. Soner, Birkaç mesajdan ibaret de olsa farkında olmadan kendisine yaşamak için bir sebep bulmuştur.

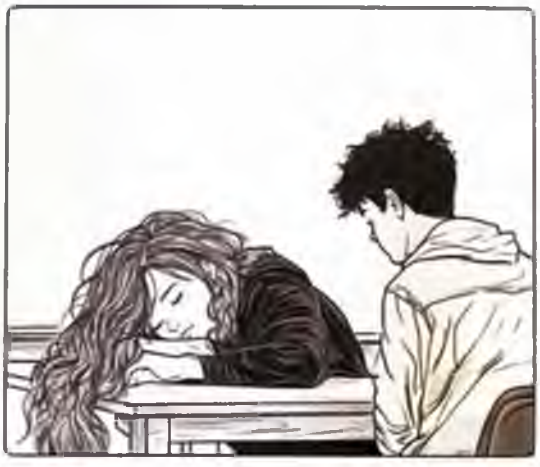
Öte yandan Beste, sınıfın dışlanan çocuğuna attığı mesajların onun gözünde hiçbir önemi olmadığını düşünmektedir. Bilmediği şey ise Soner'in onu daha küçük bir çocukken parkta gördüğü günden beri aklından çıkarmadığıdır.

/pukkayayinlari
PUKKA YAYINLARI
9 786259 520865

Ninova

İZLER KALIR

Sude B.

Genel Yayın Yönetmeni: Tuğba Atıcı Coşar
Yayına Hazırlayan: Buse Güler
Editör: Dila Öz
Ön Okuma: Neslihan Akman
Düzelti: Derya Özkan
Son Okuma: Damla Çağlı
Kapak Tasarımı: zebartdesign
Kapak Uygulama ve Sayfa Tasarımı: Merve Polat

1. Basım: Kasım 2024
ISBN: 978-625-95208-6-5
Sertifika No: 73186

Bu kitabın yayın hakları Pukka Basım Yayın TİC. LTD. ŞTİ'ne aittir. Yayıncının yazılı izni olmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

PUKKA YAYINLARI
Cumhuriyet Mah. Çelik Hançer Cad.
No:49 A ve B Bahçelievler / İstanbul
editor@pukkayayinlari.com

Duzenleme
Ny.ozlem

BASKI ve CİLT
Egem Basım Yayın ve Ticared LTD. ŞTİ.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad.
Odin İş Merkezi Kat: 2 No: 436
Zeytinburnu/İstanbul
Sertifa No: 43624

İZLER KALIR

SUDE B.

Ninova

İzler Kalır, bu hayatta Soner olup da
Beste'sini arayanlara ithaf edilmiştir.

Yazar Notu

Bu kitaba ulaşan, bu kitabı okuyan herkesin bunun bir kurgu olduğunu ve bir hayal gücü ürününden ibaret olduğunu unutmamasını istiyorum. Gerçek hayat çoğu zaman kurgulardaki gibi değildir. Soner Alkım karakteri bir hayal ürünü olduğu gibi aslında gerçeklikten uzak bir karakterdir. Bunun ayrımını hepimizin yapabildiğini düşünüyorum fakat yazan taraf olarak bir uyarı yapmak benim boynumun borcudur. İyi okumalar diliyorum.

11 Mayıs 2022
23.30 suları...
SONER ALKIM

Ölüme son otuz dakika.

Ölümüne ne kadar süre kaldığını bilebilir miydi insan?

Ben biliyordum. Ölüm gününü, ölüm saatini kendisi seçen herkes, her geçen dakikada ölümün adım adım kendisine yaklaşmakta olduğunu bilirdi.

Günlerden on bir mayıstı. Akrep ve yelkovanın aynı anda gecenin on ikisini gösterdiği vakitten sonra; ruhu yıllar önce kalbindeki mezara gömülmüş, bedeninin toprak altına girmesini senelerce arzulamış birisi, bir sonraki dakikaya şahit olamayacaktı bu gece.

Ruhu ölenler için yaşamak, nefes alıp vermenin bile meşakkatli geldiği bir mücadeleden ibarettir.

Yatağın kenarına çökmüştü bedenim. Sırtım yatağa yaslanmış, bu konumdaki kaçıncı saatimi devirmiştim bilmiyordum. Saatlerdir elimde tuttuğum fotoğraf karesini izliyordum. Annemin, abimin ve henüz altı aylıkken hayata gözlerini yummuş kardeşim Ada'nın bir arada olduğu tek fotoğraftı bu. Ada, annemin kucağındaydı ve annem kameraya sıcacık bir gülümseme ile bakıyordu. Abim onu bildim bileli gülmemiş olan suratıyla annemin yanına oturmuş ikisini izliyordu. Fotoğrafı çeken kişi bendim ve ellerim titrediğinden üçü de tam olarak net değildi. Bu haliyle bile çok güzel görünüyorlardı.

Onlardan geriye kalan tek şey bu net olmayan fotoğraf karesiydi.

Derin bir nefes alıp fotoğrafı, Ada'nın yerde duran biberonunun yanına bıraktım; ölmeden dakikalar öncesinde hazırladığım ve asla içemediği o mamanın bulunduğu biberonun yanına.

Yutkunarak bakışlarımı biberondan ayırdım. Bugün hayatımın kalan son günüydü. Saatin tam olarak on iki olmasını, takvimlerin on iki mayısı göstermesini bekliyordum. Telefonumdan alarm sesi yükseldiğinde küçüklüğümden beri nefret ettiğim ama kullanmaya mecbur olduğum illetten elimde ne kadar varsa hepsini damarıma enjekte edecektim.

Bu evde, bu odanın içinde ölüp gidecektim. Cesedim kaç gün, kaç hafta hatta belki kaç ay sonra bulunacaktı kim bilir?

Ölmeden önce yapmak istediğim tek şey abimin defterini okumaktı. Kendimi bildiğim ilk andan beri abimin elinden düşmeyen siyah deri kaplamalı bu defter, onun ölümünden yaklaşık üç sene sonra ilk kez elime geçmişti. Arkadaşı Doğa'ya emanet edip bunca sene bana bir kez bile dokundurtmadığı defterini, intihar etmeden önce kendisi gibi yok ettiğini düşünmüştüm. Arayıp bulamamamın sebebinin bu olduğunu düşünürken aslında defterin Doğa'ya emanet edildiğini bugün öğrenmiştim.

Hepsini okumaya vaktimin olmadığının bilincindeydim ki hepsini okumak da istemiyordum.

Yere bıraktığım telefonumdan saati kontrol ettim ve defterin ilk sayfasını açarak başladım okumaya.

23.34

"Annem hep bana adın gibi yaşa der. Yiğit ol, mert ol, dürüst ol der. Kişinin adını yaşattığını düşünüp bana bu ismi verdiğini söylemişti. 'İlk göz ağrım,' demişti bana. 'Sen benim ilk göz ağrımsın. Sadece iyi bir insan ol, başka bir şey istemiyorum.' Bunu söylediğinde sadece yedi yaşındaydım, o zaman ne demek istediğini anlamamıştım ama şimdi on yaşındayım ve anlıyorum. Şartlar beni erken büyümeye zorladı çünkü.

Ben Yiğit, on yaşındayım. okula gidiyorum ama derslerim çok kötüdür. Pek arkadaş canlısı değilimdir, kimseyle konuşmam, kimse de benimle konuşmaz. Annem ve kardeşim hariç herkesten nefret ederim fakat annem,

beni her defasında nefretin çok güçlü bir duygu olduğuyla alakalı uyarır. Kimseden nefret etmemeliymişim, kimse benim nefretimi dahi hak edecek kadar kıymetli değilmiş. Söylesene anne bana, sen olsan sen de babamdan nefret etmez miydin?

Ederdin.

Bu defteri kimseye anlatamadıklarımı dökmek için kullanacağım. Ara ara uğrar ve hayatımda ne gibi değişimler olduğunu yazarım.

Değişimler? Hayatında değişimler olacağına kim inandırıyor seni Yiğit?"

23.36

İlk sayfa bitmişti, sayfayı değiştirdim. İlk sayfada yazdığının üzerinden tam iki yıl geçtikten sonra bu sayfayı yazmıştı.

"Altı yaşındaki kardeşim tam bir salak.

Babam onu dövmesine rağmen ondan nefret etmeyip bir gün kendisini seveceğini düşünecek kadar salak.

Ama ona kızamıyorum çünkü bir zamanlar ben de aynı onun gibi salaktım.

Büyüdükçe insan gerçekleri kavrayabiliyor. Kardeşim ne zaman büyüyüp babasının ne kadar iğrenç bir insan olduğunu fark edecek? Büyümesini ve gerçeklerle yüzleşmesini istemiyorum. Babam ne yaparsa yapsın o mutlu, yüzü hep gülüyor. Hep öyle kalmasını istiyorum. Bir gün gerçeklerle yüzleşmesin istiyorum.

Kardeşimin hiç büyümemeye ihtiyacı var."

23.37

Ama büyümüştüm. Büyümüştüm ve bahsettiği gerçekler birer tokat gibi yüzüme çarpmıştı.

Sayfaları çevirip daha ileri tarihli bir yazıyı okumaya başladım. Küçük kardeşimiz Ada'nın doğduğu ilk zamanlara denk geliyordu şu an açık olan sayfa.

"Ada çok küçük ve masum; aynı Soner gibi.

Allah'im Ada'yı neden bizim yanımıza gönderdin? Onun hayatının bu evde cehenneme döneceğini göremiyor musun? Peki annem? Annem neden bu kadar bencil bir insan? Kocasının nasıl birisi olduğunu göremeyecek kadar kör değil. Nasıl bu adamdan bir çocuk daha yapabilir?

Kardeşlerime çok üzülüyorum ama elimden hiçbir şey gelmiyor. Allah'im lütfen, Ada'yı ve Soner'i bu evden kurtar.

Sıra bana gelirse eğer... Ben de kurtarılmayı isterim."

23.39

Ölüm de bir kurtuluş değil midir?

Çok daha ileri sayfaları açtım.

"Artık yirmi yaşındayım.

Kendinden küçüklere zorla uyuşturucu satan, korkusundan babasının sözünden çıkamayan, her Allah'ın günü bağımlılığı gitgide artan, saplandığı bok çukurundan kurtulmayı beceremeyen yirmi yaşında bir gencim.

Bugün babamın bundan sekiz yıl önce bana yaptığı kötülüğü Soner'e de yapmaya başladığını öğrendim. Nasıl bir abiyim ben? Kardeşimin yanında olup onu

koruyamayacaksam abi olmamın ne önemi var? Kendime olan öfkem ve kinim o kadar büyük ki. Annem kimseden nefret etme derken kendimden nefret etmemem gerektiğini bana öğretmeyi unutmuş zamanında.

Artık kendimden nefret ediyorum.

Ama bu rezalet hayatımın içinde güzel olan tek bir şey var: Doğa.

Doğa'm.

Öyle güzel, öyle iyi... Yanındayken kendi pisliğimin ona bulaşmasından öyle korkuyorum ki.

Hayatı yaşanır kılmaya değen kişi o ama bunu hiçbir zaman bilemeyecek."

23.41

Arka sayfalara geçtim.

"Babam öldü.

Annem gözlerimizin önünde onu öldürdü. Kalbimin bir an bile sızlamaması beni vicdansız, kötü bir insan yapar mı?

En ufak bir üzüntü hissetmemek beni insanlıktan çıkarmaz, değil mi? İnsan olmak için duygulara ihtiyaç vardır ama ben uzun zamandır hiçbir şey hissedemiyorum. Bedenim boşlugun içinde savruluyor sanki. Uyuşturucunun etkisi mi bu? Yıllardır bu illetin bedenime verdiği türlü zararları görmüştüm ama en kötüsü, beni hissiz bir insana dönüştürmesi oldu.

Babam elinde bıçakla Soner'e yaklaşırken hiçbir şey yapamadım. Bedenim ağır geldi, hareket edemedim.

Son kez kardeşim gözlerime baktı, belki de bir şeyler yapmamı bekledi ama olduğum yerde izleyebildim sadece.

Söylemiş miydim? Kendimden çok nefret ediyorum."

23.43

"Doğa'nın sevgilisi olmuş.

Üzülmem mi gerekir, yoksa o mutlu olduğu için sevinmem mi gerekir bilmiyorum. Ben zaten ne hissetmem gerektiğini hiç bilemiyorum.

Gözlerimden yaşlar akıyor ama ağladığımı hissedemiyorum. Yaşlar yanaklarımdan süzülürken bile yanağımda o ıslaklık hissi olmuyor. Sanırım sadece duygularım değil bedenim de iyice hissiz bir varlığa dönüştü.

Ben her gün ölmeyi diliyorum.

Biliyorum bu bencillik. Biliyorum Soner'i yalnız bırakmamalıyım. Ona bir darbe de ben vurmamalıyım ama artık dayanamıyorum. Ben de yoruldum ve bir çıkış yolu bulamıyorum.

Sanırım her şeyin bittiği noktadayım."

23.45

Deftere yazılan son yazı buydu. Abim ölmeden bir gün önce bunu yazmış ve sonra defteri Doğa'ya vermişti. Ertesi gece ise intihar etmişti.

Defterin ara sayfalarında yazan çok şey vardı ama ben hepsini okumaya dayanamayacaktım. Yaşadığı sırada abimin kendi iç dünyasında neler olduğunu hiçbir zaman öğrenememiştim. Duygusuzun teki olduğunu, kendi

dışında hiçbir şeyi önemsemediğini düşünürdüm hep. Duygusuz olduğu konusunda yanılmamıştım ama bunu o istememişti.

Defteri yere bırakıp kafamı yatağa yaslayarak tavana baktım. Doğum günüm, ölüm günüm için en ideal gündü. Doğduğum günde dünyayı terk edecektim ve bunu kimse bilmeyecekti.

Hiç yaşamamış, onca acı hiç çekilmemiş, hiç sevilmemiş ve sevmemiş, hiç hissetmemiş gibi yok olup gidecektim bu hayattan.

Ölüm beni korkutmuyor, aksine sevindiriyordu. Anneme, abime, Ada'ya kavuşma düşüncesi beni nasıl korkutabilirdi? Ailemi çok özlemiştim ve artık bu hasretin bitme vaktiydi.

Tavanı izlemeye devam ederken yere bıraktığım telefondan yükselen bildirim sesi, engel olamadığım bir şaşkınlıkla bakışlarımı o yöne çevirmeme sebep oldu. Benim telefonuma hiç bildirim gelmezdi. Hiçbir sosyal medya hesabım, üç yıldır kullandığım telefonumun rehberinde kayıtlı tek bir numara yoktu. Dokuzuncu sınıfta alındığım ve sonra kendim çıktığım sınıf grubu haricinde bir sohbet dahi yoktu son mesajlarda. Telefonun bildirim sesinin nasıl olduğunu bile şimdi öğrenmiştim.

Bildirim sesi art arda sayısız kez tekrarladı.

Ekranı açıp gelen bildirimlere bakmak istediğimde gözlerim ilk önce saate kaydı.

23.48

Son on iki dakika.

Kayıtlı olmayan bir numaraya aitti gelen mesajlar.

İlk mesajı içerisinde bol *m* barındıran tek kelimelik bir, "Selam," idi. İnsanlar mesajlaşırken bile harfleri uzatacak kadar neşe doluydu. *Tuhaf.*

Bilinmeyen Numara

Öncelikle kim olduğumu bilmiyorsun, o yüzden kendimi tanıtayım. Ben Beste.

Beste. *Pembe bereli kız.*

Bilinmeyen Numara

Gerçi şimdi adımı söyleyince de tanımamış olabilirsin beni. Bu senenin başından beri seninle aynı sınıftayız. Çevreye pek ilgin olmadığı için benim varlığımı bilmiyor olabilirsin.

Varlığını sınıfa adımını attığı ilk gün fark etmiştim. Beste, on iki yaşındaki Soner'in pembe beresini alıp senelerce sakladığı o kızdı. Birinin varlığından şüpheliysek, bu ben olmalıydım.

Beste fark edilmeyecek birisi değildi. Açık tonlardaki kahverengi saçları dalgalıydı. Teni bembeyazdı ve saçlarıyla aynı renkte gözlere sahipti. Kusursuz diyebileceğim yüz hatlarıyla bakanı hayran bırakacak bir güzellikteydi. Bunların farkındaydım. Farkındaydım çünkü...

Bilinmeyen Numara

Seni görüyorum, her ders ya uyuyorsun ya da pencereden dışarıyı izliyorsun. Sınav notlarının düşük olması ve her ödevden eksi alıp performans notlarını da düşürmen içime sinmiyordu.

Bilinmeyen Numara

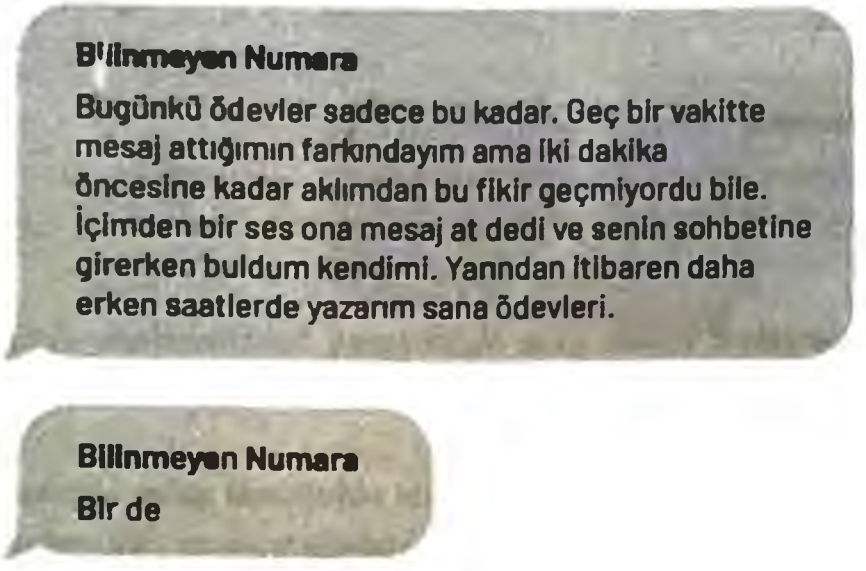
Bunu yapan tek kişi sen olunca haliyle göze çarpıyor. Dersi takip etmesen de ben sana her gün verilen ödevleri ve yayınlanan sınav tarihlerini atmaya karar verdim. Neden yaptığımı sorma, içimden geldi.

Ödevler ve sınavlar mı? Bunların hiçbiri umurumda değildi ancak okuduğum bu mesajlar hepsinden daha çok umurumdaydı.

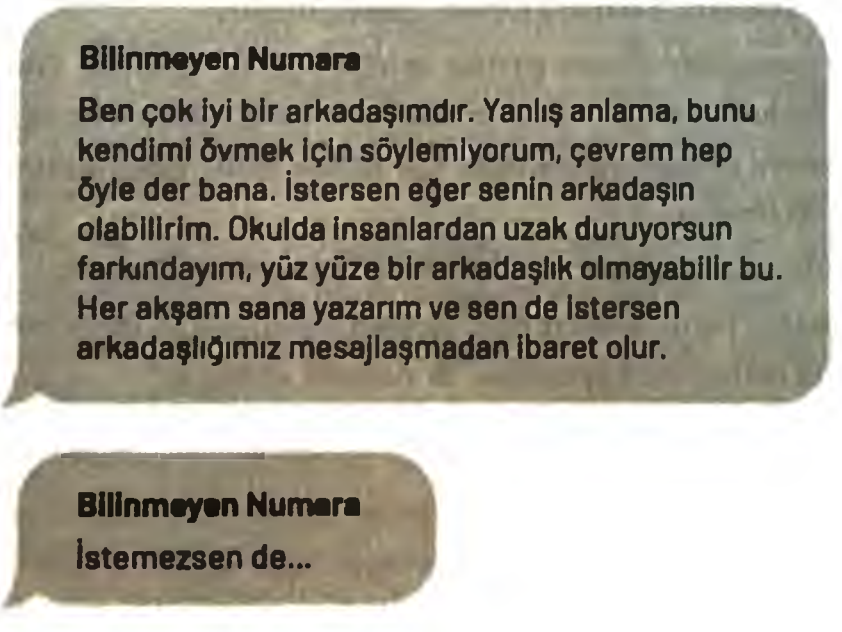
Bilinmeyen Numara

Rahatsız olacaksan söyle bana lütfen, alınıp gücenmem. Her neyse, ödevlere geleyim ben. Matematikte ünite sonu değerlendirmesi yapılacak ve İngilizceden de hocanın verdiği kelime listesi ezberlenecek, yarın quiz var.

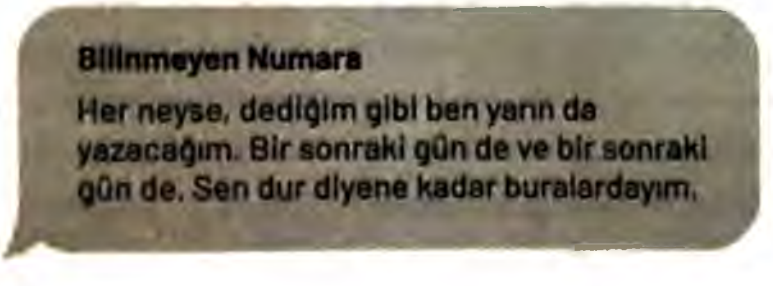
Dışarıdan bakılınca trajikomik bir durumun içerisindeydim. Ölmek için dakikaları sayan birine ertesi günün ödevleri atılıyordu. O kişi yarını görmeyecekti bile. Yine de mesajların ilgi çekici yanı vardı; Beste'den gelmişlerdi.

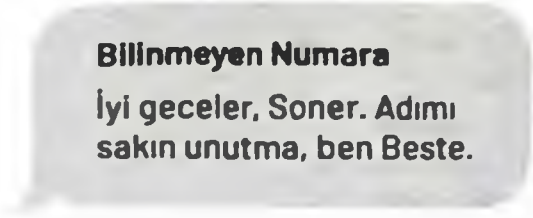

Numarasının altındaki *yazıyor* kısmına takıldı gözlerim. Ben okurken o ardı ardına mesajlarını yazmaya devam ediyordu.

Yazmayı kesti birkaç saniyeliğine. Ardından yine *yazıyor* göründü numarasının altında.

Ve son bir mesaj.

Mesajları tekrar tekrar baştan sona okuduğumu hatırlıyordum. Ama profilindeki fotoğrafa kaç kez baktığımı, attığı mesajları kaç kez okuduğumu bilmiyordum.

Kendime gelmemi sağlayan, saat tam on iki olduğunda çalan alarmın sesi oldu. On iki dakika boyunca mesajlarını okuduğumu o an fark ettim. Gözlerim yerdeki şırıngalara kaydı. Şimdi bütün uyuşturucuyu kendime enjekte etme vaktiydi ama on iki dakika öncesindeki kadar kararlı hissetmiyordum. Okuduğum mesajların devamını merak eder olmuştum. Beste yarın ne yazacaktı?

Sonraki gün ne yazacaktı? Yazmaya devam edecek miydi?

Alarmı kapatıp şırıngaları elimin tersiyle ittirerek görüş açımdan çıkmalarını sağladım. Birkaç gün daha, en azından Beste bana yazmayı kestiği zamana kadar yaşamaya devam edebilirdim. On dokuz yıldır yaşıyordum, bir süre daha sabredebilirdim.

Beste farkında olmadan yaşamak için bir sebep bulmamı sağlamıştı.

Numarasının üzerine basıp "rehbere ekle" kısmına dokundum. Beste'nin numarası yıllar sonra rehberime kaydedilen ilk numara olmuştu.

Birkaç mesaj atmıştı. İşte bu mesajlar umudun başlangıcına sebep olmuştu.

8 Ekim 2022

BESTE SONGUR

Küçüklüğümden beri iyilikle ve sevgiyle büyütülmüş birisiydim. Annemle babamın merhametiyle sevgisi öylesine büyük ve derindi ki onların çocuğu olarak benden tam aksi bir karakterin çıkması beklenemezdi.

Olayların iyi yönüne bakmaya, insanların iyi yanlarını görmeye çalışarak büyütülmüştüm. Bu yüzdendir ki sevmediğim insanların bile iyi yönlerini görmek için çabalardım. Empati yapabilme yeteneğimin çok geliştiğini, bunun çok hoşuna gittiğini söylerdi annem hep. Evet, bunu bir yetenek olarak adlandırırdı annem. Zira bu dünyada empati yapmaktan yoksun insanlar bu denli fazla olduğu sürece, empati yapabilen azınlıktaki insanların onun gözünde farklı bir konumda olduğunu söylerdi.

Ben böyle düşünceli insanlarla büyümüştüm. Böyle de bir insandım.

On yedi yaşında, lise son sınıf öğrencisi; aklını fikrini, günlerini, bedenini bile yılın sonundaki sınava adamış tipik bir gençtim. Tek kaygım iyi bir üniversite ve bölüm kazanamayıp emeklerimin boşa çıkma ihtimaliydi. Kendimi bildim bileli derslerime düzenli çalışırdım. Hiç sınav haftasında tutuşan, ödevlerini son güne bırakan o öğrencilerden olmamıştım. Benim her günüm bir düzen içerisinde geçer, o gün içerisinde yapacaklarımı önceki günden aklıma kazırdım.

O gün bir şeyi bile tamamlayamadığımda günü huzursuz bitirirdim. Konu fark etmeksizin hayatımdaki her durumda mükemmeliyetçiydim. Bir ödev mi hazırlayacaktım? En güzeli ve özenilmişi olmak zorundaydı. Resim mi çizecektim? O resim kusursuza yakın olmalıydı.

Odam, kıyafetlerim, saçım, kitaplarım ya da akla gelebilecek bana ait olan her şey bir düzende olmak zorundaydı.

Böyle seviyordum ve küçüklüğümden beri bu böyleydi. Sabahları okula gitmeden önceki kısıtlı vaktimde dahi odamı düzenleyip öyle çıkmak için uğraşırdım.

Bu düzenli hayatımın orta yerine darmadağınık birisi düşüverdi bir gün. Simsiyah saçlarından tut, okul formasının üstüne giydiği siyah kapüşonlusuna kadar her şeyi dağınık bir oğlan.

Ama hayır, asıl dağınıklık dıştan görünen değildi. Darmadağınık bir ruha sahipti o. Bunu ona baktığınız ilk saniye hissedebilirdiniz.

Ben de hissetmiştim. Geçen sene alan seçimi nedeniyle aynı sınıfa düştüğümüz ilk gün, onu sınıfta gördüğümde anlamıştım aslında onun diğer herkesten çok farklı olduğunu. Herkesten ayrı bir ruha sahipti. Beni ona çeken de buydu sanırım. Oturmak için boş bir sıra ararken en arkada, cam kenarındaki sırasında oturan onunla göz göze gelmiştim. Uzaktı aramızdaki mesafe, buna rağmen bir bana bir de yanındaki boşluğa baktığını görmüştüm.

İçimde bir his filizlenmişti ve bu his bana hiç yabancı gelmemişti. İlk kez gördüğüm bu gözlerin sahibine baktığımda bir tanıdıklık hissi yer edinmişti kalbimde. Tuhaftı çünkü onu daha önce görmediğime o kadar emindim ki.

Yanındaki boşluğa bakması, beni yanına davet etmek istemesinden kaynaklıdır diye düşünmüştüm. O zamanlar bana anlamsız gelen bir heyecanla tebessüm etmiş ve bunun gerçekleşmesini beklemiştim. Fakat ondan bir ses çıkmayınca, üstelik dokuzuncu sınıftan beri aynı sınıfta olduğum arkadaşım Ceylin beni ısrarla bizim için tuttuğu sıraya çağırınca, istemeye istemeye de olsa adımlarımı o tarafa yönlendirmek zorunda kalmıştım.

Soner Alkım.

Adını o gün, o bakışmanın üzerinden çok geçmeden öğrenmiştim. *Soner.* Duyduğumda ismi kulağıma o kadar güzel gelmişti ki ona bu isimden başkası uyamazmış gibi hissetmiştim. Onun cam kenarındaki sırasının aksine biz duvar kenarındaki son sırada oturuyorduk. O an istediğim gibi onun yanına oturamamıştım ama sıralarımızın aynı hizada olması kafamı çevirip kolaylıkla onu görmeme imkân sağlamıştı.

Hiç ilgimi çekmeyecek bir tip olmasına rağmen aynı zamanda nasıl bu kadar ilgi alanıma girebildiği bunca zamandır cevap veremediğim sorulardan sadece bir tanesiydi.

Dersle asla ilgilenmezdi, hocalar tahtada ders anlatırken o ya başını kollarının arasına gömüp uyur ya da camdan dışarıyı izlerdi. Gün içinde sırasından kalktığını gördüğüm nadirdi. Sabah herkesten önce gelip bir heykel gibi sırasına kurulur, okulun bitiş saati gelene kadar ne konuşur ne de hareket edip varlığını belli ederdi.

Sessizce kendi dünyasına kapanmış biriydi.

Belki de ilgimi çekme nedenlerinden biri, çevremde onun gibi birisini hiç görmemiş olmamdandı. Bilmiyordum.

Tek bildiğim bir şekilde onunla iletişime geçmek istediğimdi. Bir şekilde o sessiz dünyasına dahil olup onun hakkında daha çok şey bilmek istiyordum çünkü onun hakkında okuldaki herkesten bir şeyler duymak çok can sıkıcı bir hal almaya başlamıştı. Herkes gibi duyduklarımla yargılamak istemiyordum onu. Kaldı ki ortada dönenler doğruysa bile onun hatalı olduğu tek bir nokta yoktu bana göre.

Bu yüzden hayatına dahil olabilmek adına on birinci sınıfın sonlarında ödevler bahanesiyle yazmaya başlamıştım ona. İstisnasız her akşam ona ödevleri yazıyordum. Bazen canım sıkkın olduğunda sohbetine girip içimi döküyordum. Çoğunlukla sadece okuyordu. Yalnızca sınıfta değil konu mesajlaşmaya gelince bile sessizdi. Beni aylardır engellememiş olmasını bundan rahatsız olmamasına yoruyordum.

Rahatsız olsaydı engellerdi. Öyle olurdu değil mi?

Tam da şu anda telefonumun klavyesinde gezinen parmaklarım bu düşüncelerle birlikte duraksadı. Yine Soner'e ödevleri yazdığım anlardan birindeydim ve kendi kafamın içinde savrulup duran düşünceler yüzünden durmak zorunda kalmıştım. Birinin her akşam ardı ardına bir sürü mesaj sıralaması beni rahatsız eder miydi?

Omuz silktim. Etmezdi.

Bu sebeple parmaklarım yeniden hareketlendi.

Beste

Edebiyattan 45-50 arası okuyup özet çıkaracakmışız. Matematikte diziler konusundan soru çözüp yapamadıklarımızı hocaya gösterecekmişiz. Eğer soru götürmezsek yapmadığımızı düşünüp eksi verecekmiş ama bence çok saçma.

Beste
Belki ben hepsini yapabildim ve soracak sorum çıkmadı? Bu ihtimal neden düşünülmüyor hiç anlamıyorum.

İlgileniyor muydu, art arda sıraladığım her mesajı okuyor muydu hiçbir fikrim yoktu. Ne zaman ona yazmaya başlasam sanki Soner karşımdaymışçasına aklımdan geçen her düşünceyi klavyeye aktarıyordum. İşin kötü kısmı eğer karşımda olsaydı bunun on katından daha fazla konuşabilirdim.

Beste
Tarihte inkılap tarihine çalışılacakmış, sözlü varmış. Arzu Hoca'nın sözlülere ne kadar önem verdiğini biliyorsun. Her eksi performans notundan düşen beş puan demek, o yüzden iyice çalış ve beş soruda yirmi beş puandan olma. Hem inkılap tarihi çok zevkli bir konu bence.

Yazdıklarımı gönderdikten sonra her seferinde tekrar okuyup dudaklarımı dişliyordum. *Buna gerek var mıydı Beste, bu detaylarla ilgileniyor mu sence Beste*, diye diye kendimi yemeye bayılırdım.

Beste
Keşke daha çok tarih dersi görsek. Hiçbir derse bu derse olduğum kadar bağlı değilim. Aslında çok tarihi kitap da okurum, biliyor musun?

Beste
Ama bu sene sınav yılı olduğundan kitaplara kendimi çok vermemeye çalışıyorum. Yoksa bir oturuşta beş altı saat kitap okuduğum oluyor.

"Çok gereksiz detaylar veriyorsun, Beste," diye fısıldadım kendi kendime. "Dur artık."

Beste

Neyse ben yine çok konuştum galiba. Gereksiz ayrıntı vermeye başladım. Muhtemelen bu kadar çok mesaja bakıp gözlerini falan devirirsin, bu salak ne saçmalamış diye. Ben öyle yapardım mesela.

Beste

Küfür de edebilirsin gerçi ama günlük hayatta küfür kullanıyor musun bilmiyorum.

Aslına bakarsan Soner, ben senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

Beste

Dışarıdan hiç öyle bir tipe benzemiyorsun fakat içini bilemeyiz değil mi? Herkes gibi seni dışarıdan gördüğümle yargılamak istemiyorum, o yüzden bu konuda fikir öne sürmeyeceğim.

Aslı astarı bilinmeyen, kulaktan dolma bilgilere inanıp onun hakkında varsayımlar yapmak Soner'e yapılan büyük bir kötülüktü. Kimsenin bunun farkında olmaması beni çok üzüyordu. Hakkında söylenenleri pek önemseyen birine benzemiyordu fakat içinde neler yaşanıyor, aklından neler geçiyor kimse bilemezdi. Sanılanın aksine ona söylenen her söz içine oturuyor olabilirdi. Ben öyle olduğunu düşünüyordum.

Hayır, hissediyordum.

Beste

Neyse ben en son ödevlerden bahsediyordum galiba. Bugünkü ödevler bu kadar ama pazartesi gününden itibaren sınavlar başlıyor. Sınav takvimi daha yayınlanmadı bile, sence de çok saçma değil mi?

Beste
Pazartesi gününe dört gün kalmış ve daha ortada bir sınav takvimi yok. Hangi gün neyin sınavı olduğunu bilmeden neye çalışacağız biz? Koskoca okulda bunu sorun eden benden başka kimse yok mu, merak ediyorum.

Hırsla klavyenin üstünde gezinmeye devam ediyordu parmaklarım.

Beste
Nefret ediyorum bu okuldan. Bu sene nakil aldıracaktım aslında ama sonradan vazgeçtim. Nedenini soracak olursan,

Sormazdı ki.

Beste
Sormayacaksın gerçi.

Bununla ilgilenmeyecekti de.

Beste
Öylesine bir sebepten işte.

Çünkü seni deli gibi merak ediyorum ve bu okuldan sana ulaşmadan ayrılmak istemiyorum.

Beste
Ödevleri de attığıma göre ben gideyim artık. Ödevlerini yapmayı ve sınavlara çalışmayı unutma. İyi geceler.

Derin bir nefes alarak henüz Soner'e ulaşmamış olan mesajlarımda gezdirdim bakışlarımı. Ekranı aşağı yukarı kaydırıp attığım mesajların çokluğuna bakarken, her seferinde iki kelimelik bir cevap alacağımı bile bile bu kadar çok yazmama gerek var mı diye sorgularken buluyordum kendimi.

Ama ne yapabilirdim? İçgüdülerime engel olamıyordum ve kendimi, her şeyi ona yazmak isterken buluyordum.

"Dünyadan Beste'ye, dünyadan Beste'ye." Bana seslenildiğini duyduğumda kafamı kaldırıp bakışlarımı sesin geldiği yöne çevirdim. Sınıf arkadaşım Ceylin, ortak yapmamız gereken bir ödev için bizim evdeydi ancak son on dakikadır Soner'e yazacağım diye son teslim tarihi yarın olan ödevimizi unutmuştum. "Ödevimizle ilgileniyor musun yoksa farklı âlemlere mi daldın yine?"

"İlgileniyorum şimdi," dedim hemen telefonumu çalışma masama bırakırken. "Kısa bir mola vermiştim."

Abartılı bir tavırla gözlerini devirdi. "Kısa bir mola dediğin yarım saat oldu."

"En azından senin gibi iki dakika ödevle ilgilenip on dakika başka işlerle uğraşmıyorum, Ceylin. Saatlerdir ben uğraşıyorum ödevle." Ceylin'le ödevde eş olmak ciddi anlamda sinirlerimi bozmuştu. Gördüğüm en okulu umursamayan öğrencilerden birisiydi. Onun yüzünden ödevimiz son güne kalmıştı.

"Niye sinirlendin ki şimdi? Şaka yaptım." Ciğerlerime kuvvetli bir nefes çekerek çalışma masamın tekerlekli sandalyesini sürükleye sürükleye yatağımda oturmakta olan Ceylin'e yaklaştım.

Dosya halinde hazırlamamız gereken bol araştırmalı bir edebiyat ödevimiz vardı. Ödev verileli bir ay olmuş olmasına rağmen Ceylin'in umursamazlığı yüzünden en çok iş yine son güne kalmıştı. Benim gibi bir öğrenci için katlanılması güç bir durumdu.

Yatağa açık bir halde bıraktığımız dosyayı önüme çektim, sayfalarını incelemeye başladım. Neyse ki çok az işimiz kalmıştı bu ödevle ilgili. "Kiminle mesajlaşıyordun?" diye sordu Ceylin oldukça şüpheli bir sesle.

Onu duymazdan geldim. "Şuraya yazarın bir fotoğrafını daha ekleyebiliriz." İşaretparmağımı açık olan sayfaya bastırmıştım bunu derken. "Daha renkli ve özenli durur."

"Ya bırak ödevi şimdi! Dakikalarca kiminle mesajlaştığını söyler misin?" Oturduğum sandalyede elimde olmadan rahatsızlıkla kıpırdandım. "Benim bir tahminim var ama senden duymak isterim."

Tahminin Soner olduğunu biliyordum. O da tahmininin doğru olduğundan yüzde yüz emindi. Amacı beni kıvrandırmaktı. Kimseye hiçbir şeyin hesabını vermek zorunda değildim, bu bir gerçekti aslında ama Ceylin böyleydi işte. Herkesin hayatına burnunu sokmayı çok severdi.

Özellikle de Soner'in.

Bir kez daha onu duymazlıktan geldim. Yataktaki yapıştırıcıya ve yazara ait bir fotoğrafa uzanıp her ikisini de elime aldım. Yapıştırıcı yatağıma bulaşmasın diye fotoğrafın arkasına dosyanın üzerinde yapıştırıcı sürmeye çalışırken, Ceylin'in bakışlarının üzerimde yoğunlaştığını hissediyordum. "Sorularımdan kaçmaya çalıştığına göre yine o ucubeye yazdın sen, değil mi?"

Kafamı kaldırıp Ceylin'in gözlerine baktım. "Soner ucube değil."

Dudakları benim pek hoşuma gitmeyen bir sırıtışla kıvrıldı. "Konu onu korumaya gelince nasıl da bülbül gibi şakıyorsun değil mi, Beste?"

"Bunun onu koruyup korumamakla alakası yok. Bir insana durduk yere ucube diyemezsiniz." İşin kötü yanı bunu yapan yalnızca Ceylin değildi. Neredeyse sınıfın tamamı Soner'e *ucube* diye sesleniyordu.

"Durduk yere mi?" dedi hayretle. "Kimse durduk yere bu sıfatı hak etmez. Ucube diyorsak ucube olmayı hak ettiği içindir."

Kim ucube olmayı hak ederdi ki? Gerçekten kötü insanlar belki hak edebilirdi fakat Soner böyle bir yakıştırmanın yamacından bile geçemezdi. Ben bunu, onu adamakıllı tanımadan diyebiliyorsam diğerleri de diyebilmeliydi. Sınıfta Emre dışında onu tanıyan, eskiden arkadaşı olan kimse yoktu çünkü.

Bir kez daha tekrarladım. "Soner ucube değil."

"Öyle ve onunla konuşman yanlış." Gözlerinde adeta beni küçümseyen bir bakış belirdi. "Hoş, neden ona yazıyorsun anlamıyorum bile. Onunla konuştuğun sınıfta duyulursa ne olur biliyor musun?"

Sınıftakiler ve onların çok *değerli* fikirleri umurumdaymış gibi. "Ne olurmuş?"

Kollarını birbirine bağlayarak sırtını yatağımın başlığına yasladı. O küçümseyen bakışları gözlerinden hiç gitmemişti. "Sen de tıpkı onun gibi dışlanırsın."

Ceylin'e, Soner'e mesajlar attığımı söylediğimden beri, ki bunun çok yanlış bir fikir olduğunu sonradan anlamıştım, aramızda buna benzer pek çok konuşma geçmişti. Hepsinin ana teması belliydi. Ceylin, Soner hakkında atıp tutarak beni ondan soğutmaya, nedenini anlamadığım bir şekilde ona yazmama engel olmaya çalışıyordu.

"Çocuğun kimseyle muhatap olduğu, kimseye zararının dokunduğu yok. Kendi halinde takılan birisine çok fazla yükleniyorsunuz."

Tek kaşını havaya kaldırdı. "Annesi bir katil. Babasının yediği haltlar belli değil."

"Anne babası öyle diye Soner'e ucube deme hakkına sahip oldunuz yani öyle mi?"

Can sıkıcı bir umursamazlıkla omuzlarını silkti. "Çocuklar aileden nasıl görürse onu doğru olarak benimser. Öyle bir aileden çıkmış birinin tekin bir tip olduğunu düşünmüyorum. İyiliğin için seni uyarıyorum."

İçimden bir his bunun saf bir iyi niyetlilik olmadığına inanıyordu.

"Kendi düşüncen," dedim sakince. Oysa çoktan sinirlerim tepeme çıkmıştı da bunu ona yansıtmamak adına çabalıyordum. "Ben insanları onların kontrolleri dışında gelişen şeyler yüzünden yargılamam."

Küçümseyen bakışlarının yanına bir de aynı ifadeyi barındıran sırıtışı eklendi. Ceylin esmer teniyle, koyu renk saçlarıyla, keskin yüz hatlarıyla çok güzel bir kızdı aslında fakat gri karakterli oluşu gözümdeki bütün fiziksel güzelliğini sıfırlıyordu. Bazen dünyanın en iyi insanı gibiyken, bazen tıpkı şu anda olduğu gibi kalbinin kötülüğü bakışlarına kadar yansıyordu ve ben bunca zamandır neden hâlâ onunla arkadaşlık ettiğimi bilmiyordum.

"Pollyanna mısın sen?" Kafasını omzuna doğru yatırdı. "Ya da iyilik meleği mi? Annesinin babasının uğraşmadığıyla aylardır sen uğraşıyorsun. Eminim mesajlarına bile cevap vermiyordur, sen ezik ezik yazmaya devam ediyorsundur."

Vücuduma yüklenen sinirin belirtisi olarak kaşlarım çatıldı. "Hayır, veriyor."

Beni daha da gerecek bir şekilde güldü. "Eminim öyledir Beste ya. Akşam akşam güldürdün beni."

Dakikalardır elimde yapıştırıcı sürülmüş bir şekilde tuttuğum fotoğrafı planladığım sayfaya yapıştırdım. Bunu yaparken sinirimi çıkarmak istiyormuşçasına fevriydi hareketlerim. "Seni buna inandırmak zorunda değilim."

"Ucubeye yazmayı bırak."

Sanırım bu konuşmayı yüzüncü tekrarlayışımızdaydık. Bin kez de olsa sıkılmadan, "Soner ucube değil," derdim. Dedim de.

Kafasını iki yana salladı onaylamaz bir tavırla. "Sen aynen böyle kafanın dikine gitmeye devam et." Bir hışımla önümdeki dosyayı kavradı ve kendi önüne çekti. Benim tam odaklanmadan, yamuk bir şekilde yapıştırdığım fotoğrafla ilgilenmeye başladı. "Dua et ki onunla konuştuğun sınıfta duyulmasın. Yoksa onun kaderini yaşarsın sen de."

Onunla aynı kaderi yaşamak... Sanırım bu *kader* dediği şey sınıfta dışlanmaktan ibaretti. Bunun umurumda olduğunu düşünmesi komikti. Sınıfta birkaç kişi dışında muhatap olduğum kimse yoktu zaten. Onlar tarafından dışlansam da bana koymazdı. Kaldı ki sırf onların *onaylamadığı* biriyle konuşuyorum diye beni aralarında görmek istemiyorlarsa da istemesinlerdi. Hayatımı onların düşünceleriyle yaşamıyordum ben ne de olsa.

Ceylin'in söyledikleri, aramızdaki sinirleri hoplatan konuşmanın son noktası olmuştu. O dakikadan sonra birlikte ödeve odaklanmış, minimum iletişimle olabildiğince kısa sürede ödevi bitirmeye çalışmıştık. Daha doğrusu bunun için çaba gösteren yalnızca bendim. Ceylin hâlâ yan gelip yatmaya çalışıyordu.

En nihayetinde ödevimiz bittiğinde Ceylin'i uğurlamış, daha sonra odama dönerek etrafı toparlamıştım. Etraf toparlanıp ben de uykuya hazır olduğumda elime aldığım telefonumla beraber yatağın içerisine girdim. Telefonun ekranını açtığım gibi beni birkaç farklı bildirim karşılamıştı ancak içlerinden sadece bir tanesi beni ilgilendiriyor ve heyecanlandırıyordu. Soner'den gelen o iki kelimelik tek mesaj.

Soner
Teşekkür ederim.

Bu kadardı. Ona yazdığım tonla mesaja verdiği yanıt genellikle sadece bundan ibaret olurdu. Dışarıdan bakınca ruh hastalığı gibi gelebilirdi fakat ben bunu sorun etmiyordum. Aksine mesajlarıma kısa da olsa bir yanıt vermiş olması beni mutlu ediyordu.

Ben biraz salak mıydım acaba?

İki kelimelik mesajı bile birkaç seferden fazla okuduğuma bakılırsa...

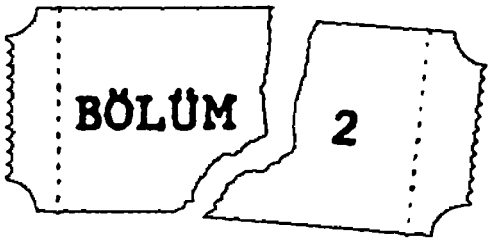
22.34'te atmıştı mesajı. Son görülmesi ise 22.46 idi. On iki dakika boyunca uygulamada ne yapmıştı? Gözlerim kısıldı istemsizce. Ona *on iki dakika ne yaptın Soner,* diye hesap sorabileceğim kadar yakın olmayı o kadar çok isterdim ki.

Belki o kadar yakın değildim ama ona sınıftaki diğer herkesten daha yakın olduğum apaçık belliydi. Aramızda upuzun dağlarla kaplı bir yol olsa bile aynı ortamda bulunduğumuz onlarca insandan daha yakındım ona. Zamanla o dağları aşıp ona daha yakından bakabileceğim günler gelirdi belki de, kim bilir?

Yatağın diğer yanına döndürdüm bedenimi. Yorganıma sıkıca sarılıp telefonuma bakmaya devam ederken, "Yazıyor işte," diye mırıldandım. "Yazıyor o bana. İnanmazsan inanma, Ceylin."

Onun iki kelimelik mesajlarını sadece o ve ben bilsek yeterliydi. Başka kimseye lüzum yoktu.

Duzenleme
Ny.ozlem

Günün ilk dersine koydukları matematik sınavım beklediğimden güzel geçerken çözdüğüm son soruyla birlikte kalemimi yavaşça masaya bıraktım. Yanımda oturan Ceylin hâlâ sorularla uğraşıyordu. Gözlerim duvardaki saate kaydığında henüz sınavın bitmesine yirmi dakika olduğunu gördüm. Sınavını ilk bitiren ben olmalıydım ki kâğıdıyla uğraşmayan tek bir kişi bile yoktu.

Ta ki bakışlarım yan sıradaki Soner'e takılıp onun da kâğıdıyla uğraşmadığını fark edene kadar. Sınavlar onun ilgi alanında olan şeylerden birisi değildi. Gözlerim sıranın üstünde duran kâğıttan ayrılarak Soner'i buldu. Camın kenarında en arkadaki sırasında tek başına otururdu hep. Ne kimse onunla oturmak isterdi ne de o. Onu gördüğüm ilk andan beri böyle yalnızdı.

Kollarını sıraya yaslamış ve kafasını kollarının arasına gömmüştü. Üzerine giydiği siyah, ona büyük gelen kapüşonlusunun şapkasını kafasına geçirmiş, hep yaptığı gibi tüm sınıfla bağlantısını kesmişti. Sınav kâğıdı masanın diğer ucunda duruyordu, adım soyadını yazmak dışında kâğıda dokunduğundan şüpheliydim.

"Beste." Ceylin'in fısıltısını duyduğumda bakışlarımı Soner'den ayırarak yanıma döndüm. "Şu soruyu nasıl yaptın?"

Parmağını üzerine koyduğu soruya baktığımda sınavın en basit sorusu olduğunu anlamam yalnızca birkaç saniye sürdü. Azıcık da olsa dersi dinleyen ya da kitap kapağı açan birisi bu soruyu rahatlıkla yapabilirdi fakat belli ki Ceylin hiç çalışmadan sınava girmişti. Çaktırmadan kolumla kendi sınav kâğıdımı kapatırken, "Emin değilim cevabımdan," dedim.

Çalışması gereken sınava çalışmayıp gelmişse ben ona kopya vermek zorunda değildim. Cevabımdan yüzde yüz emindim, sadece ona söylemek istemiyordum. "Sen yaptıysan doğrudur, bir şey olmaz," dedi aceleyle.

"Yanlışsa hoca anlar kopya çekildiğini. Kendin yapmaya çalış."

"Kırk yılın başı bir iyilik istedim senden. Bir sorunun lafını mı ediyorsun şu an?"

"Çalışsaydın, Ceylin." Ceylin'in daha fazla darlamasına müsaade etmeden kâğıdımı elime alarak ayağa kalktım. Zaten ben soruları çözerken boşluğumdan faydalanıp birkaç soruya bakmıştı. Biraz daha kâğıdımı teslim etmezsem tüm yaptığım soruları kendisine geçirecekti.

Oturduğum için kırışan eteğimi boştaki elimle düzeltip yürümeye başladım. Soner cam kenarındaki son sırada oturuyorken ben ve Ceylin ise duvar kenarındaki son sırada oturuyorduk. Aramızda bir de orta sıralar vardı. Öğretmenler masasına giderken her zamanki yolumu kullanmak yerine Soner'in masasının olduğu kısımdan geçmeye karar verdim. Hocanın camdan dışarıya bakmasını ve diğer öğrencilerin kâğıtlarına gömülü olmasını fırsat bilerek Soner'in masasına yaklaştım.

Yaklaştıkça sınav kâğıdı iyice görüş açıma girmeye başladı. Soruların altının işlemlerle dolu olduğunu görünce şaşkınlıkla dudaklarım aralandı. On soruluk sınavın en az doksan puanlık kısmı doluydu. Hangi ara ve hangi hızla bu kadar soruyu çözdüğünü düşünmeye başlarken buldum kendimi. Sınavını bitiren ilk kişinin ben olduğumu düşünürken Soner benden çok daha önce bitirmiş, kafasını gömüp uyuklamaya başlamıştı bile.

Soner, birinin masasının başında dikildiğini fark etmiş olacak ki hareketlenerek kafasını kollarının arasından kaldırdı. Gözleri benimkileri bulduğunda vücudum gayriihtiyarı gerildi ve bir adım geriye gittim. Boş bakışlarıyla bana bakarken kendince masasının başında ne aradığımı sorguluyordu ya da sandığımın aksine beni o kadar umursamıyordu bile.

Bakışlarını benden ayırıp kafasını yeniden kollarının arasına gömdüğünde, daha fazla burada dikilmeye devam edersem hem hocanın hem de öğrencilerin dikkatini çekeceğimi fark ederek kâğıdımı bırakmak üzere öğretmenler masasına ilerledim. Kâğıdımı sınıf defterinin altına bıraktım. Pencereden dışarıyı izleyen matematik hocamızın bana dönmesiyle kadına ufak bir tebessüm edip sırama döndüm.

Yerime oturur oturmaz Ceylin sessizce söylenmeye başladı. "Yani yapacağın tek şey bir sorunun yapılışını göstermekti, inanmıyorum sana ya."

"Çalışsaydın o zaman Ceylin, ne yapabilirim?" Ben gece geç saatlere kadar bu sınava çalışmışken hiç çalışmayan birisinin gelip dünyanın en normal şeyiymiş gibi ona sorunun cevabını göstermedim diye beni azarlaması çok saçma geliyordu. Yeterince benden soru yürütmüştü zaten.

"Tamam Beste, sus ya."

Gözlerimi devirerek elimi çantama götürdüm. İçinden son zamanlarda okumakta olduğum romanı çıkarıp masanın üzerine bırakırken gözlerim yine yan sıraya kaydı. Bu, son zamanlarda çok sık yaşanıyordu. Bazen farkında olarak, bazense hiç farkına varmadan dakikalarca yan sırayı izliyordum. Soner çoğunlukla şimdiki gibi kafasını kollarının arasına gömmüş ya da camdan dışarıyı izliyor oluyordu.

Sınıftakilerle hiç alakası yoktu. Her sabah herkesten erken gelir, yerine oturur, bazı teneffüsler dışında yerinden hiç kalkmazdı. Bugüne kadar dersler dışında kimseyle tek bir diyalog kurduğuna şahit olmamıştım, derslerde de mecburiyetten birkaç cümle kurardı o kadar. Artık hocalar da onun bu durumunu kabullenmiş, eskisi gibi derslerde onun üzerine düşmez olmuşlardı.

Soner nasıl kimseyle diyaloğa girmiyorsa sınıftakiler de ona karşı aynı tavrı takınıyorlardı. Dokuzuncu sınıfın başından beri aynı okulda olsak da aynı sınıfa geçen sene alan seçimi yapıldığında düşmüştük. Başlarda hepsinin ona karşı neden böyle davrandığına bir türlü mantıklı bir sebep bulamazdım. Kendi halinde sessiz sakin takılan birinin kime, ne tür bir zararı dokunabilirdi ki?

Sonrasında geçen senenin ortalarına doğru Ceylin bana ortalıkta dönen dedikoduları anlatmıştı. Abarttığı gibi tüm okul Soner'e *ucube* demiyordu hatta on ikinci sınıflar dışında Soner'i tanıyan bile yoktu. Ceylin her şeyi abartmayı severdi.

Soner bizden iki yaş büyüktü. Ceylin bu gecikmesinin sebebini okuma sevgisi olmamasına, işinin gücünün serserilik olmasına yoruyor olsa da bana kalırsa Soner bu okulda serserilik yapacak son insandı. İki yıllık kaybının tonla sebebi olabilirdi ama bu bizi ilgilendirmezdi, ilgilendirmediği gibi hakkında doğru düzgün bir şey bilmeden bu konuyla ilgili peşin hüküm de veremezdik.

Ceylin'den duyduklarıma göre, Soner ve yine bizim sınıftan olan Emre lisenin başlarından hatta çok daha öncesinden beri arkadaşlardı. O zamanlar Soner'in takıldığı tek kişinin Emre olduğunu söylemişti. Lisenin

başından beri Emre ve Ozan tayfasıyla arkadaş olduğundan bu konu hakkında benden daha çok bilgisi vardı. Emre'yle takılırken de şimdikinden bir farkı olmadığını, yine *ucubenin* teki olduğunu eklemişti. Bu sıfat canımı çok sıksa da bu sınıfta ve okulda kimse laf dinleyecek kadar olgun değildi.

Onuncu sınıfın sonlarına doğru sebebini bilmediğimiz ama Ceylin'e göre Emre'nin haklı olduğu bir olaydan sonra ikisi arkadaşlığını tamamen sonlandırmıştı. Ne olduysa o zamandan sonra olmuştu çünkü Soner'in ailevi meseleleri on ikinci sınıflar arasında yayılmıştı. Bütün oklar Emre'yi gösterdiğinden bunu yapanın Emre olduğu kesindi benim nezdimde.

Onca zaman Soner'in arkadaşı olan tek kişi Emre iken bu tarz özel meselelerini ondan başkası bilemezdi. Üstelik araları bozulduktan sonra yayılması da bu hipotezimi doğruluyordu.

Daha olayın perde arkasında neler vardı, bilmiyordum. Herkes Emre'nin anlattığı kadarını bilirken olayın bir de Soner'in gözünden olan kısmını merak eden tek kişi bendim sanırım. Emre'yi tüm on ikiler lisenin başından beri tanırdı, aralarında arkadaş olmadığı kimse yoktu bu yüzden Emre'yi tutup Soner'e tavır almaları çok kolay olmuştu.

Bir de Ceylin gibi düşünen insanlar çok fazlaydı bu okulda. Annesinin katil olması veya babasının ortalıkta olmamasının Soner'in suçuymuş gibi ona yüklenmelerini asla anlayamıyordum. Ben bile tüm bu olanlara şahit oldukça kendimi berbat hissederken Soner buna nasıl katlanıyordu? Hem de her Allah'ın günü. Onun yerinde olsaydım çoktan okulumu değiştirmiş olurdum ama o bunu yapmıyordu.

Herkes onu dışarıdan izlenimleriyle ya da ailesiyle yargılarken ben onun içindeki dünyayı öylesine merak ediyordum ki. Kafasının içinde neler döndüğünü, neler hissettiğini, onu bu hale getirecek kadar ne yaşadığını öğrenmek için bir şansım olsa bunu sonuna kadar değerlendirirdim. İçimden bir his onda gördüğümden çok daha fazlası olduğunu söylüyordu, hislerimde hiç yanılmazdım ama bunun doğru olup olmadığını asla anlayamayacaktım çünkü o kendi etrafına ördüğü duvarlardan kimsenin geçmesine izin vermiyordu.

Benim geçmeme de izin vermeyecekti.

Ona, geçen senenin sonlarından beri beni o duvarların ardına geçirsin diye ufak bir umut kırıntısıyla yazıyordum işte. Başlarda hiç cevap vermezken şimdilerde tek bir mesajla olsa da teşekkür ediyordu. Eskiden hiçbir

ödevini yapmazken ona yazmaya başladığımdan beri bazı istisnalar hariç ödevlerini aksatmıyordu.

En azından yazdığım mesajları ödevleri öğrenecek kadar okuduğunu biliyordum. Eminim ki bir gün yazdığım diğer mesajlara da cevap verecekti.

Düşüncelere dalmış giderken kolumdan dürtülmemle gözlerimi Soner'in üzerinden çektim. "Çekilsene kâğıdımı vereceğim." Ceylin'in sesiyle oturduğum yerden kalkıp sıradan çıkması için yol açtım. Ceylin sıradan çıkıp kâğıdını hocaya teslim ettikten sonra teneffüs zili çalmıştı. "Süre doldu, kâğıtlarınızı getirin arkadaşlar."

Hocanın sesiyle birlikte sınıftakiler birer birer sıralarından kalkarken onlara Soner de dahildi. Yavaşça yerinden kalktı ve kâğıdını alarak sırasının yanında öğretmen masasının çevresindeki kalabalığın boşalmasını beklemeye başladı.

Hâlâ olduğum yerde ayakta dikilerek Soner'i izlerken öğretmen masasının yanından ayrılan Emre'nin benim sırama doğru yaklaştığını fark edince, bakışlarımı Soner'den ayırarak masanın üzerindeki kitabımla oyalanıyormuş gibi yapmaya başladım. Kitabı çantama koymak için elime aldığım sırada Emre çoktan yanıma gelmişti.

Kolunu omzuma atarken, "Sınavın nasıl geçti güzellik?" diye sordu.

"Fena değil," diye yanıtladım onu rahatsızca kıpırdanırken. "Fena değil mi?" Ceylin'in sesini duyduğumuzda Emre, sesin geldiği yöne doğru dönüp kolunun altındaki beni de beraberinde döndürdü. "Bütün soruları takır takır yaptın sınavda, bir de fena değil mi diyorsun?" Ceylin, Emre'ye baktı. "Bir sorunun cevabını sordum, onu bile vermedi ya."

"Vermek zorunda değil ki, Ceylin."

Ceylin itiraz edercesine konuştu. "Arkadaş arkadaşa yardım eder ama."

Emre, "Ne yapalım, Ceylin?" dedi alayla. "Sana sorunun cevabını söylemedi diye idam mı edelim Beste'yi?" Ceylin'in suratı bariz bir şekilde asılırken çantamı topluyormuş gibi yaparak Emre'nin kolunun altından çıktım. Kitabımı çantamın içine bırakıp sıramın altında bir şey kalmış mı diye bakıp doğrulduğum esnada sınıftan çıkmakta olan Soner'le çok kısa bir an göz göze geldik. O kadar kısaydı ki bir saniye bile sürmediğinden neredeyse emindim.

Bazen bir saniye insanda çok büyük etkiler bırakabiliyordu.

Yutkunarak önüme döndüm. "Kantine gidiyoruz geliyor musun?" dedi Emre, Ceylin'le konuşmayı kesip bana döndüğünde.

"Siz gidin benim kütüphanede işim var," dedim aklıma gelen ilk bahaneyi öne sürerek. "Sonra katılırım size."

"Peki, kantinde bekliyoruz." Emre arkasını dönüp uzaklaşmaya başladığında Ceylin birkaç saniye kadar daha bana boş boş bakmış, sonra o da Emre'nin arkasından sınıftan çıkmıştı. Onlar gittiğinde rahat bir nefes alarak lavaboya gitmek için sınıftan ayrıldım.

Koridorda ilerlerken bir kez daha bu okuldan ve içindekilerden nefret ettiğimi fark etmiştim. Ayrıca bunun için bir sebep olmasına gerek dahi olmadığının da bilincindeydim.

Saatlerdir odama kapanmış bir şekilde test çözerken dikkatim telefonuma gelen bildirimlerle dağıldı. Sınıf grubundan gelen mesajlara baktığımda dün yapılan matematik sınavının açıklandığını ve sonuçların liste halinde on ikinci sınıfların tüm şubelerinin bulunduğu okul grubuna atıldığını gördüm.

Sınıf grubundan çıkıp okul grubuna girdim ve bahsi geçen listeyi buldum. Matematik hocamız biraz tuhaf bir insandı. Dokuzuncu sınıftan beri dersimize aynı kadın giriyordu, bu da dört senedir hiç değişmeyen eylemlerinden birisiydi. Herkes, herkesin sınavdan kaç aldığını bu şekilde gruptan öğrenebiliyordu. Amacı biraz da düşük alan öğrencileri rencide etmekmiş, öyle söylemişti bir keresinde.

Listeyi en yüksek alandan en düşük alana doğru sıralamıştı. Kendi adımın üçüncü sırada olduğunu gördüm. Bir sorudan tam emin olmadığım için bu beni şaşırtmamıştı fakat listenin en üstündeki ismin sahibi beni şoka uğratmıştı. *Soner Alkım, 100.*

Sırasına yaklaştığımda kâğıdının dolu olduğunu görmüştüm ama hepsinin doğru olması... Bunu hiç ama hiç beklemiyordum. Nedense kendi notumdan çok onun tüm on ikiler arasından en yüksek notu alan kişi olması beni mutlu etmişti. Yüzümde gülücüklerle okul grubundan çıktığım esnada, sınıfın en problemli kişilerinden biri olan Ozan'ın sınıf grubuna attığı mesajla tadım tuzum kaçmıştı.

Ozan

Soner sınavdan nasıl yüz almış?

Ozan
Tek yüz alan da o. Doğru söyleyin, hanginiz kopya verdiniz ona?

Ozan, Emre'nin yakın arkadaşlarından birisiydi. Al birini vur ötekine hesabı ikisi de birbirinden sorunlu insanlardı. Tabii ki Soner'e kötü davranan kişilerin başını çekiyorlardı ikisi birlikte.

Kendime engel olamayarak sınıf grubuna mesaj yazarken buldum kendimi.

Beste: Kimse yüz alamadığına göre kim verebilir? Belli ki çalışmış ve yapmış.

Ozan'dan cevap gelmesi çok uzun sürmedi.

Ozan
Hiç kimse beni onun kendi başına yüz alacağına inandıramaz. Birkaç kişiden toplamıştır kopyaları işte.

Onun yancısı Emre'den de bir mesaj geldi.

Emre
Öyle yapmıştır. Okulun ineği Metin bile doksan sekiz aldıysa Soner'in yüz alma ihtimali yok. Belki de hoca acıyıp şişirme notlar vermiştir.

Şişirme notun yüz olacağına inanması çok gülünçtü. İkisine de cevap yazdım. Zaten bu aralar sınıf grubunda yaptığım tek şey Soner'i savunmaktan ibaretti.

Beste
Neden bir insanın kendi emeğiyle yüz alabileceğine inanmıyorsunuz? Sınıfta kimse sevmiyor Soner'i, kim kopya verir ona?

Kimse sevmiyor değildi. Ben seviyordum onu. Aşk anlamında değildi bu sevgi ama ona sevgi beslediğim bir gerçekti. Her şeyden öte iyi bir insan olduğu için seviyordum. Uğradığı haksızlığa rağmen çizgisini bozmadığı için seviyordum. Kimseye bir zararı dokunmadığı için seviyordum. Onu sevmek için çok sebep varken sevmemek için ben tek bir sebep sayamazdım fakat benim dışımda herkes birçok sebep sayardı.

Keşke saydıkları sebep de Soner'i doğrudan ilgilendiren sebepler olsaydı. Bir hiç uğruna bu okulda hayatı kararıyordu çocuğun.

Ozan

Kimse kendi isteğiyle ona kopya vermez zaten. Soner önündekilerden çekmiştir.

Ne kolaydı insanlara iftiralar atmak.

Beste

Bilip bilmeden insanlara iftira atmayın.

Emre

Anlamadım Beste, sen neden Soner'i bu kadar savunuyorsun? Bilmediğimiz bir şey mi var?

Konunun Soner değil de durduk yere insanları suçlamanın kötü bir şey olduğunu anlatsam da anlamazlardı.

Diyorum ya, bu sınıftakilerden nefret ediyordum.

Ceylin'in yazdığını gördüm. Bunun altından ne çıkacak diye beklerken birkaç saniye sonra gönderdiği mesaj beni zerre şaşırtmamıştı.

Ceylin

Nokta atışı yaptın Emreciğim. Söyle bakalım Beste, bizim bilmediğimiz bir şey mi var?

Ceylin'in amacı belliydi. Aklı sıra imalı laflarla benim telaşlanmama sebep olmak istiyordu. Soner'le konuştuğumdan sınıftakilerin haberinin olmasını sağlayacağını belli ediyordu. Çok umurumdaymış gibi.

Beste
Ne alakası var? İnsanları doğru düzgün tanımadan yargılamanız hoşuma gitmiyor. Bu kişinin Soner olup olmaması fark etmiyor. Kim olsa aynı tepkiyi veririm.

Ekranda *Emre yazıyor* yazısını görünce sırtımı sandalyeme yaslayarak beklemeye başladım.

Emre
Soner'i kimsenin tanımadığı kadar iyi tanıyorum. Tüm bunlar onun için az bile. Onu tanısaydın ne demek istediğimi anlardın.

Onu tanımıyordum, bu doğruydu. Belki de tanımadığım için böyle iyimserdim ona karşı. Bazen durup *Soner'e karşı herkes aynı düşüncedeyse bir yerlerde haklı olabilirler mi acaba*, diye sorguladığım oluyordu ama bu çok kısa sürüyordu. Soner'i kime sorsanız onun ailesinden bahsederdi. Bugüne kadar kimsenin Soner'in kötü bir özelliğini saydığını duymamıştım. Hep kulaktan dolma bilgilere ve dolduruşlara kanıp ona karşı tutumlarını belirliyorlardı. Bu çok üzücüydü. Ben onlar gibi olmak istemiyordum, bundan olabildiğince kaçınıyordum.

Bu yüzden grubu sessize almadan önce son bir mesaj yazmaktan geri durmadım.

Beste
İnsanlar değişebilir. Belki eskiden tanıdığın Soner ile şimdiki Soner arasında dağlar kadar fark vardır. Bilemezsin.

Attığım son mesajın ardından kimseden bir cevap beklemeden grubu sessize aldım ve sohbetten çıktım. Grubun hemen altında kalan Soner'in sohbetine girdim bu kez. Ona ödevleri yazmam gereken saat dilimi yaklaşıyordu. Bu bir zorunluluk değildi fakat ben yazmadığım günler kendimi rahatsız hissediyordum.

O insanın ruhunu emen insanların ardından Soner'in sohbet sayfasına girmek, üzerime bir rahatlama hissinin çökmesini sağladı. İnsanlar rahat hissettikleri birine kendini açmaktan çekinmezlerdi. Ona yazarken yazdıklarımın önünü arkasını düşünmemin bir sebebi de buydu.

"*Selaamm*," yazdım ilk başta harfleri uzata uzata.

Beste
Okul grubunda gördüm, sınavdan yüz almışsın, tebrikler.

Demek ki çalışınca zehir gibi bir çocuktu, maşallah.

Beste
Bugün İngilizcede hoca sunum ödevi verdi. İstediğimiz bir şehri seçip o şehrin yemeklerini, yöresel özelliklerini vs. anlatan bir sunum hazırlayacağız. Sunum ödevlerinin hiçbirini yapmadığın için muhtemelen bunu da yapmayacaksındır.

Konuşmayı sevmediğini düşünüyordum ya da onunkisi ondan hiç hazzetmeyen insanların yanında konuşmaya çekinmesinden kaynaklıydı. Geçen seneden beri sesini yalnızca derste hocalar zorladığı vakitlerde duyuyordum. Son zamanlarda hocalar da onu kendi haline bırakmıştı gerçi.

Beste
Üç haftamız var bu ödev için. Açıkçası yapmanı isterdim. Gün içinde sesini neredeyse hiç duymuyorum.

Beste
Hatta bazen gerçekten hiç duymadan günü bitirdiğim de oluyor. Dakikalarca sunum yapmanı izlemek isterdim. Tabii senin kararın.

Zorlamış gibi olmak istemezdim. Gerçi o da benim isteğimle bir şey yapacak bir insan değildi.

Aklıma gelen diğer bir ödevi de yazmaya devam ettim.

Beste
Hoca edebiyattan okuma ödevi verdi. Halide Edip'in Sinekli Bakkal kitabını okuyacakmışız, haftaya soru cevap yapacak hoca. Ben daha önce okumuştum kitabı.

Kafamı kaldırıp çalışma masamın raflarındaki kitaplarda gezdirdim bakışlarımı. Diğer kitaplarımın arasındaydı Sinekli Bakkal kitabı.

Beste
İstersen sana bendeki kitabı verebilirim. Bir ödev için boşuna para verip alma. Bazı yerlere renkli post-itlerden takmıştım ama hoşuna gitmezse çıkarabilirsin. Belki okurken dikkatini dağıtır falan.

Soner daha mesajlarımı görmemiş ve cevap vermemiş olmasına rağmen Sinekli Bakkal kitabını diğerlerinin arasından çıkarıp masama bıraktım. Olur da ona götürmemi isterse, sabah aceleyle çıkarken gözümden kaçmasını ve unutmayı istemezdim.

Beste
Bir de son olarak matematikten hocanın kendi aldırdığı test kitabından 35-40 arasındaki testler çözülecek.

Hemen önümde açık olan test kitabına nefret ettiğim bir şeye bakar gibi baktım ve ardından hislerimi mesajlarıma dökmeye devam ettim.

Beste
Test kitabının markası o kadar dandik ki...
Karekodu bile yok, herhangi bir soruyu
yapamadığımda bir yerden cevaba ulaşamıyorum.
Sonra evde sinir krizi geçiriyorum.
Bir hocanın her işi mi dandik olur ya?

Ödevlerin hepsini yazmıştım. Günlük içimi dökme rutinimi de yapmıştım. Artık mesajları sonlandırıp test ödevini yapmaya geri dönmem gerekiyordu.

Beste
Neyse, ödevler bu kadar.
İyi geceler.

Soner'in sohbetinden ayrılıp sessizdeki sınıf grubunda birikmiş olan yüze yakın mesajı görmezden gelerek telefonumu masaya bıraktım. Son bir testim kalmıştı. Kalemi elime aldım, testi çözmeye başladım ama daha ikinci sorudayken telefonum titrediğinde kalemi masaya fırlatıp onu elime almam sadece bir saniye sürmüştü çünkü mesaj Soner'dendi. Ben Soner'i çevrimiçi çok nadir yakalardım.

Yazdığım o kadar mesaja karşılık yine tek bir mesajla karşılık almıştım.

Soner
Sağ ol.

Gayriihtiyarı bir şekilde yüzüm asıldı.

Teşekkür ederim, teşekkürler, sağ ol.

Aylardır bu üç mesajın etrafında dönüp duruyorduk. Başka bir şey yazmıyordu. Sebebinin benimle konuşmak istememesi olduğunu düşünsem... Öyle olsaydı artık mesajlarıma katlanamaz engellerdi diye düşünüyordum.

Onunki insanlarla olabilecek en az iletişimi kurmak istemektendi. Hem sözlü hem de yüz yüze.

Hâlâ çevrimiçi olmasını fırsat bilerek yazmaya başladım.

Beste
Sonunda seni çevrimiçiyken yakaladım. Ayrıca sadece teşekkür mü edeceksin?

Telefonumu ekranı açık bir şekilde test kitabımın üstüne bırakıp heyecanla beklemeye başladım. Altdudağımı dişlerimin arasına kıstırdım.

Soner yazıyor.

Soner çevrimiçi.

Soner yazıyor.

Adının altında *yazıyor* diye belirdiği her an bir öncekinden daha heyecanla doldum taştım. Kalbimin ritmi şaşmıştı. Bir an önce gelecek mesajı görmek için gözlerimi bile kırpmıyordum ve bu etkinin tek nedeninin basit bir mesaj olması beni şaşkına çeviriyordu. Gerçi önemli olan mesajı yazan kişiydi. Mesela şu an Ozan'dan ya da Emre'den mesaj bekliyor olsaydım heyecanlanmaz, aksine ekrana memnuniyetsiz bakışlar atardım.

Yazıp yazıp sildi neredeyse iki dakika boyunca. Bu akşam ondan hiçbir mesaj alamayacağıma ikna olduğum bir anda kısa da olsa bir mesaj düştü ekranıma.

Soner
Kitabı getirirsin.

Mutlulukla telefonu elime aldım. Dışarıdan bir göz için çok basit şeylerdi bunlar ama ben aylar süren iletişimimizde ondan artık ezberlediklerim haricinde bir mesaj aldığımı gördüğüm için çok mutluydum. İçim kıpır kıpırdı. Kime anlatabilirdim ki bunu? Kim anlardı ki? En yakın arkadaşım Azra bile bazen mesaj işini çok abarttığımı söylüyordu.

Beste
Tamamm. Yarın getiririm, iyi geceler tekrardan.

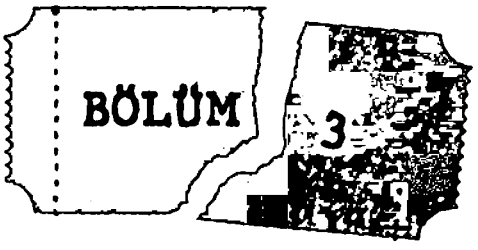
Soner yazıyor.

Soner çevrimiçi.

Bir şeyler yazdı yazdı, sildi. Ne yazdıklarını gönderdi ne de yazmaktan vazgeçti. En sonunda yazmayı bıraktığında çevrimiçi oluşunu izledim uzunca bir süre. O çevrimiçi durmaya devam ettikçe belki bir mesaj atar diye ben de bekledim. Beklediğim o mesaj gelmedi ve Soner son attığım mesajdan on iki dakika sonra çevrimdışı oldu. O kadar süre uygulamada ne yaptığı, tıpkı geçen geceki gibi aklımda bir soru işareti bırakmıştı.

Benim sohbetimde mi beklemişti, yoksa başkasına mı yazmıştı? Ama ben merakımdan çatlardım ki.

Oflayarak ekranı kapatıp telefonu bir kenara bıraktım ve kaldığım yerden testimi çözmeye devam ettim. Ya da devam ettiğimi sandım. Aklım Soner'deyken derse odaklanmak imkânsıza çok yakındı.

Sabahları bir durak önce otobüsten inip kulaklığımla müzik dinleyerek okula doğru yürümeye bayılıyordum. Sonbaharda kurumuş yapraklara basarak yürürken bu daha fazla zevk veriyordu bana. Eylülün son günlerinde havaların serinlemeye başladığı böyle zamanlarda hayatı romantize etmeyi seviyordum.

Kulaklığımdan *Taylor Swift*'in *Cardigan* şarkısı kulaklarıma doluyordu. Kahverengileşmiş ağaçların arasında, çok geçmeden yağmur yağacağını grileşen bulutlarıyla belli eden havanın altında yürürken fazlasıyla huzurluydum ta ki telefonumun ekranına Emre'den bir arama düşene kadar.

Ekranda onun adını görünce aramayı cevaplamamayı düşünmüştüm doğrusu ama ben açana kadar ısrarla arayacağını biliyordum. Emre'nin bana olan ilgisinden pek hoşlandığım söylenemezdi. Bunu yüzüne karşı söylemek istiyordum ama seninle ilgilenmiyorum deyip karşı çıkarak beni küçük düşürme ihtimali aklıma gelince bu fikirden vazgeçiyordum. Onun yerine ilgisini görmezden gelmek, sıradan bir arkadaşımmış gibi davranmak daha kolay geliyordu.

Kulaklığımı çıkarmaya gerek duymadan aramayı cevaplandırdım. "Efendim, Emre?" dediğim esnada biraz ilerimde kalan okul girişinde Emre'nin bedeni görüş açıma girdi. Bir eli cebinde, diğeri kulağındaki telefonu tutuyordu. Kafasını eğmiş ayakkabısının ucuyla yerdeki taşla oynadığından beni henüz görmemişti.

Bunu fırsat bilerek bedenimi harekete geçirip okul bahçesinin duvarının arkasına saklandım. Beni beklediği belliydi. "Günaydın Beste," dedi. "Okula gelmemişsin daha, seni merak ettim."

"Saat daha çok erken. Sekizden önce gelmiyorum okula, biliyorsun." Yalan söylediğim için kendimi cezalandırmak istercesine dudağımı sert bir şekilde dişledim. Bugün erken gelme sebebim Soner'le sınıfta kimse yokken

konuşmak ve kitabı ona vermek istememdi. Sınıfta kimse olmazsa benimle sözlü bir iletişime geçer diye düşünüyordum.

"Biliyorum," dedi Emre yerdeki taşla oynamaya devam ederek. "Dün gece sana okula biraz erken gel diye mesaj atmıştım. Seni bekliyordum kapının önünde."

"Mesajını sabah gördüm. Erken çıkmak için geç bir saatti." Mesajını sabah gördüğüm kısmı yalan değildi.

"Anladım, şimdi neredesin? Okulun yakınlarındaysan geleyim, birlikte yürüyelim." Dudaklarımı birbirine bastırdım sıkıntıyla. O an aklıma gelen ilk bahaneyi öne sürerek, "Beni bugün babam bırakacak okula," dedim. "Daha evden bile çıkmadım."

Umarım çevremden gelen sesler telefondan ona ulaşmıyordur. "Soğuk muyuz? Mesafeli konuşuyorsun sanki." Onunla hiçbir zaman samimi olmamıştık ki. Benim ona karşı normalim buydu.

"Değiliz, her zamanki halim."

"Bana pek öyle gelmedi," dediği esnada kafasını yerden kaldırdığını ve çevresine bakınmaya başladığını görmüştüm. Hızla duvarın arkasına saklanarak beni görmesine engel oldum. "Sabah mahmurluğu herhalde, daha tam ayılamadım."

"Tamam öyleyse, okula geldiğinde görüşürüz. Seni sınıfta bekliyorum." Hafif esintinin etkisiyle uçuşan saçlarım yanağımı huylandırırken parmaklarımla yanağımı kaşıdım hafifçe. Emre sınıfta olursa Soner'le konuşamazdım. Bunun nedeni Emre'den veya bir başkasından çekinmem değildi. Onunla kimsenin muhatap olmasını istemiyorlardı ve birisi Soner'in yanına adımını attığında çocuğa sataşıyorlardı.

"Sınıfta değil de kantinde beklesen? Aceleyle çıkacağız, kahvaltı yapamayacağım galiba. Direkt kantine inip bir şeyler atıştıracağım." Bir saniye içinde yalan uydurmakta bu kadar usta olduğum için daha sonra kendimi tebrik edecektim.

"Ben sana tost hazırlatayım o zaman, gelince yersin."

Hemen, "Olur," diyerek kabul ettim bu fikri. Daha sonra, "Görüşürüz," diye ekleyip aramayı hızlıca sonlandırdım.

Geriye Emre'nin içeri girmesini beklemek kalmıştı. Dudağımı dişlerimin arasına kıstırırken olduğum yerde bedenimi sallayarak içeri girmesini beklemeye koyuldum. Emre birkaç dakika daha orada bekleyip etrafı izledikten sonra yanına gelen Ozan'la birlikte içeriye girdi. İkisinin gidişinin

ardından biraz daha oyalanıp saklandığım duvarın arkasından çıkıp hızlı adımlarımla okula yöneldim.

Okulun binasına girdiğimde ikinci katta olan sınıfımıza ulaşmam bir dakikamı almıştı. Normalden çok daha erken bir saatte geldiğim için okulun koridorlarında tek tük öğrenci vardı. Bu sessizliği sevmiştim. Belki Soner için bazı günler okula erken gelebilirdim. Nefret ettiğim bu okulu katlanılır kılan tek kişi oydu ne de olsa.

Sınıfımızın önüne geldiğimde kapalı olan kapıyı açarak içeri girdim. Şans ilk defa yüzüme gülmüştü ve tam da istediğim gibi sınıfta camdan dışarıyı izleyen Soner dışında kimse yoktu. Gülümseyerek kapıyı örttüğümde kulağında kulaklıkları takılı olan Soner'in bakışları bu yöne çevrildi. Beni görünce gözlerini üzerimde fazla bekletmeden cama döndü.

Sırama ilerleyip sırtımdaki çantayı masanın üzerine bıraktım. İçinden Soner'e getirdiğim kitabı çıkarıp çantamı sandalyeye indirdim ve elimde sıkı sıkıya tuttuğum kitapla beraber Soner'in masasının olduğu tarafa döndüm. Hâlâ pencereden dışarıyı izliyordu, açıkçası okulun arka bahçesinde bu kadar izleyeceği ne vardı merak ediyordum. Genelde hocalardan gizlice sigara içenlerin ve sevgilileriyle takılanların mekânıydı orası.

Bunu düşünürken Soner'in cama düşen yansıması çarptı gözüme. Çok olmasa da camın diğer köşesine benim yansımam da düşüyordu.

Kitabı kollarımın arasına sarıp göğsüme bastırırken ağır adımlarla Soner'in masasına doğru yürüdüm. Sınıfta hiç kimse yokken denk geldiğimiz sayılı anlardandı, bunun olmasını sağlamak için sabahın bir köründe uyanmam gerekmişti. Bu fırsatı sonuna kadar değerlendirmeliydim.

Masasına yaklaştıkça heyecan basan bedenime bir anlam veremiyordum. Soner de benim gibi ya da bir başkası gibi sıradan bir insandı, neden ona yaklaşmak beni geriyordu ki? Masanın yanına ulaştığımda Soner'in yanındaki boşluğa oturmak istesem de hoşuna gitmeyebileceği ihtimalini düşünerek önündeki sıraya geçtim. Vücudum arka sıraya dönecek şekilde tam Soner'in karşısına oturdum. "Günaydın."

Bakışlarını bana doğru çevirdi. Bu zamana kadar aramızda en az bir metrelik mesafeden gördüğüm gözlerinin rengini hep açık kahverengi sanırdım. Oysa şimdi aramızda sadece bir masa kadar mesafe varken gözlerinin asıl rengini çözebilmiştim. Gözleri elaydı, kahverengi daha baskındı ama gözbebeklerine yakın bölgeleri yeşil halkalarla sarılıydı.

Kalp sızlatıcı ela gözler.

Sesli bir cevap vermeyip hafif bir baş sallamayla yetindi. En azından bir günaydın demesini beklerken hiç konuşmaması moralimi biraz bozsa da

suratımı asmamak için içten bir savaş vermem gerekti. "Ne dinliyorsun?" diye sordum takılı olan kulaklıklarına bakarak.

Büyük bir ihtimalle cevap vermeyecekti. Hatta burada boşuna oturmuş onunla konuşmaya çalışıyordum. Yapmam gereken tek şey kitabı ona verip sırama geçmekti. O, sınıftaki diğer herkese nasıl davranıyorsa bana da aynı şekilde davranacaktı.

Ama yine de umut ediyordum.

Masanın üzerindeki telefonunun kilit ekranını açıp telefonu önüme ittiğinde, cevap vermeyeceğine kendimi hazırlamışken bu hamleyi yapması beni şaşkına uğrattı. Şaşırdığım kadar mutlu da olmuştum. Sesli olarak bir şey dememişti ama sorumu duymazlıktan da gelebilirdi, bunu yapmamıştı. Hevesle gözlerimi açık olan ekrana indirip dinlediği şarkıya baktım.

"Mavi Gri, Ben Sende Yandım." Şarkının adını sesli okurken bildiğim bir şarkının denk gelmesi beni gülümsetti. "Güzel şarkı, ben de çok severim."

Artık daha çok seviyordum.

"*Mavi Gri*'nin diğer şarkıları da çok güzel. Özellikle *Altüst Olmuşum*'a bayılıyorum." Grubun her şarkısı özel ve güzeldi fakat bu şarkının yeri bende bir ayrıydı. "İlk keşfettiğimde evde deli gibi gece gündüz bu şarkıyı dinliyordum. Nereye gitsem açıyordum, sonra arkadaşlarım bana kızdılar." Yine çenem düşmüştü... "Bir gün *Mavi Gri* konserine gidip bu şarkıyı bağıra çağıra söylemek hayallerimden biri."

Konserlere gitmeyi çok sevsem de her seferinde yanımda götürecek birilerini bulamıyordum. Mahalleden birkaç arkadaşım vardı ama onlarla müzik zevkimizin pek uyuştuğu söylenemezdi. Onlarla o kadar samimi de sayılmazdık zaten. "Neyse benim bazen böyle çenemin ayarı olmuyor. Çok konuştuğumda, gereksiz ayrıntı verdiğimde beni uyar lütfen. Ben kendimi asla tutamıyorum."

Aslında herkesin yanında böyle değildim, bu yanım sadece Soner'e mesaj atarken veya şimdiki gibi onun yanındayken ortaya çıkıyordu. Hakkımdaki her şeyi deli gibi anlatasım geliyordu. Benimle ilgili her şeyi öğrensin istiyordum ama onun bütün bu anlattıklarımla ilgilenip ilgilenmediğini bilmiyordum bile.

Boş bakışların hâkim olduğu ela gözlerini konuşmam boyunca benden hiç ayırmamıştı. En azından beni dikkate alıyor düşüncesinden güç alarak tuttuğum kitabı Soner'e uzattım. "Kitabı getirdim. Ben çok beğenerek okumuştum kitabı, bence o zamanın şartlarını çok güzel işlemiş yazar. Umarım sen de beğenirsin."

Soner elini uzattı, kitabı benden alarak arka kapağını çevirdi ve yazanları okumaya başladı. "Gerçi beğensen de beğenmesen de okumak zorundasın, ne de olsa ödev bu."

O, kitabı kurcalarken çenemi avucumun içine yaslayarak onu izlemeye koyuldum. "Post-itler dikkatini dağıtırsa dün de söylediğim gibi çıkarabilirsin, benim için hiç sorun olmaz. Öylesine okurken hoşuma giden yerler için tekrar dönüp okursam diye takmıştım ama hiç dönüp okumadım."

Bir kez okuduğum şeyi tekrar okumayı, bir kez izlediğim diziyi veya filmi tekrar izlemeyi pek sevmiyordum.

Soner kitabın ilk sayfasını açıp göz gezdirirken meraklı bakışlarım masanın üzerindeki telefonuna takıldı. Burada, saatlerce onunla alakalı her şeyi merakla inceleyebilirmişim gibi hissediyordum. "Sana bir şarkı önersem onu dinler misin?" İlgisini çekmiş olmalıydım ki elalarını yüzüme çevirdi. Beklentiyle ona bakarken telefonun ekranını açarak şifresini girip telefonu bana doğru uzattı.

Heyecanla telefonu elinden alıp açık olan Spotify ekranında arama kısmına girdim ve son zamanlarda en çok dinlediğim şarkının adını yazdım. *Teoman, Kupa Kızı ve Sinek Valesi*. İlk başta çıkan şarkıya basıp tepkisini görmek için Soner'e baktım ama o ifadesiz bir suratla kitapla ilgileniyordu. Dikkatinin kitapta olmasını fırsat bilip arama kısmından çıktım ve profil kısmına girdim. Kullanıcı adını ezberledikten sonra ana sayfaya geri dönüp telefonu kapattım ve tekrar masaya bıraktım.

Onun hakkında ortalarda dönen dedikodular dışında öğreneceğim ilk şey müzik zevki olacaktı.

Bu düşünce beni istemsizce gülümsemeye iterken sınıfın kapısının açıldığını duydum. Gözlerim o tarafa kaydığında içeriye elinde tost ve ayranla Ceylin girmişti. Girer girmez beni Soner'in yanında görünce kısa bir duraksama yaşadı. "Ne yapıyorsun sen burada?" dedi. "Emre seni kantinde bekliyor."

"Gidiyorum şimdi." Soner'e bakmadan oturduğum sıradan kalkıp eteğimi düzelttim. "Gitsen iyi edersin," dedi Ceylin kinayeli sesiyle.

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutarken sırama gidip çantamdan cüzdanımı aldım ve kapıya yürüdüm. Yanından geçerken Ceylin kolumdan tutarak beni durdurdu. "Hep böyle kafanın dikine gideceksin, değil mi?" dedi sessizce gözlerime bakarak.

"Evet, öyle yapacağım." Elini ittirerek kolumu kurtardım. "Ve bu da seni hiç ilgilendirmeyecek."

Kapıdan çıkarken arkamdan, "Sen aptalsın," dediğini duydum ama önemsemedim.

Bu okulda aptal birisi vardı ancak o ben değildim.

Sinirli ve bıkkın adımlarla yaklaşık beş dakika önce hevesli hevesli çıktığım merdivenleri geri indim. Kısa süre içerisinde kantine ulaştığımda, girişinde duraksayarak bakışlarımla geniş kantini taramaya başladım. Kantinin en uç köşelerindeki bir masaya kurulmuş olan Emre'yi gördüm ve o tarafa doğru yürümeye başladım. Masada tek başına oturmuyordu. Ozan ve Ceylin'in benden daha yakın arkadaşı olan Meryem de yanındaydı.

Derin bir nefes aldım masaya ulaşmak üzereyken. Allah biliyor ya normalde şu masanın yakınından değil, çevresinden bile geçmezdim.

Masaya ulaştığımda, "Günaydın," diyerek masanın çevresinde oturan üçlünün dikkatini çektim. Emre'nin önünde kese kâğıdına konulmuş bir tost ve şeftalili bir meyve suyu duruyordu. Telefon konuşmamızın son anlarını hatırlayınca onların bana ait olduğunu anlamam uzun sürmedi.

Ben boştaki tek sandalyeyi geriye çekip yerleşirken üçünden sırasıyla birer, "Günaydın," aldım. Emre ile Meryem'in arasına oturmuştum ve Ozan tam da karşımda oturmaktaydı.

Gün aymışsa bile şu an tekrar kararmıştı.

Emre ben sandalyeme oturur oturmaz, "Bunlar senin," diyerek tostu ve meyve suyunu önüme bıraktı. Karnım tok olsa da yalanım ortaya çıkmasın diye, "Teşekkür ederim," deyip tostu elime aldım. Kâğıdını sıyırıp kaşarlı tosttan ufak bir ısırık aldım. Bir yandan da cüzdanımı açıp içinden bir ellilik çıkarmakla uğraşıyordum. Çıkardığım elliliği Emre'nin önüne bıraktım.

Emre masanın üstündeki paraya tuhaf bir bakış attı. "Ne bu şimdi?"

"Tostun ve meyve suyunun ödemesi işte."

"Gerek yok," dedi parayı önüme bırakarak. "Bugün bendensin."

"Olmaz öyle şey." Parayı yeniden onun önüne koydum. Hepimiz öğrenciydik ve ailemizin verdiği harçlıklarla geçiniyorduk ne de olsa. Bu konularda anlayışlı olmamız gerekmesinin yanında Emre'ye yediklerimin parasını ödetecek kadar yakın değildim ona.

"Bendensin dedim, Beste."

"Oğlum alsana parayı." Ozan'ın sesinde alaycı bir tınlama hâkimdi. "Kızı etkileyeceğim diye cebindekinden olma şimdi. Babanın asgari ücretle babamın yanında çalıştığını bilmesem zenginlik rollenmelerine kanacağım bak."

Bakışlarım Ozan'a çevrildi. Tavrına ve söylediklerine karşılık kaşlarımın çatılmasına engel olamadım. Üstelik sanki komik bir şey demiş gibi her durumda Ozan'a yaranmaya çalışan Meryem kıkırdayarak bir nevi ona destek çıktı. Emre'den pek hoşlanmasam da kendini bilmez birisinin ona maddi anlamda üstünlük taslaması beni üzmüştü. Bu resmen insanı rencide etmekti.

Kaldı ki bence rencide olan ne Emre'ydi ne de babası. Ozan kendi kendini rezil ediyordu bu davranışlarıyla.

Tostumdan bir ısırık daha alırken gözlerimin hedefi bu kez Emre oldu. Koyu kahverengi gözleri Ozan'a oldukça ters bakışlar atıyordu ama bu ne Ozan'ın ne de Ozan yılın esprisini yapmış gibi gülmeye devam eden Meryem'in umurundaydı. Emre'nin bakışlarının normal bir hal alması da uzun sürmedi. Umursamıyormuş gibi bir tavır takınırken dudakları kıvrıldı.

"Doğru," dedi sırıtırken. "Ama arkadaşıma bir tost ve meyve suyu ısmarlayacak kadar durumum var kardeşim, Allah'a şükür."

Emre'nin bu apaçık aşağılamayı alttan alması, hiçbir şey olmamış gibi davranması tuhaftı. Yerinde olsaydım ben buna asla sessiz kalamazdım.

Ozan imalı imalı, "Arkadaş diyorsun yani?" dedi. "Peki."

Derin ve sesli bir soluk alıp bıkkınlıkla nefesimi üfledim. Üçünün de dikkatini çekerken bu imalardan rahatsız olduğumu gayet net bir şekilde belli ettiğimi düşünüyordum. Tabii anlayabilirlerse. Zira Emre ile benden sürekli imalı bir şekilde bahsedilmesinden çok sıkılmıştım.

"Sen al bu parayı, Emre. Kimseden bana tost ısmarlamasını istemedim ben." Artık masada para muhabbetinin dönmesini istemiyordum. Emre itiraz edecek gibi olduğunda, "Lütfen," diye ekledim.

En nihayetinde bu para konusu kapandı ve ben de rahat bir nefes aldım. Tabii rahatlayışım kısa sürdü çünkü hâlâ ima dolu bakışlarını benden ayırmamış olan Ozan'ın psikolojik baskısı altındaydım. Baskısının sadece bakışlarıyla sınırlı kalmayacağını bedenini öne eğip dirseklerini masaya yasladığında anladım. Pürdikkat yüzümü incelemeyi sürdürürken ona dik dik bakmaktan alıkoyamadım kendimi.

Birisi durmadan sizi süzse, siz de ona dik dik bakmak hatta belki o gözlerinin orta yerine yumruğu indirmek isterdiniz; üstelik o kişi Ozan gibi bir zorba ise.

Ve nefret ettiğim insanlarla neden aynı masada oturduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu.

En sonunda sınırlarına dayanan sabrım tükendiğinde, "Ne var, Ozan?" diye çıkıştım. Yeni ojelediği tırnaklarını inceleyen Meryem, ki okulda nasıl bu kadar rahat koyu renk ojelerle gezebiliyordu anlamıyordum, benim yükselen ses tonumla birlikte oturduğu yerden sıçradı. "Asıl sana ne var be?" diye adeta cırladı. "Ödümü koparttın!"

Onu kale almazken bakışlarımı Ozan'dan ayırma gereksinimi bile duymadım çünkü şu an tek muhatabım oydu. "Ne mi var, Beste? Bunu bana değil sana sormak gerek."

"Sor o zaman, ne varmış?"

Sorarcasına göz kırptı Ozan. "Soner'le ne iş, Beste? Neydi o, avukatı gibi onu savunman?"

"Ben de onu merak ediyorum, Besteciğim." diyerek Ozan'a arka çıkan da elbette ki Meryem'den başkası değildi. Yine ve yine benden bir karşılık alamadı Meryem. Onu adeta yok sayıyordum.

"Sizin tarafınızdan haksızlığa uğrayan bir insan var. Onu savunmam suç mu?"

"Bahsi geçen insan Soner ise evet, suç Beste." Bu nefretin sebebini asla anlayamayacaktım sanırım. Daha on sekiz yaşında gençlerdik, ben on sekizime henüz girmemiştim bile. Yeni yeni yetişkinliğe adım attığımız bu dönemde hedeflerimize, geleceğimize odaklanmamız gerekirken kendimizi bir insandan nefret edip onunla uğraşmaya adayacak kadar boş muydu hayatımız? Ozan nasıl büyütülmüştü ki bir insandan bu yaşta bu kadar güçlü bir şekilde nefret edebiliyordu?

Bir başka soru, buna gerek var mıydı?

"Sizin Soner'den nefret ediyor olmanız benim de ondan nefret edeceğim anlamına gelmiyor. Soner'in bana hiçbir zararı dokunmadı."

"Seni hayatına alsaydı zararı mutlaka dokunurdu," dedi Ozan kendinden oldukça emin bir şekilde. Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum.

"Niye dokunurdu mesela? Annesi katil diye mi?" Gözlerimi yapmacık bir tavırla büyüttüm. "Yoksa babasının nerede olduğu bile belli değil diye mi? Allah aşkına biriniz de durup demiyor mu biz ne yapıyoruz diye? Soner deyince hanginiz onun bizzat kişiliğiyle alakalı kötü bir şey sayabiliyor? Hiçbiriniz yapamıyorsunuz, yapamazsınız da. İnsan ailesini seçemez, eminim Soner de istemezdi böyle olmasını."

Ozan söylediklerimden zerre etkilenmiyordu. Bakışlarını ele geçiren acımasızlık hâlâ bakiydi. Onun düşüncelerini değiştiremezdim ama belki yaptıkları haksızlıkla yüzleşmelerini sağlarım diye umut etmiştim. Nerede? Üçü de birbirinden anlayışsız insanlardı.

Emre, "Sen hiç demiyor musun bu kadar insan ona karşı bu kadar tepkiliyse bir bildikleri vardır diye?" diyerek konuşmaya dahil oldu.

"Ne biliyorsunuz mesela? Ama ailesinden bahsetmiyorum, bizzat Soner'den bahsediyorum. Onun hakkında kötü olan ne biliyorsun?"

Emre'nin çenesi kasılır gibi oldu. Hatta bakışlarını neredeyse benden kaçıracakken son anda buna engel olduğuna kendi gözlerimle şahit oldum. "Arkadaşıydım ben onun. Biliyordum elbet bir şeyler," diye hızlı bir cevap verdi ama ses tonuna yansıyan varla yok arasındaki telaş hissi beni geçiştirdiğini anlamamı sağladı. Hatta beni geçiştirdiğine yemin bile edebilirdim.

Bu esnada Ozan işaretparmağını havaya kaldırdığında gözlerimin odağı tam karşımdaki bedeni oldu. Parmağını beni tehdit edercesine yüzüme doğru sallamaya başladı. "Soner'i savunacak tek kelime daha edersen kendine bu sınıfın içinde bir yer bulamazsın. O ucubeye benzemek istemiyorsan ayağını denk alacaksın, Beste."

Yüzümü buruşturup küçümseyen bakışlarla Ozan'ı baştan sona süzdüm. Bu hareketim ona kendisini yetersiz hissettirsin istedim. Ozan böyle davranmaya devam ettikçe benim yargılayan bakışlarımın kurbanı olacaktı her seferinde. Bu ne kadar umurundaydı, pek önemsemiyordum.

Ağzımı açmış ona bir cevap vermek üzereyken masanın başında beliren bir beden dördümüzün de bakışlarının birbirinden kopmasını sağladı. Siyah kıvırcık saçlı, beyaz tenli bir kız benim sandalyemin yanında duruyordu. Aynı sınıfta olduğumuz Seray'dı bu. Sınıfa bu sene yeni gelmişti ve ara sıra dersle ilgili sohbetlerimiz haricinde pek konuşmuşluğumuz yoktu.

Seray doğrudan bana bakarak, "Günaydın Beste," dedi. Masadaki diğer kişilere gözucuyla bile bakmadı çünkü onlardan en az benim kadar o da hazzetmiyordu. "Günaydın."

"Ben sana felsefe notların var mı diye soracaktım, ilk ders sınav var ya. Ben sabah aceleyle çıkınca notlarımı evde unuttum." İlk derste sınavımız vardı ve ben burada oturmuş laf anlamayan insanlar için çenemi yoruyordum.

"Var, sınıfa geçince veririm sana." Benim tekrar göz gezdirmeme gerek yoktu, dün akşam yeterince çalışmıştım.

Seray mahcup bir edayla gülümserken, "Böyle de senden faydalanıyormuşum gibi oldu ama sınıftan aklıma sadece sen geldin. Seni görünce de bir sorayım dedim," dedi. Gülümseyişine aynı şekilde içtenlikle karşılık verdim. Seray'ı çok tanımıyordum ama etliye sütlüye dokunmayan bir kız olduğu için ona karşı bir sempatim vardı.

Meryem'in, "Seraycığım," diyen sesiyle saniyesinde ruhsuzlaşan bakışlarım ona çevrildi. Hâlâ tırnaklarını incelerken uzun sarı saçlarını omzundan geriye doğru attı. "Felsefe dersinin iyi olduğunu duydum. Bize bir kıyak geçip sınavda kâğıdını açarsın diye düşünüyorum."

Seray oldukça samimiyetsiz bir tebessümle karşılık verdi Meryem'e. "Sana bunu düşündürten tam olarak ne canım?" Sondaki *canım* o kadar iğreti bir şekilde çıkmıştı ki dudaklarından bunu bilerek yaptığını anlamak için bilge olmaya gerek yoktu.

"Sınıf arkadaşları böyle durumlarda birbirlerine yardım ederler."

"Öyle mi? Beni pek sınıf arkadaşınız olarak saymadığınızı sanıyordum." Seray bu tayfayı hiç sevmezdi. Onlar da Seray'ı sevmezdi çünkü Seray sınıfa adımını attığından beri benim zorbalar çetesi diye adlandırdığım insanlara burun kıvıran, ters ters cevaplar veren yeni kızdı. Böyle dik başlı insanlar onların hoşuna gitmezdi. Kafayı o kişiye takarlardı ve durmadan onunla uğraşırlardı.

Onların Seray'ı sevmeme nedenlerinden birisi de daha geldiği ilk hafta Soner'in yalnızlığını görüp onun yanına arkadaş olma amacıyla gitmesiydi. Bunu yaptığını gördüğümde daha ben bir mesajdan öteye gidemediğim için kötü hissetmiştim kendimi. Benim aksime o kimseden çekinmeden Soner'in yanına gitmiş, sırasına oturmuş ve onunla dakikalarca konuşmaya çalışmıştı fakat elbette ki Soner ona da tek kelime etmemişti.

Bu yüzden Seray yeni gelmiş olmasına ve onu pek tanımamama rağmen bu sınıfta iyi olduğuna emin olduğum nadir insanlardan biriydi.

"Bu sınıfta ilk sınav haftan olduğu için bilmiyorsundur ama biz dost düşman ayırmaksızın herkese sınavlarda yardım ederiz."

Seray onaylarcasına kafasını salladı. "Eh, sınıf arkadaşı olarak saymadığınız birisinin size kopya vermemesi pek koymaz öyleyse."

"Laga luga yapma kızım," dedi Ozan. "Hep bir laf sokma çabaları. Bıktım senin bu tavırlarından." Seray sınıfta, sınıf grubunda durmadan laf sokup onu rencide ettiği için Ozan'ın onunla özel bir problemi vardı. Seray gruba bir mesaj attığında onu her seferinde yüzümde bir sırıtışla okurdum.

Seray masumane bir tavırla dudaklarını birbirine bastırırken omuzlarını kaldırıp indirdi. "Hak edene hak ettiği gibi, Ozancığım."

"Ben sana hak ettiğin gibi davranmasını bilirim." Ozan, Seray'ın kendisiyle alay eden tavırlarına öfkeyle karşılık verip oturduğu yerden ayağa kalkacağını belirtircesine doğrulduğunda Emre elini onun omzuna götürdü ve bedenine baskı uygulayarak onu sandalyeye geri oturttu. "Uğraşma abi kızla. Ne dediğini bilmiyor işte," dedi.

Seray'ın bakışlarının bu seferki hedefi Emre oldu. "Ozan ve onun yan sanayisi Emre..."

Emre elini Ozan'ın omzundan ayırırken kafasını kaldırdı ve Seray'a baktı. "Yine bitirim ikili bir araya gelip insanları aşağılamaya başlamışsınız bakıyorum da. Gün size erken başlamış."

Seray'ın alay dolu ses tonu sandığımın aksine Emre'yi hiç öfkelendirmedi. Kahverengi gözlerinde beliren bomboş bakışlar birkaç saniye boyunca Seray'ın gözlerinin içine kitlenip kaldı. Hemen sonra bakışlarını kaçırırken âdemelmasının sert bir yutkunuşla hareketlendiği de gözümden kaçmadı.

"İşine bak Kıvırcık," derken ses tonu eskisi kadar gür değildi.

Seray alayı bir kenara bırakıp ciddiyetle konuştu bu kez. "Ben işime bakıyorum zaten. Siz işime bakmama izin vermiyorsunuz. Gördüğünüz her yerde bana laf atmayı kesin artık. Ayrıca bana *kıvırcık* demeyi de bırak."

"Ay, carlama yine," dedi Meryem yüzünü buruşturarak. "Seni hiç çekemeyeceğim."

Seray'ın sinirlendiğini iliklerime kadar hissederken ortamın daha da gerilmemesi için -hoş bundan daha çok nasıl gerilebilirdi bilmiyordum- ayaklandım ve Seray'a döndüm. "Hadi biz gidelim de sana felsefe notlarını vereyim."

"Bence de sen bu kıl arkadaşını bizden uzaklaştır, Beste."

"Bak Meryem..." Seray'ın kolundan tuttuğum gibi masadan uzaklaşması adına onu peşimden sürüklemeye başladım. Sınav öncesinde çıkacak herhangi bir kavga dersleri zerre umursamadıkları için onları etkilemezdi ama benim gibi derslerine fazlasıyla önem veren Seray'ın zihnini allak bullak edeceğinden onu çok etkilerdi. Gerek yoktu.

Masadan uzaklaşmamıza rağmen dönüp dönüp omzunun üstünden geriye doğru bakmaya çalışan Seray'a, "Boş versene," dedim. "Bunlara laf yetiştirilebilir mi?"

"Beni deli ediyorlar ya. Elimde olsa bir kaşık suda boğacağım hepsini," diye söylendi öfkeyle. Kantinin çıkışına gelmemize rağmen kızın kolunu tutmaya devam ettiğimi fark etmemle elimi kolundan çekmem bir oldu. Gerginliği dağıtmak amacıyla histerik bir gülüşle, "Emin ol bunu yapmak isteyen tek kişi sen değilsin," dedim.

"Hayır, ben daha bir ay oldu zar zor katlanıyorum. Siz bunlarla aynı sınıfta olmaya senelerce nasıl katlandınız?"

İkimiz aynı anda merdivenlere yönelirken omuz silktim. "Valla ben Ozan ve Emre'yle geçen sene aynı sınıfa düştüm. Dokuzuncu sınıftan beri aynı sınıfta olsaydık ne olurdu bilmiyorum." Herhalde açığa geçmeme bu kez Soner'in varlığı bile engel olamazdı.

"Uyuzlar ordusu ya! Tencere kapak misali hepsi birbirini bulmuş." Merdivenin basamaklarını yan yana yavaşça çıkarken Seray'ın yüzünün bana doğru çevrildiğini ve bakışlarının yüzümde toplandığını hissettim. Öyle olunca onun bakışlarına karşılık verdim hızlıca. "O gruba aykırı olan tek kişisin. Ne işin olur ki öyle insanlarla?"

"O gruba ait değilim ki. Benimki biraz onlara katlanma zorunluluğu."

"Hiçbir şeye zorunlu hissetmemelisin kendini. İstemediğin bir ortamda durma. Çoğunluk her zaman azınlığı yener ve kendine benzetir."

Usulca çatıldı kaşlarım. "Onlara benzeyeceğimi mi düşünüyorsun?"

Gözleri kısıldı. "Hayır ama bence sen yine de onlardan olabilecek en kısa sürede uzaklaş."

O noktadan sonra sınıfa çıkana kadar ikimize de bir sessizlik hâkim oldu. Söylediklerini ve dışarıdan nasıl göründüğümü düşünmeden edemedim. Onlarla takılıyor gibi görünmem insanları yanıltıp davranış olarak da onlara benzediğimi düşündürüyor muydu acaba? Soner? O da böyle düşünüyor olabilir miydi?

Emre bir zamanlar onun arkadaşıydı. Olayı tam olarak bilmesem de arkadaşlıklarının kötü bir şekilde bittiğini herkes biliyordu. Daha sonra Soner'in özel hayatı herkesin diline meze olmuştu ve ben şimdi bunun sorumlusu olan Emre ile arkadaş gibi görünüyordum dışarıdan. Soner'in gözünde pek de güvenilir bir imaj çizmiyor olmalıydım. Bunu tam da şu anda ilk kez fark ediyordum.

Seray'la birlikte sınıfa ulaşana kadar bu düşünceyi kafamın içinde evirip çevirdim. Sınıfa geldiğimizde bu kez sınıfın içerisinde Soner'den başka birkaç kişinin daha olduğunu gördüm. Ben önde, Seray arkamda Ceylin'le

birlikte oturduğumuz sıramıza ilerlemeye başladık. Ceylin de hâlâ sınıftaydı ve sırada oturmuş telefonuyla ilgileniyordu.

Ceylin sıraya birilerinin yaklaştığını fark ederek kafasını gömdüğü telefondan kaldırdı. Önce beni ardından Seray'ı gördü ve memnuniyetsiz bir tavırla yüzünü buruşturdu. Onu görmezden gelerek sıranın üstündeki çantamın fermuarını açtım, dosyanın içinde bulunan notlarımı çıkararak Seray'a uzattım. Notları benden alırken içtenlikle gülümseyip, "Çok teşekkür ederim, Beste," dedi. "Sınavdan sonra getiririm notlarını."

Ben de gülümsedim. "Rica ederim."

"Beste sınava kadar notlarınla birlikte çalışacaktık diye hatırlıyordum," dedi Ceylin.

Ben nedense öyle bir şey hatırlamıyordum. "Seni bilmiyorum, Ceylin ama ben dün gece yeterince çalıştım." Ayrıca Ceylin'in çalışacağı falan da yoktu. Yalandan birkaç dakika göz gezdirecek sınavdan sonra ise çalıştım ama yapamadım diyecekti. Her sınav haftasında yaşanan bir durumdu. *Çalıştım fakat olmuyor, yapamıyorum* ajitasyonu ile her sınavda benden kopya koparmaya çalışması da cabasıydı.

"Ben çalışırdım."

Seray sinirle nefesini üfleyerek, "Görüşürüz Beste," dedi ve yanımızdan ayrıldı. En iyisini yapmıştı doğrusu.

"Notlarını olur olmadık insanlara neden dağıtıyorsun?" diyen Ceylin'in ses tonu öfke doluydu. Ozan'ın arkadaş grubundan birisi olarak o da Seray'ı hiç sevmiyordu. "Bizden yüksek alırsa görürsün."

"Yeterince çalıştıysa ve hakkıysa alsın, Ceylin. Sana ne?" Ben kimseyle not yarışında değildim ne de olsa.

"Senin bu Pollyanna tavırların beni deli ediyor!" diye söylendi. Söylenmesini duymazlıktan gelerek sırama oturdum. İyilik yapmak bile nasıl bu kadar gözlerine batıyordu, hiç anlamıyordum. İyi olan her şeye karşı gibiydiler. İleride insanlara nasıl davrandıklarını hatırladıklarında çok utanacaklardı. Tabii iyi bir insan olmayı başarabilirlerse.

Bakışlarım sol tarafa doğru kaydı. Normalde en arka sırada oturmak pek benlik değildi. Ben önlere oturup dersi rahatça takip edebilmeyi severdim fakat en arkadayken Soner ile aynı hizada oturduğumuz için ufak bir baş çevirişle onu görebilmek hoşuma gidiyordu. Genellikle uyuyor olması ya da camdan dışarıyı izlemesi nedeniyle onu seyrettiğimi fark etmiyordu bile. Soner'e, sürekli ona bakarken yakalanırsam çok utanırdım.

Soner, ben kantine inerken onu bıraktığım haliyle şarkı dinleyerek pencereden dışarıyı izliyordu hâlâ. Önünde ona verdiğim kitap duruyordu. Okumaya başlamış olmalıydı ki ilk birkaç sayfası çevrilmişti. Sol bileğimdeki bilekliğimle oynamaya başlarken oturduğum yerde kıpırdandım. Kitabı okurken altını çizdiğim yerler vardı. Birinin altını çizdiğim alıntıları okuması ona kendimi açıyormuşum gibi hissettirirdi bana hep. Soner'in onları okuyacak olması beni biraz da olsa tanıyacağı, hakkımda varsayımlarda bulunacağı anlamına geliyordu ve ben onun gözünde nasıl bir insan olduğumu deli gibi merak ediyordum.

Soner'e dalıp giden gözlerimin ondan ayrılmasına neden olan Ceylin'in, "Önüne dön, Beste," diye uyarmasıydı.

Gözlerimi devirerek baktım Ceylin'e. "Nereye baktığıma da mı karışır oldun, Ceylin?"

"Gözün sadece Soner'e baktığı için karışıyorumdur belki de Beste," diyerek çıkıştı bana Ceylin. Bunda problem olan neydi? İstediğime bakabilirdim.

Kollarımı göğüs hizamda birbirine bağlayıp arkama yaslandım. Şüpheyle harmanlanmış bakışlarım Ceylin'in yüzünde gezinmeye başladı. "Bu seni neden bu kadar rahatsız ediyor peki, Ceylin?" Uyarının da bir adabı olmalıydı bence. Bir uyarırdın, iki uyarırdın. Karşındaki dediğinin tersini yapmaya devam ediyorsa geri adım atardın. Bu hayatta herkes kendinden ve yaptıklarından sorumluydu. Kimsenin hayatına biz yön veremezdik.

"Benim dün öğrendiğim şeyi sen öğrenseydin sen de rahatsız olmaya başlardın."

Yine ne saçmalayacağının merakıyla, "Ne öğrendin?" diye sordum.

"Bizim bu ucube var ya," dedi kısık bir tonlamayla. Hafifçe öne eğilip yüzünü yüzüme doğru yaklaştırmıştı daha iyi duyabilmem adına. "Bu ucubenin abisi birkaç sene önce yüksek doz uyuşturucudan diğer tarafı boylamış," dedikten sonra geri çekildi ve tepkimi ölçmek istercesine bakışlarını yüzümde gezdirdi. Birkaç saniye sonra dudakları kendinden emin bir gülümsemeyle iki yana kıvrıldı. "Hâlâ o ailenin bir ferdiyle konuşmak istediğinden emin misin?"

Benim babam bir polisti. Mesleği boyunca türlü türlü vakaya şahitlik etmişti. Hırsızlık şubede görevli olup çoğunlukla karakolda çalışıyor olsa bile aynı binanın içerisine girip çıkan suçluları görüyor, birçok kan dondurucu olaya denk geliyordu gün içerisinde. Ortamda ben varken pek fazla o gün ne tür vakalarla karşılaştığından bahsetmezdi ama bazen ben odamdayken anneme anlattığını duyardım.

Yakınlarda, bundan en fazla birkaç ay öncesinde olmalıydı, uyuşturucu bağımlısı bir adamın ailesini katlettiğini anlatmıştı babam anneme. İki çocuğunu ve karısını canice öldürmüş, çok geçmeden aynı gün içerisinde de tutuklanmıştı. Babamı en çok şoka uğratanın ise adamın karakoldayken bile uyuşturucu etkisinde olması olduğunu hatırlıyordum. Uyuşturucunun etkisi geçtikten sonra dahi adam yaptığından pişman olmamıştı. Yani bilinçli olsa da olmasa da kötülük adamın kalbine işlemişti.

Ceylin, Soner'in abisinin uyuşturucu bağımlısı olduğundan ve bu sebepten öldüğünden bahsettiğinde aklıma direkt babamın anlattıkları gelmişti. Uyuşturucu kullanan insanların ne kadar tehlikeli olabileceği akılalmaz bir durumdu. Ceylin'in bunu bana söylemesinin nedeninin de Soner'in tehlikeli birisi olabileceğini düşünüp ondan uzaklaşmamı sağlayabilecek olmasıydı.

Evet, uyuşturucu kullanan bir insanı hayatıma sokmaz, kullanan insana kesinlikle yaklaşmazdım. Yine de abisi kullanmış ve bu sebepten yaşamına son vermiş diye Soner'in de uyuşturucu kullandığı kanısına tam olarak kim varmıştı?

Bu da onların diğer ithamlarının aynısıydı. Yine bilip bilmeden Soner'i suçlayacak bir şeyler bulmuşlardı.

Ceylin bana Soner'in abisinden bahsettikten sonra uzunca bir süre sessiz kalmıştım. Verecek bir cevap bulamamıştım o an ona. Zamanında bir abisi

olduğunu bile yeni öğrenmiştim. Ne diyebilirdim ki? Zaten kısa süre sonra felsefe hocamız gelmiş ve sınavımız başlamıştı. Ondan sonra Soner hakkında Ceylin'le tek kelime konuşmamıştık.

Şimdi evdeydim. Akşam saatlerindeydik. Yarınki sınav için biraz çalışmış sonrasında annemle ve babamla biraz beraber vakit geçirmek için oturma odasına gelmiştim. Onlar birlikte izledikleri bir dizinin yeni bölümünü izleyip sahneler hakkında yorumlar yaparken ben elimde açık olan telefonumla beraber boş boş ekranı seyrediyordum.

Normalde sınav haftasında bile her gün ödev veren sayın hocalarımızın bugün ödev vermeyesi tutmuştu. Şimdi ben bu çocuğa hangi bahaneyle mesaj atacaktım ki?

Ona geçen sene mayıs ayında mesaj atmıştım. Ona yazmaya başladıktan birkaç hafta sonra okullar kapanmıştı. Koca bir yazı Soner'e mesaj atmadan geçirmemiştim elbette ki. Günaşırı ona o gün neler yaptığımı anlatmaya başlamıştım. Bunu neden yaptığımı şu an bile bilmiyordum. Neden tanımadığım birine bu kadar kendimden bahsediyordum?

Beni tanımasını istiyordum. Hatta bana güvenmesini istiyordum. Bunun ne kadar zor bir ihtimal olduğunun en başından beri ben de farkındaydım.

Şimdi de ona herhangi bir bahaneyle mesaj atabilirdim, bu yapmadığım bir şey değildi ama nedense bir türlü yazamıyordum. En basitinden *kitabı okuyor musun* yazabilirdim. Cevap vereceğine şüpheliydim gerçi. O yalnızca *teşekkür ederim, teşekkürler* yazmayı biliyordu. Klavyesi sadece bu harflerden mi ibaret acaba diye düşünmeden edemiyordum.

Soner'e ne yazacağım diye düşünürken Ceylin'den gelen bir aramayla bütün dikkatim dağıldı. Salonda benden çıt çıkmazken telefonumdan son ses arama sesi yükseldiğinde annemle babamın ilgisi de bana kaymış bulundu. İkisinin meraklı bakışlarının altında, "Arkadaşım arıyor," dedim. "Ben odama geçiyorum. Arkadaşımla konuştuktan sonra da uyurum. Size iyi geceler."

"İyi geceler güzel kızım."

Kucağımdaki yastığı bırakarak oturduğum tekli koltuktan kalktım. Hızlı adımlarla oturma odasından ayrılıp odamın yolunu tuttuğumda, yarı yoldayken ısrarla çalmaya devam eden telefonu cevapladım. "Efendim?" diyerek telefonu kulağıma yasladım. Yarın *telefonumu neden açmadın* konulu nutuğunu çekmemesi için yanıtlamıştım aramasını.

"Merhaba Beste, nihayet açtın telefonumu." Daha açar açmaz söylenmeye başlamıştı bile. Bu kızın hayatta memnun olduğu tek bir durum veya

konu var mıydı o kadar merak ediyordum ki. Her şeyden ama her şeyden hoşnutsuz olabiliyordu.

Böyle insanlar benim ruhumu emiyor, modumu düşürüyordu.

"Anca yetişebildim, Ceylin."

"Her neyse, ne yapıyorsun?" Odamın kapısını açarak içeriye girdim. Elimi duvardaki lambaya götürüp odamın içerisini tek tuşla aydınlattığımda kapıyı örttüm. "Annemlerle oturuyordum, birazdan uyuyacağım. Sen ne yapıyorsun?" Aslında ne yaptığı hiç de merak ettiğim bir şey değildi ama nezaket kuralları gereği soruyordum işte.

"Ben de yarınki sınava çalışıyordum işte. Seni merak ettim. Söylediklerimi düşündün mü falan diye." Umursamaz bir tavırla konuşmaya çalışıyordu fakat bunu hiç beceremiyordu.

"Neyi düşünecektim ki tam olarak?" Soner'in abisinin uyuşturucu yüzünden öldüğünü öğrenmiştim ve benim için konu kapanmıştı. Soner hakkında ne düşünebilirdim ki? Aksine nasıl bir hayatı olduğunu daha çok merak eder olmuştum ama bunu ona söylersem bana *aptal* derdi.

"Beste saf ayağına yatma, o kadar da saf olmadığını biliyorum."

"Ne düşünmem gerekiyor sence, Ceylin? Sen ne olmasını istiyorsun?"

"Sana ucubenin abisinin yüksek dozdan diğer tarafı boyladığını söyledim."

Yatağımın pencereye yakın olan ucuna oturup dışarıyı görebilmek için camı açarken kaşlarımın çatılmasına engel olamadım. "Öteki tarafı boylamış nasıl bir tabir ya? Ortada ölen bir insan var. Farkında mısın bu durumun?"

"İnanmıyorum sana," diye konuştu hayretle. "Uyuşturucudan ölen bir insanın güzellemesini yapamazsın."

"Öyle bir şey yapmıyorum," diyerek kendimi savunmaya geçtim. Bunun, güzellemesi yapılamayacak kadar korkunç bir şey olduğunun farkındaydım.

"Senin kafan basmıyor herhalde. Uyuşturucudan bahsediyorum, uyuşturucudan! Uyuşturucu kullanan birisi çevresine de zarar verir." Bu dediği doğruydu, hem de çok ama çok doğruydu ve bu konuda haklı olduğunu biliyordum ama ona bir kez *evet bu dediğinde haklısın* desem, Soner'e yüklenmeye de hakkı olacağını düşünürdü. Annesi ve babasında olduğu gibi abisinin yaptığı bir eylemin daha sorumluluğu Soner'in omuzlarına bırakılacak, boynuna bir pranga gibi bağlanacaktı.

"Şöyle özet geçeyim," diye devam etti sözlerine Ceylin. "Anne katil, baba kim bilir hangi cehennemde. Abi yüksek dozdan tahtalı köyü boylamış ve sen o kadar sorunlu bir aileden çıkan Soner'in iyi birisi olduğuna inanıyorsun, öyle mi?" Son kelimelerine küçümseyici bir tonlama hâkimdi. "Yazık kafana."

Sinirlerime hâkim olamayıp, "Asıl senin yazık kafana," diye çıkıştım. Sesimin yükselmesi Ceylin'i baskılayacak tek şeydi. Aynı şekilde onu susturacak da. "Bu zamana kadar Soner'in kendi halinde takılmak dışında bir şey yaptığını gördün mü? Kimseye hiçbir zararı dokunmamış birisini ailesiyle yargılayamazsın. Ailesi öyle diye Soner de mi öyle olmak zorunda?" Yüzümü buruşturdum bu düşüncenin saçmalığı karşısında. "Ne saçma bir düşünce yapısı bu ya? İnsanları tanımadan yargılamayı kesin artık!"

Ceylin bir süreliğine sessizliğe büründü. Karşı taraftan öfkeyle nefes alış verişlerinin haricinde bir ses duymadım ama Ceylin, Ceylin'di işte. Karşısında balkon konuşması yapsan yine üste çıkmaya çalışacak bir şeyler bulurdu ve buldu da. "Peki öyleyse şuna ne diyeceksin?" dedi. "Bazı günler Soner okula geldiğinde gözleri kıpkırmızı oluyor. Ne malum onun da uyuşturucu kullanmadığı?"

Bu düşünce aklımın ucundan dahi geçmemişti. Ona yakıştıramamıştım çünkü böyle bir şeyi. Benim tanıdığım Soner asla uyuşturucu kullanmazdı. *Tanıyor muydum ki onu?*

"Sadece uyuşturucu kullanınca mı kızarır gözler?" Gözlerinin kızarması hakkında o kadar çok sebep geldi ki aklıma, hiçbirinde uyuşturucunun esamesi okunmadı. "Uykusuz olur, alerjisi olur, ağlamış olur, başka bir sebep olur. Bunun için yüzlerce sebep sıralayabilirim sana. Bir insana bok atmak için sebeplerden en kötüsünü seçip onu yargılayamazsınız."

Ceylin öyle gür sesli bir kahkaha attı ki telefonu kulağımdan uzaklaştırmak zorunda kaldım tiz sesi yüzünden. "Safım benim ya," dedi kahkahalarının arasından. "Sen bu kafayla aynen devam et, tamam mı canım? Artık aklından ne geçiriyorsan kim bilir. Ne var o toz pembe hayallerinde? Yoksa Soner senin beyaz atlı prensin mi?"

Yüzünü göremesem bile dudaklarında beliren alaylı ve küçümseyici bakış gözümün önünde canlandı. Sanki Ceylin tam karşımda o ifade ile duruyormuş gibi bedenim sinirle doldu taştı. "Etkileyici. Kesin sen şimdi onu kendine âşık edeceğinin hayalini falan da kuruyorsundur. Okulun sorunlu çocuğu ile onu adam eden masum kız ilişkisi." Yapmacıklık akıyordu sesinden ve ben her saniye bir öncekinden daha fazla öfkeleniyordum.

"Aç gözünü kızım! Hayal âleminde değiliz. O çocuk kendiyle beraber seni de bitirir. Onun yolu yol değil."

Buna o mu karar veriyordu?

"Sen niye bu kadar taktın benim Soner'le ilgilenmeme? Onu söylesene sen bana. Amacın ne?"

Ceylin'in Soner'den bu kadar çok nefret etmesine hiçbir sebep yoktu. Tabii gerçekten nefret ediyorsa. Bana karşı Soner'i bu kadar kötülemesinin

sebebinin beni ondan uzak tutmak olduğunu çok önceden anlamıştım ama bunun asıl nedeninin benim iyiliğimi düşünmek olmadığını yeni yeni fark ediyordum. Bu da aklımda tek bir ihtimalin belirmesine neden oluyordu.

"Ne amacım olacak?" derken gerildiğini ses tonundan hissettim.

"Yoksa sen de bu hikâyenin Soner'den nefret ediyorum ayağına yatıp içten içe ona hisler besleyen kızı mısın? Rolün ne senin? Neden beni ondan bu kadar çok uzak tutmak istiyorsun?" Bu, oltaya attığım bir yemdi aslında. Doğru olup olmadığından emin değildim. Ceylin'in tepkisi doğru mu yanlış mı olduğuna karar vermemi sağlayacaktı.

İlk birkaç saniye hattın diğer ucunda adeta ölüm sessizliği oluştu. Öyle ki aldığı nefesin sesini dahi duymadı kulaklarım. Belki de nefes almamıştı, kim bilebilirdi. "Ha, Ceylin?" dedim hem bir cevap beklediğimi anlasın hem de girdiği şoktan çıksın diye.

"N-ne saçmalıyorsun sen?" Sesinin titrediğini ve kekelediğini çok net bir şekilde duydum.

Bu kez kahkaha atma sırası bendeydi. "Ne? Ceylin?" dedim yalandan bir şaşkınlıkla. "Ciddi misin? Yani sen Soner'den mi hoşlanıyorsun?" Güldüğüme bakmasındı o, Ceylin'e inanılmaz bir öfkeyle doluydum aslında.

Ceylin'den çıt çıkmazken alaycı bir tınıda konuşmaya devam ettim. "Vay be... Aman sakın sınıfta duyulmasın Ceylin yoksa sen de onun gibi dışlanırsın." Çok değil bundan bir hafta önce bana kurduğu cümlenin aynısıyla onu vurmak beni inanılmaz keyiflendirmişti.

En çok keyiflendiren ise Ceylin'in telefonu suratıma kapatması oldu.

Telefonu kulağımdan ayırıp, görüş açıma sokarken gülmeye devam ediyordum. Balık oltaya düşmüş, sadece bir ihtimal olan düşüncemi doğrulamıştı. Şaşırmış mıydım? Deli gibi hem de! Soner'i arkadaş grubundan ve sınıftan dışlanmamak için zorbalıyordu. Bana karşı Soner'den daha fazla bahsedip ondan soğumamı sağlamaya çalışmak istiyordu çünkü Soner'e âşık olmamdan korkuyordu.

İnsanların arasındayken *sevdiği* çocuk hakkında böyle davranıp uğradığı haksızlığa göz yuman birisinin eminim ki bir ilişki anlamında zerre şansı yoktu.

"Şaka gibi ya," diye mırıldandım kendi kendime. "Sevdiği birine nasıl böyle davranabilir ki insan?" Nasıl vicdanı sızlamıyordu? Ben Soner'e diğerleri gibi davranmamama rağmen onlardan birisi tek kötü kelime ettiğinde vicdanım sızım sızım sızlıyordu.

Sanırım bunun temelinde iyi ve kötü insan ayrımı yatıyordu. Ozan, Emre, Meryem, Ceylin dörtlüsünü gördükçe aslında ne kadar güzel duygular aşılanarak büyütüldüğüme defalarca kez şahit oluyordum.

Hazır telefon elimdeyken sürekli mesajlaştığımız popüler uygulamaya girip hemen üst sıralarda yer alan Soner'in sohbetine girdim. Onun sohbetine girmek benim için el alışkanlığı gibi bir şeydi. Çoğu kez bilinçsizce yaptığım olmuştu. Açılan klavyede parmaklarımı gezdirmeye başladım.

Beste
Selam.

Bu, sanırım yaptığım en normal girişti. Hep gereksiz bir neşeyle harfleri uzatarak yazardım.

Beste
Bugün ödev yok. Şaşırtıcı ama öyle.
Ödev olmadığı için sana yazmayacaktım aslında ama kendimi tutamadım.

Ne yazacağım kaygısı olmadan aklımdan geçen her cümleyi günlük tutuyormuşçasına yazmaya başladım.

Beste
Bazı insanlar canımı çok sıkıyor. Keşke hiç var olmamış olsalar diyorum. Sırf aynı sınıftayız diye onlara katlanmamız gerekmesi çok saçma.

Yazmaya devam ederken ayağa kalktım ve çalışma masama ilerledim. Sandalyeme kurulurken aynı zamanda bilgisayarımın başlatma tuşuna basarak açılmasını sağladım.

Beste
İnsanlar niye bu kadar kötü ki?
Hiç anlamıyorum.

Gönderdiğim mesajların ardından bakışlarım, en son kapatmak yerine uyku moduna aldığım için hızla açılan bilgisayarımdayken telefonun ekranında hissettiğim hareketlilikle oraya kaydı.

Soner çevrimiçi.

Oturduğum yerde heyecanla kıpırdandım. İlk kez ona mesaj yazdığım bir anda çevrimiçi olmuştu. Hızlıca yazmaya devam ettim.

Beste
İlk defa yazdığım anda çevrimiçi oldun.
Kaldım şimdi öyle. Ne yazacağımı bulamıyorum.

Hâlâ çevrimiçiydi.

Beste
Hâlâ çevrimiçisin, şaşırtıcı. Bari emoji falan gönder de okuduğunu anlayayım.

Okumasa neden bekleyecekti ki uygulamada?

Beste
Gerçi okumasan neden bekleyesin ki uygulamada? Mavi tikim de kapalı mesajları görüp görmediğini anlamıyorum. Bekle, hemen açıp geliyorum.

Sohbetten çıkıp ayarlara girmem ve okundu bilgisini açmam iki saniye bile sürmemişti. Çevrimdışı olmasından korkuyordum onu zar zor çevrimiçi yakalamışken. Ben sohbet sayfasına geri döndüğümde hâlâ çevrimiçiydi.

Beste
Geldim, deneme.

Anında mavi tik olduğunu görünce heyecandan neredeyse oturduğum sandalyenin tepesine çıkacaktım.

Beste
Ay, mavi tik!

Çok değil, birkaç saniye sonra acaba kendimi rezil mi ediyorum düşüncesi aklımda canlandı.

Beste
Ben yine saçmaladım, değil mi?

Ben zaten hep saçmalıyordum. Acilen konuyu değiştirip rezilliğimi unutturmam gerekiyordu.

Beste
Neyse, kitabı okuyor musun bari? Derslerde okuyordun en son gördüğüm kadarıyla.

Harika! Şimdi de derslerde de sık sık ona baktığımı belli etmiştim. Rezilsin Beste, rezil.

Soner yazıyor.

Soner çevrimiçi.

Dudak büktüm ama bir mesaj gelmemesine üzülmedim. Alışmıştım artık mesajlarımı sadece okumasına.

Beste
Önerdiğim şarkıyı sevdin galiba. Spotify arkadaş etkinliklerinden bakıyorum okuldan geldiğimden beri. Saatlerdir onu dinliyorsun.

Bu mesajı attıktan sonra asıl bilgisayarı açma amacıma gelerek bilgisayardan Spotify uygulamasını açtım. Sağ tarafta yer alan arkadaş etkinliklerinde takip edilen insanların o an hangi şarkıyı dinlediği görülebiliyordu. Ben de okuldan geldiğimden beri ara ara Soner'in ne dinlediğine bakıyordum.

Saatlerce hiç durmadan ona önerdiğim şarkıyı dinlemişti.

Şimdi görüyordum ki hâlâ onu dinlemeye devam ediyordu. Bu beni mutlu etmişti ama bir yandan da bu kadar çok şarkı dinlemekten kulakları acımıyor mu diye endişelenmemiş değildim. Bir açıklama yapma gereği duyarak telefonuma geri döndüm.

Beste
Spotify adını sana şarkı açarken aşırmış olabilirim.

Beste
Ama lütfen arkadaş etkinliklerini kapatma.
Ne dinlediğine bakıyorum sadece.

Yaparken masum gibi gelen bu eylem mesajda okuyunca gözüme pek de öyle görünmemişti.

Beste
Böyle de sapık gibi oldum ben ya.

Çocuğu endişelendirecektim. Takıntılı bir manyak olduğumu düşünecek ve en sonunda beni engelleyecekti.

Sanırım ben bugünlük saçmalama kotamı doldurmuştum. Soner iyice zırdeli olduğumu anlamadan bugünlük bu konuşmayı bitirmeliydim.

Beste
Neyse, sen cevap vermeyeceksin belli.
Ben de gidip uyuyayım en iyisi, iyi geceler.

Mesajı gönderdikten sonra zaten cevap vermeyecek düşüncesiyle telefonu kapattım ve masaya bıraktım.

Can sıkıntısıyla önümde açık olan bilgisayardan rastgele bir şarkı açtım ve arkama yaslandım. Gözümü kapatıp sessizlik eşliğinde huzurlu bir şekilde şarkıyı dinlemek istemiştim ama hayır, içimdeki tuhaf bir dürtü buna izin vermiyordu. O dürtü, istediğim huzurun tam aksi bir huzursuzlukla

gözlerimi tekrar açmam bir oldu. Daha yarım dakika önce masaya bıraktığım telefonumu elime aldım ve Soner'le olan mesaj sayfamıza geri döndüm.

Soner çevrimiçi.

Beste
Sana olan bakışımı değiştirmeye çalışıyorlar.

Yazarken zihnimde yankılanıp duran ses Ceylin'den başkasına ait değildi. Bugünden öncesinde ve bugün Soner hakkında söylediği her kötü söz beynimde yankılanıp duruyordu.

Beste
Sana onlar gibi davranmamı istiyorlar.
Lütfen buna izin verme, lütfen.

Bu kez bana bir cevap vermesini o kadar gönülden istedim ki. Hiçbirine cevap vermezse buna cevap verir dedim içten içe. Bunu yanıtsız bırakmazdı Soner.

Ki öyle de oldu.

Soner yazıyor yazısı bu kez *Soner çevrimiçi*ne dönüşmedi ve yine tek kelimeden ibaret olsa da kalbimi umutla dolduran bir cevap aldım ondan.

Soner
Vermem.

İzin vermezdi.

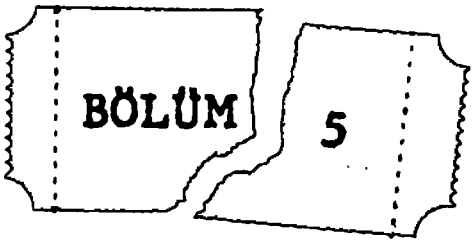
Ekrana karşı o kadar büyük bir gülümseme sundum ki dışarıdan kendimi bu kadar içten bir şekilde gülümsüyor halde görsem karşımda Soner'in durduğunu ve onun yüzüne bakarak gülümsediğimi düşünürdüm. Sonra ben ona bir cevap yazmadım. O da bir cevap yazmadı ama dakikalarca ekranı izlerken içimden bir ses onun da uzun uzun ekrana baktığını söylüyordu.

Soner yazıyor.

Soner çevrimiçi, 22.20.

Soner çevrimdışı, 22.32.

Yine... *Yine on iki dakika beklemişti.*

Yağmurlu havaları çok seviyordum.

Yağmurlu havada kapalı bir alanda camdan dışarıyı izlemeyi sevdiğim kadar dışarı çıkıp ıslanmayı da bir o kadar seviyordum. Sınıftaydım. Öğle arasındaydık ve dersin başlamasına az kaldığı vakitlerde camın önüne tünemiş dışarıyı seyrediyordum. Hava neredeyse akşam oldu diyebileceğim kadar kararmıştı, gök gürültülü bir yağmurun başlaması an meselesiydi.

Böyle havalarda kahve veya sıcak çikolata içerek dışarıyı izlemekten zevk alıyordum. Elimde içerisinde son iki yudumu kalmış sıcak çikolatam varken okul formamın gömleğinin üstüne giydiğim bej tonlarında tüylü hırkaya sarınmıştım. Sınıfın içerisi sıcak olmasına rağmen dışarıya bakmak zaman zaman içimi ürpertiyordu.

Sıcak çikolatamdan bir yudum daha aldığım esnada önünde durduğum pencerenin gördüğü alanda bir hareketlilik oldu. Yağmur yağacağı için binanın içine kaçan öğrencilerin aksine bir kişi ağır adımlarla okulun arka bahçesine ilerliyordu. Gözüme kestirdiğim oldukça tanıdık olan bu simanın sahibi bulunduğum pencerenin tam karşısında kalan bir bankın üzerine oturdu.

Soner'den başkası değildi bu. Dağınık olan saçlarını kapüşonlusunun şapkasıyla örtme gereksiniminde bile bulunmadan her yarım dakikada bir gürüldeyen bu havanın altında boş bulduğu ilk banka oturmuştu. Elleri pantolonunun ceplerindeyken kafasını geriye doğru atarak ensesini bankın sırt kısmına yaslamış, buradan görebildiğim kadarıyla gözlerini kapatmıştı.

Bardağımdan son bir yudum aldım ve ani bir kararla pencerenin önünden uzaklaştım. Hızlı adımlarla önce sınıftan çıkıp ardından okuldan çıkmak için merdivenlere yönelirken, üzerimde hırkam dışında bir şey

olmadığını sonradan fark etsem de bunun için sınıfa geri dönmek istemedim. Zaten seviyordum yağmurda ıslanmayı.

Sonrasında hasta olmazsam güzeldi.

O kadar hızlı bir şekilde okuldan çıkıp arka bahçeye gelmiştim ki sınıfta Soner'i gördüğüm an ile şu an arasında iki dakika ya var ya da yoktu. Dışarı adımımı atar atmaz bedenimi ele geçiren soğuk hava okulun arka bahçesinde esinti olduğu için daha çok titretmişti beni fakat bunu umursamadan Soner'in tek başına oturmaya devam ettiği banka doğru yürümeyi sürdürdüm.

Banka ulaşana kadar kapattığım düşünme yetim tam da o noktada devreye girdi. Neden gelmiştim? Soner'e ne diyecektim? Burada ne işim vardı?

Cevabını benim bile bilmediğim bu sorular karşısında kendimi şoka uğratırken banka ulaşmama bir veya iki adım kala adımlarım bıçak gibi kesildi ve orada öylece kalakaldım. Amaçsızca Soner'in bir metre yanında dikiliyordum ve buraya geldiğim için elle tutulur bir sebebim bile yoktu.

Ne diyecektim? Soner ben seni camda gördüm de hemen koştum geldim mi?

Neden geldin, Beste? Ah, salak Beste!

Geri dönmek ya da Soner'in yanına oturmak arasında gidip geldiğim bir ikilemin içerisindeyken adım seslerimi mi duydu veya başında birinin dikildiğini mi hissetti bilmiyordum fakat Soner gözlerini açtı ve doğrudan bana baktı. Ela gözlerini hâkimiyeti altına alan boş bir bakışla beni süzmeye başladı.

Neden buradasın dese ne diyecektim? Gerçi Soner benimle konuşmazdı ki.

O zorunda kalmadıkça kimseyle konuşmazdı.

"Şey..." dedim. *Ne diyeceksin Beste, ne?* Bu noktada kendimi tebessüm etmeye zorladım. "Selam."

Tabii ki de bana cevap vermedi. Bu durum beni zerre şaşırtmadı. Yüzünde mimik oynamadı, bakışlarında gram değişim olmadı. Bu kadar ifadesiz kalmayı nasıl başarıyordu? Ben mimiklerimi kontrol altına alsam bakışlarımı alamaz, duygularımı bir şekilde ele verirdim.

"Biliyor musun, yarın tarih sınavı var," dedim Soner'in yanındaki boşluğa otururken. Rezil olmak üzereydim ve halime ağlamak istiyordum ama bunu ona yansıtamazdım. "Sana onu söylemek için geldim."

Harika bir bahane. Çocuk kandırıyordum sanki.

"Yani geldim derken sınıftan çıkıp gelmedim. Geçiyordum buradan, seni görünce yanına gelip söyleyeyim dedim." Sıkıntıyla yanağımı kaşıdım. İtinayla ona bakmamaya çalışıyordum çünkü elalarının yüzümde gezindiğini hissediyordum. Göz göze gelirsek ne kadar utandığıma şahit olurdu. "Akşam mesaj atmayı unuturum falan diye belki. Öyle yani, başka sebebi yok."

Sonlara doğru sesim kısıldıkça kısılmıştı. Neden kendimi hep böyle durumlara kendi ellerimle düşürüyordum? Ben gerçekten salak bir insan olabilir miydim?

Soner'den çıt çıkmadı. Normalde konuşmasını isterdim ama şu an bunu kesinlikle istemiyordum. Alev alev yanan yanaklarım, onunla göz teması kurmaktan kaçınan kahverengi gözlerim, gerildiğim için sallayıp durduğum ayağım ne kadar utandığımı belli ediyordu. Bunu fark etmemiş olması imkânsızdı ama bunu yüzüme vurmak yerine her zamanki sessiz haline bürünmesi beni rahatlatıyordu.

"Sınava çalışmayı unutma, olur mu?" dedim. Yanında uzun süre sessiz kalmak istemiyordum. Ben zaten susmayı beceremeyen bir insandım, bir de Soner'in yanındaysam bu daha da arşa çıkıyordu.

"Akşam yazarım mutlaka ama sabahki derste hoca matematikte yarın yeni konuya geçeceğini söyledi. Limit konusuna ön hazırlık yapıp geleceğiz. Hoca çok geriden geliyor ya. Ben evde çoktan on ikinci sınıf konularını bitirdim." Bir an duraksayıp düşündüm. "Tamam, ben gereksiz önden gidiyor da olabilirim ama olsun. Bu, hocanın sene sonuna kadar konuları bitiremeyeceğini düşünmeme engel değil."

Bir an konuşmayı bıraktım ve bakışlarımı Soner'e çevirdim. Yine yüzü tüm ifadesizliğini koruyor olsa da bakışlarına gizlenmiş bir ilgiyi sezer gibi oldum sanki. Bilmiyorum belki de benim hayal ürünümden ibaretti fakat elalarını benden ayırmaması, sessizce dinlemeye devam etmesi anlattıklarımla ilgileniyor düşüncesinin doğmasını sağlamıştı. Saçma sapan şeylerden bahsediyordum. Bundan rahatsız olsa bir şekilde belli ederdi, değil mi?

"Sevmiyorum bu okulu hiç," dedim gözlerinin içine bakmaya devam ederek. "Keşke senenin başında açığa geçseydim diyorum bazen." Bu noktada elalarını benden kaçırdı. Oturduğu yerde kısa bir kıpırdanışın ardından ileriyi izlemeye başladı. "Sonra hemen vazgeçiyorum tabii ama anlık düşündüğüm oluyor."

Şimdi ona desem ki bu okuldan nakil aldırmamamın, açığa geçmememin sebebi sensin. Bana neden diye sormaz mıydı? Nedenini ben biliyor muydum ki ona açıklayacaktım?

"Bir an önce bu yıl bitsin diye can atıyorum ama üniversite ortamı gözümü korkutmuyor da değil. O ortam kesin çok başkadır. Hem... daha ne okumak istediğimi bile bilmiyorum." Kucağımda hareketsizce duran ellerimin üzerinde hissettiğim ıslaklıkla yüzümü gökyüzüne doğru kaldırdım. Beklenen yağmur atıştırmaya başlamıştı bile.

Bunu pek umursamadan Soner'e anlatmaya devam ettim. Neyi mi? Kendimi. Çelişkilerimi. Bana cevap bile vermeyen birine uzun uzun bir şeyler anlatmak akıl işi değildi biliyordum ama içimden kendime engel olmak gelmiyordu. "Gelecekten beklentilerim ne? Hangi meslek bana uygun? Ben hangi mesleği yapmak istiyorum? Hiçbir fikrim yok bu konuda. Ve senenin sonunda sınav var. Harika!" Alayla güldüm kendi kendime. "Hangi bölümü tercih edeceğimi bilmediğim bir sınav için gece gündüz çalışıyorum."

Bir ağırlık hissi tekrar sol yanımı ele geçirdi. Soner'in bakışları yeniden beni buldu ama bu kez yüzümü incelemekle kalmadı. Elaları yüzümden başlayarak aşağıya doğru inip bedenimi süzdü. Heyecandan nefesimi tutmuş beklerken bunu yaptığı için pişman olmuşçasına ela gözlerini hızlı bir şekilde benden uzaklaştırdı. Sert bir yutkunuşla hareketlenen âdemelmasında takılı kaldı bakışlarım.

Kafasını, sanki bakışlarını benden olabildiğince uzak tutmak istermiş gibi diğer yöne çevirmişti. Bu hareketiyle boynundan çenesine doğru uzanıp belirginleşen boylu boyunca kemikte gezindi gözlerim. Belirgin âdemelmasında, keskin çene hatlarında, bir heykeltıraşın elinden özenle çıkmış gibi duran kemersiz burnunda tek tek gezdirdim bakışlarımı. Onu uzun uzadıya inceleyebileceğim sayılı anlardan birindeydim, bu fırsatı sonuna kadar kullanmak zorundaymışım gibi hissediyordum.

Simsiyah saçları dağılmış bir halde alnına dökülüyordu her zamanki gibi. Saçlarına bir özen göstermediği, olduğu gibi bıraktığı her halinden belliydi ve bu görünüşü inanılmaz hoşuma gidiyordu. Soner bir erkekte yakıştırmadığım şeylere sahipse o özellik gözüme güzel görünüyordu.

Onu haddinden fazla incelediğimi fark ettiğimde yutkunarak önüme döndüm. Sağ elim sol elimdeki bilekliğe uzanıp onunla uğraşmaya başladı. Ufak atıştırmalarla başlayan yağmur şiddetini gitgide artırıyordu ve

biz yağmur yağmaya başlamasına rağmen hâlâ bu bankta oturmaya devam ediyorduk.

Yüzüme düşen yağmur damlaları sebebiyle gözlerimi sürekli kırpıştırmak zorunda kalırken bilekliğin takılı olduğu kolumu göz hizasına girsin diye biraz Soner'e doğru uzattım. "Bak bu benim uğurlu bilekliğim," dedim amaçsızca. Sırf söylemiş olmak içindi. Sırf sessiz kalmayalım diyeydi. Bak demiştim, o da bakmıştı da. "Bu olmadan dışarıya adımımı atmam. Garip bir şekilde bilekliğim olmazsa o gün her şey ters gidecekmiş gibi düşünürüm. Öyle olacağından değil tabii ama inanıyorum bu saçma şeye."

Sonuçta herkesin inandığı bazı saçmalıklar vardı, benimki de buydu. Değiştiremiyordum bu düşünceyi. "Ne zaman aldığımı pek hatırlamıyorum. Gördüğümde çok hoşuma gittiğini hatırlıyorum sadece. Şu melek kanatlarına bayılmıştım." Bilekliğim ikiliydi, tek bir kopçaya bağlı iki ayrı kısmı vardı. Bir kısım altın rengindeki iplerle yapılmış örgüden oluşuyordu, diğeri ortasında ikili melek kanadı olan zincirden. Tabii almamın üzerinden uzun zaman geçtiği için biraz yıpranmıştı fakat çok göze batan cinsten değildi. "Bir de bunu aldığımda bir okul haftasının son günüydü. Haftalık harçlığımın dibini görmüştüm yani, ya bilekliği alıp eve yürüyerek gidecektim ya da otobüse binmeyi tercih edecektim."

O günü hatırladığımda sessiz bir kıkırdama döküldü dudaklarımdan. "Ben de bilekliği alıp yürüyerek gitmeyi tercih ettim." Elimi tamamen açıp avuç içim gökyüzüne dönecek şekilde havaya kaldırdım. "Şimdiki gibi sağanak yağmur yağıyordu. Yağmurun altında bir saat yol yürüdüm."

Yağmur çoktan saçımın bir kısmının ıslanmasına sebep olmuştu bile. Artık saçlarım ıslaklığıyla birlikte yüzüme yapışıyor, gözlerimi sürekli kırpıştırmak zorunda kalıyordum. "Gerçi bunu sana neden anlatıyorum, bilmiyorum. Öyle içimden geldi, kafanı şişirmemişimdir umarım," dedim mahcubiyetle.

Soner bir cevap vermedi ama elinin bilekliğime doğru uzandığını gördüm. Gerginlikle altdudağımı ısırarak nefesimi tuttum. Nefesimi istemsizce tutuyordum, bile isteye yaptığım bir durum değildi. Bazı anlar geliyordu ki o an nefes almak gibi reflekse dayalı bir eylemi bile gerçekleştiremez oluyordu insan.

Soner işaretparmağıyla bilekliğimin ortasındaki melek kanadı figüre dokundu. O kadar hafif bir dokunuştu ki varlığı yokluğu birdi adeta. Parmağı bilekliğimin üstünde gezinmeye başladı. Yağan yağmurun damlaları

ellerimize düşerken onun eline düşen su damlaları oradan sızıp benim koluma süzülüyordu.

Aslında sadece bilekliğimi inceliyor ve dokunuyordu, buna neden heyecanlandığıma anlam veremiyordum. Midem kasılıyordu. Karnımda bir sızı baş gösteriyordu. Kalbim ağzımda atıyordu bu bir gerçekti zaten ama neden sanki benimle temasa geçmiş gibi beynim tüm vücuduma sinyaller gönderiyordu? Oysa teni tenime değmiyordu bile.

Benim için saatlermiş gibi süren birkaç saniyenin ardından parmağını bilekliğimden uzaklaştırdı. Islandığı için alnını tamamen örten saçlarının altından elaları gözlerime değdi. Dudakları aralandı ve o an tüm dünyanın sesi kesildi. Yağmurun sesi yok oldu, okulun dışından gelip geçen arabaların tekerleklerinin sesi sustu, bütün dünyam Soner'in sesinden başka bir şey duymak istemezmiş gibi bir sessizliğe büründü.

Ama o yine konuşmadı. Hafifçe araladığı dudaklarıyla sessizliğe büründüğü dünyamı, dudaklarını birbirine bastırarak o sessizlikten çıkardı. Duymak istemediğim bütün sesleri duydum ama onun sesini yine duyamadım.

Omuzlarım çökerken öğle tatilinin bittiğinin habercisi olan o zil sesi çalmaya başladı. İçimden söylenmeden edemedim, şu zil sesini bile duyuyor, Soner'in benimle konuştuğunu bir türlü duyamıyordum. Soner'le karşılıklı tek bir diyalog kurmadan okuldan mezun olmaktan korkar olmuştum.

O ana kadar ikimizin de sırılsıklam olduğumuzu fark etmemiştim. Şarıl şarıl yağmur yağarken okulun bahçesinde bir bankta oturmamız akıl işi değildi. Tamam, hayatı romantize etmeyi seviyordum ama bu yaptığımızın delilik olduğunun da farkındaydım. Sırılsıklam olmuş saçlarım yüzüme, omzuma ve boynuma dökülüp hırkamla gömleğimin açıkta bıraktığı kısımlara değerek tenimin ürpermesine sebebiyet veriyordu. Hava epey soğumuştu ve ben resmen tir tir titriyordum.

Benim aksime Soner'de en ufak bir üşüme belirtisi yoktu. Saçlarından akan su damlaları yüzüne düşüp oradan boynuna doğru süzülüyordu. Benim bedenim üşümekten kasılmışken o banka yayıldığı ilk haliyle oturmaya devam ediyordu.

"Çok üşüyorum," derken çenem titriyordu. Ayağa kalktım ve Soner'e üstten bakmaya başladım. Zil çalmış olmasına rağmen hiç hareketlenmemişti. "Derse gitmemiz gerek. Gelmiyor musun?"

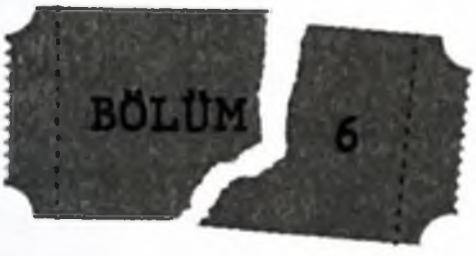
En azından bu kez tepkisizliğini bozdu ve kafasını yavaşça iki yana salladı. "Ama derse girmen gerek."

Ders umurunda değilmişçesine bakışlarını etrafta gezdirmeye başladı. Bu bir derse gelmeyeceği anlamına geliyordu sanırım. Aldığım derin nefesle göğsüm yükseldi. "Peki," dedim içim hiç rahat etmese de. "Görüşürüz."

Daha fazla orada kalıp ıslanmak istemediğim için hızlı adımlarla okula doğru yürümeye başladım. Ipıslak olmuş saçlarımı sınıfa girmeden lavaboya uğrayıp güzel bir örgü yapmalıydım. Kıyafetlerimi nasıl halledeceğimi bilmiyordum. Teneffüslerde kalorifere yaslanarak kurumayı bekleyecektim mecburen.

Arka bahçeden ayrılmak üzereyken okul binasının tam köşe kısmında adımlarımı durdurdum ve omzumun üzerinden geriye doğru baktım. İstediğim Soner'in ne yaptığına bakmaktı ama gidişimin ardından beni izlediğine hiç ihtimal vermemiştim. Üstelik dönüp ona baktığımda da bunu gizlememiş, beni izlemeye devam etmişti.

İç geçirerek önüme döndüm, elimin ayağımın birbirine dolanmaması için dualar ede ede oradan uzaklaştım.

Beste
Ben geldimmm.

Beste
Bugün sana söylemiştim aslında ama unutma diye tekrar yazayım dedim. Yarın tarihten sınav var ve matematikte limit konusuna ön hazırlık yapıp geleceğiz.

Soner çevrimiçi.

Beste
Bu sefer mesajlarımla seni çok darlamayacağım çünkü hazır yarınki sınava çalışmışken bugünkü boşluğumda İngilizce sunum ödevini bitirip rahatlamak istiyorum.

Beste
Ufaktan kaçıp gitmeden önce sana bir şarkı daha önermek istiyorum. Yani tabii dinlemek istersen. Direkt yazıp da dinlemezsen mal gibi kalmayayım sonra.

Soner
?

Beste
AAA. Bunu dinleyeceksin diye algılıyorum o zaman.

Beste
Berk Baysal - Yaralarını Ben Sarayım.

Beste
Sana iyi dinlemeler, ben de kaçıyorum. Gece uzun bana. İyi geceler.

Beste çevrimdışı, 23.12.
Soner çevrimdışı, 23.12.
Soner çevrimiçi, 23.20.

Soner
Güzel şarkıymış.

Soner çevrimiçi, 23.20.
Soner çevrimdışı, 23.32.
Beste çevrimiçi, 03.12.

Beste
Sunum ödevim yeni bitti.

Beste
Ve sen hâlâ şarkıyı dinliyorsun.

Beste çevrimdışı, 03.13.
Soner çevrimiçi, 03.24.
Soner çevrimdışı, 03.36.

Sabah okula gelir gelmez ilk işim lavaboya gidip yüzüme su vurmak olmuştu. Gece geç saatlere kadar İngilizce ödeviyle uğraştıktan sonra uyuyasım gelmemişti. Sabaha kadar şarkı dinleyip test çözmüştüm, şimdiyse bunun bedelini açılmayan gözkapaklarımla ödüyordum.

Yüzüme birkaç kez su çarptıktan sonra çantamdan çıkardığım mendille yüzümü kuruladım. Uyku saatlerim hep çok düzenliydi benim, gece uyuduğum saat aralığı ve sabah uyandığım saat aralığı genellikle aynı olurdu. Bünyem gece uyanık kalmaya alışık olmadığından bugün fazlasıyla yorgun hissediyordum kendimi.

Yüzüme son bir kez aynada göz gezdirdim. Gözlerimin içi kıpkırmızıydı, onun dışında farklı görünen bir şey yoktu. Bunun için de elimden bir şey gelmeyeceğini bildiğimden elimdeki mendili köşedeki çöp kutusuna atıp lavabodan çıkmak için kapıya doğru yürümeye başladım. Kapıya birkaç adım kala kapının hızla açılmasıyla neye uğradığımı şaşırırken sert bir şekilde arkadaki duvara çarpan kapının bedenime çarpmasına ramak kala geriye adımlayarak kurtuldum. Kaşlarım çatılırken kol kola içeriye giren Ceylin'le Meryem'e ters bir bakış attım. "Yavaş olun biraz."

Son anda geriye adımlamasaydım kapının sert bir şekilde çarptığı şey duvar değil, bedenim olacaktı. Ben olmasaydım bir başkası olabilirdi, ortak kullanıma açık bir yerde bu denli düşüncesiz davranmaya hakları yoktu.

"Sağ ol uyardığın için," dedi Ceylin alayla. Dudaklarını büzdü. "Bir dahakine öyle yaparım, Pollyanna."

Kime neyi anlatmaya çalışıyordum ki ben? Bıkkınlıkla nefesimi verip yanlarından geçerek kapıya yöneldiğim sırada Ceylin benden önce davranarak kapının önüne geçti. Sırtını kapıya yaslayarak bir elini omzuma götürüp beni geriye doğru ittirdi. "Dursana sen biraz." Elimin tersiyle onunkine vurarak omzuma değen elinden kurtuldum. "Ne yapıyorsun? Çekil önümden."

"Geçen gün sen ne saçmaladın öyle telefonda?"

Evet, karın ağrısı belli olmuştu. Dün okula gelmediği için de hesabını şimdi soruyordu.

"Sen söyle," dedim kollarımı birbirine bağlarken. "Saçmaladım mı yoksa haklı mıydım?" Bana kalırsa fazlasıyla haklıydım ama elbette ki Ceylin bunu sonuna kadar inkâr edecekti. Kendi gururuna asla yediremezdi bir *ucubeden* hoşlanmayı.

Sorun onun Soner'den hoşlanması değildi. Sorun, ona karşı duyguları varken yanında başkaları olduğunda Soner'i devamlı kötülemesi, küçük düşürmeye çalışmasıydı. Allah aşkına bu nasıl hoşlantıydı? Bir insanı severken bile başkalarının düşünceleri daha ağır basacaksa, onlara yaranacaksak neden seviyorduk?

"Tabii ki de saçmaladın." Yüzünü buruşturarak devam etti. "Ne sanıyorsun, sence bir ucubeden hoşlanacak kadar kriterlerim düşük mü?"

"Hoşlandığın kişiyi ucube diyerek kötülemek mi? Bu da yeni bir sevgi tarzı mı yoksa?"

"Ay, sen ne saçmalıyorsun acaba?" Meryem'in sesini duyduğumda kafamı çevirip geride kalan ona baktım. Duvara yaslanmış bizi izliyordu. "Ceylin ondan hoşlanacak kadar düştü mü? Ne saçma senaryolar kuruyorsun kafanda sen öyle ya."

"Öyleyse ona o gün sorduğumda niye inkâr etmedi, sorsana sen bunu bir kankana." Meryem'in bakışları Ceylin'e çevrildiğinde ben de ona baktım. Ben ona Soner'den hoşlanıp hoşlanmadığını sorduğumda telefonu suratıma kapatmıştı. Madem ortada böyle bir şey yoktu o zaman neden o gün direkt inkâr etmemişti? Belli ki bu hoşlantıdan Meryem'in bile haberi yoktu.

"O an işim çıktı ve kapatmak zorunda kaldım. Sana cevap vermedim diye olağanüstü komplo teorilerinin doğru olduğunu mu düşündün?"

Kafamı iki yana sallarken bu ikisine asla laf anlatamayacağımın bilincindeydim. "Boş ver, Ceylin ya. Çekil önümden gideyim, hiç bunlarla uğraşamam."

Bir adım atarak bana yaklaştı. "Birine bu konuyla alakalı tek bir kelime söylersen..." Sözlerinin devamını getirmedi. Dudaklarımı birbirine bastırarak gülümsedim ve kafamı sorarcasına iki yana salladım. "Ne yaparsın yoksa beni sınıfta dışlatır mısın?"

"Onu da yaptığında görürsün," dedi ve kapının önünden çekilerek ekledi. "Çakma Pollyanna."

Gözlerimi devirerek hiçbir cevap vermeden tuvaletten çıktım. Kapıyı arkamdan kapatıp birkaç adım attığımda kendi kendime, "Kendimi

Cahiliye Dönemi'nde gibi hissediyorum bu okula her gelişimde, bıktım ya," diye söyleniyordum. Soner olmasa çoktan kaydımı aldırmış ya da açığa geçmiştim ama Soner gibi bir faktör vardı işte.

Bundan kısa bir zaman sonra neredeyse hepimiz üniversiteli olacaktık. Artık gerçek hayata adım attığımız zorlu bir döneme girecektik. Önümüzde akıp giden koca bir hayat varken kendi geleceğin için uğraşmak yerine bir insana takıntılı gibi kafayı takmak çok saçma geliyordu bana. Mezun olduktan sonra hangisi bir daha hayatında Soner'i görecekti?

Sınıfa çıkmak için merdivenlere ilerlediğim sırada arkamdan gelen birisinin adımı seslendiğini duymamla adımlarımı durdurdum. Arkamı döndüğümde bu kişinin Seray olduğunu görünce sevindim desem yalan olmazdı. Bana seslenenin Ceylin veya Meryem ikilisinden birisi olduğunu sanmıştım. Ben merdivenin ilk basamağında onu beklerken Seray hızlı adımlarla yanıma geldi. "Günaydın."

"Günaydın," dedim kendimi gülümsemeye zorlayarak.

Merdivenlere doğru bir adım attığında birlikte basamakları çıkmaya başladık. "Ben seni böyle gördükçe hep yanına gelesim geliyor ama garipsemiyorsun, değil mi?"

Kafamı iki yana salladım. "Neden garipseyeyim ki?"

"Ne bileyim? Bu kız nereden başıma bela oldu falan dersin diye dedim." Sözlerini bitirdiğinde kısık sesle kıkırdadım. Benim gülüşüm Seray'ı da rahatlattı ve o da benimle beraber güldü.

"Sınıf arkadaşıyız sonuçta. Aksine benimle hiç konuşmasan garipserim."

"Şu sınıfta bir tane adamakıllı insan yok Beste ya," dedi isyankâr bir sesle. "Gözüme iyi bir insan olduğundan emin olduğum bir tek seni kestirebildim."

"Mustafa bir de," dediğimde kafasını onaylarcasına salladı. "Doğru. O da kafa çocuk, iyi anlaşıyoruz." Mustafa, Seray'ın sınıfta takıldığı tek kişiydi. Mustafa gerçekten iyi bir çocuktu. Biraz haylazdı falan ama benimle pek iletişimi olmamasına rağmen onu seviyordum. Bu sınıfta iyi birine denk gelince hazine bulmuş gibi seviniyordu insan ister istemez. Mustafa da o azınlıktan birisiydi işte.

Ağzımın içinde sadece kendimin duyabileceği bir sesle, "Bir de Soner," diye bir eklemede bulundum.

Doğal olarak Seray beni anlamadığı için, "Efendim?" dedi.

"Hiç."

"Peki," dedi hiç sorgulamadan. "Tarih sınavına hazır mısın?"

"Ben tarihe her zaman hazırımdır." Hoca bir gün sınıfa gelse aniden soru kâğıtlarını dağıtıp sizi sınav yapıyorum dese hiç çalışmamış halimle yüz alacağımdan emindim.

Seray'ın dudakları büküldü. "Ben pek iyi değilim bu derste. Çalıştım epey ama ne yaparım bilmiyorum."

"İkinci sınavlarda seni çalıştırırım istersen."

Benim öylesine söylediğim bu fikir epey hoşuna gitmiş olmalı ki adeta gözleri parladı. "Gerçekten yapar mısın?"

Tebessüm ettim. "Yaparım tabii. Akılda kalması için çok güzel kodlarım var benim."

"Benim gibi bir tarih özürlüsünün sınavdan geçmesini sağlarsan dile benden ne dilersen."

Kahkaha attım. "Bir kahvene hayır demem."

"Anlaştık diyebiliriz."

Gülümseyerek önüme döndüm. Konuşurken ne ara merdivenleri bitirip sınıfa ulaştığımızın farkında değildim. Sınıfın kapısından girerken esnemek için açılan ağzımı elimle kapatmak zorunda kaldım. Çantamı sırama bıraktıktan sonra kantine inip bir kahve alsam iyi olacaktı. Uykum açılmazsa sekiz saat boyunca tüm dersleri kaçırabilirdim.

Seray kendi sırasına, ki sırası hemen Soner'in ön sırasıydı, ben de kendi sırama doğru ilerlerken masanın üzerinde bir karton bardak olduğunu fark etmek anlık olarak adımlarımın duraksamasına sebep oldu. Ama meraklı yanım ağır bastığından adımlarımı hızlandırıp saniyeler içerisinde masama ulaştım. Bardağın içerisinde kahve vardı, dumanı hâlâ üzerinde tütüyordu. Yeni konulduğu belliydi ama kim koymuştu?

"Mustafa," dedim uzanıp omzunu dürterken. Benim ön sıramda oturuyordu o da. "Bu kahveyi buraya kim bıraktı gördün mü?"

Mustafa omzunun üzerinden geriye doğru bir bakış attı. Gözlerinin kahve bardağında birkaç saniye oyalanmasının ardından kafasını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Ben de daha yeni girdim sınıfa, geldiğimde oradaydı."

"Anladım, sağ ol." Mustafa önüne dönerken gözlerimi sınıfta gezdirdim. Sınıfta bir sürü kişi vardı, hiçbiri de kimin bıraktığını görmemiş olamazdı. Mutlaka birisi şahit olmuş olmalıydı. Bakışlarım tüm sınıfı turlayıp en sonunda Soner'in masasına denk geldiğinde kafasını cama doğru çevirdiğini fark ettim. Ben ona bakana kadar beni izliyordu, ben ona baktığımda ise

hızla bakışlarını kaçırmıştı. Yüzümde kocaman bir gülümseme oluşurken bakışlarımı bardağa indirdim.

Kahveyi Soner alıp masama bırakmıştı.

Kalbimde bir kıpırtı oluşurken sanki bir anda tüm uykum kaçmış gibi hissettim. Anlık bir çarpıntı tüm yorgun halimi alıp götürmüştü. Heyecanla yerime otururken kahveyi içmek için bardağı elime aldığımda altına bırakılmış olan renkli not kâğıdı gözüme çarptı. Şaşkınlıkla elimi nota uzattım.

Hemen altında da bir şarkı adı yazıyordu. *Duman, Dibine Kadar.*

Benim ona yaptığım gibi o da bana şarkı önermişti. Gülümsememi yüzümden bir türlü silemezken kahveden bir yudum aldım. Kahve bile en sevdiğimden, üçü bir arada sütlü köpüklüydü. Bu bir tesadüf müydü?

Soner'e yazmak için çantamdan telefonumu çıkarırken heyecandan ellerim titriyordu. Yanına gidip teşekkür etmeyi deli gibi istesem de öğretmen masasında oturmuş telefonuyla uğraşan Ozan buna pek fırsat tanımıyordu. Biliyordum ki herkesin içinde gidip Soner'le konuşmaya çalışsaydım bana bir şey olmazdı ama Ozan, Soner'i rahat bırakmazdı.

Aynısını bir kez Seray bu sınıfa ilk geldiği zamanlarda denemişti. Soner'in yanına arkadaş olmak için gitmişti ve Ozan birkaç gün boyunca bulduğu her fırsatta Soner'e sataşmıştı. Zaten bunun için bahane arayan birine istediğini vermeyecektim. Öğle arasında mutlaka bir ara sınıf boş olurdu, o zaman gidip Soner'le konuşmam daha mantıklıydı.

Ama yine de mesaj atabilirdim.

Sırtımı sıraya yaslayıp telefonumun ekranını açtım. Soner'le olan sohbetimize girdiğimde son görülmesinin bir saat öncesine ait olduğunu gördüm. Derin bir nefes aldım ve yazmaya başladım.

Beste
SEN BANA KAHVE Mİ ALDIN?

Yazdığım mesajı geri sildim. Silmek zorundaydım! Böyle coşkulu bir giriş yapamazdım.

Beste
BİR DE ŞARKI ÖNERMİŞSİN!

Bunu da sildim. Pır pır atan kalbim, her saniye katlanan heyecanımı mesajlarımla onun da görmesini istiyordu. Kahve almak gibi basit bir eylemin beni o an nasıl mutlu ettiğini Soner de görsün istiyordu ama aptalca tepkilerle onu bunu yaptığına pişman etmek de istemiyordum. O yüzden kendimi dizginlemek zorundaydım.

Fakat hızla klavyede gezinen parmaklarım benimle aynı düşüncede değildi.

Beste
Delireceğim mutluluktan.

Silinen mesajlara bu da eklenmişti.

Gözlerimi yumdum, derin bir nefes aldım ve doğru düzgün mesajlar gönderme isteğiyle yazmaya yeniden başladım.

Beste
Kahve için teşekkür ederim :) Tam da ihtiyacım olduğu bir ana denk geldi.

Soner'in mesajları görmesini beklerken aklımdan acaba kahve bardağını atmasam çok mu abartmış olurum düşüncesi geçti. Bu düşünceyle hızlı bir şekilde kafamı iki yana salladım. "Yuh Beste, abarttın iyice."

Soner'in çevrimiçi olduğunu gördüğümde gözlerimi yan masaya çevirdim. İlk kez mesajlarımı okurkenki tepkisine şahit olacaktım. Kalbimde yeni bir kıpırtı baş göstermeye başladı. Profilinden gördüğüm kadarıyla mesajları okurken yüzü oldukça ifadesizdi. Tek bir mimik bile canlanmamıştı suratında. Demek mesajlarımı okurken böyle oluyordu yüz ifadesi.

Bunca zamandır ona yazdıklarımın arasından yüzünde tebessüme neden olacak mesajlar var mıydı çok merak ediyordum.

Cevap yazmayıp ekrana bakmayı sürdürdüğünü fark edince kendim yazmaya başladım.

Beste

Anlaşıldı sen cevap yazmayacaksın. Ben bugünkü hakkımı yazdığın notta kullandım galiba.

Kahverengi gözlerim varlığını tekrardan hatırladığım nota kayarken yazısının ne kadar güzel olduğunu düşünmeden edemedim. Ya ben ona ait olan her şeyi sevmek ve beğenmek ile kodlanmıştım ya da Soner herkesin sandığının aksine harika birisiydi. Keza ona ait olan şeyler de.

Beste

Yazın ne kadar güzel. Benimki karman çorman. Bu inci gibi yazınla benim için tarih notu çıkarsan hiç fena olmazdı.

Beste

Tamam, şakaydı ama yazın hâlâ çok güzel.

Beste

Notu saklayacağımı bilmesen de olur.

Son attığım mesaj silinenler arasında yerini almıştı.

Beste

Ben bu manyaklıkla bardağı bile saklayabilirim. İyice aptal âşıklar gibi davranmaya başladım ama sorun şu ki âşık değilim.

Yazıp yazıp göndermediğim bu mesajları Soner okusa ne tepki verirdi çok merak ediyordum. Şu bir gerçekti ki ona âşık değildim. Aşk nedir onu bile tam anlamıyla bilmiyordum ama bunun aşk olmadığını biliyordum.

Beste

Hislerimin ne olduğunu ben bile bilmiyorum. Bana mesaj attığında çok heyecanlanıyorum ya da ne bileyim göz göze geldiğimizde kalbim çıkacakmış gibi oluyor. Seninle ilgili her şeyi bilmek istiyorum, sürekli seninle konuşmak istiyorum. Ama geçip karşıma neden bana bu kadar ilgilisin diye sorsan sana bir cevap veremem çünkü sana olan ilgimin nedenini ben de bilmiyorum.

Beste

Off Soner!

Beste

Sen benim feci hoşuma gidiyorsun.

Bu yazdığım mesajları göndermek için kendimde cesaretin zerresini bulamadım. Hislerimi döktüğüm mesajları silerken kalbim sızladı fakat Soner'in yazdıklarımı okuma düşüncesi çekinmeme neden olup o sızıyı bastırdı. Sanırım ona karşı hislerim konusunda hiçbir zaman cesaretli olamayacaktım. Ne yaşıyorsam içimde yaşayacak ve bir gün mezun olduğumuzda Soner'i bir daha göremeyeceğimi kabullenip hislerimi kalbime gömecektim.

Ama yine de ona göndermesem bile içimi bir yerlere dökmüş olmak beni biraz rahatlatmıştı.

Ben sürekli bir şeyler yazıp silerken bu sırada Soner de sohbetten hiç çıkmamıştı. Sürekli yazıyor, çevrimiçi yazılarının ardından hiçbir mesaj gelmediğini gördüğümde ne hissettiğimi anlamış olmasını umuyordum.

Beste
Nota yazdığın şarkıyı açıyorum şimdi.

Çantamdan kulaklığımı çıkarıp telefonuma taktım. Spotify'dan adını ilk defa duyduğum bu şarkıyı açıp tekrar uygulamaya geri döndüğümde Soner'in hâlâ çevrimiçi olduğunu gördüm. Şarkı kulaklarıma dolmaya başladığı an gözlerimi yavaşça yumdum. Sanırım onun yaptığı gibi saatlerce bu şarkıyı dinleyecektim.

Gözlerimi açtığımda ekrandaki *Soner yazıyor* yazısını görmek adeta beni ekrana kilitledi.

Soner
İyi dinlemeler.

Dudaklarımı heyecanla birbirine bastırırken amacım kocaman bir gülümsemenin çıkmasına engel olmaktı. Aptal âşıklar gibi sırıtmaktan korkuyordum.

Beste
Teşekkür ederim.

Ekranı kapatmadan telefonu masaya bıraktım. Elime aldığım bardaktaki kahveyi yudumlarken bir yandan da kulağıma dolmakta olan şarkıyı dinliyordum. Daha ilk dinleyişte beni kendisine hayran bırakmak üzereydi şarkının güzel melodisi.

Belki de Soner önerdiği için bu kadar güzel geliyordu kulağıma.

Soner sohbette tam on iki dakika daha durduktan sonra çevrimdışı oldu. Belki bir şey yazar diye umutla beklediğim için çevrimdışı oluşuna şahit olmuştum.

Yine on iki dakika.

Neden hiç bitmiyordu bu on iki dakikalar?

Çenemi avucumun içine yaslarken yan masaya kaydı gözlerim. Soner her zamanki gibi camdan dışarıyı izliyordu. Siyah saçları yataktan yeni kalkmış gibi dağınıktı fakat bu ortaya kötü bir görüntü çıkarmıyordu, aksine bu hali... fazlasıyla etkileyiciydi. Kafasını yana çevirerek gözler önüne serdiği boynunda boylu boyunca belirgin olan o damar dikkatimi çekti. Bu mesafeden bile kendisini belli ediyordu damarları. Öyle yakışıklı, öyle dikkat çekiciydi ki Soner...

Bir kez bakanın dönüp bir daha bakmamasına imkân yoktu.

İç geçirerek kendimi toparlayıp önüme döndüm. Önüme dönerken masanın üzerindeki telefonu gözüme takıldı. İçimden bir ses masadaki telefonuna bağlı olan kulaklığından sızan şarkının, bana önerdiği şarkıyla aynı olduğunu söylüyordu.

Beste

Soneerr, önerdiğin şarkıya bayıldım!
Nasıl daha önce duymadım bilmiyorum.
Sözlerinin anlamı da çok hoş.

Beste

Zaten güzel bir müzik zevkin olduğunu
o gün Mavi Gri dinlediğini görünce anlamıştım.

Soner çevrimiçi.

"Al işte," diye mırıldandım. Yine ben tam ona yazarken çevrimiçi olmuştu ve yine elim ayağıma dolaşmıştı.

Beste

Of, ben daha alışamadım. Ben çıktıktan
sonra çevrimiçi olmana alışmışım,
yazarken girdiğinde kalakalıyorum öyle.

Beste

Neyse, ben her zamanki gibi ödevleri yazıp gideyim hemen. Çok uykum var bir an önce uyumak istiyorum. Yarın coğrafya ve edebiyat sınavı var. Tarihten ünite sonu değerlendirmeleri yapılacak. Matematikte hocanın aldırdığı testten kaldığımız yerden itibaren üç test çözülecekmiş.

Beste

Bu kadar ama bitmedi, tarih sınavı da açıklanmış. Bu hocaların sorunu ne anlamıyorum, hemen gününde açıklayıp sisteme girmek ne demek? Sınav haftasının içinde açıkladıklarında bir dersten düşük aldıysam moralim bozuluyor, ders çalışasım kaçıyor.

Beste

Ben 100 almışım bu arada, sen kaç almışsın?

Soner

Bakmadım.

Bu mesajı gerçekten Soner'in attığından emin olmak için birkaç sefer tekrar tekrar okumam gerekti. Konuşmanın orta yerinde cevap vermesine o kadar alışkın değildim ki acaba telefonunu mu çaldırdı gibi ihtimaller de aklımdan geçmişti.

Beste

Baksana.

Soner çevrimdışı oldu birkaç saniye sonra. Geri gelmeyecek diye endişe etsem de yaklaşık bir dakika sonra adının altında son görülmesi yerine çevrimiçi yazısı göründü.

Soner
96.

Gözlerim irileşti gayriihtiyarı bir şekilde. Ne yani Soner'in tarih dersi bu kadar iyi miydi?

Beste
Tarihte bu kadar iyi olduğunu bilmiyordum. Ama çok sevindim notuna, tebrik ederim.

Soner yazıyor.

Soner çevrimiçi.

Anlaşılan o ki attığı iki mesajla ben bugünkü hakkımı fazlasıyla doldurmuştum.

Beste
Yazmayacaksın galiba. Neyse, olsun. Ödevler de bittiğine göre ben gideyim. Gitmeden önce sana bir şarkı önermek istiyorum. Sevdim ben bu şarkı işini. En azından önerdiklerimi dinlediğini biliyorum.

Beste
Can Koç - Gökyüzünü Tutamam

Beste
İyi geceler.

Soner yazıyor.

Soner çevrimiçi.

Yaz artık Soner ya, yaz. Yazdıklarını silme, bas o tuşa gönder artık bana. Ben bunun için aylardır çabalıyorum. Artık bir mesajı çok görme bana.

Sabah uyanır uyanmaz telefonu elime aldığımda ve dün geceden kalma Soner'e ait bir mesaj gördüğümde yarım yamalak açılmış olan gözlerim tam o an fal taşı gibi açılmıştı. Ona yazdıktan sonra birkaç dakika bekleyip çıkmıştım uygulamadan. Biraz ders çalıştıktan sonra o yorgunlukla telefona bile bakmadan kendimi yatağa atmıştım ve şimdi Soner'den bir mesajım vardı.

Soner
İyi geceler. *(21.20)*

Son görülme, 21.32.

Ekrana karşı içtenlikle gülümsedim. Bu, çok küçük görünen ama aslında çok büyük bir mesajdı. En azından benim için öyleydi. Başkası için ne anlam ifade ederdi hiç umurumda değildi zira mesajın sahibi de bendim zaten. Soner bana *iyi geceler* demişti, bir başkasına değil.

Beste
Günaydın.

Beste
Keşke bana karşı daha açık olsan, Soner. Onlar gibi değilim. Ben seni yargılamam, aksine sana yakın olmak istiyorum. Aylardır bunun için elimden geleni yapıyorum.

Yazdıklarımı gönderdikten sonra bir kez daha okuyunca aslında bunu şu an yazmanın çok anlamsız olduğunun farkına vardım. Sabahın bir köründe geceden kalma düşüncelerimle kurulup kurulup ona yazmamalıydım.

Beste
Of, ne yazıyorum ben ya. Yazdıklarımı unut lütfen. Hatta ben sileyim.

Tam silmek için niyetlendiğim esnada Soner'in çevrimiçi olduğunu görünce yüzümü buruşturdum. Harika! Sabah sabah iyi saçmalamıştım ve o da bunu okuyacaktı. Toparlamam gerekiyordu yazdıklarımı.

Beste

Seni zorlamak istemiyorum. Sınıftaki kimseyle iletişim kurmazken bana mesaj atman bile belki de senin için büyük bir şeydir. Bununla yetinmem gerekiyordur belki de ama bilmiyorum, Soner. Yanında olmak istiyorum sana gerçekten değer veren birisi olarak.

Beste

Senin için pek güvenilir bir profil çizmediğimin de farkındayım.

Sonuçta Emre ve Ozan tayfasıyla arkadaşmışım gibi bir izlenim çiziyordum dışarıdan. Nasıl güvenebilirdi ki bana?

Beste

Neyse işte. Nasıl rahat edeceksen öyle hareket et. Bir anlık yazdığım şeylere takılma lütfen. Okulda görüşürüz.

Sohbetten çıkmak üzereydim. Telefonu kapatıp tuşa basarsam bu saçma sapan mesajları unutmam bir tuşa bakıyordu fakat *Soner yazıyor* yazısı beni öyle bir yerime mıhladı ki onun bir şeyler yazdığını bildiğim birkaç saniye içerisinde adeta tüm dünyayla bağlantım koptu. Kendimi her türlü mesaja hazırlamak üzereydim. Bana kızmasını, ne haddine bana çıkışmak demesini bekliyordum ama onun attığı mesaj bambaşkaydı.

Soner

Günaydın.

Tarifi imkânsız bir heyecan ve fevri bir hareketle hâlâ uzanmakta olduğum yatakta oturur pozisyona geldim. Hatta o kadar fevriydi ki üstümde olması gereken yorganın yarısı yeri boylamıştı.

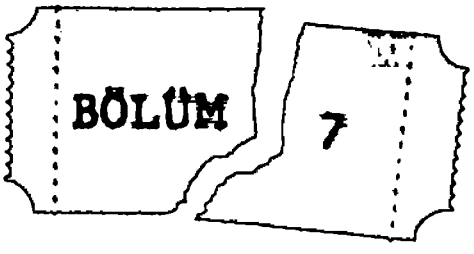
Ama hiç önemli değildi.

Soner bana günaydın demişti.

Gün hiç bu kadar güzel aymamıştı daha önce.

Soner bugün okula gelmemişti.

İkinci ders bitmiş, üçüncü dersin teneffüsüne girmiştik. Sabah geldiğimde sırasındaki eksikliği sınıfa daha girer girmez fark etmiştim. Her gün erken gelip sırasına kurulan Soner, sınıfa girer girmez baktığım ilk kişiydi. Bugün okula gelince sırasındaki boşluk ilk saniyeden gözüme çarpmıştı. Geçen senenin başından beri aynı sınıfta olsak da ilk kez bugün devamsızlık yaptığına şahit olmuştum.

Belki geç kalmıştır diye ilk dersin başlangıcına kadar gözüm hep kapıdaydı ama gelmemişti. Onun için okula geliyordum ve onun okulda olmadığı bugün, okulun en sıkıcı günüydü. Kafamı çevirip baktığımda onu görmek yerine bomboş sırasıyla karşılaşmak hiç hoşuma gitmiyordu.

Ceylin aramızda çıkan tartışmanın ardından Meryem'in yanına geçerek benim tek oturmama neden olmuştu. Şikâyetçi değildim bu durumdan, hatta işime geldiğini de söyleyebilirdim. Sıramda oturmuş yanıma gelen Seray'la birlikte bir sonraki ders yapılacak olan coğrafya sınavı için notlarımı son bir kez gözden geçirirken ön sırada hissettiğim hareketlilikle kafamı kaldırarak gelene baktım. Emre'nin yüzü görüş açıma girdiğinde boş vererek notlarıma geri dönmeye karar verdim. Emre'den Ozan'dan ettiğim kadar çok nefret etmiyordum ama onu sevdiğim de söylenemezdi. Evet, arkadaş sayılırdık, Emre sürekli benimle konuşmak için çabalardı veya bazı teneffüsleri birlikte geçirirdik ama ona karşı hiç içten davranamıyordum.

Bana veya Soner dışında bir başkasına zararını görmemiştim, daha çok Ozan'ın yanında gezen bir gölge gibiydi.

"Sınava mı çalışıyorsunuz?" Emre'nin cevabı zaten kendi gözleriyle görebiliyor olmasına rağmen sorduğu soruya yavaşça kafamı salladım.

Kendince konuşma başlatmaya çalışıyordu işte. "Ben hiç çalışmadım, birlikte çalışalım mı?"

Seray'ın hoşnutsuz bir tavırla nefesini üflediğini duydum. "Benden bu kadar, Beste. Teşekkür ederim beni çalıştırdığın için."

Seray'ın sıramdan kalkmasının sebebi Emre'nin gelişiydi. Daha notlarımın yarısına bile gelmemişken Emre yüzünden gitmek istemesi dudaklarımı bükmeme sebep oldu. Kafamı kaldırıp ayağa kalkan bedenine bakmıştım ki Emre benden önce davranarak, "Ben geldim diye gitmek zorunda değilsin," dedi.

Seray yapmacık bir gülümseme gönderdi Emre'ye. "O zaman gelmeyebilirsin, değil mi?"

Emre ifadesizce Seray'a bakmaya devam etti. Bu duruşu sürdürmek isterken zorlandığını hissettim sanki. Ellerini nereye koyacağını bilmez bir şekilde sıranın kenarına koydu. "Sence ben sana bir şey yapmamışken benden bu kadar hazzetmemen normal bir şey mi, Kıvırcık?"

Seray sabır dilenircesine gözlerini tavana doğru dikti. "Bana *kıvırcık* deme diye seni on defa uyarmadım mı?" dediğinde Emre inatla yapıyormuşçasına, "Kıvırcık," diye yeniledi. Dudakları Seray'ın sinirlerini hoplatacak bir sırıtışla canlandı bu esnada.

Seray, "Allah da böylelerini hep benim başıma gönderir zaten," diyerek söylenmeye başlarken bir yandan da masamın üstündeki kalemlerini ve ders kitabını topluyordu. "Seray sabır taşı ya, uğraşır bunlarla."

Emre gevşek bir tavırla konuştu. "Estağfurullah."

Seray eşyalarını toparladıktan sonra yalnızca beni kale alarak, "Görüşürüz Beste, teşekkür ederim çalıştırdığın için," dedi. Konuların daha yarısına gelmemiş olmamıza rağmen, "Rica ederim," diye karşılık verdim.

Sonra Seray kendi sırasına gitmek üzere yanımızdan ayrıldı. Emre, birkaç saniye boyunca onun arkasından gidişini izledi. Hemen ardından çöken omuzlarıyla beraber kahverengi gözlerinin odağı ben oldum.

Birlikte çalışmak istediği aklıma gelince notlarımı önüne doğru ittirdim. "Ben yeterince çalıştım, sen istersen çalışabilirsin."

"Ben birbirimize soru cevap yaparız diye düşünmüştüm," dedi kâğıtları kendisine doğru çevirip üzerinde yazan notları okumaya başlarken. "Daha çok kendim okuyunca anlıyorum," diye cevap verdim. Bu söylediğim pek de yalan sayılmazdı. Seray'la da zaten soru cevap şeklinde çalışmamıştık, ben konuları ona anlatmıştım. Böyle daha çok kalıyordu aklımda.

Kâğıtları masaya bıraktı ve gözlerimin içine baktı. "Son günlerde bana karşı fazla soğuksun."

Bakışlarımı kaçırdım. Doğruydu, son zamanlarda ona karşı normalden daha fazla mesafeliydim. Eskiden de bir soğukluk olurdu ama şimdi daha da artmıştı. Hem Soner'le konuşup hem de onun okulda bu hale düşmesine sebep olan kişiyle yakın olmanın doğru olmadığını yeni yeni fark ediyordum. Konu beni belki de hiç bağlamıyordu ama böyle düşünmekten alıkoyamıyordum kendimi. "Açık konuşacağım," dedim masaya yaklaşarak.

"Bana olan ilgini görebiliyorum." Bunun hep farkındaydım. "Ama sana karşılık verebilecek bu yeryüzündeki son insanım."

Normalde bu dediğimi alaya alarak karşılık vermesi gereken Emre ciddi ifadesiyle yüzüme bakmayı sürdürdü. "Seninle ilgilenmiyorum," dedi hemen sonra. "Öyle bir izlenim vermiş olabilirim ama hayır seninle ilgilenmiyorum." Biraz duraksadıktan sonra ekledi. "En azından senin düşündüğün anlamda ilgilenmiyorum."

"Öyleyse bana yakın davranmaya çalışmanın amacı ne?" Madem ona karşı mesafeli olduğumun farkındaydı, benimle ilgilenmiyorsa neden benimle iletişimini kesmiyordu? "Beste seninle o anlamda ilgilenmiyorum," dedi iyice anlamamı istercesine. "Ama bu demek değil ki seninle arkadaş olmak istemiyorum."

"Hareketlerin hiç arkadaşça değil," deyip rahatsızlığımı dile getirdim.

"Çünkü öyle görünmesi gerekiyor."

"Neden?"

Bir elini ensesine götürüp orayla uğraşmaya başlarken kaşlarıyla ve başıyla öğretmen masasında oturan Ozan'ı işaret etti. "Onun rahat durması için."

Bu daha garipti. "Hiç açık konuşmuyorsun, ben de bir şey anlamıyorum. Ozan'la senin hareketlerinin ne alakası var?" Elini ensesinden indirerek derin bir nefes alıp verdi. Masanın üzerindeki elleriyle oynamaya başlarken kafasını kaldırıp Soner'in masasına baktı. Fısıltıyı andıran bir sesle, "Soner için," dedi.

"Tamam," dedim alayla gülerek. "Ben de kayış iyice koptu." Söylediği her bir kelimenin ardından kafam iyice karışıyordu çünkü hiç de anlayabileceğim bir tarzda konuşmuyordu.

"Sana karşı asıl hisleri olan kişi ben değilim, tamam mı? Ve onun senden uzak durması için de benim seninle ilgileniyormuş gibi davranmam gerek."

Dalga geçercesine güldüm. "Hadi o kişinin Ozan olduğunu söyle de şurada düşüp bayılayım." Gözlerindeki ciddiyet saniyeler sonra gülüşümün durmasına sebep oldu. "Sen ciddisin?"

Kafasını salladı. "Öyleyim."

Şimdi taşlar yerli yerine oturmuştu. "Ozan o yüzden benim Soner'le ilgilenmem, onu savunmam konusunda bu kadar öfkeliydi," diye mırıldandım. Yine de hal ve hareketleri çok saçma, bana karşı olan tavrı iğrençti. Ozan'ın birilerine hisler beslediğinde o kişiye karşı olan davranışlarını düşününce hayatı boyunca bir daha kimseye hisler beslememesini umdum. Ben ondan nefret etmek dışında bir his besleyemiyordum, bizzat onun yüzünden.

Ayrıca Ozan'ın konu Soner olunca bu kadar delirmesi ama Emre'ye gelince sessiz kalması hiç akıl işi değildi. Onun gözünde Emre de benimle ilgilenen birisiydi ne de olsa, neden ona karşı bir sesi çıkmıyordu?

"Soner bunları hak etmiyor, farkındasın değil mi?" Bunu söylediğimde sinirlenmesini hatta öfkelenmesini beklemiştim ama Emre, Soner'in masasına bakmakla yetindi. Kahverengi gözlerinden saniyelik bir pişmanlık geçip gider gibi oldu ama diyorum ya... saniyelikti işte. Emre'nin yaptıkları ve söyledikleri ile gözlerine yansıyanlar arasındaki fark kafamı allak bullak ediyordu.

Sıradan kalkarken, "Neyse," dedi. "Sadece kendimi açıklamak istemiştim." Sorduğum soru onu sinirlendirmemişti ama hoşuna da gitmemişti. Kaçar gibi konuşmayı sonlandırmasını, kalkıp gitmesini ancak buna yorabiliyordum.

Emre, Ozan'ın yanına ulaştığında benimle konuşurkenki ifadesi tamamen dağılmış ve adeta saniyeler içerisinde Ozan'a dönüşmüştü. Masanın etrafındaki birkaç kişiyle sohbet etmelerini bir süre izledikten sonra gözlerimi devirerek önüme döndüm. Bu sınıftaki kimsenin davranışları tutarlı değildi, hepsi ikili oynuyor gibiydi.

Her şeyi boş verip coğrafya notlarımla ilgilenmeye döneceğim sırada kapıdan içeriye giren bedeni gördüm. Soner tek omzuna taktığı çantası, fermuarını çekmediği ceketi, dağınık saçları eşliğinde içeriye girerken bu dağınık görüntünün bile beni etkilediğini fark etmem hiç iyi olmadı. Düzen bağımlısı biri olarak Soner'in dağınıklığının beni nasıl mest ediyor olabildiğine bazen kendim de şaşırıyordum.

Sıranın üzerindeki ellerimi heyecanla birleştirirken bakışlarımı Soner'in üzerinden çekemiyordum. Bugün geleceğine hiç ihtimal vermemişken onu burada görmek sevinçle dolmamı sağlamıştı.

Soner'in sınıfa girdiğini fark eden tek kişi ben değildim. Ozan, Soner önünden geçip kendi sırasına yönelirken onu fark ederek ayağa kalkmıştı. İçimden bir ses bu ayaklanışın hiç hayırlı olmadığını fısıldarken Ozan bunu kısa sürede onayladı. "Vay vay vay, kimler gelmiş?"

Soner üzerine alınmadan yürümeye devam ederken Ozan tekrar ona seslendi. "Sana diyorum, Soner."

Soner sırasının yanında durup Ozan'a doğru sakince döndü. Yavaşça oturduğum yerden kalkarken sınıftaki diğer kişiler gibi sessizce neler olacağını izliyordum. Gülerek, "İyi bari, sağır değilmişsin," dedi Ozan. Onun dışında kimse yaptığı saçma şakaya gülmezken Ozan'ın gülüşü de fazla uzun sürmeden hemen ciddiyete büründü. "Biliyor musun bu aralar hiç katlanamıyorum sana."

Soner, Ozan'ı umursamadan önüne döndü. En doğrusunu yapmıştı çünkü Ozan saçmalamaktan öteye geçemeyecekti. Abuk subuk konuşup Soner'in sinirlerini bozmaya çalışıyordu. "Her ne kadar birileri," derken bakışları bana kaydı Ozan'ın. "Senin için kendi halinde kimseye zararı yok dese de beni hiç kimse bunun doğru olduğuna inandıramaz."

"Arkadaşlar," dedi Mustafa, masanın üzerinde bağdaş kurmuş otururken gülüyordu. "Lütfen herkes işini gücünü bıraksın Ozan'ı buna inandırmaya çalışsın."

"Kesin şamatayı, muhatabım siz değilsiniz," dedi Ozan öfkeyle.

Mustafa, "Uu korktum," diye karşılık verdi.

Ozan'ın bakışları o ikisinden ayrılıp Soner'i buldu. "Benim muhatabım bu ucube." Son kelimesi tahtanın önünde duran Ceylin ve onun koluna girmiş olan Meryem'in kıkırdamasına sebep oldu. "Neden geciktin okula?" Haddiymiş gibi sorduğu soru beni daha da sinirlendirdi, Ozan'a neydi sanki? "Ha dur," dedi yeni hatırlamış gibi. "Bugün senin abinin ölüm günüydü, değil mi? Mezarlığa gittin, o yüzden geç kaldın okula. Bugün müydü, Soner? Yoksa geçtiğimiz günlerde miydi? Eylül ayında mıydı, ekim mi? Hafızam silinmiş benim."

Şaşkınlıkla karışık bir üzüntüyle Soner'e baktım. Abisinin ölüm gününün bugüne yakın bir tarihlerde olduğunu bilmiyordum, Ozan'ın ise Emre'den öğrendiği belliydi. Emre'den başka kimse bunu bilmiyor

olmalıydı. "Kesin mezarın başında ağlamışsındır da sen şimdi," diyerek sahte ağlamaklı sesler çıkardı. "Ne kadar da hüzünlü." Ozan'ın yaptıklarından sa Soner'in tepkisizliği beni daha çok şaşırtıyordu. "Ama sana kötü bir haberim var ucube; abin gibi uyuşturucunun köpeği olmuş birisi, uğrunda dökülen hiçbir gözyaşını hak etmiyor."

Ölen birisi hakkında böyle konuşurken nasıl vicdanı sızlamıyordu bu insanların, hiç anlamıyordum. "O kadar tüketmiş ki sonu tahtalı köy olmuş. Eh, hak etmediğini söyleyemem. O illeti kullanan kimse yaşamayı hak etmiyor, abin de kendi sonunu kendi elleriyle yazmış," diye devam etti acımasızca. Soner'in yüzünde mimik oynamıyordu fakat iki yanında sallanan ellerini yumruk yapmıştı. Sıkmaktan boğumları bembeyaz görünüyordu.

"Nasıl abine kondurmuyorsan şimdi katil annene de toz kondurmuyorsundur sen," diyerek bu sefer de annesine geçtiğinde kendimi tutamayarak, "Ozan sus artık," dedim. Ozan bana saniyelik ters bir bakış atarak yeniden Soner'e döndü. "Haftada bir görüş günlerinde temiz don falan da götürüyor musun bari annene? Kesin yapıyorsundur var ya, hatta sen bence uyuşturucu falan da kullanıyorsundur. Ailen ne ise senin de onlardan farkın yok çünkü."

Soner, içi boş olduğu her halinden belli olan çantasını omzundan çıkarıp sırasına fırlatarak attıktan sonra arkasını dönüp Ozan'a doğru ilerledi. Hızlı adımlarıyla ona ulaştığında kimsenin beklemediği bir anda Ozan'ın suratına yumruklarından birini tüm gücüyle indirdi.

Dudaklarım hayretle aralanırken Ozan yediği yumrukla beraber dengesini sağlayamayarak yere serildi. "Oha!" dedi Mustafa olduğu yerde doğrulurken. "Soner, Ozan'ı tek yumrukla nakavt etti."

Ceylin ve Meryem'in çığlıkları arasında Soner, yere serilen Ozan'ın üzerine çıkıp yumruklarını art arda yüzüne indirmeye başladı. "Ailem hakkında tek kelime daha edersen sana bu sınıfın içinde kendi mezarını kazarım," dedi Soner ondan hiç duymadığım kadar korkutucu bir ses tonuyla.

Yerimden hareketlenip öğretmen masasının olduğu tarafa ilerlerken Emre ve sınıftan birkaç kişi Soner'i Ozan'ın üzerinden almaya çalışıyorlardı ama Soner'in onu bırakmaya pek niyeti yok gibiydi. Öfkeden kararmış gözleriyle yumruklarını hiç durmadan Ozan'a indirmeye devam ederken Ozan'ın iniltileri umurunda bile değildi. Nihayet Emre zorla Soner'i geriye çekmeyi başardığında rahat bir nefes aldım.

Soner, Emre'nin onu tutan elini ittirip Ozan'a son bir bakış attı, ardından hızlı bir şekilde sınıftan çıkıp gitti. Yerde yatan Ozan'ın dağılmış suratına bakarken yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum. Suratı kandan görünmüyordu ve daha kötüsü acı dolu inleyişleri kolay kolay dinecekmiş gibi durmuyordu. Çok kısa bir sürede bu hale gelmişti.

Doğrusunu söylemek gerekirse biraz da hak etmişti.

Herkes Ozan ile ilgilenirken sınıftan çıkarak koridorun iki tarafına baktım. Soner'i koridorun sonunda, merdivenlerin orada gördüğümde koşar adımlarla o tarafa yöneldim. Ben varana kadar Soner çoktan merdivenleri bitirmişti. Soner'i iki kat boyunca takip ettim, en sonunda zemin kattaki spor salonunun kapısından içeriye girdiğini görünce soluklanmak için biraz duraksadım. Peşinden spor salonuna girdiğimde Soner'in basketbol sahasının kenarındaki banklardan birine oturduğunu gördüm.

Daha önce Soner'i bir kez daha spor salonunda görmüştüm. O zaman da aynı yere oturmuş, dakikalarca basketbol sahasını izlemişti.

Kapıyı kapatıp ikimizden başka kimsenin olmadığı salonda Soner'e doğru yürümeye başladım. Adım sesleri duyduğunda kafasını kaldırıp girişe doğru baktı elaları. Gelenin ben olduğumu görünce hiçbir tepki vermeden bakışlarını sahaya çevirdi. İki dakika öncesine kadar birisini döven kendisi değilmiş gibi bir sakinlik vardı üzerinde.

Sonunda yanına ulaştığımda eteğimi toparlayarak yanındaki boşluğa oturdum. Buraya gelir gelmez kulaklıklarını takmıştı, müzik dinlemenin onun en büyük hobilerinden birisi olduğuna artık emin olmuştum. Kulaklığı kulağından hiç eksik olmazdı neredeyse. "Nasılsın?" diye sordum cevap vermeyeceğini bile bile.

Elalarını bana çevirdiğinde her iki gözünde de gördüğüm kızarıklıklar yüreğimin burkulmasına sebep oldu. Gözlerinin içi kıpkırmızıydı, ya gece hiç uyumamıştı ya da... abisinin mezarında ağlamıştı. Beni üzen kısım, normal bir kızarıklıktan çok daha fazla olmasıydı. Benim de sayısız kez farklı nedenlerden gözlerim kızarmıştı ama hiçbirinde onda durduğu gibi durmamıştı.

"Abin için çok üzüldüm," dedim içten bir şekilde. "Başın sağ olsun." Gözlerini kapatıp açarak karşılık verdi. "Ozan geri zekâlısının laflarını düşünme lütfen. O kendinden başka kimseyi düşünmeyen bencil pisliğin teki. Bu okuldaki kimseyi takma." Ozan, zayıf noktası ailesi olan birini herkesin içinde oradan vuracak kadar karaktersizdi.

"Senin için yeterli olur mu bilmiyorum ama hiç kimse yoksa bile ben varım. Sende ne anlam ifade eder bu bilemem." Kendini bana biraz daha yakın hissetmesi için, duvarlarını yıkması için her fırsatta ona, onlar gibi olmadığımı ispatlamaya çalışıyordum. Karşısında onu yargılamayacak birisi olduğunu bilirse aramızdaki mesafe kalkardı belki de.

Gözlerim sağ eline kaydı. Ozan'ın kanıyla kaplanmış yumruğu görüş açıma girdiğinde yüreğimin ortasında bir telaş belirdi. Kanın altındaki parçalanmış boğumlarını fark etmek için uzun uzadıya incelemeye gerek yoktu. "Elin çok kötü olmuş," dedim eğilip bakmaya çalışırken. Soner konuşmamın ardından yumruğunu gizleme girişiminde bulunsa da pes edecek değildim. "Üzerini temizleyeyim mi? Böyle durması hiç içime sinmez." Elalarına baktım. "Lütfen."

Sanki psikolojikti, elinin halini fark ettiğim o zamandan beri kendi canım yanıyormuş gibi hissediyordum. Oysa yaralı en ufak bir yerim bile yoktu.

Bir kez daha, "Lütfen," dedim sessizce. Başka bir insanın yarası bir diğerinin canını bu kadar acıtabilir miydi gerçekten? Soner yüzüme bakarken kafasını varla yok arasında aşağı yukarı salladı. Yüzümde bir gülümseme oluşurken heyecanla oturduğum yerden kalktım. "Tamam, ben hemen mendil alıp geliyorum."

Koşarak spor salonundan çıktım. Aynı katta olan kantine gidip bir paket mendil ve bir şişe su alarak spor salonuna geri döndüğümde Soner hâlâ bıraktığım yerdeydi. Eski yerime oturup bedenimi Soner'e doğru döndürdüm. Şişeyi ve mendil paketini bacağımın üzerine bıraktım. "Elini uzat," dediğimde Soner bir an duraksadıktan sonra yumruk yaptığı elini bana uzattı.

Elimi onunkine uzatıp parmaklarını kucağımın üzerine koymasını sağladım. Paketten bir mendil çıkarıp kapağını açtığım şişeden biraz su döktükten sonra elini, elimin arasına aldım. Küt küt atan kalbimi görmezden gelmeye çalışarak ıslattığım mendili önce kan olan yerlere bastırıp temizlemeye başladım.

"Kendini tutamadın biliyorum," dedim temizlemeye devam ederken. "Ama o şerefsiz için kendi canını yakman hoşuma gitmedi." Ne kadar döven taraf Soner olsa da attığı her yumrukta elinin ne kadar ağrıdığını tahmin etmek zor değildi. Bazen test çözerken soruya sinirlendiğimde test kitabına yumruk attığım oluyordu, sonrasında da dakikalarca onun ağrısını

çekiyordum. Üstelik benimki Soner'inkinin yanından bile geçmezdi. Belli etmese de eli fazlasıyla acıyor olmalıydı.

Soner'e ilk kez temas ediyordum. Daha önce bunu rahatlıkla yapabilirdim ama onu rahatsız etme korkusu ağır bastığından hiç denememiştim. Eli ellerimin arasındaydı ve benim kalbim hiç olmadığı kadar hızlı atıyordu.

Kanı temizlediğimde parçalanan eklemleri daha da göz önüne çıkmıştı. Yüzüm acıyla kasıldı. Böyle açık kalırsa enfeksiyon kapabilirdi. Giyinme odalarının olduğu kısımdaki ilk yardım kutusu aklıma geldiğinde Soner'in elini nazikçe bacağının üzerine bıraktım. "Hemen geliyorum, bekle lütfen."

Koca salonu geçip giyinme odalarının olduğu koridora girdim. Kısa koridorun sonunda duvara asılı olan ilkyardım kutusuna ulaştığımda kapağını açtım. İçinde sargı bezi ve yara bandı dışında hiçbir şey olmadığını görünce gözlerimi devirdim. İnsan buraya tentürdiyot tarzı, o an lazım olabilecek en önemli şeyleri koyardı.

Sargı bezini ve yara bantlarından birkaçını alıp geldiğim gibi geri Soner'in yanına döndüm. "Geldim," dedim sanki çok ilgileniyormuş gibi. Yanına oturup elini yine ellerimin arasına aldım ve mendille son bir kez daha temizledim. "Şimdi yumruğunu aç."

Yumruğunu açtığında avucu üste gelecek şekilde elini çevirdim. Sargı beziyle avucundan başlayıp elini sarmaya başladığım sırada kolunu oynattığım için ceketinin bilek kısmı sıyrıldı. O an görüş açıma giren bileğinin iç yüzündeki dikiş izleri hareketlerimin yarıda kesilmesine sebep oldu. Bileğini boydan boya kaplayan dikiş izinin yanında kısa ve küçük kesik izleri vardı. İzler eskiydi, bu belliydi.

Yaşadığım farkındalıkla kalbim acıyla sızladı. Soner intihar etmeye kalkışmıştı.

Soner fevrice hareket ederek ceketiyle bileğindeki izleri gizlediğinde kendime gelerek bezi sarmaya devam ettim. Gördüğüm iz aklımdan çıkmıyordu. Acaba diğer bileğinde de var mıydı? Ne zaman böyle bir şeye kalkışmıştı? Canı çok yanmış mıydı? Elbette ki yanmıştı...

Ve en önemlisi, Soner hayatını sonlandırmak isteyecek kadar ne yaşamıştı?

Kendi kafamın içinde yüzlerce soru dönüp dururken Soner'in elini çoktan sarmayı bitirmiştim. Sargının çözülmemesi için yara bandını açıp üzerine yapıştırdım. Bakışlarımı Soner'in yüzüne çevirip konuştum. "Bitti."

Soner hiç istemesem de elini benimkinden ayırdı. O parmaklarını açıp kapatarak sargıyı genişletmeye çalışırken ben de ortalığı toparlamaya başladım. "Derse gitmemiz gerek," dedim az önce gördüğüm izleri hem kendime hem de ona unutturmak için. "Sıradaki ders sınav var. Çalıştın, değil mi? Dün yazmıştım, çalışmış olman-" Sözümün yarıda kesilmesini sağlayan şey Soner'in konuşması oldu.

Soner'in konuşması.

Soner'in.

"Teşekkür ederim." Ne için teşekkür ettiğini göstermek amacıyla sargılı olan elini havaya kaldırdı.

Şaşkınlıkla gözlerimi büyütmemek, aptalca bir tepki vermemek için kendimi zor tutarken aralık kalan dudaklarımı birbirine bastırarak gülümsedim. "Rica ederim."

Soner bugün ilk kez benimle konuşmuştu. İki kelimelik bir cümle onun sayesinde anlam kazanmıştı.

Bu ilkti ve son olmasına izin vermeyecektim.

Beste
SEN BANA TEŞEKKÜR MÜ ETTİN?

Göndermeden sil, sil, sil.

Beste
AY, ETTİN VALLA. Benimle ilk kez konuştun. BENİMLE. Eve gelince bir aydınlanma yaşadım. Dedim ki Soner benimle konuştu.

Yazdıklarımı birer birer silerken derin bir nefes almadan edemedim. Neden bu heyecanımı onunla paylaşmaktan çekiniyordum, bilmiyordum. Bende yarattığı etkiyi bilse ne kaybederdim? Bir şey kaybedeceğimden değildi ama yine de çekiniyordum işte. Bir nedeni yoktu, bir nedeni olmak zorunda değildi.

Soner bana teşekkür ettikten sonra spor salonundan arkasına dahi bakmadan çıkıp gitmişti. Onun hemen ardından çalan öğretmenler ziliyle sınav telaşına düşüp soluğu sınıfta almıştım ve bütün günüm sabahki coğrafya ile öğleden sonraki edebiyat sınavı arasında ders çalışmakla geçmişti. O yüzdendi eve geldiğimde bir aydınlanma yaşayışım çünkü o ana kadar soluklanıp günümün nasıl geçtiğini gözden geçirmeye fırsatım olmamıştı.

Soner'in benimle konuştuğunu algıladığım ilk andan beridir evin içinde kendi kendime sırıtıyordum. Test çözüyordum, sırıtıyordum. Anneme akşam yemeğini hazırlamasında yardım ediyordum, sırıtıyordum. Babamın tabağına yemek dolduruyordum, sırıtıyordum.

Çenem ağrıyordu, ben yine sırıtıyordum.

Dışarıdan görünüşümü düşündükçe ne kadar komik olduğumu hatırlayıp yine sırıtıyordum.

Bu his tam olarak ne oluyordu? Hem yabancıydı bana hem de bir o kadar tanıdık. Kendime ve davranışlarıma anlam vermekte zorlanıyordum ama kalbim, ona dair hissettiğim her şeyi çabucak kabulleniyordu.

Beste

Ben ne hallere düştüm ya? Birinin benimle konuşmasını hiç bu kadar çok istememiştim. Sen de normal bir insansın ama senin benimle konuşman dünyanın en önemli şeyi sanki.

Beste

NEDEN BÖYLE HİSSEDİYORUM, SONER?

Ben geçen senenin başında son iki yılını sessiz sakin geçirip kendi halinde üniversite sınavına hazırlanmak isteyen bir gençtim. Soner nereden çıkmıştı karşıma? Onun yüzünden şu an önümdeki test kitabına odaklanamıyordum mesela. Sebebi neydi? Bana teşekkür etmiş olması! Bir insanın başka bir insana teşekkür etmesi dünyanın en ilginç olayıydı ya sanki!

Söz konusu Soner olduğunda kalbim ona dair her şeyi abartmaya yeminli gibiydi.

Bir an önce ödevleri yazıp telefonu tamamen kapatarak gözümün önünden uzaklaştırmam lazımdı, yoksa bu gidişle çocuğa Manas Destanı yazacaktım.

Beste

Selamm, yarın cumartesi.

Hafta sonlarından çok hoşlanmıyordum.

Beste

Hafta sonlarını seviyorum
sınıftakileri görmeme gerek kalmıyor.

Beste
Sen hariç ama.

Beste
Üzerine alınıp üzülme lütfen. Gerçi sanki üzülecekmişsin gibi açıklama yapıyorum bir de.

Beste
Ben yine saçmalamaya başladım ya. Dakika bir gol bir. Aslında çok aklı başında bir kızım, biliyor musun?

Yazdığım mesaja gözlerimi devirdim. Buna kim inanır, Beste? Çocuğa hiç akıllı yönünü gösterdin mi ki buna inansın?

Beste
Herkesin yanında kolay kolay çenem düşmez. Sana mesaj atarken ya da senin yanındayken kendimi rahat hissediyorum. Bu da sana ne kadar değer verdiğimi gösterir bence.

Mesajı göndermemle avuç içimi alnıma vurmam eş zamanlı oldu. "Yürümüyorsun, çocuğa koşuyorsun Beste," diye söylendim kendi kendime. "İlanıaşk etseydin bir de! Az oldu çünkü bu."

Sıvayacağımı bile bile yazmaya devam ettim.

Beste
Yani arkadaş olarak. Yanlış anlama beni, seni arkadaşım olarak görüyorum. Umarım ben de senin için arkadaş kategorisindeyimdir. Off bu kız yine mi yazdı kategorisindeysem çok üzülürüm.

Beste

Saçmalamayı bırakayım da ödevlere geleyim ben en iyisi.

Her seferinde nasıl kendimi rezil edecek şeyler yazmayı başarıyordum, hiçbir fikrim yoktu. Yapmam gereken tek şey ödevleri yazmak ve uslu uslu uygulamadan çıkmaktı ama yok, illa bütün şeceremi döküp önemli önemsiz her şeyi yazacaktım. Aklına gelen her şeyi yazıya dök Beste ama her şeyi. Hiçbir şeyi içinde tutmayı becereme sen.

Beste

Edebiyatta Cumhuriyet Dönemi saf şiir şairleri sözlüsü var. Ne çok seviyor bu kadın sözlüleri ya. Bıktım ben.

Beste

İngilizce sunum ödevi yaklaşıyor onu unutma. Sunum yapmasan da slayt hazırla en azından performansının hepsini kırmasın hoca :(

Beste

Senin puanların gidince ben üzülüyorum. Sınıf birinciliğine oynayan birisi olarak sevinmem lazım aslında ama öyle olmuyor. Ozan'ınki kırılsa çok sevinirdim.

Beste

Neyse başka da ödev yok. Gideyim ders çalışayım ben de. İyi geceler.

Az kalsın.

Az kalsın sonuna öpücük koyacaktım.

Bir gün içinde tüm dengemle oynamıştı. Bir daha da benimle konuşmasındı. Sonrasında çok geri zekâlı bir insana dönüşüyordum.

Telefonu bırakıp testime geri döndüm. İlk birkaç dakika odaklanmak yine çok güç olmuştu fakat üst üste yanlış işlemler yaparak bir türlü cevapları bulamamak beni ufak çaplı bir krize soktuğu için silkelenip kendime gelmiş ve her şeyi unutarak bütün dikkatimi önümdeki sorulara vermiştim.

Ta ki tamamen kapatmayı unuttuğum telefonuma gelen bildirime kadar. Anlık açılan ekrana gözümün kayması ve Soner ismini görmemle kitapla kalemin yerini telefonumun alması yalnızca iki saniye sürmüştü.

Soner
İyi geceler.

İyi geceler.

İyi geceler cidden, iyi geceler.

Teşekkür mesajlarının ardından artık level atlamış olmalıydık. Bugün bana *iyi geceler* diyen yarın halimi hatırımı da sorardı. Sessizce kıkırdadım. Bu gülüşle omuzlarım sallanırken, bacaklarımı kendime çekip ayaklarımı oturduğum sandalyeye yerleştirdim. Kollarımı bacaklarımın çevresine dolayıp elimdeki telefonun açık olan ekranındaki mesaja dakikalarca salak salak baktım.

Bir iyi geceler mesajını dakikalarca seyredeceğimi bu anı yaşamadan önce söyleseler kendime çok gülerdim galiba.

Şimdi o anın içerisindeydim.

Bir silkelenip kendime gelmem gerektiğinin ben de farkındaydım. Sınav senemde yapmamam gereken her şeyi yapıyordum. Sınav senemde düşmemem gereken bir aşk bataklığına düşmemek için son bir dalım kalmış, ona tutunuyordum. O dalın kırılmasına ramak kalmıştı. Her an kendimi içinden çıkmanın imkânsız olduğu o çukurun en dibinde bulabilirdim.

Ama çukur da ne güzeldi şimdi. İnsanın bile isteye düşesi geliyordu.

Ben ekrana karşı salak salak sırıtmaya devam ederken benden dakikalarımı çalan o mesajın altında yeni bir mesaj daha belirdi. Bu irkilerek kendime gelmeme neden oldu.

Soner
Emre Fel -Merhabalar

Bu bir şarkıydı. Soner'in dinlemem için bana önerdiği ikinci şarkı.

Merak ve heyecanla masamın köşesinde duran dizüstü bilgisayarımı önüme çektim. Bilgisayarıma indirmiş olduğum Spotify uygulamasına girerek söylediği şarkının adını yazdım. En üstte çıkan şarkının üzerine tıkladım ve şarkının çalmasını beklemeye başladım. Bu esnada sağ taraftaki arkadaş hareketlerinden Soner'in aktif olup olmadığını kontrol etme ihtiyacı hissettim.

Şu an benim ona önerdiğim şarkıyı dinliyordu.

Sıkılmadın mı aynı şarkıyı sürekli dinlemekten, Soner?

Hoş, bunu diyen ben miydim? Nota yazdığı şarkıyı utanmasam gece uyurken bile dinleyecektim neredeyse. Şarkıyı öneren kişiye verdiğin değere bağlıydı böyle işler. Soner önerdiği için ölene kadar ne zaman bu şarkıya denk gelsem aklıma o gelecekti. Her daim o ilk heyecanımı anımsayacaktım. Gün gelir de Soner artık hayatımda olmasa bile.

Emre Fel'in *Merhabalar* şarkısı daha ilk saniyeden beni etkisi altına almıştı. Kulaklarıma süzülen şarkının sözlerini takip etmeye çalışsam da aklım o kadar sisliydi ki odaklanamıyordum. Yalnızca dinliyordum.

Soner çevrimiçi, 22.04.

Soner çevrimiçi olmaya devam ediyordu. Ben şarkıyı dinleyip ekrana bakıyordum, o ise... O ekranın diğer ucunda ne yapıyordu bilmiyordum. Acaba o da benim ondan beklediğim gibi benden bir mesaj bekliyor muydu?

Daha ne yazacaktım ki?

Sandalyeme yayılmış bir halde bileğimdeki bileklikle oynarken şarkıyı dinlemeye devam ettim. Ona bir mesaj daha atmadım. Zaten o da bir süre sonra çevrimdışı olmuştu.

Soner çevrimdışı, 22.16.

O çıkana kadar ben şarkının üçüncü tekrarına gelmiştim bile. "*Merhabalar ben bu yerlerden biriyim, uzunca zamandır bizim haneden firariyim. Ve yolun yolum oldu ben deliyim divaneyim, izin var nazlı yâr sana kendimi eyleyim,*" diyordu şarkıda.

Bir anda aklımı *acaba Soner kendini şarkılarla mı ifade ediyor* düşüncesi yokladı. Konuşmuyordu, kimseyle iletişim kurmuyordu. Sadece şarkı dinliyordu. Okula geliyordu, sekiz saat boyunca sırasında oturuyordu, gidiyordu. Ne yaparsa yapsın o kulaklık kulağından eksik olmuyordu. Bugün kavganın ardından bile yaptığı ilk şey kulaklığını takmak olmuştu.

Konuşamayıp içine attığın her şeyin tercümanı mıydı acaba dinlediği şarkılar?

"Ya da sadece kimseyle muhatap olmak istemiyordur, Beste," dedim omuz silkerek. Belki de insanların hakkında söylediklerini duymaktansa müzik sesiyle onları bastırmak daha kolayına geliyordu.

Şarkının devamında bir yerlerde Emre Fel, "*Sanma bir sensin gönlü olan bir sevdaya, ben bu sevdaya çok önceden gönül verdim,*" diyordu.

Ben bu sevdaya çok önceden gönül verdim.

"Bence sen âşık olmuşsun."

Telefonun diğer ucundan Azra'nın söylediği şey ile kaşlarım istemsizce çatılırken sanki görebilecekmiş gibi kafamı iki yana salladım. Sonra göremediğini hatırlayınca, "Hayır," diyerek karşı çıktım söylediğine. "Âşık falan olmadım."

Azra mahalleden eski bir arkadaşımdı. Farklı okullarda olduğumuzdan ve bir de sınavı fazla önemseyip günün neredeyse yirmi dört saatinde ders çalıştığından her dakika görüşmeye fırsatımız olmuyordu. Kimi günler sabahları okula giderken yolda birbirimizi arayıp konuşmakla yetiniyorduk.

"Görünen köy kılavuz istemez bebeğim, basbayağı Soner de Soner diye yanıp tutuşuyorsun sen," dedi eğlenir bir tavırla. Telefonu tutmayan elimi cebime sokarken adeta bir çocuğun inatlaşmasını andırır gibi omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Öyle bir şey yok. Kafamı karıştırmaz mısın lütfen?"

"Ben mi karıştırıyorum kafanı?" dedi hayretle. "Yarım saattir konuşuyoruz, her cümlenin başı ya da sonu bir şekilde Soner'le başlayıp bitiyor. O çocuktan başka düşündüğün bir şey yok resmen." Söylediğinin doğru olup olmadığını teyit etmek için aramayı başlattığımızdan beri konuştuğumuz konuları aklımdan geçirdiğimde haklı olduğunu anlamam uzun sürmedi. Ofladım. "Çünkü gündemimde Soner'den başka bir konu yok. Sıradan okul hayatından ibaret günlerim. Uyandım, okula gittim, derslere girdim ve eve geldim raporu mu sunayım sana?"

"Gündemimi Soner yapıyorum demiyorsun da böyle bahanelere sığınıyorsun yani?" Hafif bir kıkırtı duydum. "Tamam, tamam inandım ben sana."

"Âşık değilim," dedim inatla. Biliyordum işte, değildim.

"Aynen ondan aşkım."

"Bugün çok sinir bozucusun," diye homurdandım okulun bahçe kapısı görüş açıma girdiği sırada. Adımlarımı kesip kapının önünde dikilmeye

başlarken sabah soğuğu vücuduma işlediği için bir an önce içeriye girmek istiyordum. Erkenden uyanıp evden çıkmıştım, şanslıysam Soner'i sınıfta tek başına yakalardım. "Her zamanki halim biliyorsun."

"Bilmez miyim?" diye sızlandım. "Ben okula geldim. Şimdi kapatıyorum sonra yine konuşuruz."

"Koşa koşa gir içeri ve Soner'ini gör." Bana son sataşmasını yapıp bir şey söylememe izin vermeden aramayı sonlandırdı. Telefona kaşlarımı çatarak baktım.

Öyle yapacaktım zaten.

Cebimden kulaklığımı çıkarıp telefonuma taktıktan sonra Soner'in bana attığı son şarkıyı açtım. O günden beri deli gibi bu şarkıyı dinliyordum. Önerdiği günün ertesinde kahvaltıda bile şarkı dinlediğim için annemin tatlı azarlamasına maruz bile kalmıştım.

Telefonumu cebime sokup şarkıyı daha çok dinleyebilmek adına yavaşlattığım adımlarımla okulun bahçesine girdim. Erken bir saat olduğundan bahçe sakindi, tek tük banklarda oturanlar dışında kimse yoktu. Bakışlarım etrafı turlamaya devam ederken en köşedeki bankta oturan Ozan ve Emre'yi görünce gözlerimi devirdim. O ikisine görünmemek için adımlarımı hızlandırıp kısa süre içerisinde okul binasına giriş yaptım.

Merdivenleri çıkıp sınıfa ulaştığımda kapıyı açıp içeri girdim. Tam da beklediğim gibi sırasında oturmuş camdan dışarıyı izleyen Soner dışında kimse yoktu. Yüzümde ufak bir gülümseme belirirken kendi sırama doğru ilerledim. Amacım çantamı bırakıp Soner'in yanına gitmekti ama sıranın üzerinde gördüğüm şeylerle adımlarım duraksadı. Yaşadığım dejavu hissiyle dudaklarım aralanırken masama bırakılan şeylerin ne olduğunu anlamaya çalışıyordum.

Nihayet sıraya ulaştığımda üzerinde Soner'e okuması için verdiğim kitabı ve hemen altında siyah renkte bir dosya olduğunu gördüm. Ağırlık yapan çantamı sırtımdan indirirken yerime oturup kitabı elime aldım. İlk işim sayfaları kurcalayıp post-itlerimi söküp sökmediğini kontrol etmek oldu ama hayır, hiçbirini çıkarmamıştı.

Post-itleri taktığım sayfalarda hoşuma giden yerleri fosforlu kalemle çizmiştim ilk okuduğumda. Şimdi sayfaları hızlı hızlı çevirirken bazı sayfalarda benim kalemimden farklı bir renkle çizilmiş alıntılar olduğunu fark etmek, yavaşlayıp sayfaları tek tek kontrol etmeye başlamama neden oldu. Soner kitabımda bir iz bırakmıştı.

Sayfalardan birisinde durup hangi alıntıyı çizdiğine baktım.

"- Sen hiç sevdin mi?

*- Sevmesem insan olmam. Her zaman severim, hem de ne kadar çok."**

Okurken benim için hiç anlam ifade etmeyen, öylesine geçtiğim bu alıntı onu etkilemişti. Dudağımı dişlerimin arasına kıstırırken başka bir sayfaya geçtim.

"Kâinatta ne varsa hepsi vehim ve hayal, yani aynalara vuran akisler veyahut gölgeler."

Bir başkası.

"Benliğe kök salan gönül bağlarını kim tarif edebilir?"

Ve bir başkası daha...

"Bir kere annem beni dünyaya getirdi, bir kere de sen, bambaşka bir dünyaya beni getiriyorsun."

Ben bunların hiçbirinden etkilenmemiştim. Bakışlarım Soner'i görme ihtiyacıyla yan masaya kaydı. Yüzü bana doğru dönük değildi, hâlâ camdan dışarıyı izliyordu. Kulağına takılı kulaklıklar artık onda görmeye alıştığım bir ayrıntıydı.

Kitaba dönüp çizdiği alıntıları incelemeye devam edeceğim sırada masanın üzerindeki dosya ancak dikkatimi çekebildi. Kitabı bırakıp elimi dosyaya götürdüm ve kapağını kaldırdım. İlk başta içindeki A4'te yazan yazılara bir anlam veremesem de birkaç saniye sonra yazılar anlam kazandığında şaşkınlıkla gözlerim açıldı.

Soner bana tarih notu çıkarmıştı.

Şakasına yazdığım mesajları ciddiye almıştı. Sıraya yaklaşıp tek tek dosyanın sayfalarını çevirmeye başladım. İnci gibi yazısını renkli kalemlerle süslemişti, bu notları okuyan birisinin sınavlarda başarısız olma ihtimali yoktu. Her şeyin detaylarını açıklamış, tek tek kenarlarına küçük notlar düşmüştü. Benim karman çorman çıkardığım notların yanında Soner'inkiler o kadar profesyonel kalıyordu ki.

Bu birkaç saatlik bir iş değildi. Dosyanın tüm sayfaları en az ikişer üçer adet A4 ile doluydu. Bütün bir hafta sonu bununla uğraşmış olması gerekiyordu.

* Halide Edip Adıvar- Sinekli Bakkal kitabından bir alıntı.

Dosyayı kucağıma bastırıp yerimden kalktım ve Soner'in sırasına ilerledim. Sınıfta ikimizden başka kimsenin olmamasının verdiği rahatlıkla geçen seferki gibi Soner'in önündeki sıraya, yüzüm ona dönecek şekilde oturdum. Soner'in ela gözleri benim yüzüme çevrildiğinde içimde dizginleyemediğim bir heyecan duygusu kalbimin hızlanmasına sebep oldu. Bir çift ela göz insanı ne hale getirebiliyordu böyle...

"Bana not çıkarmışsın," dedim gizleyemediğim mutluluğumla. Kendimi o kadar mutlu hissediyordum ki Soner'in duvarları bu denli aşılması zor olmasa ona sarılıp teşekkür edebilirdim. Fakat bunu şu an yapmam neredeyse imkânsızdı. Henüz o kadar yakın değildik.

Evet bana şarkılar öneriyordu, mesajlarıma cevap veriyordu, bir kezle sınırlı olsa dahi ona dokunmama izin vermişti ama bütün bunlar her kafama estiğinde ona istediğim gibi davranabileceğim anlamına gelmiyordu. "Sana yazarken şaka yapmıştım ama sen gerçekten çıkarmışsın."

İçim içime sığmıyordu ancak bunu ona yüzümde oluşan kocaman gülümseme haricinde belli edemiyordum. Allah aşkına hangi insan sırf birisi ona ders notu çıkardı diye bu denli mutlu olabilirdi ki? Böyle abartılı tepki vermemeyi çok istesem de kendime engel olamıyordum.

"Teşekkür ederim," dedim dosyayı sıraya bırakırken. Sayfalarını çevirip düzgünce incelemeye başladım zira biraz önce anın verdiği heyecandan yazanları doğru düzgün okuyup okumadığımı hatırlamıyordum. "Yazın çok güzel derken şaka yapmıyormuşum." Özenle yazıldığı belli olan yazısına bakarken şaşkınlığımı gizleyemiyordum. "Harika yazmışsın."

Burada koca bir senenin notları vardı. Evet, bu notlarla çalışmak işimi kolaylaştıracaktı çünkü her şey fazlasıyla netti ama aynı zamanda bir o kadar da zorlayacaktı. Ne zaman dosyayı önüme çeksem bu notları bana hazırlayanın Soner olduğunu hatırlayıp salak salak sırıtmaktan derslere bir türlü kafamı veremeyecektim.

Yine de benim için bir şeyler yaptığını, çabaladığını bilmek sandığımdan çok daha harika bir histi.

"Dokuz eylül, İzmir'in kurtuluşu..." dedim önümde açık olan sayfanın üstündeki yazıyı okurken. "Tarihteki her olay beni etkilemiştir ama İzmir'in işgali, halkın direnişi ve en sonunda dokuz eylülde kurtuluşu beni diğerlerinden çok daha fazla etkilemiştir. Bu olayı duyduğumdan beri Dokuz Eylül Üniversitesinde okumak için can atıyorum." Hep adını duyduğum bu üniversitenin adını aldığı olayı öğrenmemle beni kendisine çekmişti.

"Senin nasıl bir hedefin var, hangi üniversiteye ya da bölüme gitmek istiyorsun bilmiyorum ama ileride bir gün adını duyduğumda çok iyi yerlere gelmiş birisi olacağından eminim." Gözlerimi dosyadan alıp Soner'e çevirdiğimde dikkatle beni izlediğini gördüm. Ben bir şeyler anlatırdım, o hiç cevap vermezdi fakat öyle bakardı ki sanki bakışlarıyla anlatmak istediklerini kelimelere dökerdi.

Kendi kurduğum cümle canımı epey sıktı. Lise bittikten sonra Soner'i bir daha görüp görmeyeceğim belirsizliği moralimi çok bozuyordu. Haftanın beş gününde yüzünü görmeye, ödevleri bahane edip ona yazmaya, birkaç şarkıdan ibaret olsa da birbirimizle müzik listemizi paylaşmaya alışmıştım. Bir gün tüm bunların biteceğini bilmek beni üzüyordu.

"Neyse," diye mırıldandım asılan suratımı tebessümle gizlemeye çalışarak. Gözlerim kulaklığına kaydı. "Bu sefer ne dinliyorsun?"

Soner üzerindeki kapüşonlunun cebinden telefonunu çıkarıp ekranını açtıktan sonra masaya bıraktı. Kafamı eğerek dinlediği şarkıya baktım. *Dedüblüman - Rüya Gibi.*

"Çok severim," dedim geri çekilirken. "Biraz melankolik havası var ama yine de çok güzel. Zaten ben de-" Sınıfın kapısı sert bir şekilde açıldığında sözlerim yarıda kesildi ve ikimizin de bakışları kapıya doğru kaydı. İçeriye giren Ozan, Ceylin ve Meryem üçlüsünü gördüğüm an tüm keyfim kaçtı.

Üçü de bizim olduğumuz tarafa baktıklarında önüme dönerek masadaki dosyayı elime aldım. "Fazla gevezelik ettim, bu kadar yeter," dedim sadece Soner'in duyabileceği bir sesle. "Sonra yine konuşuruz." Ozan'ın yine Soner'e sataşmasını istemediğimden hızla oturduğum sıradan kalkıp kendiminkine gitmiştim ama Ozan, Soner'i çoktan göz hapsine almıştı bile.

Gergin bir şekilde ikisine bakarken Ozan, Soner'e bakarak konuştu. "Bu hâlâ hangi yüzle okula geliyor?" Gözlerimi yumarak ellerimi yüzüme bastırdım. Bir kavga daha çıkmaması için dualar ederken Ozan elbette ki bu kadarla yetinmedi ve devam etti. "Biraz sonra gelebilecek bir okulun kalmayacak," dedi kışkırtıcı bir ses tonuyla.

Aklınca Soner'in bir kez daha kendisine saldırmasını sağlayıp okuldan kesinlikle atılacağından emin olacaktı. Ellerimi yüzümden çekip bakışlarımı Soner'e çevirdim. "Disiplin kurulunda görüşeceğiz seninle. Git istersen müdür seni bekliyor odasında."

Soner'in, Ozan'ın söylediklerini hiçbir şekilde takmadığını görmek beni biraz da olsa rahatlatıyordu. Ozan kendi kendine söylenmekten öteye

gidemiyordu ve bu onu daha da öfkelendiriyordu. En öndeki sırasına çantasını sınıfın içinde tok bir yankı yaratacak hızda fırlattı ve delici bakışlarını Soner'in üzerine dikti.

Soner'in sırasında hissettiğim hareketlilikle gözlerim o tarafa kaydı. Doğrudan Soner'in elalarıyla karşılaşmayı beklemediğim için kısa bir an afallarken ellerimi hızlanan kalbimin üstüne götürmemek için kendimi zor tuttum.

Soner saniyeler geçmesine rağmen gözlerini benden ayırmazken nefesimi tutmuş bu bakışmanın nereye kadar süreceğini anlamaya çalışıyordum. En sonunda boş boş bakan gözlerinde onaylamaz bir bakış beliriverdi. Çok kısa bir an sürdü, sanki benim hayal ürünümmüş gibi hissettirdi bana. Kafasını yavaşça iki yana sallayıp gözlerini benden ayırdığında saniyeler içerisinde ne olduğunu anlayamadım bile.

Şaşkınlıkla ona bakakalırken Soner ayağa kalktı ve sırasından çıktı. Ağır adımlarla yürürken nihayet Ozan'ın istediği gibi onun öfkeli bakışlarına karşılık vermişti. Yürüdükçe uzaklaştığından yüzü görüş açımdan çıktı. Tepkisini veya surat ifadesini göremez oldum ama Ozan'ın kaşlarının çatılmasına bakılırsa onun hoşuna giden bir tavır sergilemiyordu.

Ozan istiyordu ki Soner ona karşılık versin, yine bir kavgaya tutuşsunlar, bu kez Soner'in okuldan atılması kesinleşsin. Soner ona bu fırsatı tanımazdı.

En azından böyle umuyordum.

Ozan, Soner'i ilk kez bu kadar öfkelendirmiş ve karşılığını ağzının yüzünün yamulmasıyla almıştı. Bir gram vicdanım sızlamamıştı onun için. Bir insanı ailesinden vurma cüretinde bulunuyorsa karşılığını alacağını da bilmeliydi ki bence Soner, bunu çok daha önceden yapmalıydı.

Soner, Ozan'ın yanından geçerken sesinde alaycı bir tonlamayla konuştu. "Korkma benden bu kadar," dedi ve ekledi. "Yüzünün sol tarafını da diğer tarafına benzetmem, merak etme."

"Gül bakalım," dedi Ozan kendinden ödün vermeden. "Bu okuldan siktir olup gittiğinde ben de böyle güleceğim."

Soner bu ihtimal sanki umurunda değilmişçesine bir rahatlıkla Ozan'ın söylediklerinden zerre etkilenmeden sınıftan çıktı. Soner'in gidişinin ardından onu izlemekte olan Ozan sinirle, "Orospu çocuğu," diyerek önüne döndü. "Böylelerine cesaret nereden geliyor acaba?"

Öğretmen masasının yanındaki kalorifer peteğine yaslanmış çevreyi izleyen Meryem, "Hiç sorma Ozancığım," diye cıyakladı. Cıyakladı diyordum çünkü bu kız her konuşmasında tiz sesiyle kulaklarımı çınlatıyordu. Sesini bilerek inceltiği o kadar belliydi ki. Ceylin bile onun yanında daha samimi kalıyordu, öyle bir samimiyetsizlik mevcuttu Meryem'de.

"Neden cesareti olmasın?" dedim oturduğum yerden ve bütün ilgi anında benim üzerime toplandı. "Yanlış bir şey mi yaptı?"

Ozan'ın ateş fışkıran bakışlarının bu kez hedefinde ben vardım. "Yüzümün halini görmüyor musun sen, Beste?"

Bakışlarımı üstünkörü bir şekilde yüzünde dolaştırdım. Soner yüzünün sol tarafını diğerine benzetmem derken neyden bahsetmişti şimdi çok daha iyi anlamıştım. Sağ yanağı mosmordu, kaşı patlamıştı ve dudağının kenarında üzerinden iki gün geçtiği için kabuk tutmuş bir yara vardı. Yaranın çevresi kıpkırmızı olmuştu. En çok hasar yüzünün sağ tarafında olsa da diğer yanı da hasarsız sayılmazdı. Elmacıkkemiği kızarmıştı sol yanında da.

İçim sızlamış mıydı? Hayır.

Bir insanı yarasından vurmanın bir bedeli olmak zorundaydı. Bunu benim gibi bir insan bile kabullenmişti ki ben, bana kalırsa bu sınıftaki en hoşgörülü insandım.

Ozan da bedelini ödemişti.

"Hak etmediğini söyleyebilir misin, Ozan?" derken kaşlarım havalandı. Kollarımı birbirine bağlayıp Ozan'a bakmayı sürdürdüm. Bu dediğimle beraber çenesinin kasıldığı gözümden kaçmadı. Ben onu daha da sinirlendiriyordum.

Tabii sinirlendiği nokta benim Soner'i savunmam mı, yoksa hoşlandığı kızın bu hayatta en nefret ettiği insanı savunuyor olması mıydı, bu tartışmaya açık bir konuydu.

"İyi o zaman herkes canı sıkıldığında istediği insanı öldüresiye dövsün," diyerek araya girdi Meryem. Bıkkınlıkla nefesimi üfledim. "Oldu canım, başka isteğin?"

"Canı sıkıldığında mı? Soner'in neden Ozan'ı dövdüğünü hepimiz gördük, Meryem. Hepiniz de farkındasınız Ozan'ın haksız olduğunun. Sırf arkadaş ortamınızı kaybetmemek için Ozan'ı pohpohluyorsunuz." Böyle arkadaş ortamı batsındı bence.

"Kendi adına konuş, Beste. Bu sınıfta senden başka kimse Soner'i haklı görmüyordur."

"Yoo," dedi Seray. "Ben görüyorum." Sınıfa ne ara geldiğini bile görmemiştim ama sırtındaki çantaya bakılırsa çok uzun zaman olmamıştı. "Siz herkesi kendiniz gibi kalpsiz sanmayın."

Meryem, Seray'a yüzünü buruşturarak tiksinircesine baktı. "Pardon tatlım, seni insandan saymamışım."

Seray'ın yanında oturan ve telefonuyla ilgileniyormuş gibi görünen Mustafa, "Laf mı soktu bu şimdi?" dedi. "Seviye ilkokul bir herhalde."

İkisi kendi kendilerine buna gülerlerken ben aklıma gelen başka bir ayrıntı ile bakışlarımı onlardan ayırıp Ozan'la Meryem'e çevirdim. "Ayrıca öldüresiye dövmek mi?" Histerik bir gülüş firar etti dudaklarımdan. "Biraz daha abartırsanız Ozan'ı mezara sokacaksınız herhalde."

"Burnumu kırabilirdi, gözüme darbe alsam kör kalabilirdim. Kafama vurduğu darbeler çok ciddi sonuçlar doğurabilirdi. Madem haksızlığa susamayan birisin, benim uğradığım fiziksel şiddet için benim de hakkımı savun." Son dediğine herhalde kahkahalarla saatlerce gülebilirdim. Hakkını savunacakmışım. Rüyasında görürdü.

Dalga geçercesine güldüm. "Yok canım seni kötürüm bırakacaktı. Abart, biraz daha abart."

Meryem, "Ya, ben bu kızın salaklığına dayanamıyorum artık," diye cırladı. Gerçekten bana sinir olmuşa benziyordu.

Yalandan bir oyunculukla üzülüyormuş gibi dudaklarımı büktüm. "Meryem sen bana dayanamazsan ben ne yaparım? Lütfen bana katlanır mısın? Hayatımın sonuna kadar bu acıyla yaşayamam ben."

Ceylin'in gözlerini devirerek arkasında kalan duvara yaslandığını gördüm. Kolları birbirine bağlanmış, sinirden kendini yiye yiye izliyordu beni son birkaç dakikadır; farkındaydım. Meryem'in birkaç adım yanındaydı o da. Bana doğrudan bir laf atma girişiminde bulunamıyordu çünkü ona karşı bir kozum olduğunu biliyordu. Beni sinirlendirirse Soner'den hoşlandığını Ozan ve Emre öğrenebilirdi. Öğrenirlerse arkadaş grubundan dışlanacağının farkındaydı.

Meryem, Ozan'a kendini yamamaya çalıştığından haklı haksız her fikrine destek veriyordu. Öyle bir durumda yakın arkadaşı Meryem de ona sırt çevirirdi.

Ceylin'in kıpır kıpır, laf atmak için delirse bile hiçbir şey diyememesi beni şu anda acayip keyiflendiriyordu.

Seray'la Mustafa'nın olduğu taraftan Mustafa'nın kahkahasını duyduğumda gözlerim o tarafa çevrildi. "Beste herkesi alaya alıyorsun ya acayip keyifleniyorum."

Gülümsedim. "Siz birdiniz üç mü oldunuz?" diye bağırdı Ozan öfkeyle. "Soner gibi okuldan atılmak istemiyorsanız ayağınızı denk alın." Havaya kalkan işaretparmağını özellikle bana doğrulttu. "Özellikle sen Beste. Benim canımı sıkma, kızsın demem sana haddini bildiririm."

Yüzümdeki gülümseme silindi yavaşça. "Ay Ozaann, ne olur bana haddimi bildir. Ne yapacaksın mesela?"

"Yapamam mı sanıyorsun?" dedi küçümseyici bir bakışla.

"Hayır," dedim hiç düşünmeden. "Sende o göt olduğunu sanmıyorum."

"Beste!" Elini hızla sırasına geçirip ileriye doğru bir adım attığında yanıma geleceğini sandım ama o bir şekilde kendini dizginledi. Gözlerini yumup derin derin nefesler alıp veriyordu. Meryem ve Ceylin'in nefret dolu bakışlarının üstümde olmasını umursamadan omuzlarımı kaldırıp indirdim. Ozan tekrar gözlerini açtığında sınıfın kapısından giren Emre dikkatinin benden ayrılmasına neden oldu. "Neredesin lan sen?" Bir bakıma öfkesinin de hedefi oldu Emre.

Emre sınıfa girer girmez bir bağırışın hedefi olmasına şaşırmış bir halde kapının önünde kalakaldı. "İşim vardı," dedi Ozan'a tuhaf bakışlar atarken.

"Ne işin vardı?"

Mustafa fısıldadığını sanarak Seray'a, "Bu da herhalde kendini Emre'nin sevgilisi sanıyor. Attığı her adımı bilmek istiyor falan," dedi. İkisi kendi aralarında kıkır kıkır gülerken artık sinirden kızarmayı bırak morarmaya başlayan Ozan'ı izlemek beni inanılmaz eğlendiriyordu.

"İşim vardı dedim ya, sana ne oğlum?" diye çıkıştı Emre, Ozan'a.

Böylelikle sınıftaki gerilim de dağılmış oldu. Emre ve Ozan kendi kendilerine konuşmaya başlarken herkes yavaş yavaş kendi işine geri dönmüştü. Ben ise bulduğum ilk boşlukta bakışlarımı Soner'in sırasına çevirmiştim. Bana neden uzun uzun baktığını, neden kafasını iki yana salladığını bile sorgulama fırsatı bulamamıştım Ozan yüzünden.

Soner bana neden öyle davranmıştı?

Bütün günüm bu soruya cevap aramakla geçti ama hiçbir yanıt bulamadım. Soner müdürün odasından ders başlamak üzereyken döndü. Herkes okuldan atılmasını bekliyor olmalıydı ki sırasından çantasını alıp çıkacağını düşünüp sınıfa girişinden sırasına oturuşuna kadar onu izlemişlerdi.

Soner çantasını alıp çıkmamıştı. Sınıfa gelmiş, sırasına oturmuş ve kafasını masaya yasladığı kollarının arasına gömmüştü. Okuldan atılmadığını veya herhangi bir uzaklaştırma almadığını o zaman anlamıştık.

Hiç şüphesiz buna en çok çıldıran kişi Ozan'dı.

Günün devamında ben dahil dört kişinin sınıf hocamızla Soner'in lehine olacak şekilde konuştuğunu öğrenmiştik. Orada olaya şahit olup Soner'in haksızlığa uğramasına göz yummak istemeyen dört kişi olayı baştan sona hocaya anlatmıştı. Daha olayın olduğu gün sınavdan hemen sonraki teneffüste sınıfımızdan sorumlu hocanın yanına gitmiştim. Hocalarla aramın iyi olması ve sevilen bir öğrenci olmam onlar için güvenilir bir profil çiziyordu. Ben de bunu kullanmıştım.

İkinci ve üçüncü kişinin Seray'la Mustafa olduğunu daha sonra o ikisinden öğrenmiştim ama dördüncü kişinin kim olduğunu kimse bilmiyordu. Her kim ise hocayla konuşurken kimseye kendisinden bahsedilmemesini söylemişti.

Bizden başka bu sınıfta Soner'i seven ya da sevmese de ona bu olayda hak veren kim vardı, hiçbir fikrim yoktu.

En nihayetinde Soner ceza almamıştı ama uyarılmıştı. Adı başka bir olaya karışırsa bir dahakine bu kadar şanslı olmayacağı ortadaydı.

Bu olay çözüldüğü için sevinmiştim fakat benim içimi huzursuz eden başka bir durum vardı. Soner bütün gün sırasında uyuklamıştı. Kafası kollarının arasından çok nadir çıkmıştı. Bana olan son tavrını hatırladıkça onun hakkında istemsizce endişeleniyordum.

Soner bana neden öyle davranmıştı?

Beste

Selamm, ben geldim. Dün akşam da ödevleri atmıştım ama cevap vermemişsin. Neyse vaktin olmamıştır diye düşünüyorum. Yarın son sınav var, İngilizce. Dört bölümden oluşacakmış her zamanki gibi. Konuşma, yazma, test bir de okuma. Bu hocanın sınavları kolay oluyor genellikle zaten.

Beste

Matematikten türevle ilgili test çözecekmişiz. Tarihten de yine sözlü var. Senin çıkardığın notlardan çalışacağım.

Önümdeki dosyaya baktım bu noktada. Kafamı omzuma doğru yatırırken dudaklarımda bir gülümseme oluştu. Dosyanın içinde olmasına rağmen notların başına bir şey gelecekmiş gibi endişeleniyordum. Bu notlara çok özenle bakmalıydım.

Koca bir hafta sonunu feda etmişti Soner bunun için.

Benim için.

Beste

Ödevler bu kadardı. Zaten yarından itibaren sınavlar da bitiyor. İkinci sınavlara kadar rahatız.

Soner çevrimiçi.

Nihayet diye bağıracaktım neredeyse. Dün akşam yazdığım mesajlara cevap vermediği için bir boşluk hissediyordum. Sadece teşekkürden ibaret de olsa onun mesajı günü tamamlayan şeydi ve dün, gün tamamlanmamıştı. Ayrıca kalbimde tuhaf bir his de baş gösteriyordu. Nasıl tanımlayacağımı bilmediğim bir huzursuzluktu bu. Muhtemelen hâlâ aklım Soner'in dünkü hareketlerinde olduğu içindi.

Bakışlarını benden kaçırmasın, uzun uzun baksın dediğim çocuk nihayet gözlerini uzun bir süre gözlerimde tutmuştu ama ben bunun nedenini sorgulamaktan öteye gidemiyordum.

Çünkü garipti. Bir şeyler olması gerektiği gibi gitmiyordu.

Beste

Sonunda. Cevap vermeyeceksin ama sormadan geçemeyeceğim, nasılsın? Bugün de gün boyu sadece uyudun dünkü gibi. Endişelendim senin için.

Soner yazıyor.

Soner çevrimiçi.

Beste

Yazmayacak mısın? Dün de mesajıma cevap vermemişsin. Bir sorun mu var?

Soner çevrimdışı.

Ne?

Bu neydi tam olarak? Neden cevap vermemişti bana?

Tamam, öyle karşılıklı bir sohbetimiz olmuyordu ama şu yazdıklarım cevap verilmeyecek gibi değildi. Soner bunları yanıtsız bırakmazdı. Vereceği cevap sadece *iyiyim*den ibaret olsa da yazardı işte.

Beste

Sohbette kaldın ve hiç cevap vermeden mi çıktın sen az önce? Ne oluyor ya? İki kelime yazmak bu kadar da zor değil bence. Çevrimiçi olduğunu gördüğüm halde hem de.

Beste
Hiçbir şey anlamadım ama neyse, iyi geceler.

Moral bozukluğuyla telefonumu elimden bıraktım. Durumu kişiselleştirmek istemiyordum aslında. Belki cevap verecek kadar müsait değildi diyerek kendimi avutmaya çalışsam da kimi kandırıyordum? İyiyim yazmak en fazla iki saniyesini alırdı. Hem müsait olmasa uygulamaya girip mesajlarımı da okuyamayacak kadar vakti olmazdı. Soner basbayağı mesajıma cevap vermek istememişti.

Bunun anlık bir şey olduğunu düşünmüştüm o gece uyumadan önce. Ertesi güne geçeceğini, Soner'in normale döneceğini sanmıştım. Ertesi gün olduğunda ise ona yazdığım ödevleri yapmadığını öğrenmiştim sınıfta. Hoca kontrol yaparken eksi almıştı ve ben o akşam cevap vermeyeceğinden emin olamasam da ona yine yazmıştım.

Beste
Dün yazdığım ödevi yapmamışsın, eksi aldın. İngilizceye de çalışmamışsın her halinden belliydi. Boş kâğıt verdiğini gördüm. Ve yine tüm gün boyunca kafanı kaldırmadan sadece uyudun.

Beste
Bak, bir sorun varsa bana anlatabilirsin. Anlatmayacağını biliyorum. Bizim göremediğimiz kim bilir neler yaşıyorsun artık ondan adım kadar eminim. Birilerine içini dökmek istersen ben her daim buradayım. Sen de bundan emin ol istiyorum.

Bu yazdıklarım karşısında Soner ne yapmıştı?

Uygulamaya girmiş, mesajlarımı okumuş, uzunca bir süre çevrimiçi kalmıştı. Cevap vermesini beklerken özellikle dakikaları saymıştım. O ise tam on iki dakika boyunca uygulamada durmuş, ardından sanki mesajlarımı okumamış gibi cevap vermeden çıkmıştı.

Şaka gibiydi ama gerçekti.

Bir sonraki gün de aynısı yaşanmıştı. Ne ona yazdığım ödevleri yapıyordu ne de mesajlarıma cevap veriyordu.

Şimdi Soner'in bana cevap vermediği üçüncü gündeydik. Okuldaydım, üçüncü ders yeni bitmişti. Seray'ın bana getirdiği bir matematik sorusunu çözmek için kafamı zorluyordum. Son günlerde derslerden dolayı hiç olmadığı kadar iletişim halindeydik. Çoğunlukla bana yapamadığı soruları soruyordu. Son birkaç sınava teneffüslerde beraber hazırlanmıştık.

Seray yanımıza Mustafa'yı da katmaya çalıştığı için onunla da iletişim halindeydim artık. Son günlerde ne Ozan'ın tayfası beni istediği ne de ben onlarla takılmak istediğim için Seraylarla takılıyorum denilebilirdi.

İnsanı yormayan, sinirlendirmeyen, sabrını sınamayan insanlarla takılmak ne güzeldi böyle.

Şimdiyse Seray'ın sorusunu çözmeye çalışıyordum ama yalnızca bir çabadan ibaretti. Soru fazla zorlayıcı da görünmüyordu aslında. Sorun bendeydi, önüme dünyanın en kolay sorusu bırakılsa yine yapamazdım.

"Çözemiyorsan zorlama," dedi Seray dakikalar sonra. "Hocaya da sorabilirim."

Bir işlem yapıp on kez silgiyle silmemden sonra o da anlamıştı yapamadığımı. "Özür dilerim," dedim elimdeki kalemi bırakırken. "Ben şu an kafamı veremiyorum tam anlamıyla."

Sınav senesinde o aşk çukuruna düşmemeliyim derken işte tam da bundan bahsediyordum. Derslerim ister istemez bu durumdan etkileniyordu. Bu duruma engel olamıyordum ve bu berbat hissetmeme neden oluyordu. Hiç kimse önümdeki o büyük sınavdan daha önemli olmamalıydı.

Fakat ne yazık ki Soner o sınavın önüne geçmişti. Çok önceden, sinsice...

"Sorun değil," dedi anlayışla. "Olabilir böyle şeyler."

Yine benim önümdeki sıraya oturup yüzünü bana doğru dönmüştü. Soruyu çözemeyeceğimiz kesinleşince test kitabını kapattı ve sıranın üstünden aldı. Gitmek üzere ayağa kalktı, arkasını döndü fakat sanki eksik kalan bir şeyler varmış gibi aniden yeniden bana doğru döndü ve sıraya bıraktı bedenini. Kahverengi gözleri gözlerime bakarken, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

Bu soruyu hiç geçiştirmek gibi bir niyetim yoktu. Birilerinden fikir almak istiyordum bu konuda.

Kendi arkadaşlarım böyle şeyleri konuşacağım kadar yakın değillerdi. Adı üstünde mahalle arkadaşlığıydı, yılda bir kez anca buluşuyorduk. En yakın arkadaşım Azra, kendini sınava adamıştı. Telefonunun varlığını bile hatırlamıyordu ve onu evinde bulmak imkânsızdı. Geç saatlere kadar kütüphaneden çıkmıyordu. Üstelik onunla ne zaman Soner hakkında konuşsam bana âşıksın imaları yapıyordu.

"Bir konuda fikrini almak istiyorum."

Seray onaylarcasına kafasını salladı. "Tabii."

Derin bir nefes alıp verdim. Bakışlarım gayriihtiyarı Soner'in sırasına doğru kaydı. Şu an sırasında değildi ve neredeydi bilmiyordum. Birkaç saniye gözlerim orada oyalandıktan sonra yeniden Seray'a baktım. "Mesaj attığın birisi mesajlarını okumasına rağmen cevap vermiyorsa ne düşünürsün?"

Seray *hımm*layarak bakışlarını benden ayırdı. Düşünürcesine ileriye doğru bakarken, "Bunun sebebi ne olabilir sence?" diye sordum. "Benim aklıma hiçbir sebep gelmiyor çünkü."

"Aşk işleri diyorsun yani." Kendini bilmiş bir ifadeyle güldü. "Tam uzmanlık alanıma denk geldi."

"Hayır, hayır," diyerek karşı çıktım telaşla. Azra'yla konuşmaktan da bu yüzden çekiniyordum işte. Olay her türlü aşk meşk işlerine geliyordu. "Aşk işleri değil. Normal birisi."

"Normal birisiyse sana mesaj atmadığında neden bu kadar takılasın ki? Değer verdiğin biriyse umurunda olur."

"Değer verdiğim birisi zaten ama aşk tarzında değil."

"Anladım." Başını onaylarcasına salladı. "Öncelikle sana kırılmış olabilir."

Kırılacağı ne yapmıştım ki? "Ama kırılacağı bir şey yapmadım ki."

Umarım yapmamışımdır.

"Belki farkında değilsindir. Olabilir böyle şeyler. Yani erkekler en ufak bir şeye bile aşırı tepki gösterebiliyorlar. Belki de farkında olmadan kırılacağı bir hareket yapmışsındır." Yüzümü ellerimin arasına aldım dertli dertli. Ne yapmış olabilirdim ki?

"Ama iyiydi aramız, ilerleme kaydetmiştik," diye konuştum üzüntüyle. "Bir anda eskiye döndü." Tıpkı eski günlerdeki gibi mesajlarımı okuyup çıkıyordu. Ne bir tepki ne bir yanıt.

Umursamazca, "Kırılmamışsa da senden soğumuştur belki," diyen Seray'a dehşetle bakakaldım. Böyle bir şey olabilir miydi? Lütfen olmasındı.

"Sana yazmak istemiyordur." Seray ona olan dehşet dolu bakışlarımı fark edince rahatlığı bir kenara bırakarak toparlamak istercesine devam etti konuşmasına. "Aranızda geçenleri tam olarak bilemediğimden genel konuşuyorum. Belki çok başka sebepler de olabilir."

Sessizce, "Soğumak mı?" diye mırıldandım.

"Kesin gözüyle bakma tabii, ben ihtimalden bahsettim sadece. Senden soğuyup soğumadığını ancak sen anlayabilirsin."

Umutla baktım yüzüne. "Nasıl anlayacağım ki?"

"Yine mesaj at, çevrimiçi olduğu anı yakala özellikle. Biraz üzerine git, epey zorla ama. O yazana kadar üstüne gideceğini anlasın. İllaki dayanamayıp anlatacaktır sebebini." Soner öyle bir insan değildi ki. Yazmak istemiyorsa gerekirse sabaha kadar zorlayayım o yine yazmazdı.

"İşe yaramazsa ne yapacağım?" Ki yaramayacağından adım kadar emindim.

"Sen de ona yazma, bu kadar basit." Omuz silkerken ellerini havaya kaldırdı. "Hayat erkeklerin peşinden koşacak kadar uzun değil. Sana değer veriyorsa kendisi yazar."

Ben bir kez ona yazmayı bırakırsam bizim bütün iletişimimiz kopardı. Soner ben yazmıyorum diye bana mesaj atmazdı ve aramızdaki bu şey bitip giderdi.

Gerçi aramızda bir şey var mıydı ki? Arkadaş diyebileceğim kadar yakın değildik ama hiçbir şey değiliz de diyemezdim. O beni gözünde nasıl görüyordu, onu da bilmiyordum. O kadar belirsiz ve garip bir durumdu ki...

Tek bildiğim ona karşı derin hislerim olduğuydu. Bu hoşlantının çok çok daha ötesindeydi ve bu üç günde artık bunu kabullenmiştim. Kabullenmekten ve o çukura düşmekten başka şansım yoktu. Kalbimin bildiğini daha ne kadar inkâr edebilirdim ki zaten?

O yüzden aramızdaki isimsiz bu ilişki bitsin istemiyordum. Mezun olduğumuzda her şey bitecekti zaten. Ben o zamana kadar Soner'le konuşabildiğim kadar konuşmak istiyordum.

Düşüncelerimden sıyrıldığımda ilk yaptığım Seray'a, "Teşekkür ederim," demek oldu. "Deneyeceğim dediğini."

"Umarım aranızdaki bu gariplik son bulur," dedi içten ve samimi bir dille.

Minnetle tebessüm ettim. "Umarım."

O gün okulun bitmesini beklemek beni çok sabırsız bir insana dönüştürmüştü. Bir an önce dersler bitsin, eve gideyim ve akşam olsun diye saatleri saymıştım. Eve gidince de şans bu ya annemle babamın bugün akşam yemeğini dışarıda yiyesi tutmuştu. Dışarıda güzel bir restoranda akşam yemeğimizi yiyip biraz gezdikten sonra eve tekrar döndüğümüzde saat akşamın on ikisine yaklaşıyordu ve ben yemek esnasında telefonumu çıkarıp Soner'e yazmamak için kendimi zor tutmuştum.

Şimdi her şeyi halletmiş, yatağımın içine girmiş, elimdeki telefona bakıyordum. Nasıl bir giriş yapacağımı düşünüyordum ama çok da düşünmeme gerek yoktu. Her zamanki gibi aklımdan geçenleri yazıya dökecektim.

Beste

Nasıl giriş yapsam bilemedim. Sadece cevap almaya geldim. Sonra gideceğim. Ve bence senin de bana cevap vermen gerekiyor. Yani bir anda yazmayı kesen sensin.

Beste

Tamam, eskiden olsa sorun etmezdim ama şimdi her şey iyi giderken böyle yapmanı garipsedim. Bir şey yaptıysam söyle de hatam neyse bileyim. Benim aklıma hiçbir şey gelmiyor çünkü.

Soner çevrimiçi.

Beste

Cidden Soner, sorun ne? Lütfen söyle artık, meraktan kafayı yedim.

Soner yazıyor.

Soner çevrimiçi.

Beste

Ya yazsana artık, tek istediğim bir cevap. Onu da yazması zor olmasa gerek.

Çıldırmak üzereydim.

Soner

Normalde de attığın mesajları okumuyordum bile, ödevlere bakıp geçiyordum.

Bu mesaj ekranın karşında mıhlanıp kalmama sebep oldu. Yumruk yemişim gibi bir hisle midem kasılırken sinir bozukluğundan gülsem mi, yoksa ağlasam mı ikileminde gidip geliyordum.

Bana ilk defa bu kadar uzun bir mesaj yazmıştı. Ve yazdığı şey...

Yazdım, yazdım, sildim. Yazacak bir şey bulamadım bile. Attığım mesajları okumadığını söyleyen bir insana ben nasıl cevap verebilirdim ki?

Çok üzgündüm. Bu tek bir mesaj beni ağlatmak üzereydi. Sert bir şekilde yutkunarak yazmaya başladım.

Beste

Söylememiştin hiç. Bir şey demiyorsun diye rahatsız olmuyorsundur sanıyordum. Üzgünüm, yazmam bir daha.

Soner yazıyor.

Soner çevrimiçi, 23.48.

Soner yazıyor.

Soner

Yazma.

Yazma...

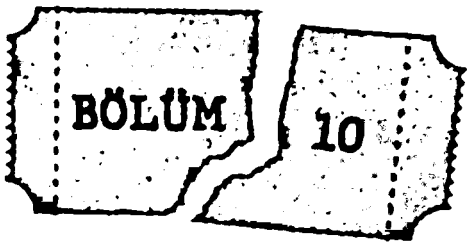
Titreyen dudaklarımı birbirine bastırdım titreyişini engellemek amacıyla. Dudaklarımı engellesem de çenemin titremesine engel olamamıştım. Kendimi ağlamamak için kasmak, boğazımda bir düğümün oturmasına neden olmuştu.

Yazma... Yazmazdım o zaman ben de.

Bunu bu kadar kırıcı bir şekilde söylemek yerine, rahatsız olduğunu daha önce belirtseydi kalbim bu kadar sızlamazdı.

Soner çevrimdışı, 00.00.

Ben de yazmayacaktım artık ona.

"Geri zekâlı, aptal, mal, salak."

Bir elimde telefonumla odanın içinde gezinirken diğer elimi belime yaslamış Soner'in sohbetteki *yazıyor* yazısını izliyordum. Neredeyse yarım saattir, ki bu sadece fark ettiğim andan itibaren geçen süreydi, sürekli bir şeyler yazıp yazıp siliyordu. Ne yazdığı mesajları gönderiyordu ne de sohbetten çıkıyordu.

Arada bir dikkat çekmemek için uygulamadan çıkıp sonra tekrar giriyordum. Onun sohbetinde değil de ana ekranda bekliyordum aniden mesaj atarsa anında görüldü olmasın diye.

Dün geceki konuşmalardan sonra bugün okulda Soner her zamanki halindeydi. Bütün gün uyumuştu ama bu sefer ben onu izlememiştim. Sabah okula gittiğimde sınıfta yine sadece o vardı fakat yanına gidip konuşmak için çabalamamıştım. Kendisi bana *yazma* dedikten sonra ne yapabilirdim ki? Ne de olsa benimle konuşmasını sağlayamazdım.

Bugün okul grubundan gelen mesaja bakmak için WhatsApp'a girdiğimde Soner'in sohbetindeki *yazıyor* yazısını görmüştüm. Bir umut belki yazar diye hâlâ bekliyordum ancak o mesajları atmamak konusunda ısrarcıydı. "Madem sohbetime girip yazıp yazıp sileceksin niye bana karşı kırıcı konuşuyorsun, salak çocuk?"

Hâlâ atmadığını görünce oflayarak uygulamadan çıkıp telefonu yatağımın üzerine attım. "Duygularımın içine ettin dün geceden beri ya."

Belirsizlikten nefret ediyordum. Benim için bir şey net olmalıydı; ya evet ya da hayır. Soner'in belirsizliği beni çok yoruyor olsa da bunca zaman pes etmeden ona yazmaya devam etmiş, yüz yüze konuşmak için elimden geleni yapmıştım. Ben o kadar uğraştıktan sonra onun bir anda tavır

değiştirmesi beni çok üzmüştü. Yazmamı istemiyorsa bana en başında söyleyebilirdi, neden ona iyice alışmamı beklemişti ki?

"Geri zekâlı ya..."

"Kimmiş o geri zekâlı bakalım?"

Annemin sesi kulaklarıma dolduğunda beklemediğim için olduğum yerde sıçrayarak kapıya doğru döndüm. Kollarını göğsünde birbirine bağlamış, omzunu kapının pervazına yaslamış olan annem, yüzünde minik bir gülümseme ile beni izliyordu. Yutkunarak kafamı iki yana salladım. "Kimse, ben öylesine söyleniyordum."

Kızını kendisinden bile iyi tanıyan annem elbette ki bu yalana inanmadı ama ben de oturup annemle Soner'i konuşacak değildim. Annem de aynı Azra gibi konuyu başka yönlere çekecekti. "Benim salak kızım beni kandırabileceğini sanıyor," diye söylendi annem tamamen odanın içerisine girerken.

Onu boş vererek çalışma masama yönelip sandalyeme kuruldum. "Ders çalışmam lazım anne."

"Yarım saat ders çalışmazsan ölmezsin kızım." Kapıyı örterek odamın içinde ilerledi ve yatağıma ulaşıp üzerine oturdu. "Kimmiş bakalım bu geri zekâlı dediğin ve dakikalardır hakkında söylenip durduğun çocuk?" Sanırım sesim sadece odamda yankılanmakla kalmamış içeriye kadar gitmişti. Ya da benim annem çok meraklıydı ve gelip kapımı dinlemişti.

"Çocuk olduğunu nereden biliyorsun? Belki kız? Belki arkadaşlarımdan biriyle kavga ettim ve ona söyleniyorum?"

"Salak çocuk dedin az önce," dedi bezgin bakışlarıyla. "Anlat hadi kızım yoksa rahat vermeyeceğimi biliyorsun." Oflayarak kafamı sallarken sandalyemi annemi görebileceğim şekilde döndürdüm. Şimdi anlatmazsam annem ben anlatana kadar bu odadan çıkmazdı ve ben yine eninde sonunda anlatmak zorunda kalırdım. İşi iyice yokuşa sürmeden pes etmek en iyisiydi. "Adı Soner," dedim bakışlarımı ellerime dikerken.

"Güzel isimmiş," dedi annem beğeniyle.

"Hiçte bile," dedim yüzümü buruşturarak. Tamam, öyleydi ama şu an için güzel değildi. Kızgınlığım geçene kadar böyleydi. "Geçen seneden beri aynı sınıftayız ve geçen senenin sonundan beri ona yazıyorum."

Annemin kaşları havalanırken yatağıma iyice yerleşip sırtını duvara yasladı. "Benim kızım ne yere bakan yürek yakanmış böyle," derken şaşkınlığı sesine yansımıştı. Ellerimi yüzüme bastırıp anneme bakmayı kestim. "Anne

öyle deme utanıyorum." Annemin gülüşünü duyduğumda ellerimi yüzümden çekmeden konuşmaya devam ettim. "Başlarda bana hiç cevap vermiyordu. Son birkaç aydır küçük bir teşekkür de olsa mesajlarımı yanıtsız bırakmıyordu ama sonra yine yazmayı bıraktı."

"Neden?"

"İşte ben de onu bilmiyorum," dedim sıkıntıyla. Ellerimi yüzümden ayırarak anneme baktım. "Soner nasıl birisi biliyor musun? Çok içine kapanık, kolay kolay kimseyle iletişim kurmuyor. Hocalar bile derslerde onu zorla konuşturuyor. Gün içinde sadece camdan dışarıyı izliyor ya da uyuyor. Derslerle ilgilenmiyor, ben de bunu bahane edip ödevlerini yazıyorum ayağına ona mesajlar atmaya başladım." Oturduğum sandalyeden kalkıp yatağıma yaklaştım. "Kimse onunla konuşmuyor bile anne, o kadar dışlıyorlar ki onu."

Bedenimi yatağıma sırtüstü atıp yastığımı kucağıma çekerek kollarımı etrafına doladım. "Sınıfta Ozan'la Emre diye iki çocuk var, hep onunla uğraşıyorlar. Daha geçen hafta Ozan'la kavga etti ama Ozan onu kışkırttı. Öyle sözler söyledi ki Soner'in sakin kalması zaten beklenemezdi. Geçtiğimiz pazartesi günü disiplinlik oldu ama ben de dahil sınıfta birkaç kişi sınıf hocamıza olayın doğrusunu anlatınca, Soner ceza almaktan kurtuldu."

Annem, "Soner'e neden öyle davranıyorlar?" derken sesindeki üzgün tonlama kendisini açık açık belli ediyordu. Annem böyleydi, en ufak bir şeyde çok hüzünlenirdi. Bu huyumu ondan almıştım. Anneme kişilik olarak da dış görünüş olarak da çok benziyordum. Beyaz tenimi, açık kahverengi dalgalı saçlarımı, yine saçlarımla aynı renkteki gözlerimi hep annemden almıştım.

"Ailesi yüzünden." Yastığıma iyice sarıldım. "Ailesi sorunlu insanlarmış. Bunun için onu suçluyorlar ama insan ailesini seçemez ki. Soner'in bu konuda hiç suçu yokken günah keçisi ilan edilen o oldu. Sınıftaki herkesin dilinde onun hakkında farklı farklı suçlamalar dönüyor ama kimse dönüp bu çocuk nasıl birisi acaba demiyor. İçinde nasıl bir insan yatıyor diye kimse merak etmiyor."

"Benim güzel kızım haricinde." Annem konuştuğunda belli belirsiz kafamı salladım. "Hayatının içine tamamen dahil olmak istemiyorum, kaldı ki Soner kimseyi hayatına kolay kolay dahil etmez fakat onu tanımak istiyorum. Dışarıdan görünenin aksine içinde nasıl bir kişilik yatıyor öğrenmek istiyorum." Dün attığı mesajlar aklıma geldiğinde iç çektim. "Tam

yakınlaşıyoruz, bana alışıyor derken bir şekilde konuşmayı kesmemizi sağladı."

"Bana baksana sen." Annem elini yatağa yaslayıp bana doğru eğildi. "Sen seviyor musun yoksa bu çocuğu?"

Aldığım tepki beni hiç şaşırtmazken gözlerimi devirerek yatakta yana doğru döndüm. "Neden kime Soner'i anlatsam hemen aşka yoruyor? Arkadaş olmak istiyor olamaz mıyım ben?"

"Öyle bir anlattın ki," dedi geri çekilirken. "Sanki senin için dünyadaki en önemli insan oymuş gibi."

"Gerçekten mi?" diye sordum şaşkınlıkla. "Dışarıdan böyle mi görünüyorum?" Annem fark etmişse Soner de onun yanındaki hallerimi fark etmiş olabilirdi. "Tam olarak öyle görünüyorsun anneciğim," dedi annem alayla. "Kendi içinde inkâr etmeye çalıştığın ortada ama bu sana bir şey kazandırmayacak. Aksine seviyorsan bunu kabullenmen güzel bir şey. Aşk kötü bir şey değil."

Bir bakıma ona hisler beslediğimi kabullenmiştim ama aşk? Aşk çok güçlü bir duyguydu. Benim hislerim aşk diyebileceğim kadar büyük müydü?

Yattığım yerde doğrulup sırtımı yatak başlığına yasladım. Yerimde duramıyordum sanki, iki dakika durduğum pozisyon çok geçmeden sıkıyordu. "Bilmiyorum anne," dedim çenemi yastığıma yaslarken. "Onunla konuşmak beni rahatlatıyor. Sanki onun yanındayken ben benmişim gibi hissediyorum. Sizin yanınızdayken nasılsam Soner'in yanındayken de o olabiliyorum. Benimle konuşmuyor, sadece beni dinliyor olsa bile bakışları üzerimde olduğu sürece kalbimin ritmini kontrol edemiyorum."

Annem ilgiyle beni dinlerken bakışlarımı kaçırarak devam ettim. "Bunun neden olduğunu sorsan cevap veremem. Bana fırsat verse her dakika, her saniye Soner'le ilgilenirim ama bunu neden yaptığımı açıklayamam."

"Beste âşık gibi konuşuyorsun," dedi laflarımı tamamladığında. "Gibisi fazla hatta."

"Galiba..." diye mırıldandım. Yaşadığım aydınlanmayla ellerimi yanaklarıma götürdüm. "Anne," dedim dehşetle. "Ben âşık olmuşum."

"Günaydın kızım, günaydın," dedi annem bana alayla gülerken.

"Gülme," dedim utançla. "Ne yapacağım?"

Âşık insanlar ne yapardı?

"Şimdiye kadar ne yapıyorsan onu yapacaksın. Ne eksik ne fazla."

"Ama ona yazamam, dün beni kırdı," dedim bakışlarım yatağın üzerindeki telefonuma kayarken. "O zaman onun yazmasını beklersin."

"Ya yazmazsa?"

"O da seviyorsa yazar."

Hüzünle gülümsedim. "Sevmiyordur." Hayatında aşka yer verebilecek kadar boşluk olduğundan bile emin değildim. Benim gibi iyi bir ailede büyümemişti, belli ki hayat ona şartları altın bir tepside sunmamıştı. İntihara dahi kalkıştığına göre yaşadıkları sandığımdan çok daha ağırdı. O kadar hengamenin arasına aşkı yerleştirebileceğini sanmıyordum.

"Yaşamadan bilemeyiz, Beste." Ben çoktan umutsuzluğa bürünmüştüm. Kaçtığım şeyi sonunda kabullenmiştim ancak şimdi de karşılık alamayacak olmanın verdiği üzüntü çökmüştü bünyeme. Ellerimi yanaklarımdan çekerken yatağımın üzerindeki telefonumun titrediğini hissedince gözlerim telefona çevrildi. Merakla uzanıp gelen mesaja bakmak için ekranı açtığımda Soner'den gelen bir mesajla karşılaşmayı asla beklemiyordum.

Soner
Özür dilerim.

Tek bir mesaj, bu kadardı.

İsminin altındaki *çevrimiçi* yazısına baktım bir süre. Benim cevap vermemi bekliyor olmalıydı. Mesajı içimden birkaç kez sesli okuduktan sonra uygulamadan çıkıp telefonumu yatağıma bıraktım.

Bana nasıl hissettirdiğini anlaması gerekiyordu.

Sıramda oturmuş bir yandan müzik dinliyor bir yandan da önümde açık olan test kitabından matematik sorularını çözüyordum. Son zamanlarda dersleri haddinden fazla boşladığımı fark ettiğimden beri boş bulduğum her anı bu şekilde değerlendirmeye başlamıştım. Bazı hisler, duygular gelip geçiciydi ama senenin sonundaki o önemli sınav her daim kalıcıydı. Şimdi kafamı oyalayan şeyler yüzünden derslerime gerekli önemi vermeyip senenin sonunda ağlamak istemiyordum.

Elimi, kafamı uzun süredir eğik tuttuğum için ağrıyan boynuma yerleştirip ovmaya başlarken başımı geriye doğru attım hafifçe. En sonunda ders

çalışmaktan boyun fıtığı geçirecektim ve sınav senesinin bana kattığı tek şey bu olacaktı.

Kulağımda çalan şarkı değişirken çözdüğüm son testin de cevaplarını kontrol ettim ve kapağını kapattım. Yanlışlarıma sonra bakardım. Testi çantama koyup masanın üzerini boşaltırken ön sırada hissettiğim hareketlilikle kafamı kaldırıp gelene baktım. Karşımda gördüğüm yüz Seray'a aitti. "Selam," dedi önümdeki sıraya otururken.

"Selam," diye karşılık verdim. Günün son dersindeydik, dersimiz beden olduğu için hoca bizi serbest bırakmıştı. Bazı öğrenciler dışarıdayken bazıları benim gibi test çözmek için sınıfta durmayı tercih etmişti. Seray da onlardan birisiydi. "Test mi çözüyordun?"

"Evet ama bitti şimdi."

Kalemimi ve silgimi kalem kutumun içine koyup fermuarını çektim. Seray, "Bahsi geçen çocuğa mesaj attın mı? Çok merak ettim," dedi yerinde kıpırdanarak. "Tabii anlatmak zorunda değilsin, o kadar yakın değiliz ne de olsa. Ben merak ettim sadece." İki gün önce konuşmuştuk bu konuyu ondan sonra bir daha bahsetmemiştik bundan. Her ne kadar bahsettiği ihtimaller moralimi daha da bozsa da en azından kafamdaki soruların birazcık da olsa cevap bulmasını sağlamıştı.

"Attım," dedim sıkıntıyla. "Ama atmasaydım keşke."

Soner'in bana karşı kurduğu en uzun cümlenin *yazdığın çoğu şeyi okumuyorum* bile olması beni çok üzmüştü. Salak değildim, yazdığım her şeyi okuduğunu biliyordum. Yazdıklarımı okumuyorsa ona şakasına *bana tarih notu çıkarsana* diye mesaj attığımda nasıl çıkarmış ve masama bırakmıştı? Ya da madem mesajlarımı okumayacağı kadar değersizdim neden bana şarkılar öneriyordu ve ona önerdiğim şarkıları saatlerce dinliyordu? Hareketleriyle sözlerinin arasında koca bir zıtlık vardı.

Şaşkınlıkla konuştu. "Aa, neden?"

"Biraz kırıcı konuştu," dedim mesajların detayına çok inmek istemediğim için.

"Anladım." Kafasını sallayarak geri çekildi. "Sonra konuşmadınız mı hiç?"

"Dün özür diledi." Mesajına hâlâ cevap vermemiştim. Hem cevap yazsam bile ne yazacaktım ki? Küçük bir özürle hallolacak bir konu değildi bu.

"Demek ki hisler karşılıklı," diye bir çıkarımda bulundu. "Hiç özür dilemeyebilirdi."

"Ya da en başından özür dilemesini gerektirecek bir şey yapmayabilirdi," dediğimde beni haklı bulmuş olacak ki kafasını aşağı yukarı salladı. "Orası öyle tabii ama hepimiz insanız sonuçta, hatalar yapabiliriz. Önemli olan onlardan pişman olup olmadığımız." Konunun içeriğini tam olarak bilmediği için ona göre benim anlattığıma bakarak konuşması kolaydı ama ben Seray'dan daha farklı düşünüyordum.

"Ve değer vermediğimiz kişilerden özür dilemeyiz," diye ekledi.

"Ya," dedim çenemi avuçlarıma yaslarken. "Beni böyle umutlandırma sonra hayal kırıklığına uğrayacak olan kişi benim." Dün annem de aynısını yapmıştı ve ister istemez Soner'e karşı içim umutla dolmaya başlıyordu artık. Bu kadar çok inandıktan sonra işler istediğim gibi olmadığında en çok üzülecek olan yine bendim.

"Peki," dedi harfleri uzata uzata. "Böyle konuşmayayım o zaman." Kafamı sallayarak dediğini onayladım. Gereksiz umutlardan uzak durmak istiyordum. "Sen söylediğinden beri kafamı kurcalıyor ama yine cevap vermek zorunda değilsin. Bu bahsi geçen kişinin Soner olma ihtimali kaç?"

"O kadar mı belli oluyor dışarıdan ya?" diye sızlanırken buldum kendimi. "Belli olmuyor aslında," dedi beni rahatlatmak amacıyla. "Sınıf grubunda birisi Soner hakkında ters bir şey dese her seferinde Soner'i savunuyorsun, kim onun hakkında ne demiş olursa olsun sana denmiş gibi davranıyorsun. Bir de kaç kez gözlerini Soner'in üzerinde yakaladım. Yani fark etmemem imkânsız aslında çünkü tam Soner'in önünde oturuyorum. Ona baktığını gözucuyla da olsa görebiliyorum. Böyle olunca da bana bahsettiğin kişinin Soner olduğunu saniyesinde anladım."

Seray anlattıkça girdiğim şokun etkisiyle her saniye dudaklarım biraz daha aralanırken hayretle yüzüne bakakalmıştım. "İyi ki belli etmiyormuşum," diye mırıldandım zar zor konuşabildiğimde. "Bir de belli etseydim nasıl olacaktı acaba?"

Dediğime sesli bir şekilde güldüğünde kendimi tutamayıp gülümsedim. "Ama merak etme benden başka birinin fark ettiğini sanmıyorum."

"Umarım..." Aramızda bir sessizlik oluştuğunda konuşmamız bittiği için kalkıp gideceğini düşünmüştüm ama nedense öyle yapmamıştı. Bakışlarını masaya dikip sessizce oturmaya devam etmişti.

Çıkış zilinin çalmasına ne kadar kaldığını öğrenmek için telefonuma bakacağım sırada sınıfın kapısı açıldı ve içeriye Soner girdi. Kapıyı kapatmak için arkasını dönmesini fırsat bilip birkaç saniye boyunca onu süzdüm.

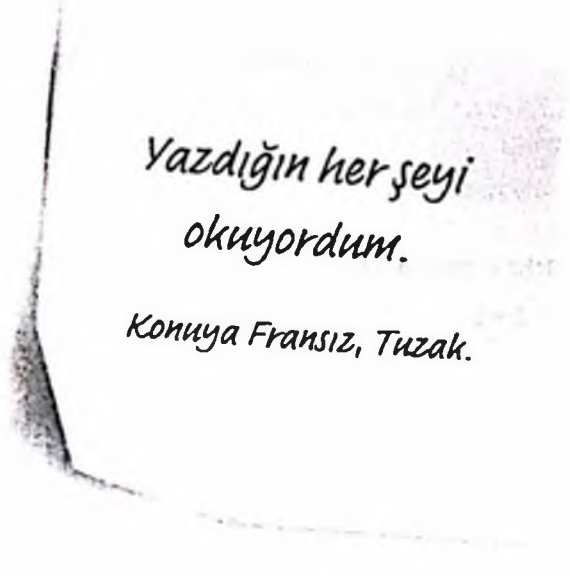
Üzerinde hep görmeye alışık olduğum o siyah kapüşonlusu vardı. Normalde fazlasıyla dağınık olan saçları bugün biraz düzeltmeye çalışmış gibi daha düzgündü. Bu görüntü bende elimi saçlarının arasına sokup parmaklarımı o tutamların arasında gezdirme isteği uyandırıyordu her seferinde. Öyle yumuşak görünüyordu ki saçları. Emindim ki çok güzel de kokuyordu.

Soner arkasını döndüğünde ona baktığımı fark etmesini istemediğimden bakışlarımı masanın üzerindeki ellerime çevirdim. Önceki dersin başından beri ortalıkta yoktu, nerede olduğunu fazlasıyla merak etsem de ona yazmamak için irademi güçlü tutmuştum.

Masanın üzerinde sol kolumdaki bilekliğimle oynarken Soner'in kendi sırasına değil de benim sırama doğru yaklaşmakta olduğunu gözucuyla gördüm. Kalbim Soner'in attığı her adımda hızını mümkünmüş gibi daha da artırırken nefesimi tutmuş bekliyordum.

Soner sıranın yanına geldiğinde çok kısa bir an adımlarını yavaşlattı ve elinde tuttuğu kitabı masamın üzerine bıraktıktan sonra eski hızıyla yanımdan ayrıldı. Masanın üzerindeki yepyeni kitaba bakarken aynı anda dönüp Soner'e de bakmamak için kendimi zor tutuyordum. Kendi sırasına oturduğunda bu anı bekliyormuş gibi hızla elimi kitaba doğru uzattım.

Mücadele yıllarındaki İzmir'i anlatan tarihi bir kitaptı. Kapağının gıcır gıcır olmasına bakılırsa yeni satın alınmıştı. Sayfalarını incelemek için kapağını kaldırdığımda hemen ilk sayfada küçük kare bir not kâğıdı karşıladı beni. Kâğıdın üzerinde Soner'in el yazısıyla yazılmış bir not vardı.

Ve hemen altında da bir şarkı adı vardı. *Konuya Fransız, Tuzak.*

Gülümsememek için yanaklarımı ısırırken benimle birlikte notu gören Seray, "İnanmıyorum," dedi fısıltıyla. "Soner'i nasıl bu hale getirdin kızım? Ben onunla arkadaş olmak için bile kaç defa denesem de bana mısın demedi çocuk."

Kafamı eğerek saçlarımın yüzümün iki yanına dökülmesini sağlayıp Soner'in beni göremediğinden emin olduğumda içimde tutmakta zorlandığım gülüş dudaklarıma yansıdı. "Kolay olmadı," dedim sessizce. Tam bu anda çıkış zili çaldığında yavaşça oturduğum yerden kalktım.

Kolay olmamıştı, aylarımı almıştı.

"Görüşürüz sonra," dedi Seray muhtemelen eşyalarını almak için sırasına giderken. "Görüşürüz." Çantamı ve masanın üzerindeki kitabı alıp kimseye bakmadan sınıftan çıktıktan sonra olduğum koridoru bitirince sırtımı duvara yaslayarak durdum. Sınıftan çıktığımdan beri yüzümden eksik olmayan gülümseme daha da büyürken utanmasam olduğum yerde sevinçten tepinecek haldeydim.

Yanımdan geçen birkaç kişinin garipser bakışlarını fark ettiğimde kitabı göğsüme bastırarak merdivenleri inmeye başladım. Heyecanlandığında sakarlaşan birisi olarak dengemi kaybetmemeye özen göstererek çantamdan kulaklığımı çıkarıp bir dakikaya yakın bir süre boyunca düğümünü çözmekle uğraştım. Söylene söylene kulaklığımı zar zor açabildiğimde telefonuma taktım ve Soner'in notta yazdığı şarkıyı Spotify'da aratarak ilk çıkanı açtım.

Şarkı kulağıma dolmaya başladığı an telefonu cebime koyacaktım ki daha elimdeyken gelen bildirimle titredi. WhatsApp'tan gelen bildirime girdim.

Soner
Bugün ödev yok mu?

Mesajı okuduğumda engel olamadığım bir sırıtış oluşurken biraz bekledikten sonra cevap yazdım.

Beste
Yok.

O hâlâ çevrimiçiyken uygulamadan çıkıp telefonu cebime soktum ve ilk kez duyduğum bu şarkıya kendimi bırakarak okulun çıkışına yöneldim.

Soner
Bugün de mi ödev yok?

Yatağımın içine girmiş müzik dinleyerek uyumadan önce kendi kendime kitap okurken telefonuma gelen bu mesaj beni sinirlendirdi. Aman aman bir sinirleniş olmasa da birkaç saniyeliğine de olsa gerilmiştim. Oysa birkaç gün öncesine kadar onun atacağı bir mesaj beni sevinçten odamın içinde dans ettirirdi.

Şimdi kısa bir süreliğine mesajı görmezden gelerek kitabımı okumaya devam etmiştim. Devam ettiğimi sanmış da olabilirdim aslında. Aklım Soner'in mesajında kaldığı için yazılara odaklanamayıp mecburen kitabımı hırsla bir köşeye bıraktım ve telefonuma uzandım.

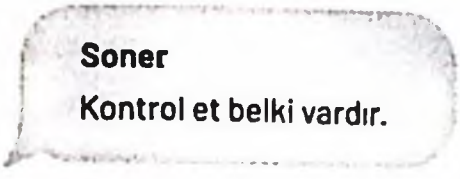
Ben onun mesajına birkaç dakika cevap vermemek için bile zorlanırken Soner bana cevap vermeden günlerce nasıl durabilmişti?

Beste
Yok.

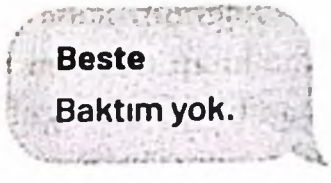
Çevrimiçiydi ve saniyesinde yazmaya başladı.

Soner
Hiç mi yok?

Anında tak diye cevaplar vermek hiç Soner'in yapacağı türden bir eylem değildi. Ben onun yazıp yazıp silmelerine alışmıştım. Yazsa bile bana ulaşmayan mesajlar için acaba ne yazdı diye kafamda kurmaya alışkındım. Şu an bana çok tuhaf geliyordu onun normal birisiymiş gibi bana anında mesaj atması.

Bakmamıştım ama yoktu. Evren, Soner beni kırsa bile salak gibi ona yazacağımı biliyor olmalıydı ki bu birkaç günde hocalar ödev vermemişti.

Ve bu kadardı işte.

Bitmişti iletişimimiz. Pardon iletişimsizlik demeliydim belki de zira ben ortada karşılıklı yapılmış bir iletişim göremiyordum.

"Ketum işte ne olacak?" diye söylenerek telefonu yorganımın üstüne attım. Neredeyse fırlattım bile denilebilirdi. Telefonu göremezsem Soner aklıma gelmez de hiç sinirlenmem sanıyordum. Soner'in aklımdan çıktığı hiç olmuyordu ki.

Yeniden kitabıma dönmek istesem de bir türlü odaklanamamak benim en büyük problemimdi. Odak sorunum yoktu fakat mevzubahis Soner olunca aklım başımdan uçuyor, dikkatimi ondan başka bir şeye veremiyordum.

En sonunda ofladım ve az önce fırlattığım telefonuma uzandım. Kilidini açtığım gibi çıkış yapmadığım sohbet direkt önümde açılmıştı. Hâlâ çevrimiçiydi. Bu çocuk benim bütün dengelerimi tepetaklak ediyordu.

Beste
Ya derdin ne senin? Bir öylesin bir böyle.

Beste
Sana yazmamı istemiyorsan sen de bana yazma. Hediyeler alma, şarkılar önerme. Yaptığının arkasında dur, beni kırdıktan sonra gelip seninle tekrar konuşmamı bekleyemezsin benden.

Soner
Özür dilerim.

Histerik bir gülüşle omuzlarım hareketlendi. Özür dilemesi bir erdemdi ve hatasının farkında olduğu anlamına geliyordu. Bu iyi bir şeydi fakat benim sinirlerimi bozan kısım böyle bir şeye hiç gerek olmamasıydı. Aramıza böyle bir kırıklık girmeyebilirdi.

Mesajlarımı okuyorken beni okumadığına inandırmaya çalışmasının mantıklı hiçbir yanı yoktu.

Beste
Keşke en başından özür dilenecek bir şey yapmış olmasaydın. Biz gayet güzel gidiyorduk. Hayır, benim hayal ürünüm mü diye düşünüyorum ama değil. Ben mi fazla anlam yükledim acaba diye düşünüyorum ama yine hayır.

Beste
Sabahında masama notlar bırakıp akşamında benimle konuşmayı keseceğin ne yapmış olabilirim? Anlamıyorum gerçekten.

Bu konu hakkında çok düşünmüştüm. Başta kişiselleştirme diye kendimi uyarıyordum ama bana *yazma* dedikten sonra problemin bende olduğundan kesinlikle emin olmuştum. Bu sebeple ona olan bütün davranışlarımı gözden geçirmem gerekmişti. Baştan sona her şeyi düşünüp o günü tekrar tekrar zihnimde oynatmıştım.

Aklıma gelen tek şey Ozan geldiğinde aniden onun yanından ayrılmamdı ama buna da pek ihtimal vermemiştim. Daha önce de yaptığım bir davranıştı, daha önce sorun olmadıysa şimdi neden olmuştu?

Soner yazıyor.

Soner çevrimiçi.

Sinirle dişlerimi gıcırdattım.

Beste
Ya kafayı sıyıracağım şimdi. Ne olur artık bana söylemek istediğin ne varsa açık açık yazar mısın? Ben netlik istiyorum hayatımda. Yazıp yazıp silmelerini değil. İnsan mı yiyorum ben? Düşüncelerini dile getirince tavır mı yapıyorum sana?

Beste
Aylardır en ufak bir mesajın için tek başıma çaba gösteriyorum. Şimdi sen de bu şekilde kendini açıklamaktan kaçarsan ben kırıldığımla kalmış olacağım. En azından bana düzgün bir sebep sun.

Beste
Bak cidden düşünüyorum. Bugün aklıma yeni bir şey geldi. Ozanlar geldiğinde aniden yanından kalktığım için mi bana kırıldın veya üzüldün? Bu sefer bana cevap ver lütfen.

Soner

Kınılmadım, başka bir şeyi fark ettim.

Oturduğum yerde iyice doğruldum ciddiyetle. Fark ettiği neydi acaba? Benim sormama kalmadan devam etti yazmaya.

Soner

Sen sadece ben yalnızken varsın, Beste. Kalabalığın içinde yoksun ki.

Bu mesajı kalbimi sızım sızım sızlattı. Gerçekten böyle mi düşünüyordu?

Soner

Belli ki senin de çekincelerin var. Belli ki istemiyorsun sınıfın içinde dışlanmak.

İşte buna alayla gülerdim. Böyle bir sınıfın içerisindeyken dışlanmak benim gibi birinin asla umursamayacağı bir şeydi. Ben zaten onlardan farklı düşündüğüm için bir nevi dışlanmış durumdaydım ve bundan zerre gocunmuyordum. Aksine onlar gibi olsaydım gocunurdum ama gocunduğum şey bizzat kendim ve vicdanım olurdu.

Beste

Ya ne alaka, Soner? Yanından kalkıp gittim çünkü orada dursaydım Ozan'ın sana sataşacağından adım kadar emindim.

Beste

Evet, birileri varken yanına gelmiyorum çünkü korkuyorum ama bu dışlanma korkusu değil. Emre'yle Ozan'ın rahat durmayacağını bilmenin korkusu.

Beste

Sana zarar veriyorlar, görüyorum. Fiziksel değil belki ama psikolojik olarak çok fazla zarar veriyorlar. Ben bunun olmasını istemiyorum. Seni düşündüğüm için.

Soner

Emre bana bu sınıfta zarar vermeye kalkışacak son insan.

Bu mesajı çocuğa okutsan o bile kahkahalarla gülerdi. Emre'nin nasıl birisi olduğunu bilmesem inanırdım herhalde bu dediğine. Bizzat herkes Emre'nin Soner'e neler yaptığını, Ozan'la bir olduğunu görmüştü defalarca kez. Nasıl aksini söyleyebilirdi Soner?

Beste

Ailevi sorunlarını tüm on ikilerin ağzına sakız eden çocuktan mı bahsediyorsun? Evet, kesinlikle son kişidir.

Soner

O yapmadı. Emre kimseye benimle alakalı bir şey anlatmadı.

İşler gittikçe tuhaflaşıyordu. Zaten Emre'nin garip tavırlarına anlam veremezken şimdi de Soner bana karşı onu savunuyordu. Emre değilse tüm bunların sebebi kimdi?

Beste

Kim yaptı öyleyse? Eskiden yakın arkadaşmışsınız. O yapmadıysa başka kim yapmış olabilir?

Soner
Ozan.

Emre yapmadı dediği ilk saniye aslında aklımdan bu seçenek geçmişti ama ihtimal verememiştim. Ozan nereden bu kadar şeyi bilecek ki deyip o ihtimali göz ardı etmiştim. Ki doğruydu da. Ozan'a Emre anlatmadıysa o nereden bilecekti ki Soner'e dair bu kadar bilgiyi?

Beste
O nereden biliyordu ki?

Ozan gerçekten şerefsizin tekiydi. Onun hakkında öğrendiğim her yeni bilgi ondan daha çok tiksinmeme sebep oluyordu.

Soner çevrimiçi.

Yine başlamıştı cevap vermemeye.

Beste
Yine sessizliğe büründük demek.

Beste
Bunu öğrendiğime göre ne kadar haklı olduğumu bir kez daha anladım. Ozan sana bunu yaptıysa kim bilir daha neler yapar? Sınıftakilerin içinde seninle konuşurken görülmek istemediğim için değil, tam da bunun için uzak duruyordum işte.

Soner
Ozan kimin umurunda? Onu umursadığımı mı sanıyorsun?

Konuştuğumuz konunun can sıkıcılığını bir kenara bırakırsak biz Soner'le ilk defa karşılıklı mesajlaşıyorduk. İlk defa ondan dakikalar sonra

cevap almıyordum, ilk defa mesajımı gördüğü an adının altında yazıyor yazısı beliriyordu. Bunun heyecanı kalbimi bayram yerine çevirip kasıp kavururken bunun şimdi sırası mı diye kendime kızmak istiyordum ama evet, bunun şimdi sırasıydı.

Çünkü bir daha onunla bu şekilde mesajlaşıp mesajlaşamayacağımı bilmiyordum.

Beste
Daha geçen cuma kavga ettiniz, Soner.
Bu mu umursamadığın hali?

Okuldan atılmaktan kıl payı kurtulmuştu resmen. Ben Soner'in bir daha böyle bir duruma düşmesini istemiyordum. Bunun benim yüzümden olmasını hiç istemiyordum üstelik.

Soner
O gün boşluğuma geldi. Ozan yıllardır böyle,
ne zaman dönüp ona bir karşılık verdiğimi gördün?

Soner
Sen hâlâ anlamadın galiba, bu sınıftaki kimse
benim umurumda değil. Ne düşündükleri,
arkamdan ne söyledikleri. Hiçbir şeyi umursamıyorum.

Soner yazıyor.

Sınıftaki kimse umurumda değil derken o grubun içine beni de katmış mıydı acaba? Gerginlikle dudaklarımı kemirmeye başladım. Soner'in umursamadığı insanların arasında olmak beni çok üzerdi. Bunu direkt söylemesi beni en çok yıpratan şey olurdu.

Soner çevrimiçi.

Soner yazıyor.

Soner
Sen hariç.

Elimi deliler gibi atan kalbimin üstüne bastırdım hızla. Onunla karşılıklı bir konuşmanın içerisinde olmak beni zaten heyecanlandıran bir durumken onun söylediği... Sınıftaki kimseyi umursamadığını söylemişti. Sonra da eklemişti sen hariç diye. Koca bir sınıfta umursadığı, onun hakkında ne düşündüğü umurunda olan tek kişi bendim.

Bendim.

Öyle demişti.

Yorganımın altındaki ayaklarımı yatağıma vururken sevinç çığlığımı içimde tutabilmek için kendimi sıkıyordum. Uyumak üzere odalarına çekilen annemle babamı gecenin bir köründe bu sebepten uyandırmak istemezdim. Çığlığımla odama gelen annemle babama açıklama olarak ne diyecektim hem?

Birine çok fena tutulmak üzereyim ve o da bana seni umursuyorum dedi mi?

Ailem deli olduğumu düşünürdü.

Zaman zaman ben de deli olduğumu düşünüyordum aslında.

Bir mesajla ne hale geldiğimi hatırladığımda boğazımı temizleyerek ciddi bir tavır takınmaya çalıştım. Yüzümdeki sırıtışı sildim, omuzlarımı dikleştirdim ve telefonun ekranına ters bakışlar atmaya çalıştım. Soner beni kırmıştı, bu kadar çabuk yelkenleri suya indiremezdim.

Beste

Ama ben senin yine kafana estiğinde bana karşı kırıcı konuşup konuşmayacağını bilmiyorum.
Yine bana "yazma" deyip demeyeceğini bilmiyorum.
Aslında her mesajımı okuyup beni okumuyorum diye kandırıp kandırmayacağını bilmiyorum.

Beste

Ben çok sıkıldım bu belirsizlikten ya. Bu gece bana adamakıllı cevaplar verdiğine göre sana açık olduğumda da bana bir cevap ver ve ona göre devam edelim. Madem şarkılarla anlaşıyoruz.

Beste

Redd - Nefes Bile Almadan.

Ben ne yapıyordum şu anda?

Aklımı kaçırmış olmalıydım. Bu konuşma resmen ilanıaşka doğru gidiyordu. Bunun farkında olup aynı zamanda bir o kadar da farkında değilmişim gibi davranıyordum. Tam anlamıyla ne yapmak üzere olduğumun farkında olursam kendimi durdurur, zar zor topladığım cesaretime elveda derdim.

Soner artık ona olan hislerimi öğrensin istiyordum. İstiyordum ki neden onunla bu kadar ilgilendiğimi, onun bana attığı tek bir mesajın üzerimdeki etkisini bilsin.

Tepkisi ne olursa olsun artık öğrenmeliydi.

Beste

Tamamen dinle. Her kelimesine, her cümlesine katılıyorum şarkının. Hislerimi bil ve ona göre karar ver.

Beste

Kabul edersen ben her zamanki gibi buradayım ve senden asla bir karşılık bekliyor olmayacağım. Kabul etmezsen tam da senin istediğin gibi sana hiç yazmayacağım. Sınıfta da varlığım yokluğum bir olur, beni fark etmezsin bile.

Beste

Şimdi dinle ve düşün. İstediğin kadar vaktin var. Senden tek istediğim tekrar beni kıracaksan kabul etmemen.

Beste

İyi geceler.

Yazacağım her şeyi yazmamla uygulamadan çıkıp telefonu yatağımın ücra köşelerine fırlatmam bir oldu. İşte tam şu anda cesaretimin bedenimi terk ettiği o noktadaydım ve mesajlarımı silmek istiyordum ama Soner aktif olduğu için hepsini çoktan okumuştu. Artık geri çekmenin bir anlamı yoktu.

Bir yanım iyi yaptığımı düşünüyordu. Ona hislerimi açmak beni rahatlatmıştı da. Kabul ederse yanında olmaya devam edecektim. Etmezse... Aslında bu ihtimali düşünmek istemiyordum ama yolun başındayken iyice ümitlenmek yerine bu şekilde bitmesi daha doğru olurdu.

Hislerim tazeyken onları kontrol altına alabilirdim.

Ya da hislerim gerçekten yeni miydi? Aslında onları uzun zamandır bastırıyordum.

Aylardır ona bu kadar istikrarlı bir şekilde yazmamın, en ufak mesajında kalbimin titremesinin tek açıklaması bu olmalıydı.

Yanağımı şişirip nefesimi kuvvetlice üfledim ve gözucuyla telefona bir bakış attım. Bir şey yazdı mı yazmadı mı diye merakımdan çatlamak üzereydim fakat o mesajları atmaya olan cesaretim, verdiği cevabı görmeye yetecek kadar yoktu.

Olumsuz bir cevap almaktan ve aramızdaki her şeyin bu gece bitmesinden deli gibi korkuyordum.

Belki de ona hislerimi açmak o kadar da iyi bir fikir değildi.

Başucumdaki gece lambasının ışığını kapattıktan sonra bedenimi yatağın içinde kaydırıp yatış pozisyonunu alırken, "Allah'ım," diye mırıldandım çaresizce. Yorganın içine gömülen bedenim cenin pozisyonunu aldı. "Zamanı geri al, ne olur."

Yatağımın içine kıvrıldıktan sonra yarım saat boyunca uyumak için çaba gösterdim. Telefona bakmamak için kendimle bir savaş haline girmiştim adeta. Bu noktadan sonra mesajına bakarsam asla uyuyamayacağımı bildiğimden bir şekilde o savaşta galip gelip zar zor da olsa uykuya dalmıştım.

Böyle biten bir gecenin ardından sabahın köründe uyanan bir Beste'nin daha saati sorgulamadan aklına düşen tek şey elbette ki ona gelen cevabın ne olduğu olmuştu. Yatağımın içinde kaybolan telefonumu aramalı, yorganımı yataktan düşürmeli, sabahın bu saatinde ufak çaplı bir kriz geçirmeli birkaç dakikanın ardından nefes nefese kalmış bedenimi sakinleştiren tek şey Soner'in attığı mesajı görmek oldu.

Soner

Kabul.

Son görülme, 00.00.

Sakinleştiren mi demiştim? Bu mesajın beni sakinleştirmesi mümkün değildi.

Soner iki gündür okula gelmiyordu.

Okula gelmediği gibi telefonu da tamamen kapalıydı. Attığım her mesajın tek tik olduğunu görünce engelleyemediğim bir endişe beni onu aramaya itmişti. İki gün içinde sayısız kez aramıştım ve aldığım tek cevap telefonunun kapalı olduğuydu. Artık endişelerim yerini büyük bir korkuya bırakmaya başlamıştı.

Her dakika başına bir şey mi geldi acaba ihtimalini düşünüyordum. Kendimi ne olacak diyerek teselli ettikten sonra çok geçmeden yine aynı şeyi yapıyordum. Bu bir döngü halini almıştı.

Şimdi öğle arasındaydık, bitmesine çok az zaman kalmıştı. Birazdan derse girecektik ve gözlerim belki gelir diye kapıdan ayrılmıyordu ancak gelen giden yoktu. Sıkıntıyla yanaklarımı şişirip nefesimi dışarıya verirken sıranın altındaki telefonumu çıkarıp alacağım cevabı bile bile Soner'i aradım. Kulağıma yasladığım telefonumdan yükselen ses, duymaya aşina olduğum *aradığınız kişiye şu an ulaşılamıyor* zırvalığından ibaretti.

Tüm sinirimi telefondan çıkarmak istercesine ekranına sertçe basıp aramayı sonlandırdım ve yine aynı sertlikte masaya bıraktım. Çevresinde onun hakkında bilgi alıp kendimi rahatlatabileceğim kimse yoktu.

Bakışlarım öğretmen masasının etrafında toplanmış Ozan, Emre ve sınıftan birkaç çocuğa kaydı. Gözlerim Emre'ye takılı kaldı. Kimse yok mu demiştim? Kendime düşünmek için fırsat tanımadan sıramdan kalktım ve onların yanına ilerledim. İlk dikkatini çektiğim kişi elbette ki Ozan olmuştu, onun ardından ise Emre bakışlarını bana çevirdi. Doğrudan Emre'ye bakarak konuştum. "Biraz konuşabilir miyiz?"

Emre'nin bakışları ilk önce Ozan'a kaydı, ardından bana baktığında yavaşça kafasını aşağı yukarı salladı. Gözlerinin üzerimde olduğunu

hissettiğim Ozan'a ters bir bakış atıp arkamı dönerek yanlarından ayrıldım ve sınıftan çıktım. Çok geçmeden Emre de sınıftan çıkmış, karşıma geçmişti. "Ne konuşacağız?" diye sordu merakla.

"Soner'den iki gündür haber alamıyorum," dedim direkt konuya girmeyi tercih ederek. "Fark ettiğin gibi okula da gelmiyor."

Boş bakışlarla bana bakmayı sürdürdü. "Ne yapmamı bekliyorsun?" Tavırları umursamıyormuş gibi olsa da gözlerinden birkaç saniyeliğine de olsa endişe duygusunun geçtiğine yemin edebilirdim fakat kendisini çabuk toparladı.

"Senden bir şey yapmanı beklemiyorum. Soner'in ev adresini istiyorum sadece." Gidip kendi gözlerimle iyi olduğunu görmeden rahat edemeyeceğimi biliyordum. "Mutlaka biliyorsundur."

Beni, "Bilmiyorum," diyerek geçiştirdi ve sınıfa girmek için kapıya yöneldi ama kolundan tutarak ona engel oldum. "Bildiğini biliyorum." Bakışları koluna kaydığında elimi geri çektim. "Eskiden yakındınız, illaki biliyorsundur." Emre dışında bunu öğrenebileceğim kimse yoktu. O da bana ev adresini vermez ve gidip Soner'i göremezsem hem meraktan hem de endişeden kafayı yiyecektim.

"Soner'den normalde de kimse haber alamaz. Sana özel bir şey değildir eminim ki."

"Hayır, biz onunla konuşuyoruz, neredeyse her gün hem de. İki gündür telefonu kapalı. Hiçbir şey yapmasa bile geceleri mutlaka girer ve mesajlarımı okurdu." Emindim işte, bir şeyler olmuştu. Özellikle aramızda öyle bir konuşma geçtikten sonra Soner mesajlarıma dönmemezlik yapmazdı. Neredeyse her yarım saatte bir onu aramayı denediğimden dolayı biliyordum ki iki gündür telefonu hiç açılmamıştı.

"Bilmiyorum dedim, Beste. Kendi işlerinize beni bulaştırmayın." Yeniden gitmek için hareketlendiğinde bu kez kapının önüne geçerek sırtımı kapıya yasladım. "Senden dünyanın en zor şeyini istemiyorum. Alt tarafı Soner'in evinin adresini söyleyeceksin, bu kadar. İşimi zorlaştırmasan da söylesen?"

Kaşları çatıldı. "Bilmiyorum kelimesinden ne anlıyorsun sen?"

"Bildiğini anlıyorum çünkü yalan söylüyorsun." Bir adresi yazıp vermek bu kadar zor olmamalıydı, neden işi yokuşa sürüyordu anlamıyordum. "Bak, Soner için endişeleniyorum ve bu endişemin boşa olmadığına çok eminim. Senden sadece bir adres istiyorum, başka hiçbir şey değil. Merak etme bana adresi verenin sen olduğunu kimseye söylemeyeceğim.

Soner'le olan eski dostluğunuzun ufacık bir hatırı varsa o adresi ver ve onun iyi olduğundan emin olmamı sağla."

Bakışlarındaki donukluk yavaş yavaş kaybolurken geriye doğru bir adım atarak derin bir nefes aldı. Elini cebine sokarken, "Ne inatçı bir şeysin sen ya?" dedi. Cebinden çıkardığı telefonu gördüğümde gülümsememek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Mesaj olarak atıyorum."

"Tamam, teşekkürler," diyerek kapının önünden çekildim. Emre telefonuyla biraz uğraştıktan sonra onu tekrar cebine koydu ve kapıyı açarak sınıfa girdi. Kot ceketimin cebindeki telefonumun titrediğini hissettiğim sırada ben de sınıfa giriyordum. Emre, Ozanların yanına dönerken doğruca sırama ilerledim. Eşyalarımı toparlayıp çantamı omzuma taktım ve sınıftan geri çıktım.

Telefonumdan Emre'nin attığı adresi incelerken bir yandan da merdivenleri iniyordum. Okula çok da uzak olmayan bir mesafeydi. Bahsi geçen semte hangi otobüsün gittiğini internetten öğrendikten sonra telefonumu kapattım. Kısa süre içerisinde okuldan ayrılıp durağa gelecek olan otobüsü beklemeye başladım.

Yaklaşık yarım saat sonra otobüsten indim. Telefonumdan adresi defalarca kez kontrol ede ede yazan sokağa geldiğimde şimdi de hangi apartman olduğunu anlamak için hepsinin girişindeki isimlere bakıyordum. En sonunda sağ taraftaki gri bir apartmanın adının adrestekiyle uyuştuğunu görünce adımlarımı hızla o tarafa yönlendirdim.

Gri renkte, beş katlı bir binaydı. Küçük diyebileceğim bir bahçesi vardı. Bahçesi yazın ekildiğini düşündüğüm ama şimdilerde çoktan kurumuş olan çiçek fidanları ile doluydu. Birkaç basamaklık merdiveni inip bahçenin içindeki mermer yoldan binaya doğru yürümeye başladım.

Apartmana girince dairenin birinci katta olduğunu hatırlayıp asansöre binme gereği duymadan merdivenleri çıktım. Katları iki daire üzerine kurulu olan bu binada Soner'in evinin numarası birdi. Kapının önüne geldiğimde heyecanla nefesimi tuttum. Buraya kadar gelmiştim ama şimdi Soner'i görünce ne yapacağımı bilmiyordum.

Kahverengi çelik kapının önünde dikilirken çok oyalanmadan elimi kaldırıp zile bastığımda içimde tarifi mümkün olmayan bir his vardı. Midemi kasan, kalbimin atış hızını değiştiren bir histi. "Allah'ım ben ne zamandan beri bir insanı göreceğim diye bu kadar heyecanlanır oldum?" diye fısıldadım kendi kendime.

Zili çalmamın üzerinden yaklaşık bir dakika geçmesine rağmen kapının açılmamış olmasına kaşlarım çatılırken elimi bir kez daha zile götürdüm. Buraya gelene kadar hiç evde olmama ihtimaline hazırlamamıştım kendimi. Çok emindim Soner'i göreceğimden.

Kapı açılmamasına rağmen zile defalarca kez bastım. Tüm ısrarlarıma rağmen açılmaması artık evde olmadığından tamamen emin olmama sebep oldu. Moralim hiç olmadığı kadar bozulurken zile son bir defa bastım ama kapı yine açılmadı. Asılan suratımla birlikte gitmek için arkamı döndüğüm sırada kapının sesini duymamla olduğum yerde kalakaldım. Kapı sonunda açılmıştı.

Yavaşça olduğum yerde dönerek kapıya baktım. Gördüğüm yüzün Soner'e ait olması beni mutlu etmiş ama aynı zamanda karşılaştığım manzara bir o kadar da üzülmemi sağlamıştı. Saçları iyice birbirine karışmıştı. Çok az araladığı kapıdan uzattığı yüzü soluktu ve sanki iki gün içerisinde fazlasıyla çökmüş gibiydi. Yorgun ve halsiz duruşundan belliydi ki hastaydı.

Hem de çok.

Zar zor açabildiği gözleriyle bakışlarını bana değdirdiğinde dudakları aralandı. Birkaç saniye kadar hiçbir şey demeden sustuktan sonra en sonunda fazlasıyla bitik çıkan bir sesle, "Beste?" diyebildi. Bu bir kelimelik konuşmanın bile onu ne kadar zorladığına kendi gözlerimle şahit olmak beni daha da kahretti. İki günde hastalıktan ne hale gelmişti ve bundan kimsenin haberi yoktu.

Olduğum yerde salak gibi dikilmeyi keserek soluğu Soner'in yanında aldım. "Bu halin ne senin?" Hızlıca ayakkabılarımı çıkarıp kapıyı tamamen aralayarak içeriye girdim. Soner bayık bakışlarla bana bakarken bedenini yanındaki duvara yasladı. Ona dokunmamdan rahatsız olup olmayacağı o an için umurumda değildi. Çantamı yere bırakıp koluna girerken bunu düşünecek bir durumun içinde olmadığımın bilincindeydim.

"Neden bana haber vermedin?" Söylediğim şeyin saçmalığını daha sonra düşünecektim, neden bana haber versindi ki? Dediklerimin Soner'e ulaşıp ulaşmadığını bilmiyordum. Ben hasta olduğumda çevremdeki kişilerin seslerini bir uğultudan ibaret duyabiliyordum yalnızca. Soner'in yürümesine yardım ederek onu odaların olduğu tarafa götürdüm. "Hangisi senin odan?"

Elini kaldırıp en sondakini gösterdiğinde Soner'i odaya soktum. Odanın içindeki geniş yatakta üst üste örtülmüş yorgan ve battaniyeleri görünce aklıma Soner'in ateşini ölçmek geldi. Soner'i yatağa oturtup elimi alnına

değdirdiğimde daha salise geçmeden avucumda normal bir insanın vücut ısısından çok daha yüksek bir ısı hissettim. "İnanmıyorum sana," dedim dehşetle. "Bu kadar ateşin varken bir de üzerine kat kat örtü mü örttün?"

Kafasını geriye atarak oturduğu için ona göre bir hayli yüksekte kalan yüzüme baktı. "Soğuk," diyebildi sadece. Bunu söylerken sesi o kadar kısıktı ki dibinde olmasam asla duyamazdım.

Söylediği gibi soğuk falan değildi, aksine evin içi çok fazla sıcaktı. Kombiyi en yüksek dereceye getirmiş olma ihtimali aklımdan geçmişti ama şimdi gidip kontrol edemezdim. "Hayır soğuk falan değil, sen hastasın diye sana öyle geliyor. Hatta şimdi ılık suda duşa gireceksin," dedim elimi kapüşonlusunun uçlarına götürürken. Bu ateşinin başka türlü düşmesinin imkânı yoktu.

Kapüşonluyu üzerinden sıyırırken gücü olmadığı için bana karşı koyamadı. Altında beyaz bir tişört vardı. "Soğuk," diye tekrarladı yatağın üzerine bıraktığım kapüşonluya uzanmaya çalışırken. Soner'in kolunu tutarak ona ulaşmasına engel oldum. "Bak, eğer banyoya girip ılık bir duş alırsan seni tamamen rahat bırakacağım."

Soner beni duymadı ya da duymazlıktan geldi. Gözü sadece yatağın üzerindeki kapüşonludayken işimi kolaylaştırmayacağının iyiden iyiye farkına vardım. Kolundan tutarak yataktan kalkmasını sağladım, bana karşı çıkmaya gücü olmadığı için istediğim gibi onu yönlendirebiliyordum. Şimdi üzerinde sadece tişört olduğu için direkt temas ettiğim kolu elimi cayır cayır yakıyordu. Teni adeta alevler içindeydi.

Odadan çıktığımızda kapalı olan kapıları deneme yanılma yoluyla açarken üçüncü denemede banyoyu bulduğumda ışığı açıp Soner'i içeriye soktum. Soner'in kolunu bırakıp duşakabine ilerledim. Suyu açarak çok soğuk veya sıcak olmayacak şekilde tam orta derecede ayarlamakla bir süre uğraştıktan sonra duş başlığını duvardaki tutacağına astım. Bu hareketimle, duşakabinden çıkana kadar üzerime biraz su gelmiş olsa da önemsemeden yeniden Soner'in yanına döndüm.

Biraz önceye kıyasla daha çok açabildiği ela gözleri yüzümde gezinirken, "Neden buradasın?" diye fısıldadı.

"Birileri iki gün boyunca telefonlarını açmaz ve okula gelmezse, başka birileri de onu merak edebilir." Gözlerimi üzerindeki tişörte indirdim. "Ve dayanamayıp ev adresini bulabilir." Tişörtünü işaret ederek devam ettim. "Sen soyun duşa gir, ben seni dışarıda bekleyeceğim."

Başını sallamış olsa da ben banyodan çıktıktan sonra yere çöküp oturmayacağına pek güvenememiştim. Kapıdan çıkacakken durup arkamı döndüm ve duşakabinin önüne doğru ilerlemiş olan Soner'e baktım. "Sakın beni kandırma, gerçekten duşa gir," dediğim esnada bana arkası dönük olan Soner tişörtünü ensesinden tutup çekiştirerek çıkarmakla meşguldü. Tişört yukarıya doğru tırmanırken açıkta bıraktığı belindeki izleri görmemle olduğum yerde kalakaldım. Ne önüme dönüp banyodan çıkabildim ne de gözlerimi belindeki ve sırtındaki izlerden ayırabildim.

Nasıl oluştuğu hakkında en ufak bir fikrimin olmadığı izleri görmek, sanki acıyı hisseden benmişim gibi karnımın kasılmasına neden oldu. Tenine boylu boyunca yayılmış koyu renkteki izlerin yanı sıra sırtının ve belinin çeşitli bölgelerinde daha küçük izler de vardı. Üzerinden uzunca zaman geçtiği, izlerin solukluğundan belliydi ama hiçbir zaman geçmeyeceği de bir gerçekti. O izler, Soner'in ömrü boyunca sırtında kalacaktı.

Zar zor kendime gelerek banyodan çıktım. Gördüğüm görüntünün etkisiyle hareket edemezken koridorda, karşımdaki beyaz duvara bakmak dışında bir şey yapamıyordum. Önce bileğindekiler, şimdi de sırtındakiler... Daha fazlası var mıydı bilmiyordum, olmamasını dilemekten başka bir şey elimden gelmiyordu. Her yeni bir iz, Soner'in geçmişinin ne kadar ağır olduğunu bir kez daha ispatlıyor gibiydi.

Yanan gözlerimi kırpıştırarak olduğum yerden ayrıldım. Eve ilk girdiğimde gördüğüm mutfağa geçtiğimde ilk işim duvardaki kombi kutusunun önüne gitmek oldu. Tam da tahmin ettiğim gibi peteklerin ısısını en yüksek dereceye ayarlamıştı. Sıcaklığı yarı yarıya düşürdükten sonra suyun da ısısını düşük derecelere indirdim. Şimdi istese de sıcak suyla duş alamayacaktı.

Mutfakta masanın yanındaki sandalyelerden birisine çöküp Soner'in duştan çıkmasını beklemeye koyuldum. Çok değil yalnızca on dakika sonra banyonun kapısının açıldığını duyunca odasına giderek kıyafetlerini giyinmesi için ona biraz süre tanıdım. Yeterince zaman geçtiğinden emin olduktan sonra yerimden kalktım.

Mutfak dolaplarını karıştırarak içinden ufak plastik bir kap çıkardım ve çeşmenin altında içini ılık suyla doldurdum. Su dolu kapla beraber Soner'in odasına gitmek üzere mutfaktan çıktım. Soner'in odasına ulaştığımda çoktan yatağa uzanmış olduğunu ve üzerine kat kat yorganla battaniye örttüğünü gördüm. "Ya sen yine mi kat kat örtündün?" diye söylenirken elimdeki kabı yatağın yanındaki komodinin üzerine bıraktım.

Soner'in üzerindeki yorgana dokunmadan sadece battaniyeyi kaldırıp yatağın ayak ucuna bıraktım. Üzerini tamamen örttüğü yorganı göğsüne kadar indirdiğimde üzerine giydiği kapüşonluyu görmek gözlerimi devirmeme neden oldu. "Onu da çıkarıyorsun bu arada." Soner'in huzursuz mırıltılarını işitsem de umursamadan kıyafet dolabına yöneldim.

Kapaklarını açtığımda kıyafetlerinin hep kışlık tarzı, kalın şeyler olduğunu gördüm. İyice bakındıktan sonra kapakları kapatıp çekmeceleri açtım. Ben ona giyebileceği daha ince bir şeyler ararken, "Karıştırma," diyen mırıltısını zar zor işittim. İlk çekmecenin sayısız şırıngalarla dolu olduğunu görünce bir tanesini elime aldım. Bu kadar çok şırınga da neyin nesiydi?

"Sürekli iğne vurman gereken bir hastalığın mı var?" diye sordum şırıngayı incelerken.

Aldığım cevap koca bir sessizlikten ibaretti.

Bunu sormayı kendinde olduğu bir zamana erteleyerek şırıngayı yerine bırakıp çekmeceyi kapattım ve alttakini açtım. Burada düzgünce katlanmış tişörtleri olduğunu görünce birisini elime alıp doğruldum. Yatağın yanına gidip yorganı Soner'in üzerinden kaldırdım. Kollarından tutup Soner'i oturur pozisyona getirmeye çalışırken kaşlarının çatıldığını fark ettim. "Duş da aldım, neden beni kendi halimde bırakmıyorsun? Uykum var," diye sızlandı ama söyledikleri bir kulağımdan girip diğerinden çıkarken biraz önceki gibi kapüşonluyu üzerinden çıkardım.

"Bunu giy, söz rahat bırakacağım." Oturmak bile şu an onun için dünyanın en zor şeyiymiş gibi hissettiriyor olmalıydı, her an yatacak gibi bir hali vardı. Olabildiğince hızlı bir şekilde tişörtü üzerine giydirmeye çalışırken ara ara istemsizce tenine değen parmaklarımın uçları uyuşuyordu adeta. Aramızdaki yakınlığı göz ardı ederek tişörtü giymesini sağladıktan sonra yatağa uzandı. Yorganı göğsüne kadar çekiştirip örttüğümde Soner'in çatılan kaşları gevşedi.

Banyoya girip dolaptan küçük, temiz bir havlu alarak odaya geri döndüm. Soner'in başucuna gidip yere diz çökerken havluyu su dolu kaba soktum. Yeterince ıslandığından emin olup suyunu sıktıktan sonra havluyu katlayarak Soner'in alnına yerleştirdim. Ne zaman çok ateşim olsa annem bana bunu yapardı. Bir de onun harika bir çorbası vardı, ateşim düştükten sonra onu içtiğimde hiçbir şeyim kalmazdı. Nasıl yapıldığını bilmiyordum ancak anneme sorabilirdim. Muhtemelen onunki kadar güzel olmayacaktı ama denemeye değerdi, belki ona da bana iyi geldiği gibi iyi gelirdi.

Belli bir süre geçtikten sonra havluyu bir kez daha ıslatıp sıktım ve Soner'in alnına yerleştirdim. Ellerimi yatağın kenarına bastırarak ayağa kalktım ve annemin çorbasını yapmak için mutfağa yöneldim.

Elimin tersiyle Soner'in yanağına dokunduğumda duşa girmeden öncekine kıyasla ateşi biraz daha normaldi. "Beste..." Soner'in mırıltısını duyunca ne dediğini duyabilmek için üzerine eğilmem gerekti. "Efendim?" Adımın bugün ikinci kez dudaklarından çıktığını duyuyordum. Onu tanıdığım onca zaman içinde yalnızca iki kez adımla hitap etmişti ve ikisi de bugün yaşanmıştı. İsmimi Soner'in ağzından duymak bile midemin kıpır kıpır olmasına neden oluyordu.

Üzerine doğru eğildiğim için saçlarımın birazının Soner'in yüzüne döküldüğünü ancak Soner derin bir nefes aldığında fark edebildim. İçine çektiği nefesle birlikte gözleri kapandı.

Nefesim kesilirken geri çekilerek aramızdaki mesafeyi artırdım. Sessizce, "Gitme," dediğini duyduğumda istemsizce yutkundum. "Bir yere gitmiyorum, mutfakta olacağım."

"Gitme." Eli, yatağa yasladığım elimin üzerine gittiğinde tenimde hissettiğim dokunuşuyla kalbimin atışları bu anı bekliyormuşçasına rotasından saptı.

"Peki," dedim. "Gitmiyorum." Yatağın boşta kalan kısmına oturup sırtımı yatak başlığına yasladım. Bu sırada Soner de elimi biraz daha sıktı. Onun tutuşuna karşılık verip elini sıktığımda kasılan yüzü gevşedi ve suratına daha huzurlu diyebileceğim bir ifade yayıldı.

Soner yavaş yavaş kendisini uykuya teslim ederken orada, o pozisyonda dakikalarca hiç sıkılmadan onu izledim. Yüzünü izlerken geçen her dakikanın sonunda yeni bir farkındalık yaşıyordum. İki gündür hastaydı ve kimsenin bundan haberi yoktu. Soner hastalıktan kalkamazken hiç kimse onun yokluğuyla ilgilenmemişti. Ben belki fark etmiştim ancak buraya gelmek iki günümü almıştı.

Bakışlarımı Soner'in odasında kısa bir gezintiye çıkardım. Soner, bu koskoca evde yapayalnızdı. Ben hastalandığımda başımda perişan olan annem ve babam varken o hastalandığında yanında ona bakacak kimsesi yoktu. Bir gün bu evin içinde Soner'e bir şey olsa kim bilir kaç gün sonra fark edilecekti?

Gözlerim dolarken Soner'in yalnızlığının sandığımdan çok daha fazla olduğunu fark etmenin yükü kalbime çökmüş, yüreğimin orta yerine ağırlığını bırakmıştı.

Saatlerdir aynı pozisyonda oturmuş Soner'i izliyordum.

Uzun zaman önce uykuya dalmıştı ve hâlâ derin bir uykudaydı. Düzenli bir şekilde kalkıp inen göğsünü, arada bir gördüğü rüyanın etkisiyle çatılan kaşlarını, uykuda olmasına rağmen sıkı sıkıya birbirine kenetlenmiş ellerimizi izlemek bir terapiden farksızdı şu an gözümde. Hiç sıkılmamıştım, bir bu kadar daha dursam gıkım çıkmazdı.

Burun deliklerimden içeriye sızan koku, Soner'e aitti. Okulda varla yok arasında aldığım kokusunu saatlerdir içime çekiyordum. Bir mesajıyla evde deliren benim için bu kadarı kalbime zarardı.

Soner'in elinin arasında olmayan elimi hareket ettirerek alnında duran havluya götürdüm. Burada olduğum süre zarfında birkaç kez havluyu suyla ıslatıp tekrar alnına koymuştum. Tek elle işim biraz zor olsa da şikâyetçi değildim. Havluyu yastığın kenarına bırakıp açıkta kalan alnına baktım. Havlunun ıslaklığıyla nemlenmiş olan alnına yine aynı şekilde nemli olan saçları yapışmıştı.

Parmak uçlarım gayriihtiyarı bir şekilde saç tutamlarına gitti. Uyanmaması için olabildiğince yavaş bir şekilde saçlarına dokunurken rahatsız olabileceğini düşünerek onları geriye doğru iteledim. Tutamlar alnından sıyrılıp diğer saçlarının arasına karıştı. Dokunma isteğiyle sızlayan parmaklarım şimdi de onu gördüğüm ilk andan beri yapmak istediğim şeyi yaptı ve Soner'in saçlarının arasına karıştı.

Parmaklarımın arasında dağılan saçlarının verdiği his tahmin ettiğim gibi yumuşaklıktı. Tutamların bıraktığı his, hiçbir şeye dokunmuyormuşum gibi varla yok arasındaydı. Soner'in hâlâ uyuduğundan emin olarak yüzümü hafifçe saçlarına doğru yaklaştırdım. Derin bir nefes alarak saçlarından yayılan kokuyu içime çekerken gözkapaklarım benim kontrolümden bağımsız bir şekilde aşağıya indi.

Saçlarındaki ferah koku kendi kokusuyla bir bütündü sanki, birbirlerini öyle güzel dengeliyorlardı ki...

Sapık gibi Soner'i kokladığım aklıma gelince gözlerimi açarak oturduğum yerde doğruldum ve sırtımı yatak başlığına yasladım. Sağ bileğimdeki saati kontrol ettiğimde sandığımdan daha uzun zaman geçtiğini fark etmek, endişe tohumlarının vücudumda gezinmesine neden oldu. Okul saati çoktan geçmişti, annem beni merak etmiş olmalıydı.

Soner'le birleşmiş olan ellerimize bakarken uyanmamasına dikkat ederek elimi onunkinden ayırdım. Sıkıca tuttuğundan bunu yapmak beni biraz zorladı. Terlemiş olan avucumu okul eteğime silerek ayağa kalktım. Odadan yavaş adımlarla çıkıp hole ulaşarak yere bıraktığım çantamdan telefonumu çıkardım. Ekranda birkaç cevapsız çağrı ve bir mesaj bildirimi olduğunu görünce hemen şifremi girip kimlerden geldiklerine bakmıştım.

Aramalar annemdendi ama mesaj Emre'den gelmişti. Annemin aramasına sonra dönmeye karar vererek Emre'nin bildirimine bastım.

Emre
Ne olmuş?

Mesaj birkaç dakika önce atılmıştı. Hâlâ çevrimiçi olan Emre'ye cevap verdim.

Beste
Ne, ne olmuş?

Emre
Neyi sorduğumu anladın.

Beste
Bir şey olmamış.

Emre
Ben sana adresi verdim, sen de bana ne olduğunu anlatmak zorundasın.

Beste
Çok mu umurunda?

Emre yazıyor.

Emre çevrimiçi.

"Soner'in diğer sürümü," diye söylendim.

Emre
Soranda kabahat.

Beste
Çok merak ettiysen hastalanmış, o yüzden gelememiş okula.

Emre bir süre daha çevrimiçi kaldıktan sonra çıktığında, ben de uygulamayı kapatıp arama kısmına geçtim ve annemi aradım. Çalmaya başlayan telefonumu kulağıma yaslarken mutfağa girdim. Çok geçmeden annem aramayı cevapladı. "Neredesin kızım sen? O telefon neden açılmıyor acaba?"

"Anne söz, eve gelince anlatacağım. Şu an daha acil bir durumumuz var." Alt dolapları karıştırarak büyük bir tencere çıkarıp tezgâha bıraktım. "Ne oldu kız?"

"Hani senin ben her hastalandığımda yaptığın o çorba var ya," derken buzdolabına yöneldim. "Acilen onun nasıl yapıldığını bana anlatman lazım."

"Kim hasta?" dedi endişeli çıkan sesiyle.

Soner diyemezdim... "Bahsetmiştim ya sana Seray diye bir arkadaşım var sınıftan diye. O hastalanmış, ailesi de şehir dışındaymış. Ben geldim yanına."

Annem uzun uzadıya bana çorbanın nasıl yapıldığını anlatmaya başladığında tek solukta söylediğim yalanın meyvesini yemiş bulundum ama o anlatırken malzemelerinin çoğunun eksik olduğunu fark ederek ofladım. Annem anlatmayı bitirdiğinde ve konuşmayı sonlandırdığımızda beklemeden çantamdan cüzdanımı alıp evden çıktım. Karşı binanın altındaki marketten eksikleri alıp sokağın diğer ucundaki eczaneye de uğradıktan sonra eve geri döndüğümde kapıyı çıkmadan hemen önce yanıma aldığım anahtarla açtım.

Mutfağa döndüğümde ceketimi üzerimden çıkardım ve beyaz okul gömleğimin kollarını kıvırarak annemin verdiği tarifi yapmaya giriştim.

Unuttuğum kısımlarda annemi arayıp defalarca sora sora çorbayı yaklaşık bir saatte yapmayı bitirmiştim. Şimdi ocağın üzerindeki tencereyi karıştırırken rengine bakarak ilk denememe göre güzel iş çıkardığımı düşünüyordum.

"İnşallah zehirlemem çocuğu," diye mırıldandım çorbayı karıştırmaya devam ederken.

Çekmeceden yemek kaşığı çıkarıp çorbanın içine daldırdım. Kaşığa doldurduğum çorbayı tatmak için ağzıma götürdüğümde fazla sıcak olduğundan dilimi yaktım. Olduğum yerde zıplayarak dilime elimle hava yapmaya çalışırken bir yandan da salaklığıma laf söylemekle meşguldüm. Bir insan neden kaynar çorbadan aldığı kaşığı üflemeden ağzına götürürdü ki? Dolaptan bir su bardağı çıkardım ve doldurup içmeye başladım.

Su yanan dilime biraz iyi gelmişti. Bardağı tezgâha bırakırken içeriden kulağıma kadar ulaşan mırıltıları duyduğumda kaşlarım usulca çatıldı. Zihnim bu sesin Soner'e ait olduğunu ancak birkaç saniye sonra kavrayabildi. Bunu fark eder etmez hızla mutfaktan çıkarak adımlarımı Soner'in odasına yönlendirdim.

Yorganı yarıya kadar açılmış olan Soner'in yüzü terden dolayı parlıyordu. Kan ter içinde kalmıştı ve hafif aralık dudaklarından iniltiye benzer mırıltılar dökülüyordu. Bazen anlam veremediğim kelimeler de sızıyordu o dudakların arasından ancak ne söylediğini anlamaya çalışacak kadar kafam yerinde değildi. Kâbus gördüğünü anlamam uzun sürmedi ve onu nasıl uyandıracağım düşüncesiyle panik olmuş bir halde buldum kendimi.

"Soner," dedim yatağının yanına ulaşıp koluna dokunduğumda. "Soner." Kolunu sarsmalarım ve adını seslenişlerim fayda göstermezken alnından yanağına doğru su damlaları süzüldüğünü fark ettim. Rüyasında gördüğü her ne ise onu çok kötü etkiliyordu. İki elimi de omuzlarına yerleştirdim. "Soner uyan. Soner!"

Soner kâbusundan sıyrılıp gözlerini açtığında onunla birlikte ben de derin bir nefes aldım. "İyi misin?" diye sordum geri çekilmeden. Gördüğü rüyanın etkisiyle buğulu olan ela gözleri bana bakarken yavaşça yutkunarak bakışlarını benden ayırdı. Ellerimi omuzlarından ayırarak gözlerimi yüzünden ayırmadan yatağın boşluğuna oturdum.

Yattığı yerden doğrulurken ter içinde kalan boynu ve sırılsıklam olmuş tişörtü göz önüne serildi. Cevabını bile bile, "Kâbus mu gördün?" diye sordum. Amacım bir an önce gördüğü şeylerin etkisinden sıyrılmasıydı.

"Sadece bir rüya," diye mırıldandı yataktan kalkarken. "Rüya..." Benimle değil de kendisiyle konuşuyormuş gibi bir hali vardı. Kendine gördüğü şeyin bir rüyadan ibaret olduğunu ispatlamaya çalışıyordu.

Soner, uyumadan önceki haline kıyasla daha dinç bir şekilde ayaklanırken endişeli bakışlarım onun üzerindeydi. Hasta bedenini taşıyamayıp bir anda yığılıp kalacak diye korkuyordum. Neyse ki böyle bir şey olmadı ve Soner ağır adımlarla banyoya ulaşabildi. Onun peşinden gidip banyoya girdiğini görünce koridorun diğer ucuna ilerleyerek mutfağa ilerledim.

Soner banyoda işlerini halledene kadar mutfak masasını hazırlamakla uğraşmıştım. Masa hazır olunca mutfak dolabından çıkardığım kâseye çorba doldurmaya başladım. Koridorda hareket eden adımların sesi gittikçe yaklaşırken en sonunda mutfağın kapısının önünde durdu. Kâseyi tamamen doldurarak kapının girişinde dikilmekte olan Soner'e döndüm ve gülümsedim. "Sana çorba yaptım, iyi geleceğini düşünüyorum."

Çorbayı masaya bırakarak Soner'e baktım. Tişörtünü değiştirmiş, yeni bir siyah tişört giymişti. Yüzü ve saçlarının önlerinde ıslaklık vardı, yüzünü yıkamış olmalıydı. "Ben ne zaman hasta olsam ve bunu içsem bana çok iyi geliyor." Soner'in dikkatli bakışları yüzümden ayrılmazken birkaç adımda önünde bittim. Elimi havaya kaldırıp alnıyla temas ettirdiğimde Soner beklemediği bu temasla irkildi. Geriye adımlayacak gibi oldu fakat bunu yapmadı. Benim yok ettiğim mesafe, onun tarafından yeniden açılmadı.

"Ateşin de fena değil," dedim avucumda hissettiğim sıcaklıkla. İlk geldiğimde alev alev yanan teni şimdi çok daha iyi bir haldeydi. "Bu çorbayı da içsen bir şeyin kalmaz." Masanın üzerine bıraktığım eczane poşetini aldım. "Bir de bu ilaçları içmen gerek tabii."

Soner masaya oturduğunda hemen karşısına geçip sandalyeye kuruldum. Poşetin içindeki ilaçları çıkarmaya başladım tek tek. "Bu ağrı kesici. Böyle yatak döşek yattığım zamanlar inanılmaz eklem ve kemik ağrım oluyor. Senin de ağrıyordur belki diye düşünerek aldım. Bu ateş düşürücü. Duşa girdin ama duş tam bir çözüm değil, o yüzden ilaç da şart diye düşündüm. Bu da... bir çeşit soğuk algınlığı hapı." Üç kutu ilacı üst üste dizerek anlatırken bu sırada Soner beni izlemeyi hiç kesmedi.

"Tabii ilaçları bir kere kullanıp bırakmak yok. Her sabah ve akşam mesaj atıp ilaçları içip içmediğini kontrol edeceğim." Ellerimi masanın üzerinde birleştirip çorbaya çevirdim bakışlarımı. "Hadi çorbayı iç. Beğenecek misin merak ediyorum."

Tat olarak elbette ki anneminkinin yakınından geçemezdi ama ilk deneyişime göre görünüşünün ve tadının iyi olduğunu düşünüyordum.

Soner kâsenin yanındaki kaşığı alıp çorbanın içine daldırarak karıştırmaya başladı. "Burada mı yaptın?" Kafamı aşağı yukarı salladım. "Malzemeler?" diye sorduğunda kafasındaki soru işaretinin neyden kaynaklandığını o anda anladım. "Gidip aldım."

"Bu evde yemek pişmez," dedi ifadesiz bir sesle. Gözleri hâlâ kaşıkla karıştırmakta olduğu çorbadaydı. "Dışarıdan alıp yiyorum."

Kendince neden malzeme olmadığını açıklamıştı.

O, bu gerçeğe çoktan alıştığı için bana anlatırken sesinde en ufak bir duygu yoktu ama dediği şey, boğazıma kocaman bir yumru oturmasına sebep oldu. Benim için çok basit bir şey olan anne yemeği, onun uzun zamandır uzakta kaldığı bir şeydi. Kim bilir en son ne zaman bu ev, gerçek bir ev gibi hissettirmişti Soner'e? En son ne zaman bu evin içinde bir ailesi vardı, en son ne zaman yalnız değildi? İçimden bir ses sandığımdan çok daha uzun bir zaman olduğunu fısıldıyordu.

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak gidermeye çalışırken zoraki bir şekilde gülümsedim. "Beni hizmetçin olarak tutarsan gelir sana her gün yemek yaparım," dedim alaya vurmaya çalışarak.

Yine de üzerimize çöken hüzünlü havayı dağıtmayı başaramadım. "Hadi çorbanı iç," dedim bu sefer. En son ne zaman yemek yemişti, yediyse de ne yemişti bilmiyordum. Saatlerdir buradaydım ve insanın acıkması için yeterli bir süre geçmişti. Ben gelmeden hemen önce yemiş olsa bile, ki yatak döşek yatarken yemek düşündüğü en son şey olmalıydı, şimdiye çoktan acıkmış olmalıydı. Bu yüzden bir an önce karnının doymasının derdine düşmüştüm.

Soner çorbadan bir kaşık alarak içti. Merakla karışık bir heyecanla tepkisini beklerken yüzünü buruşturacağını, beğenmeyeceğini falan düşünüyordum ancak öyle olmadı. Yüzü ifadesizliğini sürdürdü ama bu da bir şeydi. Beğenmeyip suratını ekşitseydi çok üzülürdüm.

"Beğendin mi?" diye sordum ikinci kaşığını da içtiğinde.

Kafasını sallayarak onayladığında içim içime sığamaz hale geldi. Onun için uğraşıp yaptığım bir şeyi beğenmesi harika bir histi. Otuz iki diş sırıtmamak için dudaklarımı birbirine bastırırken çenemi kollarımın üzerine yaslayarak Soner'in çorbayı içişini izlemeye koyuldum.

Dakikalar birbirini kovalarken bu sürede gözlerimi bile kırpmadan onu izledim. Çorbayı bitirdiğinde doğrulup ilaç paketlerine uzandım. "Şimdi bunları içeceksin." Ağrı kesicinin içinden bir tane çıkardım. "Aç avucunu." İlaçlardan birini, bir robot misali ona verdiğim her emiri yerine getiren Soner'in açtığı avucuna bıraktım.

"Bunu içmek zorunda mıyım?" dedi ilaca garip bakışlar atarken.

"Evet." Sesim netti. "İçmek zorundasın."

İkiletmeden ilacı içtiğinde diğerlerine de itiraz edemedi. Tüm ilaçlarını içmesini sağlayıp kendimi rahatlattıktan sonra kutuları eczane poşetine koyup masanın kenarına bıraktım. Soner arkasına yaslanırken ela gözleri beni buldu. Heyecanla oturduğum yerde kıpırdandım. Elaları ne zaman bana dönse bir kusurumu görecekmiş gibi kendimi tedirgin hissediyordum.

Sessizliğini, "Teşekkür ederim," diyerek bozdu. "Bugün için, yanımda olduğun için, gitmediğin için." Bakışlarını kâseye indirdi. "Çorba için..."

Gizleyemediğim sevincimi gülerek açığa çıkarırken, "Biz seninle sınırları aşıyoruz galiba," dedim. "Mesajlarıma cevap vermeyen, benimle tek kelime konuşmayan Soner'den buralara..." Dudaklarımı *vay be* dercesine büktüm. Başta sancılı dönemler geçirsem de son zamanlarda güzel bir mesafe katettiğimizi düşünüyordum.

"Başından beri istediğim buydu aslında. Benimle konuşman, mesajlarıma sadece iki kelimelik cevaplar değil de uzun uzun cevaplar vermen... Ben bu Soner'i daha çok sevdim." Aslında her halinin hoşuma gittiğini bilmese de olurdu...

Soner'in dudaklarının kenarının kıvrıldığını ve dudaklarında ufak bir tebessüm belirdiğinde bir anlığına kalbim duracakmış gibi hissettim. Onun gülümsediğini görmek dünyanın en imkânsız şeyidir diye düşünmüştüm bunca vakit. Kendi kafamda, hiçbir zaman güldüğünde yüzünün aldığı hali hayal etmekten öteye gidememiştim.

Ve şimdi Soner bana bakarak gülümsüyordu.

Soner gülmüştü ve gözümde dünyadaki hiç kimsenin gülüşünün bir değeri kalmamıştı. O varken adeta herkes koca bir hiçti.

"Soner Alkım?"

İngilizce dersindeydik. Sunumlarımızı yapıp slaytlarımızı hocaya teslim ettiğimiz dersteydik ve hoca listedeki sıraya göre ilerlerken sıra Soner'e gelmişti. Slaytını bile hazırladığından şüpheliydim. Herkes gibi benim de bakışlarım ona çevrildi.

Camdan dışarıyı izleyen Soner, adının seslenildiğini duyunca usulca gözlerini hocaya doğru çevirdi. Soner'e ve onun tepkisizliğine alışkın olan hocamız, "Sunum hazırladın mı, yoksa direkt eksi mi atayım?" diye sordu. O kadar alışkındı ki bu tarz ödevlere Soner'in katılım sağlamamasına, sorusunu bile umutsuzca sormuştu.

Soner başta ben olmak üzere tüm sınıfı şaşırtacak bir şey yaptı. Cebinden çıkardığı bir flash bellekle beraber ayağa kalktı ve tahtaya doğru yürümeye başladı. Gözlerim şaşkınlıkla irileşirken sırtımı sandalyeden ayırarak oturduğum yerde doğruldum. Çok heveslenmeyeyim, slaytı teslim edip yerine geçer diye düşünürken o elindeki flash belleği akıllı tahtaya takmak üzere tahtanın önüne geçti.

İşte bu kimsenin beklemediği bir şeydi.

Şaşkınlığımı üzerimden attığımda ise ilk hissettiğim şey amansız bir heyecandı. Dakikalarca durmadan konuşan bir Soner'e ilk kez şahit olacaktım. Ona bu ödevden bahsederken böyle bir mesaj atmıştım. *Seni sunum yaparken görmek isterim* demiştim. Her sunum ödevinden itinayla kaçıp puanını düşüren Soner'i bu kez sunum yapmaya ikna eden böylesine basit bir mesaj olamazdı, değil mi?

Belki o basit mesajı atan ben olduğum içindir ikna olması.

"Beni şaşırtıyorsun, Soner," dedi İngilizce hocamız. "Beklemiyordum senden." *Ben de hocam, ben de...*

Soner herhangi bir cevap verme girişiminde bulunmadan akıllı tahtanın klasörlerinden hazırladığı slaytı açmakla ilgileniyordu. Bir doksana yakın boyu ve büyüleyici yakışıklılığıyla sunum yapan Soner'in ne kadar harika göründüğüne odaklanmaktan, anlattıklarına aklımı verebileceğimi zannetmiyordum...

Herkese sevdiği kişi mükemmel görünürdü, bu ayrı bir durumdu fakat Soner, ona hislerimin olmadığı ilk günlerde bile ulaşılması imkânsız bir yakışıklılıkla gözlerimi alıyordu. Dönüp dönüp ona bakmalarımın bir nedeni de buydu.

Hastalığının üstünden neredeyse iki gün geçmişti. Dün de okula gelmemişti ama ona attığım mesajlara cevap vermiş, beni merakta bırakmamıştı. Bugün ise okuldaydı ve onu epey dinç görmüştüm. İyileşmesinde payımın olduğunu bilmek beni mutlu ediyordu.

"Hangi şehri tercih ettin, Soner?"

"Isparta," dedi tok bir sesle. Kafamda neden o şehir sorgulaması başlamıştı, hayırlı uğurlu olsun.

Neyse ki hocamız hiç farkında olmasa da, "Neden Isparta?" diye sorarak ona minnet dolu bir bakış göndermemi sağladı.

"Annemin doğduğu şehir," diye kısa bir açıklama yaptı Soner. Bu esnada sunumu ekranda açılmıştı.

Ön sıralardan alaycı, küçük düşürücü bir ses yükseldi. "Katil olan annenin miydi?"

Dişlerimi birbirine bastırırken ellerim yumruk halini aldı. Hocanın yanında bile buna nasıl devam edebilirdi? Kaşlarımı çatmış Ozan'ın buradan sadece görebildiğim ensesine bakarken gereken cevabı hocamız verdi. "Konuşmalarına dikkat etmezsen dersin devamını müdürün odasında geçirirsin, Ozan."

En azından duyarlı bir insandı.

"Herkes bu ucubeyi korusun zaten," diye homurdandı Ozan.

Hoca sert bir dille, "Ozan!" diyerek onu son bir kez daha uyardı.

Ozan homurdanmalarına devam edip sessizliğe bürünürken gözlerimi devirdim ve ardından bakışlarımı Soner'e çevirdim. Ona bakar bakmaz bakışlarım ela gözleriyle kesişmişti. Başından beri bakışlarının bende olduğunu o an anladım. Sakindi ve Ozan'ın söylediğine sinirlenmiş gibi

durmuyordu. Onu kale almamış olması beni sevindirirken ona, rahatlayıp kendini iyi hissetmesi adına ufak bir tebessüm gönderdim.

"Başlayabilirsin, Soner."

O noktadan itibaren bütün sesleri unuttum. Kulaklarımda yalnızca Soner'in sesi vardı. Onun haricinde herhangi bir sesi algılamayı reddetti zihnim. Sınıfta bile o ve ben vardık sanki. Bunu böyle düşünen sadece ben değildim. Soner de diğerleriyle göz teması kurmadan İngilizce konuşarak sunumunu yaparken göz temasına geçtiği tek kişi bendim. Çoğunlukla en arkadaki duvara baksa da ara ara bakışları bana kayıyor, uzun bir süre gözlerimin içine kilitleniyordu.

Böyle olunca sınıftaki kimseye değil de bana anlatıyormuş gibi hissediyordum. *Zaten öyle değil miydi?*

Gözlerini benden başka kimseye değdirmeyerek bunu çok net bir şekilde kanıtlamıştı. Hocaya bile bakmıyordu kaldı ki en çok ilgilendiği kişi hoca olmalıydı.

Soner'in sunumu diğerlerinden kısa sürdü. Sunumu bittiğinde gözleri üzerimdeydi ve ben çenemi avuç içime yaslamış onu izler vaziyetteydim. Boştaki elimi, başparmağım havada kalacak şekilde yumruk yapıp havaya kaldırarak Soner'e gösterdim ve gülümsedim. İçi rahat olabilirdi, sunumu kusursuzdu.

Gerçi o bununla pek ilgilenmiyor olmalıydı.

Soner o an tüm sınıfın gözlerinin üzerinde olmasını umursamadan bana bakmaya devam ederek ufak bir tebessüm etti. Tebessüm diyebilir miydim emin olamamıştım fakat dudaklarının kıvrıldığına anbean şahit olmuştum. Benim yüzümdeki gülümseme büyürken, Soner flash belleğini alarak yerine geçmek üzere hareketlendi.

Bu sırada gözucuyla orta sıranın en önünde oturan Ozan'ın geriye doğru baktığını gördüm. Soner'in bakıp tebessüm ettiğini yöne bakmış, bakışları benimle buluşmuştu. Bu kaşlarını çatmasına neden oldu. Ona *ne var* dercesine kafamı iki yana salladım ve ters bakışlarına karşılık verdim.

Sinirinden kuduruyordu, biliyordum. Bu durumdan o kadar zevk alıyordum ki... Öfkesinden kendisini yesin bitirsin istiyordum.

Delici bakışlarını umursamadan tekrar Soner'e döndüm. O yerine yerleştiğinde listede sırada kim varsa hoca onu çağırmıştı. Sınıftan birisi sunuma başlarken Soner'den zar zor gözlerimi ayırıp onu dinlemek için kendimi zorlamaya başladım. Soner'in bana gönderdiği tebessüm aklıma geldikçe bu çok zorlaşıyordu...

Dinlediğim dersi baltalayabilecek iki şey vardı. Birincisi bana bakması, mesaj atması gibi Soner'in kalbimi hoplatacak herhangi bir harekette bulunmasıydı. Gerçi bu baltalamak denemezdi. Baltalamak deniliyorsa da ben dünden razıydım bu duruma.

İkincisi ise inatla çıktığım sınıf grubuna Ozan'ın inatla beni eklemeye devam etmesiydi. Kendi kurduğum sınıf grubundan Ozan'ı atmam yüzünden, ki kesinlikle haklıydım çünkü yine aynı sebeplerden dolayı tartışma çıkarıp sinirlerimi bozmuştu, kendisinin açtığı bir sınıf grubuna beni ekleyip duruyordu. Çıkıyordum, ekliyordu. Ben çıkıyordum o yine ekliyordu. Sanırım ikimiz de işi inada bindirmiştik.

Sunumları takip etmeye çalışırken dersin orta yerinde sıramın altında telefonumu açmak ve beni eklediği gruptan gelen mesajlara bakmak durumunda kaldım. Kimse adamakıllı sunumları dinlemeyip gruba yazdığı için sıranın altındaki telefonum beni rahatsız edecek düzeyde titremeye devam ediyordu. Sanırım sınıfta yalnızca Soner'in sunumu baştan sona dinlenmişti, onun da sebebi herkesin şok olması olmalıydı.

Beste
Sınıfın içinde çığlık atacağım şimdi. Sal beni Ozan, sal. İstemiyorum grupta olmak falan.

Meryem
Harbiden Ozan ya, yine neden aldın bu çirkefi gruba?

Beste
Dinime küfreden Müslüman olsa gam yemem var ya.

Cam kenarındaki ilk sıralarda yaşanan hareketlenmeyi hissetmek kafamı kaldırıp bakmama neden oldu. Ceylin'le birlikte oturan Meryem, kafasını arkaya doğru çevirmiş tıpkı Ozan'ın biraz önce yaptığı gibi bana çatık kaşlarla bakıyordu. Sanırım sert bakışlarla gözümü korkutmaya

falan çalışıyordu. *Tam da şu an korkudan yerin dibine girmiştim o nasıl bakmaktı öyle.*

Gözlerimi devirerek telefonuma geri döndüm.

Meryem
Ne diyorsun sen ya?

Beste
Bana sataşmakla uğraşacağına git kalan son akıl kırıntınla derslerine yoğunlaş diyorum. Sıktınız artık.

Gruba alınmak, gruptakilerle kavga etmek ve en sonunda sınıf grubundan ayrılmak şu son birkaç günde rutinim haline gelmişti. Ben onlardan uzaklaşmaya çalıştıkça onlar fiziksel olup olmaması fark etmeksizin burnumun dibinde bitmeye devam ediyorlardı.

Ozan
Hemen kavga etmeyin. Beste sen de dur şu grupta, sorun çıkarma.

Halbuki gruba alınmasam ortada sorun çıkaracağım bir sebep de yoktu.

Beste
Grupta olmayı istemiyorum dememden ne anlıyorsun sen?

Ceylin
Ya ne bu tavırlar? İngiltere prensesi misin sen?

Beste
Ay, evet nereden bildin 🦁

Mustafa

Hepiniz sınıftasınız, niye herkes gruba mesaj atıyor biri bana açıklayabilir mi? Gitgide IQ'su düşük bir sınıf oluyoruz farkında mısınız?

Ceylin

Beste giderse IQ'muz yükselir merak etmeyin. Yanında bir de ucubeyi de götürürse tam olur.

Okuduklarım karşısında istemsizce yüzüm buruştu. Ne zamandan beri ilkokul cümleleriyle birbirimize laf sokma yarışındaydık? Bunu çoktan bırakmış olmamız gerekiyordu.

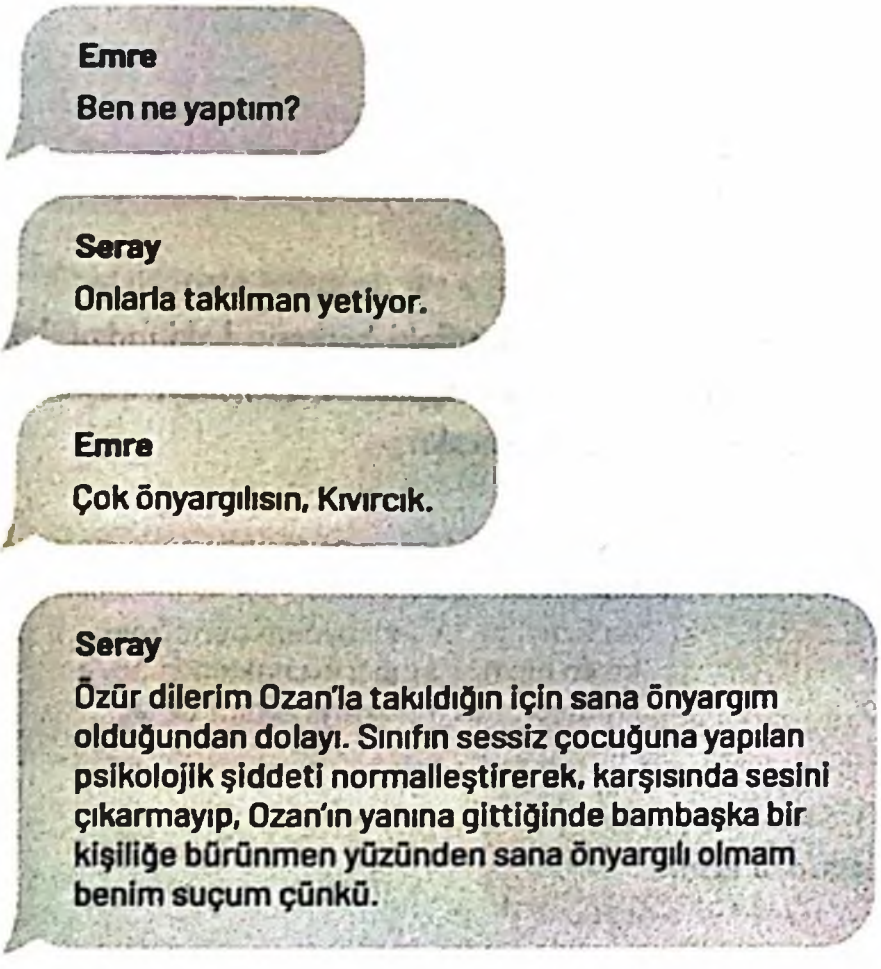
Beste

Üzerinde saatlerce düşündüğün esprilerine çok gülüyorum, Ceylin ya. Hep böyle komik biri miydin sen?

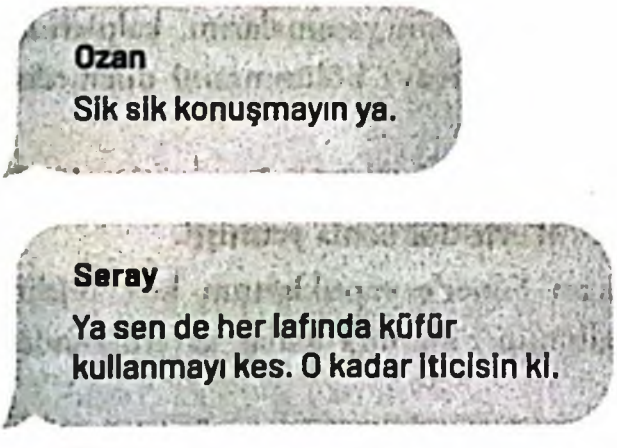
Hâlâ Soner'e ucube diyor olması ayrı sinirlerimi hoplatıyordu. Soner'den hoşlandığını kimseye söylemedim diye iyi niyetlilik yapıp bunu içimde tutacağımı sandığından olsa gerek son zamanlarda bana karşı eski tavırlarına geri dönmüştü. Laf atma ve bana sataşma çabalarına karşılık vermiyor oluşumu yanlış yorumluyordu her defasında. Demek ki onun sırrını çok da gizli saklı tutmamalıydım. Konumundan bir adım öteye gidememiş olması ona her şeyin müstahak olduğunu gösteriyordu.

Seray

Bu sınıfın IQ'sunu düşüren varsa o da net Ozan, Emre, Meryem ve Ceylin dörtlüsüdür bu arada.

Seray'ın attığı mesajın üstüne basılı tutarak beğeni emojisi ekledim. Başından sonuna kadar o kadar haklıydı ki... Üstelik Seray bu sınıfa yeni gelmişti. Olayların aslını astarını öğrenmeden önce bile ortada dönen olayların doğru olmadığını anlamış, tepkisini göstermişti. Seray, bu okulda iyi insanlar olabileceğine inancımı diri tutuyordu.

Ozan

Kızım sen de harbi kaşınıyorsun aynı Beste gibi. İkinize birden gününüzü göstermemi istemiyorsanız ayağınızı denk alın.

Demek ki sadece Ceylin'in değil, bu sınıftaki herkesin hakkında bildiğimi ortaya dökmem gerekiyordu. Birbirleri içinde bir çatışmaya düştüklerinde dışarıyla uğraşmaya vakitleri kalmayacaktı.

Beste

Aa Ozan, bu ne ikili oynamalar böyle? İnsan hiç hoşlandığı kız hakkında böyle konuşur mu? Yakıştıramadım sana.

İlk tepki Meryem'den geldi.

Meryem

Ozan sen Beste'den mi hoşlanıyorsun?

Ozan'dan hoşlanıp onu görsün diye gözünün içine bakan, her yaptığında arkasında olan bir kız için epey üzücü bir mesaj olmuş olmalıydı. Hiç üzülmemiştim. Bence bu grup için aşk acıları gibi durumlar çok hafif acılardan ibaretti. İçimden daha fazlasını yaşamalarını, kalplerinin en az Soner'inki kadar kırılmasını, bin parçaya bölünmesini dilemeden edemiyordum.

Soner'in evinde yaşadığı o yalnızlığı bir kez görmüş olmam onu okulda da yalnız bırakan herkese büyük bir öfkeyle dolmama yetmişti.

Onlara benzemekten korkmasam Soner'e yaptıklarının kırk mislini hepsine yapabilirdim ama ben kalbimin onlarınki kadar kararmasından çekiniyordum.

Ozan'dan gecikmeli de olsa bir cevap geldi nihayet.

Ozan

Beste'den hoşlanmıyorum. Hangi orospu çocuğu attığı böyle bir şeyi ortaya?

Dudaklarımı büktüm. Bu küfür Emre'ye gelmişti sanırım.

Zaten kısa bir an Emre de *yazıyor* görünüp sonra her ne yazdıysa onu göndermekten vazgeçmişti.

Beste

Ya siz ne güzel herkesin içinde duygularınızı gizliyorsunuz öyle. Ozan biliyor musun, Ceylin de seninle aynı kumaştan.

Beste

Ceylin'in *ucube* dediğiniz çocuktan hoşlandığını biliyor muydunuz?

Seray

Oha.

Mustafa

Bu sefer gerçekten oha.

Beste

Meryem de Ozan'dan hoşlanıyormuş. Eh, Ozan'ın da benden hoşlandığını hesaba katarsak sizin aşk işleri bayağı yaş ya.

Ozan

Ceylin, Beste doğru mu söylüyor?

Meryem
Ben iftira sanmıştım doğru mu cidden?

Seray
Ceylin ölüm sessizliğine büründü.
Az önce cırlıyordun yazsana şimdi de.

Ceylin'i bir kontrol etmelerinde fayda vardı. Olduğu yerde bayılıp gitmiş olabilirdi.

Beste
Şimdi de siz yiyin bakalım birbirinizi.

Son mesajımı da atıp gruptan çıktıktan sonra kafamı kaldırarak sınıfın içine bir bakış attım. Ceylinlerin olduğu tarafa baktığımda yüzü kıpkırmızı olmuş Ceylin'in telefonunu masaya bıraktığını, Meryem'in ise sessizce ona sorular sorduğunu gördüm. Ceylin sessizliğini koruyor olsa da Meryem art arda sorular sormaktan çekinmiyordu.

Diğerlerinin masalarının altında telefonları açıktı, muhtemelen hâlâ gruba yazıyorlardı.

Hepsini boş vererek bakışlarımı bu sınıfta yüzünü gördüğümde beni rahatlatan tek kişiye çevirdim. Soner her zamanki gibi kulaklığını takmış, camdan dışarıya bakıyordu.

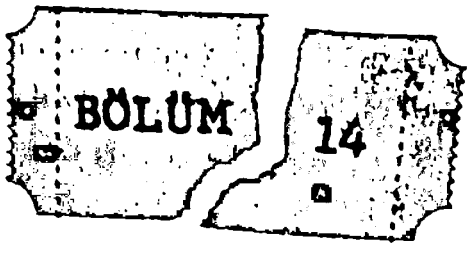
Ani bir kararla masamın üzerindeki eşyaları toparlamaya başladım. Kitapları ve defterleri üst üste koyup kolumun altına alırken çantamı da omzuma taktım. Sunum yapan kişiyi dinleyen İngilizce hocasının dikkatinin bizde olmamasını fırsat bilerek yerimden kalktım. Birkaç adımda soluğu Soner'in sırasında aldığımda çantamı ve eşyalarımı masanın üzerine bırakıp sandalyeye kuruldum.

Soner'in elaları bana döndüğünde şaşkınlığı gözlerinden okunuyordu. Eşyalarımı masada düzenlerken geçen birkaç dakikada bakışlarını benden hiç ayırmadı. İşim bittiğinde ben de dönüp Soner'in bakışlarına karşılık verdim.

"Ne bakıyorsun öyle?" diye fısıldadım. "Artık kalabalığın içinde de yanındayım."

Lafımı bitirdikten sonra önüme dönüp sunumu dinlemeye başladım. Bugün grupta yazılan mesajları okurken bir kez daha emin olmuştum. Bu sınıftakilerden de onların yapabileceklerinden de korkmak anlamsızdı. Soner umursamadığı sürece benim de umursamamı gerektirecek bir durum yoktu ortada. O da umursamadığını az önce sunum esnasında bakışlarını sık sık bana çevirerek ve sunumun ardından herkesin bakışlarının üzerinde olduğunu önemsemeden bana tebessüm ederek göstermişti.

Bundan sonra yapmak istediğim ve yapacağım tek şey Soner'e yalnız olmadığını hissettirmekti. Ne kalabalıkta ne de tek başınayken. Soner, ben varken hiçbir zaman yalnız hissetmeyecekti.

"Anne bunlar oldu mu sence?"

Tencereden çıkardığım sarmaları tek tek ve özenle saklama kabına dizerken anneme sorduğum bininci *bu sarmalar oldu mu* sorusu sesli bir nefes alıp oflamasına sebep oldu. "Bir kez daha bu soruyu sorarsan bütün sarmalara el koyacağım, kimseye götüremeyeceksin."

"Tamam," dedim gülerek. "Sustum." Tencerenin dibinde kalan son birkaç sarmayı da kaba yerleştirdikten sonra tencereyi lavabonun içine bıraktım. Sarmalar görünüş olarak güzeldi ama önemli olan tadıydı. Elime aldığım saklama kabıyla birlikte anneme doğru dönerek tezgâha yaslandım. "Hadi tadına bakıp Soner'i zehirlemeyeceğimden emin olalım."

"Bizi denek olarak kullanacaksın yani." Annem yanıma yaklaşarak kabın içinden bir tane sarma aldı. Ben de kendime bir tane aldım ve ucundan ısırdım. "Hastane evimize yakın, sorun değil." Annem bana ters bir bakış atsa da çok geçmeden güldü ve elindeki sarmanın tadına baktı. Ağzıma yayılan hafif ekşimsi tatla, "Fena değil sanki," dedim.

"Ben beğenmedim," dedi annem elinde kalan diğer parçayı da ağzına atarken. Korkuyla, "Cidden mi?" diye sordum. "Çok mü kötü? Neresini yanlış yapmışım? Ama çok dikkatli yaptım, sende ne gördüysem eksiksiz ekledim. Hiç mi gideri yok anne?"

"Salak kız, zırlama hemen. Şaka yapıyorum gayet güzel olmuş." Yüzümdeki endişeli ifade yerini kocaman bir gülümsemeye bırakırken annemin elimdeki saklama kabına uzandığını fark edince kabı kendime yaklaştırıp annemden kaçırdım. "Hayır, bu Soner'in, daha fazla yiyemezsin." Tezgâhın üzerine bıraktığım sarma dolu tabağı işaret ettim. "Size ayırdım."

Annem gülümsedi. "Öyle olsun bakalım."

"Öyle zaten." Bakışlarım annemin arkasında kalan duvardaki saate kaydığında şimdi çıkmazsam okula geç kalacağımı fark ettim. "Benim hemen çıkmam lazım." Aceleyle saklama kabının kapağını kapatıp önceden ayarladığım poşetin içine koydum. Çekmeceden aldığım iki tane çatalı kâğıt havluya sarıp onu da kabın yanına bıraktıktan sonra annemin iki yanağına öpücükler kondurdum. "Ben gidiyorum, akşam görüşürüz."

"Görüşürüz kızım."

Ceketimi ve botlarımı giyerek evden çıktığımda okula ulaşmam yarım saatten fazla sürdü. Sarmalar iyice soğumasın diye hızlı hızlı yürümeye çalışmıştım ancak bu kadar olmuştu. Okulun bahçesinden içeriye girdiğimde etrafa kısa bir bakış attım. Bizim sınıftan kimse yoktu. Gözlerim Emre'yle Ozan'ın her zamanki yerine kaydığında oranın boş olduğunu görünce yanaklarımı şişirdim. Burada değillerse büyük bir ihtimalle sınıftalardı.

Okula girip sınıfımızın olduğu kata ulaştığımda kapısı açık olan sınıftan içeriye girdim. Ders saati yaklaştığı için sınıfın yarısından fazlası buradaydı, bunlara Ozan ve Emre de dahildi. Ozan her zamanki gibi öğretmen masasına oturmuş ve çevresine onun yanında görmeye alışık olduğum arkadaşlarını toplamıştı. Hepsine tiksinti dolu bir bakış atıp gözlerimi cam kenarındaki en arka sıraya çevirdim.

Soner çoktan gelmişti bile. Elimdeki kabı sıkıca tutarak Soner'le bana ait olan sıramıza doğru yürümeye başladım.

Sıramız.

Kendi kendime gülümserken Soner beni fark ederek bakışlarını bana değdirdi. Gülüşümü, yanağımı dişlerimin arasına sıkıştırarak engellemeye çalıştım. Sıraya ulaştığımda, "Günaydın," dedim harfleri uzata uzata. Omzumdaki çantamı sıranın kenarına asıp yerime oturdum. Soner sadece benim duyabileceğim bir sesle, "Günaydın," diye karşılık verdi.

Poşeti masanın üzerine bıraktım. "Sana sarma sardım." Poşetin içindeki saklama kabını çıkarıp masaya bırakırken kâğıt havluya sarılı çatalları da çıkararak kalabalık yapmasın diye poşeti sıranın altına gönderdim. "Ne oldu biliyor musun?" dedim çatallara sardığım kâğıt havluyu açarken. "Dün gece seninle konuştuktan sonra hiç uyuyamadım. Neden bilmiyorum sağa döndüm sola döndüm, hiç uyku yok." Soner'in elalarını üzerimde hissederken ben saklama kabının kapağını açmakla meşguldüm.

"Sonra kalkıp ders çalışmaya başladım. Sabahın üç buçuk, dördüne kadar ders çalıştım. Tam uykum geldi deyip yatağıma geçtiğimde son bir kez telefondan Instagram'ı kontrol ederken keşfette karşıma kocaman bir tabakta sarma çıktı." Çatalları elimde tutmaya devam ederken vücudumu Soner'e doğru döndürüp bakışlarımı yüzüne çevirdim. "Gecenin o saatinde canım nasıl sarma çekti anlatamam. Sonra kendi kendime *neden kalkıp yapmıyorsun* diye sordum. On dakika sonra da kendimi sarmanın içini hazırlarken buldum. Sonuç olarak," derken kabı elime alıp havaya kaldırdım. "Koca bir kap dolusu sarmamız var."

Elimdeki çatallardan birisini kâğıt havlunun üzerine bırakıp diğerini sarmalardan birisine batırdım. "Şimdi de bunu yiyeceksin," dedim çatalı Soner'e doğru yaklaştırarak. Soner ağzının dibine kadar yaklaştırdığım sarmadan dudaklarını aralayarak ısırık alırken elalarını gözlerimden hiç ayırmadı. "Yine sabah sabah çok konuşup kafanı şişirmeye başladım ama benimle sıra arkadaşı olmak böyle bir şey. Alışacaksın zamanla yapacak bir şey yok."

Soner çataldaki sarmayı yediğinde çatalı yenisine batırdım. "Beğendin mi?"

Diğer sarmayı da ağzına yaklaştıracakken bir an duraksadım ve ben ne yapıyorum diye sordum kendi kendime. Çocuğa neden kendi elimle sarma yediriyorum? Ve Soner buna neden hiç karşı çıkmıyordu?

"Güzel," dedi. Bu anlık duraksamanın izlerini üzerimden atıp çataldaki diğer sarmayı da ona yedirirken memnuniyetle gülümsedim. "Güzel tabii ki çünkü ben yaptım." Kendi çatalımı alıp kaptaki sarmalardan birisini ağzıma attım. Sarmayı çiğnerken Soner'e çatalını uzattım. Soner çatalı aldı ama elinde tuttu, kaptan sarma alıp yemedi. Ben yemeye devam ederken onun hareketsizliği ister istemez gözüme çarpıyordu. Bir süre bekledim ancak Soner yemeye devam etmedi.

"Beğenmedin mi yoksa? Neden yemiyorsun?"

"Hayır," dedi direkt. "Beğendim." Bakışlarını benden ayırarak sarmalara çevirdi. "Dalmışım."

Çatalını sarmaya batırıp ısırık aldığında gülümsedim. "Bu sınıf sarma kokuyor sanki." Mustafa'nın tüm sınıfta yankıya sebep olan sesini duyduğumda gülüşüm yüzümden anında silindi. Hemen kabı sıradan indirip

bacaklarımın üzerine koyarken kokunun bizim sıradan geldiğini anlamamasını umuyordum.

Soner'in bu hareketime güldüğünü hissettiğimde bakışlarımı hemen ona çevirdim ancak o kısacık gülüşü kaçırmıştım.

Nasıl kaçırmıştım? O gülüşü kaçırdığım için kendime çok kızacaktım daha sonra.

"Bana da geldi sanki o koku," dedi Seray tahtanın önünden. Geriye dönüp gözlerini sınıfta gezdirmeye başladığında bir anormallik olduğunu sezdirmemek için sanki sınıftakileri izliyormuş gibi davrandım.

"Neden saklıyorsun?" Soner'in sesiyle gözlerimi yüzüne çevirdiğimde omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Çünkü bu sarmalar sana özel, sadece sana yaptım."

Sınıfta sarma olduğu duyulursa dakikasında elimde bomboş saklama kabıyla kalakalırdım.

"Yanlış aldık herhalde kokuyu," dedi Seray önüne dönerken. Tahtaya kendince bir şeyler çizip çizip siliyordu.

Mustafa ellerini karnına bastırdı. "Açlıktan midem de halüsinasyon görmeye başladı galiba."

Dikkatim onların üzerindeyken Soner sarmaları yemeye devam ediyordu. Evet, devam ediyordu... Allah'ım sevdiğin insanın onun için yaptığın yemekleri yemesini izlemek ne güzel bir histi. "Annemden sonra ilk defa birinin yaptığı sarmayı yiyorum," dediğinde moralim biraz bozulmuş olsa da çaktırmamaya çalışarak ilgiyle onu izlemeye devam ettim. Annesi ne kadar süredir hapishanedeydi bilmiyordum ama belli ki çok uzun zaman geçmişti. Soner'in yüzünde kolay kolay mimikler oynamazdı, gözleri hep ifadesiz bakardı ancak annesinden bahsederken bakışlarına düşen özlemi fark etmemek neredeyse imkânsızdı.

"Tadı onunkine çok benziyor." Bu yüzdendi sarmayı tattığından beri üzerine çöken burukluk.

Yerimde kıpırdanarak, "Bir gün," dedim. "Annen sana yeniden sarma yapacak." Ne de olsa o hapishaneden bir gün çıkacaktı. Kaç yıl geçmiş olursa olsun cezası bittikten sonra özgürlüğüne kavuşacaktı. "Hatta onun elinden yemeyi en çok sevdiğin neler varsa."

"İmkânsız," diye mırıldandı ve bakışlarını benden ayırıp cama bakarak ekledi. "İmkânsız."

"Neden öyle diyorsun?" Bana dönüp bakmadı, bakmadığı gibi ağzını açıp cevap da vermedi. O, derin sessizliğine gömülürken elimdeki sarmalara üzüntüyle bakmadan edemedim. Elimden gelse Soner'in içine çöken, kalbine oturan tüm acıyı oradan çekip alırdım. Onun en ufak bir şeye üzülmesine dahi dayanamıyordum. Ben sadece bana gösterdiği kadarını biliyordum ancak Soner'de çok daha fazlası vardı. Yaşanmışlıkları gözlerinden okunuyordu.

Hüzünlü havayı dağıtmak için bir şeyler söyleyeceğim sırada sınıfta büyük bir gürültü koptu. Herkes gibi benim de dikkatim sesin kaynağına, öğretmen masasının oraya kaydı. Yere yığılmış olan Ozan'ı ve onun başında Emre'yi gördüğümde gözlerim şaşkınlıkla irileşti. Emre, Ozan'a sert bir yumruk indirip yere serilmesine sebep olmuştu.

"Oha," diye mırıldandım çatalıma yeni bir sarma alırken. "Fazla muhabbet tez ayrılık getirir tabii," dedim keyifle sarmamı yiyerek.

"Ne yapıyorsun lan?" Ozan yerden kalkmaya çalışırken aynı anda da Emre'ye bağırıyordu. Bu bağırışıyla iyice celallenen Emre, Ozan'ın suratına bir yumruk daha indirdi. "Oh..." dedim sessizce. Ozan bu yumrukları ve hatta daha fazlasını çoktan hak etmişti. Başka birisi olsa yediği yumruklar karşısında içim acırdı fakat söz konusu Ozan olduğunda onu yumruklayan düşmanım bile olsa desteklerdim.

Emre'yi, Ozan'ın üzerinden almak için Mustafa da dahil olmak üzere sınıfın erkekleri büyük bir çaba göstermek zorunda kalmıştı. Tıpkı geçen haftalarda Soner'le Ozan'ın yaşadığı kavgayı hatırlatıyordu bu anlar. Dakikalarca süren kavga, en sonunda birinin Emre'yi sınıftan çıkarmasıyla sonlanmıştı.

Yerde yatan Ozan acıyla yüzünü tutuyordu. "İki hafta içinde iki dayak... Eli de armut topluyor herhalde," dedim başka bir sarmayı ağzıma atarak.

İki erkek Ozan'ı kolundan tutup kaldırarak sınıftan çıkardıklarında sarma eşliğinde izlediğim kaos da sona ermiş bulundu. Onların çıkmasının hemen ardından hoca sınıfa girdiğinde üzüntüyle dudağımı bükerek saklama kabının kapağını kapattım ve sıranın altına koydum.

Kafamı kollarımın arasına gömerken, "Artık bugün ödevleri de sen takip eder bana yazarsın," dedim alaycı bir şekilde gülerek. Dersleri takip etmeyeceğini biliyordum, muhtemelen ödevleri ve derste işlenen konuları akşam Seray'dan alacaktım. İlk defa okulda bir günü dersleri dinlemeden

sadece uyuyarak geçirecektim. Bütün gece ayakta olduğumdan uyku, gözkapaklarımda yük varmış gibi bir ağırlık oluşturuyordu.

Edebiyat hocasının sesi eşliğinde gözlerimi kapatarak uykuya dalmaya çalışırken Soner'in yanımda hareketlendiğini hissettim bir zaman sonra. Sıradan kalktığını sesinden anlasam da gözkapaklarımın yaptığı baskı yüzünden kafamı kaldırıp bakamadım. Biraz sonra omuzlarıma bırakılan montun sıcaklığı bedenimi sarmaya başladığında bu kez uyku akan gözkapaklarım bile engel olamadı kafamı hafifçe kaldırıp Soner'e bakmama. Montu iyice üzerime örterken yaptığı çok önemli bir işmiş gibi dikkat kesilmişti.

Soner'in kokusu monttan sızıp burnuma ulaşırken gözlerimi kapatmamak için kendimi zor tuttum. Soner, onu izlediğimi fark ederek bakışlarını bana çevirdiğinde dudaklarını birbirine bastırdı. "Sınıf soğuk," dedi gözlerini kaçırarak.

Dudaklarım neredeyse gülümser gibi kıvrıldı. "Teşekkür ederim," dedim kafamı yeniden kollarımın arasına gömmeden önce. Yüzümü gizlediğimde göremeyeceğini bildiğim için gülüşüm genişledi.

Soner'in kokusu ve montunun vücuduma yaydığı sıcaklık eşliğinde uykuya daldığımda, rahatsız pozisyonuma rağmen bu zamana kadar çektiğim en iyi uyku olduğundan emindim. Bir okul sırasında iki büklüm bir halde uyuduğum uykunun bu kadar huzurlu hissettirmesi benim için de beklenmedikti.

Soner'in kokusu sayesindeydi...

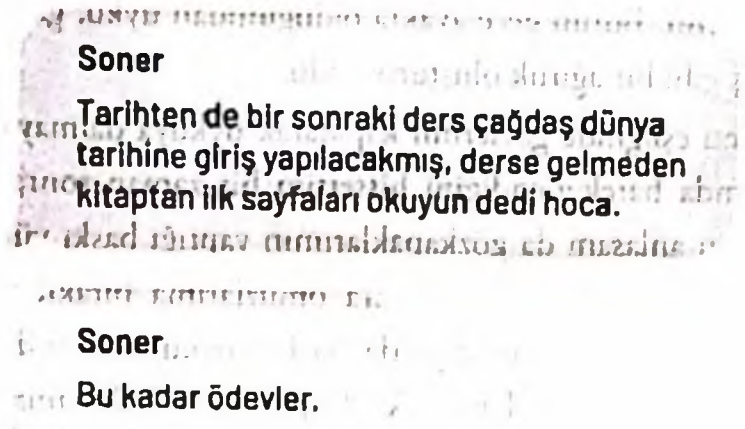

Soner

Edebiyattan yine sözlü varmış.
Yazar, eser, kitap özeti vs. vs.

Soner

Matematikte türev konusundan hocanın
aldırdığı testteki kalan testler bitirilecekmiş.

Soner

Tarihten de bir sonraki ders çağdaş dünya tarihine giriş yapılacakmış, derse gelmeden kitaptan ilk sayfaları okuyun dedi hoca.

Soner

Bu kadar ödevler.

Mesajları gördüğüm ilk an çığlığı basmıştım. Bu yalan ya da abartı bir tabir değildi, gerçekten bir çığlık fırlamıştı dudaklarımın arasından. Bunu yaptığım yer akşam yemeği yediğimiz esnada, yemek masası olmasaydı şu an hiçbir problemimiz olmayacaktı ama ben bu deliliği kendi aralarında sohbet eden annemle babamın yanında yaptığım için ortamda kısa bir sessizlik oluşmuştu. İkisi de dönüp şok içerisinde bana bakmıştı.

İşin kötü yanı ben de şok içerisinde onlara bakakalmıştım. Bunu nasıl açıklayacağımın yanı sıra aklım fikrim Soner'e bir an önce cevap vermekte olduğu için ana odaklanamamıştım bile.

Soner ne kalp sağlığıma ne de akıl sağlığıma iyi geliyordu.

"Ne oldu kızım?" diye sordu ilk şoku atlatan babam.

Kocaman açılmış gözlerimle bakışlarım ikisinin arasında gidip geliyordu. Çok güzel soruydu, ne olmuştu? Ne olmuştu da ben bir anda çığlığı basmıştım? Aralık olan dudaklarımı birbirine bastırıp sert bir şekilde yutkundum. Bir saniye içinde bir yalan uydurmam gerekiyordu. Düşünebilmeyi başarabilirsem bu badireyi de atlatacaktım.

"Şey..." diye mırıldandım. Ney Beste, ney?

"Söylesene kızım."

"Sınav," dedim o an aklıma gelen ilk seçeneği kullanarak. "Sınavım açıklanmış da. Yüz almışım ona sevindim bu kadar."

Yani şu anda uydurulabilecek ve beni kurtaracak tek bahane buydu. Babamın bakışları yumuşayıp gülmeye başlarken annemin şüpheli bakışlarının üzerimden ayrılmadığını fark ettim. O yutmamıştı bunu ki haklıydı da. Kadına Soner'i ve her şeyi anlattıktan sonra bu sevinç çığlığının derslere bağlı olmadığını anlaması zor değildi.

"Hangi ders?"

"Tarih." Yalan değildi, tarihten gerçekten yüz almıştım.

"Sen hep tarihten yüz alırsın, Beste," diyen annemin şüphesi yalnızca bakışlarıyla sınırlı kalmayıp ses tonuna da yansımıştı.

"Bu sevinmeme engel mi anne?"

"Çığlık atacak kadar da sevindirmesin kızım," dedi annem imalı bakışları eşliğinde. "Ödümüz koptu burada."

Dudağımı ısırdım. "Özür dilerim."

Babam yemeğine geri dönmeden önce, "Bir şey olmaz kızım," dedi. Babamdan aldığım güçle anneme nispet dolu bir bakış attım. Ama çok da abartmadan hemen önüme döndüm çünkü ona anlattıklarımı burada dökerse babamın sabaha kadar sürecek olan sorgusundan kaçamazdım.

Ben yemeğime geri dönüp hemen tabağımdakileri bitirerek odama kaçma ve Soner'e cevap verme planları kurarken annemle babam da beni burada tutma planları kurmuşlardı sanki. Sürekli benimle sınav hakkında konuştukları için bir türlü o masadan kalkıp gidemedim. Gidemediğim her dakika da aklım Soner'de kaldı.

Yemek bittiğinde annemin masayı toparlamasına yardım ettikten sonra arkamdan ne söyleyeceklerini umursamadan koştur koştur odama gittim. Çalışma masama ait dönen sandalyeye bedenimi bırakırken heyecanla telefonumu çıkardım cebimden. Kıpır kıpır yerinde duramayan vücudum sandalyeyi de beraberinde sağa sola doğru döndürüyordu.

Beste

Teşekkür ederiimm. Şaka yapmıştım aslında ama olsun. Sayemde bir günlüğüne dersleri dinlemiş oldun.

Beste

Of, keşke o an uyanık olsaydım. Dersleri dinleyen Soner nasıl oluyor çok merak ettim.

Beste

Bak şöyle bir görüntü canlandı zihnimde.

Beste

Kaşların çatılmış. İlk defa dersi dinlediğin için tahtada yazılanlara anlam vermeye çalışıyorsun. Bu kısım benim abartmam da olabilir ama konumuz bu değil. Hocanın yazdıklarını deftere geçirmeye çalışırken bir yandan da anlattıklarını dinlemeye çalışıyorsun. En sonunda ikisini aynı anda yürütemeyeceğini anlayınca elindeki kalemi masaya fırlatıp kulaklıklarını takıyorsun.

Soner çevrimiçi.

Beste

Sonraa yine şarkılar âlemine dalmış bir Soner. Ya camdan dışarıyı izlersin ya da uyursun.

Beste

Ama bu aralar çok uyumuyorsun. Ben yanına oturduğumdan beri şarkı da dinlemiyorsun. Tüm ders boyunca beni izliyorsun.

Bakışları üzerimde olduğunda derse odaklanıp anlayamıyordum ama bunu ona söylersem beni izlemeyi bırakırdı. Heyecandan ölüp gideceğimi düşünsem de bütün ders boyunca arkasına yaslanıp not tutan ve dersi takip etmeye çalışan beni izlemesi hoşuma gidiyordu. Hatta belki de bu dünyadaki en güzel his buydu. Dönüp ona baktığımda göz göze geleceğimizi bilmek kalbimi pır pır attırıyordu.

İzlenilmek normalde sanıldığı kadar güzel bir şey değildi aslında. Birinin her hareketimi izlediğini bilmek normal zamanda beni inanılmaz gererdi ama söz konusu Soner olduğunda... elaları bir saniye üzerimden ayrılmasın istiyordum.

Tam o esnada Soner'den bir mesaj geldi.

Soner

Yanıma oturmadan önce de seni izliyordum.

Soner
Camın yansımasından.

Yemin ediyorum kalbim durdu sandım. Sanki kalbimin bir saliseliğine bile olsa atmayı bıraktığına şahit olmuş gibiydim. Hatta öyle ki elimi göğsümün sol kısmına götürüp hâlâ oralarda bir yerlerde kalbimin var olup olmadığını kontrol etmem gerekti.

Tabii o bir saniyeden sonra kalbim, göğüskafesimi söküp atmak ister gibi bir hızda çarpmaya başlamış, endişelerimi silip süpürmüştü. *Camın yansıması* diyordu ya, camın yansıması! Bu ne demekti? Aklım hayalim böyle bir şeyin doğruluğunu algılayamıyordu. Gözlerini ayırmadığı o camın yansımasında ben mi vardım bunca zaman?

Ekrana kitlenip kaldığımdan ona bir cevap yazamadım bile. Artık neden Soner'in mesajlarımı okurken bana cevap yazamadığını anladığım noktadaydım. Beklenmedik anda kalbe dokunan mesajlara bir yanıt bulunamıyordu. Özellikle de benim gibi Soner söz konusu olduğunda aklı başından uçup gitmeye bu kadar hazır olan birinin...

Benden bir cevap gelmesini beklemediğinden olsa gerek yenisini gönderdi Soner.

Soner
Redd - Beni Sevdi Benden Çok.

Soner
İyi geceler.

Parmaklarım robot misali klavyenin üstünde gezinmeye başlarken düşünerek bir şeyler yazdığım söylenemezdi. Zaten sadece, "İyi geceler," yazabilmişlerdi. Daha ötesi gelmemişti.

Sohbetten çıkarak şarkı uygulamasına girdim ve gönderdiği son şarkıyı açtım. Bildiğim bir şarkıydı ama hiç daha önce anlam yükleyerek dinlememiştim. Hiçbir zaman aşk şarkılarına anlam yükleyip dinlerken içlenmemiştim. Soner'in bana önerdiklerini ise bir saniye bile aklımdan onu

çıkarmadan dinliyordum. Bu şarkılara anlam yüklemek anlamına mı geliyordu acaba?

Eğer öyleyse dinlediğim her şarkı bana Soner'i anımsatıyordu. Dinlediğim her şarkıda onu buluyordum.

"O kalbimin çocuk yanıydı, beni sevdi benden çok. Çıkarıp küçük kalbini yerine koydu, beni benden çok sevdi". Hislerimi kabul etmişti, beni kabul etmişti. Çok daha ötesi bana gönderdiği şarkılarda dile getiremediklerini bana anlattığını söylüyordu içimden bir ses. İlk kez kafamda kurmuş gibi hissetmiyordum. Doğruydu bu, adım kadar emindim. Bu şarkının sözlerine bakınca...

İçim sızlamıyor da değildi. Soner sekiz milyar insanın içinde yapayalnızdı. Hayatına dair her şeyi öğrenmek istiyor bir yandan da bundan korkuyordum, ya öğreneceklerim beni daha fazla üzerse diye.

Ne tuhaftı. Soner'in gerçekleri beni üzer diye korkuyordum. Oysa o her gün bununla yaşıyor, bu ağır yükün altında hayatına devam etmeye çalışıyordu. Ben ise üzülmekten... Kendimden utanıyordum.

Şarkı dinleyip Soner'i düşünme faslım evin içinde yankılanan bir zil sesi ile son buldu. Duyduğum zil sesi Seray'ın ona tarih çalıştırmam için bize geleceğini hatırlatmıştı. En son iki saat önce konuşmuştuk ve ona evimizin konumunu göndermiştim. Biraz gecikmişti ve doğrusunu söylemek gerekirse Soner'i düşünmekten onun bize geleceği de tamamen aklımdan çıkmıştı.

Kıza nerede kaldın diye mesaj bile atmamıştım, çok ayıp olmuştu.

Kendime sızlanıp söylenerek şarkıyı kapattım ve ayaklandım. Odamdan çıkıp hızlı adımlarla hole ulaştığımda annem çoktan kapıyı açmış, Seray'ı karşılıyordu. Kısa bir hoş geldin faslından sonra Seray'la birlikte odama geçtik. Annem ders çalışırken zihin açar diye bize meyve tabağı hazırlayıp getirmişti.

Biraz dersler hakkında ama çokça sınıftakiler hakkında sohbet ettikten sonra -buna dedikodu da diyebilirdik aslında- masama yerleştik ve ben Seray'a tarihten en çok karıştırdığı konuyu anlatmaya başladım. Derse başlamadan önce Seray, Mustafa'yı görüntülü arayıp telefonunu tam karşımıza yerleştirmişti. Mustafa da dinlemek ve öğrenmek istiyormuş, öyle demiş ona. Sözde...

* Bahsi geçen şarkının sözü.

Asla ders çalışmak gibi bir amacı olmadığını çok geç de olsa bir noktadan sonra ikimiz de anlamıştık. Anlattıklarımdan saçma sapan ayrıntılara takılıp akıl yürütsem bile cevabını veremeyeceğim garip sorular soruyordu. Bunu dersimizi baltalamak için yaptığını yarım saatin sonunda anlamıştık. O andan itibaren Mustafa'yı sessize alıp sesinin bize ulaşmasına engel olduk. Böyle olunca o da kendi kendine konuşmak yerine anlattıklarımı dinlemek zorunda kaldı.

Ara verince Mustafa'nın da sesini açtım ve üçümüz sohbet etmeye başladık. Mustafa'yla aynı sınıfta olduğumuz ikinci sene olmasına rağmen Seray sayesinde artık arkadaşız diyebileceğim kadar iletişime geçmiştim bu sene. Ozan ve tayfasına büyük bir nefret içerisinde olduğunu şu an ettiğimiz sohbet esnasında laf onlara gelince öğrenmiştim mesela. Bunu önceden bilseydim muhtemelen Mustafa bu sınıfta takılacağım tek insan olurdu.

"Emre peki?" diye sordum konuşmanın ortasında. Mustafa Soner, Ozan ve Emre üçlüsüyle lise başladığından beri aynı sınıfta olduğunu söylemişti. Ben geçen senenin başında sınıflar karma yapılınca denk düşmüştüm onlarla. O yüzden lisenin ilk iki yılındaki olayları anlatıyordu şimdi Mustafa bize. "O da hep Ozan gibi miydi?"

Artık Emre'ye eskisi kadar katı bir gözle bakamıyordum. Ozan'ın yanında olmaktan mutlu olmadığını bir kez hissetmiştim. Soner'in sırasına bakarken gözlerine yansıyan pişmanlığa şahit olmuştum. Bunlar pek anlam ifade etmiyor gibi görünse de Emre'nin Ozan kadar kötü birisi olmadığına inanmama neden olmuşlardı.

Mustafa saçının önünü geriye doğru atarken dudağını bilmiyorum dercesine büktü. "Pek zararını görmemiştim ilk iki senede. Ne olduysa geçen seneden beri Ozan'a benzemeye başladı."

"Soner'le arkadaşlıkları nasıldı?" Her ayrıntıyı öğrenmek istiyordum.

"Bir dakika," dedi Seray şok içerisinde. "Emre'yle Soner daha önceden arkadaş mıydı?" Kafamı aşağı yukarı salladım usulca. "Eski arkadaşına Emre böyle davranıyor yani?" derken her geçen saniye daha çok şoka uğruyormuş gibiydi. Bunu nasıl duymadığını anlamamıştım doğrusu. Hemen hemen herkes Soner'le Emre'nin eski dostlar olduğunu bilirdi bu sınıfta.

Seray yüzünü buruşturarak bakışlarını telefona doğru çevirdi. O sırada Mustafa da benim sorduğum soruya, "Çok hatırlamıyorum," diye cevap verdi. "Pek ilgilendirmiyorlardı beni ama normal olduğunu söyleyebilirim.

Bayağı yakın olduklarını hatırlıyorum gerçi. Soner yine sessiz sakin birisiydi ama Emre'yle konuşurdu hep. Kimseyle konuşmayıp onunla konuşurdu."

Dirseğimi masaya, çenemi ise avuç içime yaslarken gözlerim kısıldı. "Bu kadar yakınlarken kavga ettiklerine göre çok önemli bir konu geçmiş olmalı aralarında," diye mırıldandım. Bu merakımdan kurtulmak isterken iyice meraklanmaya başlıyordum.

"Ne kavgası?" dedi Mustafa. "Emre'yle Soner hiç kavga etmedi ki."

"O zaman neden bozuldu araları?" Ceylin bana Soner'le Emre'nin kavga ettiğini anlatmıştı. Gerçi... söz konusu Ceylin'di işte. Ne kadar güvenebilirdim ki ona? Soner'in ailevi meselelerini okula yayanın da Emre olduğunu söylemişti ama gerçek şuydu ki hepsini yapan Ozan'dı.

Mustafa sandalyesine yaslanırken, "Ozan girdi aralarına," dedi. Huzursuzca yerimde kıpırdandım. Ozan her şeyin içinden çıkıyordu ve ben artık buna şaşıramıyordum. "Bildiğim kadarıyla anlatayım. Dokuzuncu sınıftayken her şey düzgündü, ikinci döneminde Ozan bizim okula geldi nakille. Emre'nin bir yerden arkadaşı mıymış neymiş. Ozan'ı Emre soktu yanlarına ama bence Soner, en başından beri Ozan'dan hazzetmemişti."

İyi bir insan mı kötü bir insan mı en başından anlayabilmişti yani. "Sonra sebebini ben bilmem ama bir öğle arasında Ozan'la Soner bayağı ağız burun kırmalı kavga ettiler. Emre de Ozan'ın tarafını tuttu. Öyle dağıldılar, ikisi bir yana Soner bir yana. Ozan o zamandan beri Soner'i hiç rahat bırakmıyor. Beste sen de geçen seneden beri görüyorsun."

"Görüyorum da Ozan'la Soner'in bir zamanlar arkadaş oldukları aklımın ucundan geçmezdi." Ozan yeterince diplerde değilmiş gibi onun hakkında öğrendiğim her şey daha da dibe çekiyordu onu gözümde. Hiç alakaları olmasa bile Soner'e bunları yapmaya hakkı yokken bir de bir zamanlar arkadaşı olan birine bunları yapması...

Seray, "Okula mı gidiyoruz kaos yuvasına mı belli değil," diyerek haklı bir tepki koydu ortaya. "Madem Emre bu kadar Ozancı niye bugün ağzını yüzünü dağıttı?"

Mustafa bilmiyorum dercesine dudağını büküp umursamazca omuzlarını silkti. "Valla ben o tayfanın işlerine akıl erdiremiyorum. Uğraşmıyorum da zaten. Benden uzak olsunlar yeter."

"Öyle tabii de insan da bir yerden sonra haksızlığa göz yumamıyor. Dördü de birbirinden iğrenç insanlar," dedi Seray.

Düşünceli bir edayla konuştum. "Ben Emre'nin biraz da olsa onlardan ayrı olduğunu düşünüyorum. Eskiden olsa böyle düşünmezdim ama son zamanlarda Emre'de gariplikler seziyorum."

Seray kıvırcık saçlarından önüne düşen tutamları kulağının arkasına iterken merakla, "Ne gibi gariplikler?" diye sordu. Kahverengi gözlerinde sahici bir merak vardı.

"Yani..." dedim ve bir süre bekledim. Sezdiğim gariplikleri düşündüm. "Ozan'ın arkasından bakarken sanki yüzünde tiksinen bir ifade beliriyor. Birkaç kez şahit oldum buna. Sanki o da sevmiyor Ozan'ı."

"Sevmiyorsa yanında durmasın Besteciğim," dedi Mustafa. Ki haklıydı da ama işte... Bunun için bir sebebim olmadığını bile bile Emre'nin iyi biri olduğuna inanmak istiyordum. "Kimse onu zorla Ozan'ın yanında tutmuyor. Soner'e yaptıklarının hepsinde Emre'nin de payı var, bu kadar çabuk unutma bunları."

Bakışlarımı kaçırarak sol bileğimdeki bilekliğimle oynamaya başladım. Haklılık payı beni susmaya itmişti. Sanırım fazla yufka yüreklilik ediyordum. Emre'nin hâlâ Soner'e değer verdiğine inanmak istiyordum fakat değer veren bir insan eski dostunun böyle bir psikolojik şiddet görmesine izin vermezdi, değil mi?

"Katılıyorum," diyerek onayladı Seray, Mustafa'yı.

"Neyse ne," dedim kalemime uzanırken. "Boş verelim şimdi bunları da derse geri dönelim."

Mustafa'dan, "Ohoo..." diye isyankâr bir ses yükseldi. "Boş vermeyelim ya, ne güzel sohbet ediyorduk şurada."

"Hadi Mustafacığım, hadi," dedikten sonra Mustafa'yı sessize aldı Seray.

İkimiz de sesli bir şekilde gülerken kitabı önümüze çekerek kaldığımız yerden Seray'a ve bizi dinliyor mu yoksa kendi kendine hayal âlemine mi dalıyor, bilmediğim Mustafa'ya konuları anlatmaya devam ettim.

"Teşekkürler." Kantinden aldığım iki kahveyle birlikte masaların arasında yürümeye başlarken gözlerim en köşedeki masada tek başına oturan Emre'nin üzerinden ayrılmıyordu. Ozan'ı sınıfın içinde dövmesinin üzerinden tam iki gün geçmişti ve bu iki gündür tek takılıyordu. Ozan'la olan ortak arkadaşları Ozan'ın yanındayken Emre'nin yanına birkaç dakikalık bile olsa uğrayan birisini görmemiştim.

Ozan her ne yaptıysa tüm arkadaşlarını kendi tarafına çekmiş olmalıydı.

Ve ben kendimi tutamamıştım. Günlerdir içimde onunla konuşmam gerekiyormuş gibi bir his vardı. Onu yerine getirmek için sabahtan beri Emre'nin sınıf dışında bir yerde tek kalmasını beklemiştim. Nihayet kantine inmiş ve tek başına masalardan birine yerleşmişti.

İki elimdeki karton bardakların içindeki kahvenin sıcaklığının etkisiyle parmaklarımı yakmaya başladığını hissettiğimde adımlarımı daha da hızlandırdım. Nihayet Emre'nin yanına ulaştığımda bardakları hemen masaya bıraktım.

"Selam," dedim bardaklardan birini Emre'nin önüne iterek. Gözleri önce kahveye kaydı ardından da kafasını kaldırıp şaşkın bakışlarla bana baktı. "Selam." Sesindeki hayreti gizleyememişti. Hemen karşısındaki sandalyeyi çekip otururken kendi bardağımı ellerimin arasına aldım.

"Neden yanıma geldin?" Kabaca sorduğu bu soru karşısında yerimden kalkar gibi bir hareket yaptım. "İstemiyorsan gideyim."

"Hayır, hayır," dedi direkt telaşla. "Öyle demek istemedim. Merak ettim sadece." Zaten blöf yaptığım için gülerek geriye yaslandım. "Son zamanlarda yüzüme bile bakmadığın için insan haliyle meraklanıyor," diye ekledi kinayeli bir ses tonuyla.

"Bana ilgin olduğunu düşündüğümden boşa umut vermemek için uzak durmaya çalışmam gayet normal bence."

"Sana işin doğrusunu söylemiştim."

"Evet ama sonradan." Ozan'ın bana karşı hisleri olduğunu Emre'nin onun benden uzak durması için sanki benimle ilgileniyormuş gibi yaptığını söylemişti ama kafamda pek oturmayan kısımlar vardı. "Ayrıca Ozan'ın Soner'e gelince yaygarayı koparıp konu senin benden hoşlanman olduğunda sessiz kalması da çok saçma. Bu mantıkla şimdiye bin kez arkadaşlığınızın bozulmuş olması gerekiyordu."

Yüzünü buruşturdu. "Söyleme şunun adını."

"Ozan'ın mı?" diye sordum Emre'yi denemek adına.

Gözlerini devirdi. "Aynen onun."

"Daha iki gün öncesine kadar dibinden ayrılmıyordun. Ölümüne dostluğunuz vardı, ne oldu da bir anda Ozan senin için *şu* oluverdi?" İsteğim iyice üzerine gidip bir şeyler anlatmasını sağlamaktı. Belki anlatmaya başlarsa Soner, Ozan ve Emre üçlüsü arasında önceden neler yaşandığını da öğrenebilirdim. "Ölümüne dost falan değildik. Hatta o benim arkadaşım bile değildi."

"Arkadaşlarımız olmayan insanlarla her dakika beraber gezmeyiz diye biliyorum ama neyse," dedim sanki çok umursamıyormuş gibi davranarak.

"Bilmediğin şeyler var, Beste. Boş ver."

"Anlat da bileyim öyleyse." Bakışları bardaktaki kahveden ayrılıp bana döndüğünde kaşları havalanmıştı. "Dürüst olacağım, çok değil bundan bir iki hafta öncesine kadar senin de Ozan gibi olduğunu düşünüyordum. Çoğu kişi gibi Soner'in ailevi sorunlarını herkesin diline sakız eden kişinin sen olduğunu sanıyordum ama fark ettim ki sen onlar gibi değilsin; Ozan gibi, Ceylin gibi, Meryem gibi... O gün sana Soner'den haber alamadığımı söylediğimde gözlerindeki endişeye bizzat tanık olmuş olmasaydım gelip burada her şeyden bu kadar emin konuşmazdım."

"Yanlış görmüşsün," dedi gözlerini kaçırarak. Elindeki bardakla ilgilenmeye başladı. "Soner'le bizim arkadaşlığımız uzun zaman önce bitti, onun için endişelenecek değilim."

"Nasıl bittiği de ortada," dedim alayla gülerken. "Ozan ve Soner kavga ediyor, sen de gidip Ozan'ı tutuyorsun. Kaç yıllık arkadaşını değil de dün tanıdığın Ozan'ı tutman garip." Soner'le Emre'nin arkadaşlığının liseden öncesine dayandığını da artık biliyordum.

Geçiştirircesine konuştu. "Ozan'la da yıllardır tanışıyoruz, dün tanıdığım kişi değil yani."

"Kaç yıllık arkadaşını dövdün yani, o da güzelmiş." Sesli bir nefes alıp verdiğinde üstüne gitmemin pek hoşuna gitmemiş olduğunu fark ettim. Ya bir şeyleri anlatmaktan çekiniyordu ya da gerçekten de üstelemem onun canını sıkmıştı fakat Emre'yi birazcık da olsa tanımışsam, canını sıkan bir konunun olduğu ortamda bir dakikadan fazla durmadan çekip giderdi. "Neden bir anda bu kadar merak eder oldun bu konuyu?"

"Söyledim ya, onlar gibi olmadığını düşünüyorum. Soner'le aranızdaki mesele her neyse düzelebilir." Birkaç saniye kadar ciddiyetle yüzüme baktı ve ardından benimle dalga geçercesine güldü. Sesi kantinde yankılanırken yan masalarda oturan birkaç öğrencinin bakışları bize döndü. Kısa süren sesli gülüşü tamamen bittiğinde yüzünden silemediği bir sırıtışla kafasını iki yana salladı. "İmkânsız."

"Neden imkânsız olsun?"

"Soner bir daha benimle arkadaş olmak istemez de ondan," dediğinde sırıtışı yüzünden yavaş yavaş silindi. "Sen olayın ciddiyetinin farkında değilsin galiba. Haklı olduğun bir kavgada dostum dediğin insanın senin değil de karşı tarafın yanında olduğunu düşün. Yine karşı taraf sana sözlü saldırıda bulunurken sessizce yanında durduğunu hayal et. Sen bir daha o kişinin arkadaşlığını ister miydin?"

Dediği onca şeyden sadece ettikleri kavgada Soner'in haklı olduğuna takılıp kaldım. Bunu zaten tahmin etmiştim ve şimdi de sayesinde emin olmuştum. "Soner haklıydı yani?" dedim sorarcasına. "Sebep neydi ki Soner haklı olsun?"

"O kadar şeyden cımbızla laf seçip buna mı takıldın?"

Kafamı aşağı yukarı sallayarak dediğini onayladım. "Anlatmazsam beni rahat bırakmayacaksın, değil mi?" Dudaklarımda beliren gülümsemeyle yine kafamı salladım. Bıkkınlıkla nefesini üfleyip arkasına yaslandı. Anlatacağını anladığımda gülüşüm iyice genişledi. Emre anlatmak istemeseydi ne kadar üstelersem üsteleyeyim etki etmezdi, belli ki kendisi de anlatmak istiyordu.

Derin bir nefes aldı, koyu renk saçlarını dağıttı ve anlatmaya başladı. "Soner'le biz aynı mahallede yaşıyoruz. Evlerimiz birbirine çok yakın. Küçükken oyun parkında tanışmıştık, ben o zamanlar on yaşındaydım Soner de on iki falan." Bir an duraksayıp bakışlarını bana çevirdi. "Soner geçmişini

sana anlattı mı? Herkesin dilinde dolaşan şeylerden bahsetmiyorum, doğrusundan sana hiç bahsetti mi?" Kafamı *hayır* dercesine salladığımda bakışları tekrardan masaya düştü. "Öyleyse detayına girmek bana düşmez."

İstemsizce yüzüm düştü. Soner'in geçmişinde ne yaşadığını öğrenmek için resmen deliriyordum ancak onu bana anlatması için zorlayamazdım. Aşmak istiyor olabilirdi, unutmaya çalışıyor olabilirdi, ona sorarak yaşananları hatırlamasını istemiyordum. O ne zaman anlatmak isterse o zaman anlatırdı ne de olsa. Belki hiç anlatmazdı, anlayışla karşılamaktan başka bir şey gelmezdi elimden.

"Ozan da benim babamın patronunun oğlu, yıllardır oradan tanışıyoruz. Nakille buraya gelince ilk defa aynı okula düştük. İkisi de arkadaşımdı, ikisini de yıllardır tanıyordum ve ikisini bir araya getirmenin sorun olmayacağını sanmıştım. Ozan'ın böyle birisi olduğunu bilseydim asla yapmazdım ancak dört yıl önceki aklınla şimdiki bir olmuyor ne yazık ki." Anlatmayı bırakıp kahvesinden bir yudum aldı. Sürekli duraksamasını bunların pek konuşmak istemediği konular olmasına yoruyordum.

"Soner en başından Ozan'dan pek hazzetmedi ama direkt bana söylemedi bunu. Zaten nasıl birisi olduğunu az çok biliyorsun. Ağzından laf almak çok zordur, canından can koparsalar yine ağzını açıp tek kelime etmez." Bilmez miydim...

"Onuncu sınıfa kadar bir şekilde devam etti. Ozan o zamanlar çok daha şımarıktı. Ailesiyle de alakalı biraz. El bebek gül bebek büyütmüşler, yediği önünde yemediği arkasında. Ne istese ikiletmeden yapıyorlar. Doğduğundan beri her şey önüne altın tepside sunulduğu için her ortamda onun istediği olsun istiyor. Bir gün Soner'le ikimiz Soner'in ailesi ile alakalı konuşurken bizi dinlemiş, haberimiz yoktu. Herkesin dilinde duyduğun şeyler var ya hepsini Ozan yaydı okula. Ahlak bekçisi ya kendisi, Soner'in ailesinin yaşantısı onun fıtratına uymuyor ya tabii, kendi istedi diye Soner'in herkes tarafından dışlanmasını istedi. Hiç arkadaşı olmasın istedi, kaldı ki benim dışımda Soner'le arkadaş olan kimse yoktu zaten. Soner, Ozan'ın yaptığını duyunca ikisi kavga ettiler."

Bahsedilen kavga buydu. "Anlamıyorum," dedim hayretle. "Böyle bir konuda Soner'i değil de nasıl Ozan'ı tutabilirsin? Kendi ağzınla anlatıyorsun."

Gülümsedi ama samimiyetten ve mutluluktan çok uzak bir gülümsemeydi bu. "Ozan'ın babasının, babamın patronu olduğundan bahsetmiştim. Annesiyle babası onun ağzından çıkacak tek bir kelimeye bakıyorlar.

Ozan'a karşı çıksaydım bana yapacağı ilk kötülük babamın işten çıkarılmasını sağlamak olacaktı. O zamanlar annem hamileydi, evimizde babamdan başka çalışan kimse yok. Bir bebeği büyütmek ne kadar masraflı biliyor musun? Babamın fiziksel yüzde kırk engeli varken ve bu işi bile zor bulmuşken böyle bir riske giremezdim."

"Aynı mahallede oturuyormuşsunuz zaten, Ozan'dan gizli bir şekilde arkadaşlığınızı yürütebilirdiniz. Çare sadece arkadaşlığı komple bitirmekte değildi ki."

"Evet, şimdi konuşurken bu kadar basitmiş gibi geliyor ama o zamanlar değildi işte. Ayrıca *Soner'e ya kusura bakma sana karşı Ozan'ı tuttum ama babamı işten atmasınlar diyeydi, istersen seninle arkadaşlığımızı Ozan'dan gizli devam ettirelim ancak okul içinde yalnız takılmak zorundasın ve Ozan sana ne yaparsa yapsın susmakla yükümlüyüm* mü deseydim? Sen olsan kabul eder miydin?"

Elbette böyle anlatınca kulağa epey saçma geliyordu. Bunu kimse kabul etmezdi ama en azından Soner en yakın arkadaşının onu sırtından bıçakladığını düşünmezdi bunca zaman. "Soner'e işin aslını anlatsan seni anlayışla karşılar, biliyorsun değil mi? Hâlâ senden bahsederken kötü şeyler söylemiyor." Soner'e hislerimi şarkı aracılığıyla açtığım gece mesajlaşmalarımızın arasında Emre için *bana bu okulda zarar vermeye kalkışacak son insan* demişti. O da içten içe hâlâ Emre'yi eski ve iyi bir dostu olarak görüyor olmalıydı.

"Soner zaten bütün bunları biliyor, Beste ama bilmesi hiçbir şeyi değiştirmiyor. Sen yine de benim gibi bir insanı hayatında tutar mıydın arkadaş diye?" Bakışlarımı kaçırarak sessiz kaldım. Bu sessizlik ona cevabımı verdi ve daha sonrasında ona baktığımda yüzünde gördüğüm buruk bir *biliyordum* gülümsemesinin oluşmasına neden oldu. "Ayrıca Soner zaten bu dünyada kin tutacak son insan. O, Ozan'ın yaptığı onca şeye rağmen bile ondan nefret etmiyor, yalnızca Ozan'a ve davranışlarına acıyor. Ciğerini bilirim Soner'in, hayatındaki tek bir kişi hariç kimseden nefret etmez o."

"Tek bir kişi... O kim?"

"Boş ver," derken elini de geçiştirircesine salladı. Bu da büyük bir ihtimalle Soner'in geçmişiyle alakalıydı. Öğrenip öğrenemeyeceğimi hiç bilmediğim geçmişi...

"Kimseden nefret etmez ama birisini sildiğinde de tam siler. Nefret etse daha iyi dersin, o denli bir siliş. Sanki hiç var olmamışsın gibi. Sanki hiç zamanında seninle oturup iki kelime etmemiş gibi. Beni de aynı o şekilde

sildi, anladın mı? Şimdi ben ne yapsam ne desem boş olur." Emre'den nefret etmiyordu ama onu silmişti... Kafasını kaldırıp gözlerimin içine baktı. "Bir hayalet ne ise ben de oyum onun gözünde. O yüzden gelip de aranızı düzeltebilirsiniz demen anlamsız."

İçi soğumuş kahve dolu olan bardağımla oynarken Emre'nin anlattıklarına rağmen umudumu kaybetmemeye çalışıyordum. Bir kez Soner'in yalnız hissetmemesi için elimden geleni yapacağım demiştim kendi kendime. Sözümde duracaktım ve ilk önce bu ikilinin kesinlikle barışması gerekiyordu.

"Şimdi ne değişti peki?" diye sordum. "Ne değişti de Ozan'ın yanında olmaktan vazgeçtin?"

Alayla güldü. "Çok büyük bir şey değil, babam emekli oldu. Ozan'ın yanında kalmam için bir sebep kalmadı."

"Ozan, Soner'e yaptığını sana da yapmaya kalkışırsa ne yapacaksın?"

Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Hiçbir şey. Tek istediğim şu lanet okulun bitmesi ve mezun olup herkesten uzaklaşmak. Lise hayatım yeterince boka döndü."

Soracak başka bir şeyim kalmadığında düşünceli bakışlarımı masaya indirdim. Ozan'a olan nefretim bu konuşmanın ardından katbekat artmıştı. Onu gördüğümde tiksintiyle buruşan yüzüm, yerini mide bulantısına bırakacaktı. Ozan'ı görmek bile beni iğrendiriyordu. Bir ailenin çocuğu, başka bir ailenin şımartarak büyüttüğü çocuğunun fiziksel ve psikolojik saldırısına maruz kalmak zorunda değildi. Hem de hiçbir suçu yokken.

"On birinci sınıfın başında aynı sınıfa düştüğümüzde..." Bakışlarım tekrardan konuşmaya başlayan Emre'ye döndü. "Senin Soner'le ilgilendiğini gördüm. Birkaç kez Soner'in de sana baktığını, bir şekilde onun ilgisini çekmiş olduğunu fark ettim." Şaşkınlıkla Emre'ye bakakaldım. Ciddi miydi? Soner o zamanlarda beni fark etmiş miydi gerçekten?

"Ama benimle birlikte Ozan da fark etti." Biraz önce şaşkınlıkla aralanan dudaklarımı sinirle birbirine bastırdım. "Kafayı Soner'e takmıştı zaten. Seni de gözüne kestirmesin diye Ozan'a senden hoşlandığımı söyledim. Çok öncesinde birbirimizin hoşlandığı kızlara yürümeme sözümüz vardı. Kendisi koymuştu böyle bir kuralı ben de geçiştirmek için kabul etmiştim. Sana hep arkadaşınmış gibi yaklaştım, Beste. Sadece Ozan farklı anlamda anlıyordu. Olan biten hepsi bundan ibaret. Sandığın gibi senden hoşlanmıyorum."

Bu yüzden Ozan istese de Emre'ye karışamıyor veya sataşamıyordu. Şimdi kafamı kurcalayan her şey tek tek yerine oturmaya başlamıştı. "Anladım," dedim sakince. "Anlattığın için sağ ol."

En azından Ozan'la Soner arasında geçen kavganın sebebini öğrenmiştim fakat şimdi de aklımın içinde yeni bir soru işareti oluşmuştu. Soner'in bu hayatta nefret ettiği tek kişi kimdi? Her kim ise geçmişindeki yaraların da sebebi aynı kişi olmalıydı.

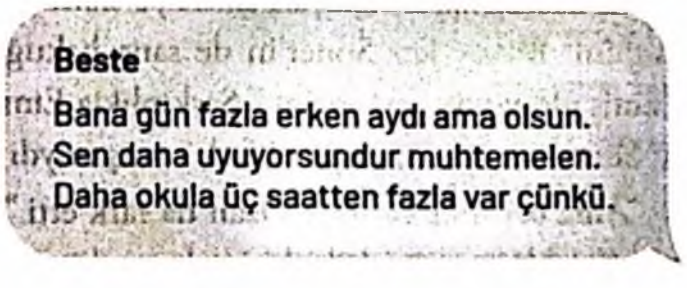
Sorgulamadan geçemeyeceğim gözüme çarpan başka bir ayrıntı daha vardı. Gözlerim şüpheyle kısılırken tepkisini kaçırmamak için bakışlarımı Emre'nin yüzünden hiç ayırmadan, "Benden değil ama Seray'dan hoşlanıyorsun, değil mi?" diye sordum.

"Beni sorgulaman bittiyse," dedi Emre sandalyesini geriye iterken. Kaçar gibi bir tavırla, "Ben artık gideyim," diye ekledi. Ben cevabımı almıştım işte, hoşlanıyordu Seray'dan. Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırırken başımı salladığım sırada okul ziliyle ben de ayaklandım.

Derse gitmek için birlikte kantinden çıkarken üst kata ulaştığımızda Emre lavabonun olduğu tarafa ben ise sınıfa doğru yürümeye başladım.

Soner çevrimiçi.

Sabahın bu saatinde uyandığım için yarım yamalak açabildiğim gözlerimle atıyordum mesajları. Soner ise anında aktif olmuş ve mesajlarımı görmüştü. Bu çocuk geceleri hiç uyumuyor muydu? Bir keresinde de sabahın köründe attığım mesajları anında görmüştü. Ya hiç uyumuyordu ya da daha kargalar kakasını yemeden uyanıyordu.

Beste
Sen nasıl yazdığım her saatte aktif olabiliyorsun ya? Mesaj attığım an gözlerin mi açılıyor ne oluyor?

Soner
Okulda yeterince uyuyorum, geceleri uyanığım.

Ama Soner son zamanlarda okulda neredeyse hiç uyumuyordu ki. Diyorum ya, ben yanına oturduğumdan beri derslerde uyuklamıyordu o.

Yine de çok sorgulamayacaktım. En azından şimdilik.

Beste
Hiç benlik değil. Gece uyanık kalınca o gün ölü gibi oluyorum. Neyse uyanık olman iyi oldu. Peynirli mi, patatesli mi?

Beste
Direkt cevap ver, diyelim ki bir şey yesen daha çok peynirlisini mi seversin, yoksa patateslisini mi?

Soner
Peynir.

Tüh. Bu konuda zevklerimiz pek uyuşmamıştı. Zıt kutuplar birbirini çeker diye düşünüp yoluma devam etmek istiyordum.

Beste
Tamamm, ben de patatesli severim. Yarısını peynirli, yarısını patatesli yapacağım öyleyse.

Soner
Neyin?

Beste
Böreğin. Bir börek yaparım parmaklarını yersin. Gerçi ben her şeyi güzel yapıyorum ya. Acaba gastronomi mi okusam?

Beste
Aman neyse, ben kaçtım. Daha okula gelmeden börek yapacağım. Börek yaparken dinleyebileceğim bir şarkı öneriniz var mıdır acaba, Soner Bey?

Soner yazıyor.

Soner çevrimiçi.

Bu noktada ona biraz düşünmesi için fırsat tanıdım. Şarkı seçmek kolay değildi sonuçta. Hele ki duygularını şarkılar aracılığıyla ifade eden birisi için daha zordu.

Soner
Can Ozan - Kalbimden Tenime

Soner çevrimiçi, 05.13.

Soner çevrimdışı, 05.25.

Mutfağa girip börek yaparken bu şarkı kulaklığımda defalarca kez başa sarıp durmuştu. Sadece mutfakta değil, okula giderken de hiç durmadan tekrar tekrar dinlemiştim şarkıyı.

"Onu çok sevdiğim her halimden bellidir aslında, bunu hep saklasam da."*

Elimde tuttuğum saklama kabıyla birlikte okulun içerisine girdiğimde merdivenleri tırmanırken arkamdan birisinin yanıma gelip, "Günaydın," dediğini duydum. Kulağımdaki kulaklıkta çalan şarkıya ve düşüncelere

* Bahsi geçen şarkıya ait bir söz.

kendimi kaptırdığım için aniden birisinin yanımda belirmesi beni ürkütmüş, olduğum yerde sıçramama sebep olmuştu.

Elimi kalbime bastırarak Seray'a dönerken Seray mahcup bir şekilde gülümsedi. "Korkuttum mu? Özür dilerim."

Kulaklığımda çalan şarkı sebebiyle sesi bana kısık şekilde ulaşıyordu. Kulaklığımı çıkarıp cebime sokarken *sorun değil* dercesine kafamı salladım. "Ben fazla dalmışım." Merdivenleri kaldığımız yerden çıkmaya başladık. "Günaydın bu arada," diye ekledim yaşadığım korkuyu üzerimden tamamen atabildiğimde.

Yere bakarken, "Naber?" diye sordu.

"İyidir, senden?"

"Benden de iyi." Bakışları elimdeki poşete sarılı saklama kabına kaymıştı. "O elindeki ne?" İçinde Soner'e yaptığım börek vardı. Mesajda da yazdığım gibi yarısını peynirli yarısını da patatesli yapmıştım. Gerçi tam olarak yarısı denemezdi peynirli olan kısmı birazcık daha fazlaydı... Aşk işte, insan o daha çok yesin istiyordu. "Börek yapıp getirdim. İster misin?"

"Diyetteyim. Sağ ol ama."

"Peki," dedim zorlamadan. "Sınıftakiler görmesin bu arada, dakikasında puf olur böreklerin. Özellikle Mustafa görürse geçmiş olsun." Gülerek konuşmasının ardından ben de güldüm. Geçen gün sarmayı saklayabilmiştim ama börekte de aynı şekilde başarılı olabilir miydim, bilmiyordum. Gerçi koca bir tepsideki böreğin hepsini dilimleyip getirmiştim, bu sefer görse de sorun yoktu.

Birlikte sınıfa ulaştığımızda Seray da bizim önümüzde oturduğu için yan yana yürümeye devam ettik. Soner'le olan sıramıza vardığımda Soner'in camda olan ela gözleri bana doğru çevrildi. Camı izlediğini gördüğümde bana attığı mesajlar düştü aklıma. Bunca zaman sürekli o camdan dışarıda ne var da bakıyor diye düşünürken aslında Soner resmen camın yansımasına düşen beni izliyordu. Kalbimde bizzat Soner'in ektiği umutlar filizlenmeye başlıyordu. Tek dileğim bir gün yere çakılmamaktı.

"Günaydın, ben geldim," dedim neşeyle, sanki geldiğimi göremiyormuş gibi. Seray çantasını sırasına bırakıp muhtemelen derse daha çok olduğunu düşünerek sınıftan çıktı, onun gidişiyle daha rahat hissettim. "Sabah erken kalkıp ders çalıştım, sonra da börek yaptım." Daha ilk dakikadan yine çok detaya inerek konuşmaya başlamıştım bile. "Mutfakta bir şeylerle uğraşmak sebepsizce çok hoşuma gidiyor. Sınav stresini biraz da olsa alıp götürüyor."

Çantamı sırama koyup masanın üzerine bıraktığım poşetten börek dolu saklama kabını çıkardım. "Sana bir sürü peynirli börek getirdim. Bıkana kadar yersin, o kadar çok." Saklama kabının üzerindeki kâğıt havlunun bir parçasını Soner'e uzattım. "Bu arada konuşmana fırsat vermeden konuşuyorum ama heyecandan bunlar hep." Açıkça onun yanında heyecanlandığımı dile getirdiğimi fark ettiğimde dişlerimi sıktım. "Yani bir şeyler yapmanın ve başkasına tatması için sunmanın heyecanı," diyerek iyice saçmaladığımı görünce susmaya karar verdim. Ben hep kendimi yerin dibine sokardım zaten...

Zoraki bir şekilde gülümseyerek Soner'e baktım. Ben ne yaparsam yapayım ne kadar saçmalarsam saçmalayayım o hep gözlerinde gizleyemediği bir ilgiyle beni izliyor olurdu. Kısa sürede buna çok alışmıştım. Ela gözleri beni çok heyecanlandırıyordu ancak beni izlemesi, o bakışlarını saniyelik bile üzerimden ayırmaması beni hiç kimsenin edemediği kadar mutlu da ediyordu. Sanki bomboş cümlelerim dahi onun için bir şeyler ifade ediyordu.

"Tadına bak hadi," dedim saklama kabını Soner'e uzatırken. Soner elindeki kâğıt havluyu kabın içindeki bir dilim böreğe sardı. Sıraya değil de masaya, yüzüm Soner'e dönecek şekilde otururken içim kıpır kıpırdı. Soner böreği yemekle meşgulken ben de kendime patatesli olanlardan alıp yemeye başladım.

"Güzel olmuş," dediğinde kocaman gülümsedim. Cevap vermedim ama ne kadar mutlu olduğum yüzümden rahatça okunabilirdi. Boşluktaki ayaklarımı sallarken elimdeki böreği yemeye devam ettim. Soner'in annesinin elinden yemek isteyip de şartlar el vermediği için yiyemediği ne varsa bizzat kendi ellerimle yapıp ona yedirmek istiyordum. Her gün yapsam sıkılmazdım bundan. Onu mutlu görmek beni iki kat daha fazla mutlu ediyordu.

Galiba sevgi dedikleri şey buydu. Hayatımda ilk kez birini bu şekilde seviyordum. Bu zamana kadar en ufak bir hoşlantı bile hissetmemiştim kimseye karşı ancak Soner'i ilk gördüğüm andan beri beni ona doğru çeken bir şeyler vardı. Önceleri bunu herkesten farklı oluşuna yormuş olsam da ona olan aşkımı kabullendiğimden beri hislerime anlam verebilir olmuştum. Sevgi, başkasının yüzündeki en ufak bir tebessüme sebep olabilmenin sevinciydi.

Aramızdaki sessizliği bozan şey Soner'in sesi oldu. "Hemşire," dedi birdenbire. Daldığım düşüncelerimden sıyrılışım hızlı olurken ne demek istediğini anlamayarak yüzüne baktım. "Anlamadım."

"Bir keresinde ne olmak istediğine karar veremediğini söylemiştin. Hangi bölümü seçeceğimi bilemediğim bir sınava gece gündüz hazırlanıyorum diyordun." Arkasına yaslanırken içimi sımsıcak yapan gözleri benimkilerdeydi. "Bir anlığına gözümün önünde yıllar sonrasında hemşire olmuş bir Beste belirdi. Sana en uygun meslek bu sanırım. Aklıma gelmişken söyleyeyim dedim."

"Peki," dedim gülümseyerek. Bedenimi yana doğru kaydırarak masanın üzerinde Soner'in olduğu tarafa yaklaştım. "Neden doktor değil de hemşire mesela?"

Bilmem dercesine dudağını büktü. "Bir insanın canının sorumluluğunun tamamen senin üzerinde olması yükünü kaldıramazsın çünkü. Paniklersin, gerilirsin, yıllar geçse de bu mesleğe alışamazsın. Hemşireyken de bir sürü sorumluluk var ancak bir doktora düşen kadar değil. Hem insanlara yardımcı olmak seni mutlu eder hem de o kadar sorumluluğun altına girmemiş olursun. Hemşirelik tam senin karakterine uyan bir meslek."

"Beni bu kadar iyi mi tanıyorsun sen?" dedim hayretle. Dediği gibi doktorluk gibi bir mesleği asla kaldıramazdım. Neredeyse tüm yükün üzerimde olması beni inanılmaz gererdi ve ister istemez tonla hata yapardım. Bir hastam ölse mesleği bırakacak kadar duygusal birisiydim. Soğukkanlı insanlara göreydi doktorluk, asla bana göre değildi.

Elalarını benden ayırdı. "Attığın mesajlarla onca zaman ister istemez tanımaya başladım."

Gülüşüm büyürken kafamı Soner'e doğru eğerek görüş açısına girmeye çalıştım. "Sadece mesajlarla mı?" Göz göze geldiğimizde aramızdaki mesafeyi ne kadar azalttığımı yeni fark ediyordum. Kalbimin atışları hızlanırken, elalarına bu kadarcık mesafeden bakmanın etkisi yüzünden yutkunma ihtiyacı hissettim. Başımı eğdiğim için açık olan orta boy saçlarımın aşağıya doğru sallanmaya başlanmasıyla uçları Soner'in masanın üzerindeki eline temas eder oldu.

"Bir şeyi merak ediyorum," dedim aniden gelen bir cesaretle. Sesim oldukça kısık çıkmış olsa da söylediğim şey netti. Masaya yaslı olmayan elimi havaya kaldırıp Soner'in göğsünün üzerine götürdüm. Bu temasla vücudu saniyelik bir an titredi, bunu o kadar net hissettim ki... Elimi yavaşça kaydırarak sol tarafa, kalbinin üzerine getirdim. Avucumun hemen altında hissettiğim şiddetli kalp atışlarıyla gözkapaklarım aşağıya kayarak kapandı.

Soner bana karşı çıkmıyordu. Elimi tutup çekmiyor, kalp atışlarını hissetmeme izin veriyordu. Bu yakınlığın sadece beni heyecanlandırmadığını bilmek iyi hissettirmişti. Vücudunun bana karşı verdiği tepkiyi bilmek güzeldi.

Hislerim karşılıksız değildi.

Bunu, bugün attığı şarkıyla yeterince ispat etmişti bana.

Onu çok sevdiğim bellidir aslında, bunu hep saklasam da.

Defalarca dinlemiş, her seferinde sanki ilk kez dinliyormuşçasına kendi içimde kafayı yemiştim. Bazı şeyleri açık açık söyleyemiyordu, belli ki buna alışık değildi. Bakışları, bana attığı şarkılar kendini ifade ediş biçimiydi ve ben onu bu şekilde kabullenmiştim. Sorun değildi, zamanla her şeyi aşabilirdik.

Sınıfın kapısı açıldığı sırada gözkapaklarım da aralandı ve kendimi hızlıca geri çektim. Adeta bir iki dakikalığına kendimi kaybetmiştim. Avucumun içinde hissettiğim kalp atışları, elimi çekmiş olmama rağmen hâlâ oradaydı sanki. Hissettiğim kaşıntı hissiyle elimi yumruk yaptım.

Soner'e baktığımda derin bir nefes aldığını ve bana bakmaktan kaçındığını gördüm. Onun kendini toparlaması bana göre daha çabuk olmuştu. Sıcak basan vücudum ve terleyen avuç içlerim beni daha da zorluyordu. Yanaklarımın bile alev alev yandığını hissediyordum. Ufak bir temas ne hale getirmişti böyle beni?

Soner bir süre sonra aramızdaki gerilimli havayı dağıtmak adına hiçbir şey olmamış gibi konuştu. "Annem hemşireydi," dedi sakince. "Oradan biliyorum sana göre bir meslek olduğunu."

Annesi hemşireydi... Annesi ile alakalı ne zaman bir şey söylese sesine düşen hüzün benim de kalbime çöküyordu. Alaya vurarak konuşmayı denedim. "Ama eşit ağırlığım."

"Söylemek istedim sadece. Hemşire ol diye değil." Gözlerini bana doğru çevirerek yüzümden başlayarak aşağılara doğru tüm vücudumda gezdirdi bakışlarını. "Seni düşününce hemşire olarak canlandın gözümde, o yüzden."

Yerimde kıpırdandım. Bakışlarının baştan aşağıya üzerimde gezinmesi beni hem heyecanlandırmış hem de germişti. Tatlı bir gerginlikti ama bu. "Beni düşündün demek..." Bunu o kadar sessizce söylemiştim ki sesim kendi kulağıma bile zor ulaştı. Duymuş muydu, duymamış mıydı emin değildim.

Terli olan avuç içlerimi eteğime silip masanın üzerinden indim. Biz konuşurken zil çoktan çalmıştı, hocanın gelmesi an meselesiydi. Masanın üzerini toparlayarak yerime oturdum. Hâlâ az önce yaşadığımız anın etkisini üzerimden atabilmiş değildim. Bundan bir ay öncesine kadar mesajlarıma aldığım birkaç kelimelik cevaplara bile sevinirken şimdi geldiğimiz nokta... bambaşkaydı, bambaşka.

Defterimi ve kitabımı hazırlayıp sınıfa dolmaya başlayan öğrencileri izlemeye koyuldum. Birkaç öğrencinin peşinden hoca da sınıfa girince ayağa kalktım. Günaydın faslından sonra yerime oturup kitaptan kaldığımız yeri açmıştım ki bacağımın üzerindeki elimde hissettiğim dokunuşla bakışlarım Soner'e kaydı.

Eli benimkinin üzerindeydi ancak elimi tutmuyordu, parmaklarımla oynamaya başlamıştı. İstemsizce gülerken benim gözlerim Soner'de, onun bakışları da ellerimizdeydi.

Elini elimden çekmeyeceğini anladığımda tahtaya doğru dönerek hocayı dinlemeye başladım.

Soner tüm ders boyunca parmaklarımla uğraştı, ben de dersi dinledim.

Ya da dinlemeye çalıştım.

Kantinden çıkmış sınıfa doğru ilerlerken sınıfın kapısının önünde Emre'yi görmemle adımlarımı hızlandırdım. Üçüncü dersin teneffüsündeydik ve Emre sırtındaki çantayla birlikte okula daha yeni geliyordu.

Hızlanarak Emre'ye yetiştim ve tam kapının önündeyken koluna girdim. "Günaydın, sonunda okulun yolunu bulabilmişsin." Emre kafasını çevirip bana ve koluna bakarken bakışlarında şaşkınlık hâkimdi. "Günaydın?" dedi sorgular gibi bir sesle.

Sınıftan içeriye girdiğimizde Emre'yi direkt bizim sıramızın olduğu tarafa doğru sürüklemeye başladım. Gözleri doğrudan sınıf kapısının üzerinde olan Ozan bizi sınıfa girer girmez fark etmiş olsa da onu umursamamayı denedim. "Ne yapıyorsun? Sıram orası değil." Emre'nin söylediğini takmadan onu önümüzdeki sıraya, Seray'ın yanındaki boşluğa, oturttum. "Artık burası."

Seray kafasını çözdüğü testten kaldırıp ikimize baktığında yanında oturan Emre'yi görünce kaşları çatıldı. "Ne oluyor?"

"Artık bir sıra arkadaşın var," dedim kendi yerime geçerken. Soner'in bakışlarını üzerimde hissetsem de dönüp ona karşılık vermedim. Seray'ın kaşları mümkünmüş gibi daha da çatıldı. "Ben tek başıma mutluydum."

"Mutluluğunu bozacak değilim, Kıvırcık," dedi Emre gözlerini devirerek. Sıradan kalkıp gitmediğine göre yerini beğenmiş olmalıydı. Hem bizim önümüzdeydi hem de yanında Seray vardı, ben olsaydım ben de yerimi beğenirdim. Seray elindeki uçlu kalemi havaya kaldırıp tehdit edercesine Emre'ye doğrulttu. "Bana *kıvırcık* deyip durma oyacağım artık senin kör gözünü. Saçlarım kıvırcık değil benim."

Emre oturduğu yerde yayılırken keyifli bir ses tonuyla konuştu. "Yanlışın var, saçların kıvırcık."

Seray öfkeyle Emre'ye bakmayı kesip bakışlarını bana çevirdi. "Benim saçlarım kıvırcık mı?"

Gözlerim saçlarına kaydı. Kahverengi, bazı kısımları kıvırcık diyebileceğim kadar kıvrılmışken bazı yerleri tam anlamıyla kıvırcık diyemeyeceğim kadar dalgalı olan karışık tarzda saçları vardı. "Biraz," diye cevap verdiğimde öfkesi biraz da olsa azaldı. "Tam olarak kıvırcık sayılmam yine de."

Emre inatla onun kıvırcık olduğunu savunduğu Seray'ın tam tersini iddia ettiği bir tartışma içerisine girdiklerinde onları izlemeyi bırakıp gözlerimi Soner'e çevirmiştim ki onun elaları zaten üzerimde olduğu için bakışlarımız kesişti. Yapmaya çalıştığım şeyi anlamış gibi bir hali vardı. Emre'yle aralarının düzelmesi için elimden geldiğince onları aynı ortama sokmaya çalışacaktım.

Tarih hocası sınıfa girdiği için ceketimin cebinden telefonumu çıkarıp sıranın altında Soner'e yazmaya başladım.

Beste
Neden öyle bakıyorsun?

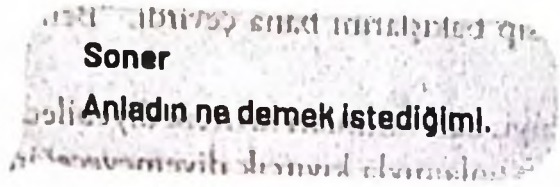
Sıranın altındaki telefonu titrediğinde titreşimi ben de hissettim. Soner telefonu eline alarak mesajımı okudu.

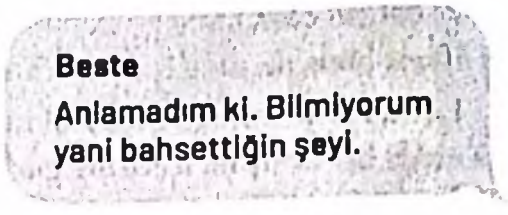
Soner
Yapma.

Beste
Neyi?

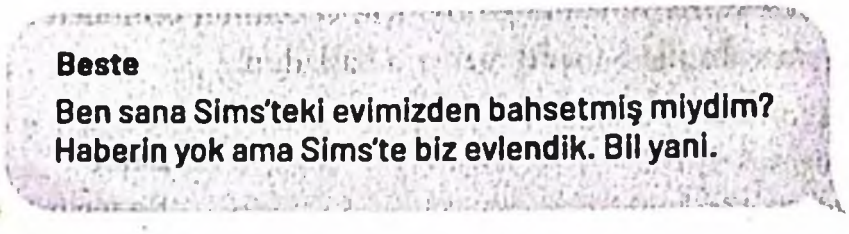
Soner
Kafandaki şeyi.

Beste
Kafamda ne varmış ki benim?
Hiç bilmiyorum ki.

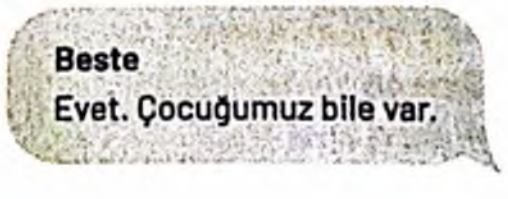

Salağa yatmanın bir çözüm olmadığını bildiğimden konunun değişmesi için aklıma gelen ilk şeyi yazdım.

Aklıma gelen ilk şeyi yazmamalıydım. Evet bunu kesinlikle yapmamalıydım. Yine kendimi rezil duruma sokmanın on numara yolunu bulmuştum. Her seferinde kendi kuyumu kazıp düşmeyi nasıl başarıyordum, anlamıyordum. Kafamı yana doğru çevirip Soner'e bakmak bile istemiyordum. Yanaklarımın kızardığına emindim zira cayır cayır yanıyorlardı.

İkimizi evli bir şekilde hayal edip oyunda bile olsa ikimize böyle bir dünya yarattığımı hiç öğrenmemesi gerekiyordu. Sınav senemde buna harcadığım efor çok utanç vericiydi.

Allah aşkına ben ne yapıyordum? Utancımdan ağlamak üzere olmama rağmen üstüne bir de detay vermeye devam ediyordum.

Beste

Ama bak, benim alakam yok gerçekten. Karakterleri kendi haline bıraktım, arsızlar hemen çocuk yapmışlar ama hiç merak etme çok iyi ebeveyn olduk. Bebek en son koltuktan düşüp kafasını yardı.

Soner

Çok iyiymişiz gerçekten.

Onun da hemen kabullenip ayak uydurması azıcık da olsa utanç duygumu azalttı. Hiç değilse ruh hastası bir manyak olduğumu düşünmüyordu. En azından öyle umuyordum.

Beste

Olsun ya, çocuk işte düşe kalka büyüyecek. Ama sen beni aldattın, haberin olsun. Seni kendi haline bırakmıştım, hemen gidip beni aldatmışsın. Ulan erkekler her yerde aynısınız ya.

Beste

Gittin kanlara kızlara sonra başka bebekle geldin eve ama ben de çok salak bir insanım, seni affettim. Artık annesini bilmediğim ve beni aldatmanın meyvesi olan çocuğa da ben bakıyorum.

Aniden gelen bir aydınlanma ile kaşlarım çatıldı. Şimdi yazınca fark ediyordum her şeyi. Ben hep böyle salak bir insan mıydım? Eğer öyleyse Soner'in uzun süre neden mesajlarıma karşılık vermediğini şimdi anlıyordum.

Beste

Ne enayi insanım ben ya? Eve gidince bebeğini de kucağına verip seni kovacağım.

Soner'in çok kısa süren kısık sesli gülüşünü duyduğumda gözlerimi telefonun ekranından ayırıp ona baktım ancak yine ve yine gülüşünü kaçırmıştım.

Suratım asılarak telefona döneceğim sırada telefonu tutan elinin hafifçe titrediğini fark etmiştim. "Soner," dedim fısıltıyla. "Elin titriyor." Elaları bana döndü. Elinin titrediğini ben söyleyince fark etmiş gibi bir hali vardı. Elinde tuttuğu telefonu iyice sıkarak titremesini azalttı. "Soğuktandır," diye geçiştirerek gözlerini benden ayırdı.

Tavırları içimde bir şüphe uyandırmış olsa da şu an bunu sorgulamanın sırası değildi. Bunu normal bir zamanda ona sormalıydım. Tıpkı şimdiye kadar unuttuğum ve yeni hatırladığım çekmecesinde var olan sayısız şırıngalar gibi.

Telefona dönerek yazmaya devam ettim.

Beste

Gündelik hayatında nasıl bir tarzın var, bilmiyorum. Seni hep siyah kapüşonluyla gördüğüm için Sims'teki karakterini de öyle yaptım. Takıntın var galiba siyah kapüşonluya.

Beste

Sayende artık benim de var. İyice arsız bir insan oldum ama kapüşonlularından birini istiyorum. Lütfeennn.

Beste

Muhtemelen içinde kaybolurum ama hatıra kalsın istiyorum. Gördükçe seni hatırlayayım.

Battı balık yan gider hesabıydı benimkisi. Bir kez rezil olduktan sonrasını artık umursamıyordum. En fazla ne kadar batırabilirdim ki kendi kendimi? Gerçi bu konuda kendime hiç güvenmiyordum. Kendimi çeşitli yöntemlerle ve yollarla her an rezilliğin dibini sıyırırken bulabilirdim.

Soner
Gel al o zaman.

Bir saniye... Kalbim izin verirse bu mesaja cevap verecektim.

Beste
Gel derken?

Soner
Eve. Dolabımdan al bir tane.

İzin varsa ben şu köşede iki dakika ölüp gelecektim.

Resmen beni evine davet etmişti. Evine. Kendi evine. Tamam, oraya ilk kez gitmeyecektim ama bu kez beni kendi isteğiyle çağırmıştı. Basbayağı davet etmişti. Bir dakika, mesajı baştan okuyup kesinliğinden emin olmam gerekiyordu. Son günlerde Soner'le yaşadığımız her şeyi, katettiğimiz her ilerlemeyi kendi hayal ürünüm sanıyordum.

O kadar imkânsız geliyordu kulağa bu yaşananlar, inanmakta güçlük çekiyordum. Ben bu anı gerçekten yaşıyor muyum diye sorguluyordum her defasında.

Dünyanın en arsız insanı olarak tabii ki kabul edecektim bu teklifi. Bir zamanlar Beste, ki o yalnızca bundan birkaç hafta öncesiydi, bu an için yaşıyordu.

Beste
Yine çok arsızca gelecek ama... Oluurr.

Beste
Bilgisayarımı da getiririm, sana Sims'teki evimizi gösteririm. Haftalardır bununla uğraşıyorum.

Sims eksik kalsa ölür müydün, Beste?

Soner
Getirirsin.

Soner de hiçbir şeyi sorgulamıyor, her şeyi hemen kabulleniyordu. Yanaklarını sıka sıka sevesim geliyordu böyle anlarda. Gözüme küçük bir çocuk gibi görünüyordu çoğu zaman.

Ve ben bu çocuğu çok seviyordum.

Okuldan çıkışta önce eve gidip bilgisayarımı almış ve Soner'in evine giden otobüslerden birisine atlamıştım. Otobüse bir kez binmiş olsam da artık tanıdık gelen durağa geldiğinde inmiştim içinden. Bir elimde bilgisayar çantam diğer elimde içinde annemin yaptığı dolmaların olduğu saklama kabını taşıyarak yolda yürüyordum. Neredeyse kaldırımda ceylan gibi seke seke yürüyordum ve bu elbette ki yanımdan geçenlerin dikkatini çekiyordu.

Hiç kimseyi umursamayarak devam ederken kolumun altında duran saklama kabındaki dolmaların dağıldığını kaptan çıkan sesle fark edince yolda düzgünce yürümeye başladım.

Kısa süre sonra Soner'in evinin olduğu sokağa saptım. Biraz ötedeki markete bakarak abur cubur tarzı şeyler alıp almamayı düşünürken kendi apartmanlarının önünde bekleyen Soner görüş açıma girdi. Bir anlık duraksamanın ardından yeniden adımlarımı hızlandırdım. Sırtında okul çantası vardı. Ellerini cebine sokarak kafasını eğmişti. Ayakkabısının ucuyla yerdeki taşla oynuyordu.

Okul çıkışında birlikte otobüs durağına kadar sessizce yürümüştük. Ben bilgisayarımı almak ve üzerimi değiştirmek için kendi evime giden otobüse binmiştim, o da kendininkine binmişti. Aradan bir saatten fazla zaman geçmişti ve Soner onu son gördüğüm haliyle tamamen aynıydı. Okul çantasını bile çıkarmamıştı. Eve girmemişti, beni bekliyordu.

"Selam!" dedim coşkulu bir sesle yanına ulaştığımda. Soner sesimi duyar duymaz kafasını kaldırıp bana baktı. Ela gözlerini çevreleyen kızarıklıkları fark eder etmez yüzümdeki ufak tebessüm yerini endişeye bıraktı. Tüm keyfim bir anda kaçtı. "Gözlerine ne oldu?" diye sordum korkuyla.

Ağladığını düşünmüştüm ancak hayır, gözleri dolu değildi. Ağlamış olabilecek birisine göre fazla kuru bile sayılabilirdi. Kendisi bu kızarıklığın farkında olmamış olacak ki, "Ne olmuş?" dedi anlam veremeyen bir ifadeyle.

"Kıpkırmızılar." Bunu duyar duymaz gözlerini benden ayırarak arkasını döndü ve apartmana doğru yürümeye başladı. "Bazen toz topraktan oluyor." Geçiştiren cevabı beni tatmin etmemişti. Doğruyu söylemediği ses tonundan dahi anlaşılırken neyi gizlemenin çabası içerisindeydi? Okulda Ozan'la kavga ettiği gün de aynı bu şekilde kızarıktı gözleri ve o gün ağladığını, o yüzden böyle olduğunu düşünmüştüm fakat yanıldığımı şimdi fark ediyordum. Ağlamanın çok daha ötesinde bir kızarıklıktı bu.

Soner apartmanın kapısına kadar ulaştı ama ben hareket etmeden yalnızca onu izliyordum. Gizlediği bir şeyler vardı, belki bir hastalığa sahipti, belki çok daha başka bir şeydi fakat saklı tuttuğu bir şeylerin olduğundan şu an çok daha emin olmuştum.

Önce gözlerindeki kızarıklığı fark etmiş, sonra kıyafet dolabının çekmecesinde sayısız şırıngaları görmüştüm. Bugün okulda elleri titremişti ve yine bir bahane ile beni geçiştirmişti. Böyle bir hastalık mı vardı? Varsa adı neydi, belirtisi neydi, tedavisi neydi?

Ya da düşündüğüm gibi gerçekten hastalık mıydı?

Ceylin'in haftalar öncesinde söyledikleri düştü zihnime. *Bazı günler Soner okula geldiğinde gözleri kıpkırmızı oluyor, ne malum onun da uyuşturucu kullanmadığı?*

Alayla gülüp kafamı iki yana salladım. Fazlasıyla zoraki bir gülüştü. Bu düşünce aklıma gelir gelmez beynim direkt böyle bir şeyin olabileceği ihtimalini reddetti. "İmkânsız," diye mırıldandım sadece kendimin duyabileceği bir sesle. "İmkânsız..." Uyuşturucu onun hayatından abisini almışken Soner böyle bir şeyi kullanmaya kalkışmazdı.

"Gelmiyor musun?" Soner'in kulağıma sızan sesiyle düşüncelerimden sıyrıldım. Gözlerim daldığı noktadan ayrılırken hâlâ olduğum yerde hareketsizce dikildiğimi yeni fark ediyordum. Apartmanın kapısını açmış olan Soner bir eliyle kapıyı tutarken bana bakıyordu. Kaşları hafifçe çatılı durumdaydı, bir gariplik olduğunu fark etmiş olmalıydı.

"Geliyorum," dedim harekete geçerek. Düşüncelerime düşen saçmalıkları ona çaktırmamam gerekiyordu. Böyle bir şey düşündüğümü bile bilmemeliydi. Kendim dahi Soner'e bunu konduramazken nasıl bir anlık bunu düşünmüştüm, bilmiyordum. Saçmalıktı, koca bir saçmalık.

Soner'in yanından sıyrılıp apartmana girdiğimde birlikte birinci kattaki evine gitmek üzere merdivenleri çıkmaya başladık. Soner hemen dibindeki vücudumda gezen gerginliği elbette ki fark etmişti. "İyi misin?" diye sordu merdivenlerin ortasında durup elalarını ilgiyle yüzümde gezdirerek. Onunla birlikte ben de durdum ve gülümsemeye çalıştım. "İyiyim."

Soner'i geride bırakarak merdivenleri çıkmaya devam ettim. "Neden iyi olmayayım ki?" Birinci kata ulaştığımda Soner'in evinin kapısının önünde Soner'i beklemeye başladım. Soner cebinden çıkardığı anahtarlıkla birlikte yanıma gelip anahtarlardan birini kilide soktu. Açılan kapıyla birlikte geriye çekilip içeri geçmemi işaret ettiğinde önce elimdekileri evin içine, yere bıraktım sonra botlarımı çıkarıp içeri adımımı attım.

"Evde dolma buldum," dedim saklama kabını yerden alırken. "Tabii ki hemen kaba doldurup getirdim." Soner montunu soyarken ben kapla birlikte mutfağa girip elimdekini masaya bıraktım. "Birazdan ısıtacağım bunu."

"Beste," diye seslendi holden. Mutfağın girişine kadar gelip orada durdurdu bedenini. Kapının pervazına omzunu yaslarken, "Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi.

"Neyi?" dedim yine bilmezliğe yatarak.

"Bu yemekler... Amacını anlıyorum, iyi niyetinden yaptığını da biliyorum ama gerek yok. Dışarıdan yiyorum diye senin sandığın gibi aç falan kalmıyorum ben. Boşuna kendini yorma." Sorun aç kalıp kalmaması değildi ki. Dışarıda en ağır yemekleri yese bile bir ev yemeği, anne yemeği değildi. Onun tadını veremezdi. İstediğim anne yemeğine olan hasretini bir nebze de olsa dindirebilmekti.

"İçimden geliyor, yapıyorum. Keyfimin kâhyası mısın sen?" dedim sahte bir sinirle kaşlarımı çatarak. "Allah Allah, yemek yapmak da suç olmuş."

"Onu demiyorum boş-"

"Keyfimin kâhyası değilsen konuşmayı keser misin lütfen?" Masaya yaslanarak Soner'in üzerinde gezdirdim bakışlarımı. "Hadi git formanı falan değiştir sen, karışma benim işime." Soner'in göğsü derin bir nefesle yükseldi. Bana laf yetiştiremeyeceğinin bilincinde olarak arkasını dönüp odasına doğru ilerlerken arkasından sırıttım.

Belli bir süre geçmesini bekledikten sonra holden bilgisayar çantamı alıp diğer kapalı olan kapıları es geçerek Soner'in odasına yöneldim. Açık olan kapıdan üzerini çoktan değiştirdiğini düşünerek içeriye girmiştim ki

Soner'in dolabının çekmecesini karıştırdığını gördüm. Üzerini bile değiştirmemişti. Benim odasına girdiğimi fark eder etmez çekmeceyi kapattı ve çöktüğü yerden doğruldu. Arkası bana dönüktü, yüzünü göremiyordum ama karıştırdığı çekmecenin şırıngalarla dolu olan çekmece olduğunu hemen anlamıştım. Birinci çekmeceydi, ben gelince aceleyle kapatmıştı.

Bozuntuya vermeden konuştum. "Hani bana kapüşonlularından birini verecektin?" Çantayı duvara yaslı bir şekilde yere bırakıp Soner'in yanına yürüdüm. Gergin omuzları üzerindeki geniş sweatshirte rağmen fark ediliyordu. Artık kesinlikle emin olmuştum, benim öğrenmemi istemediği bir şey vardı.

Ama neydi?

Soner bana doğru döndü. Gözlerini benimkilerde fazla tutmadan dolabın kapağını açtı. "Seç birini," dedi içindekileri işaret ederek.

Heyecanla dolabın içindeki sweatshirtleri incelemeye başladım. Birçoğu siyahtı, bazılarında hiç baskı yokken bazılarının önünde beyaz baskılı yazılar vardı. Aralarda bir iki tane koyu gri kapüşonlu da vardı ancak onları daha önce hiç Soner'in üzerinde görmemiştim. Hep siyah giyerdi ve ben de onun üzerinde siyah rengini görmeye aşina olmuştum. Farklı bir renk giyse gözüm alışana kadar garipserdim büyük ihtimalle.

Dakikalarca dolaptaki kıyafetleri inceledikten sonra bakışlarımı Soner'e çevirdim. Gözlerim üzerindekine kaydığında hınzırca bir gülümseme belirdi dudaklarımda. "Onları istemiyorum." Üzerine giydiği kapüşonluyu işaret ettim. "Bunu istiyorum."

Elalarını kendi üzerine doğru indirdi. Onu istiyordum çünkü üzerine bir kere Soner'in kokusu sinmişti. Bakışlarına bulaşan şaşkınlıkla beraber bana baktığında, "Bunu mu?" diye sordu teyit etmek istercesine. Kafamı sallayarak onayladım. Hepsi çok güzeldi ama ilgimi en çok bu çekiyordu. Şu an üzerinde hangisi olsa onu almayı isterdim.

Beklediğimin aksine karşı çıkmayarak, "Peki," dedi. Eli ensesine gittiğinde heyecanla dudaklarımı birbirine bastırıp nefesimi tuttum. Kıpır kıpır olan bedenim bu koca odaya sığamazken elim melek kanatları olan bilekliğime gitti ve onunla oynamaya başladım zihnim dağılsın diye. Mümkünmüş gibi...

Sweatshirtü ensesinden sıyırıp çıkardığında üzerinde okulun beyaz gömleğiyle kaldı. Bir elindekine bir de Soner'e bakarken gülümsemeden edemedim. Soner'le tam anlamıyla konuşmaya başlayana kadar onun ne

desem hemen yapacak biri olduğunu düşünmezdim. Şaka amacıyla söylediğim şeyleri bile yapıyordu. Üzerindeki sweatshirtü istemiştim ve hiç yadırgamadan, bana vermek için çıkarmıştı.

"Yaklaş," dedi ve benim yapmamı beklemeden kendisi aramızdaki mesafeyi azalttı. Ne yapmak istediğini anlamaya çalışırken Soner sweatshirtün uçlarından tutup bana iyice yaklaştırdı bedenini. Baş kısmını yavaşça ve dikkatlice kafamdan geçirdi. Kalbim maratona çıkmışım gibi hızlanırken burnuma dolan kokusu yalnızca kıyafetinden kaynaklanmıyordu, hemen dibimdeki bedeninden sızıp bana ulaşıyordu. Gözlerim kapanmamak için büyük bir çaba sarf ediyordu.

"Kollarını da sok." Hemen kolumu kaldırıp sweatshirtün içerisine sokmaya çalıştığımda Soner kendi başıma yapamıyormuşum gibi bana yardımcı olmaya devam ediyordu. Nihayet beni tamamen giydirdiğinde uçlarını aşağıya doğru çekiştirerek indirdi. Ben mest olmuş bir şekilde onu izliyordum sadece, yapabildiğim şey bununla sınırlıydı.

Soner işini bitirmiş olmasına rağmen geri çekilmedi. Hareketlerini takip edemiyordum çünkü gözlerim çoktan kapanmıştı. Fazla temas bağımlısı bir insan değildim ancak Soner'in bu şekilde yakınımda olması kendimin bile inanmakta güçlük çektiği bir huzur aşılıyordu ruhuma. Böyle hissetmemi sağlayan sıradan bir insana değil, ona yakın olmaktı.

Sweatshirtün içinde kalan saçlarımın üzerinde hissettiğim dokunuşla olduğum yerde kirpiklerime kadar titredi bütün vücudum. Tek eliyle saçlarımı sweatshirtün içinden çıkarırken parmak uçları boynumla temas ettiğinde ensemdeki tüyler diken diken oldu. Bir anda dilim damağım kurumaya başladı, kalbimin atış hızına yetişemiyordum bile.

Saçlarımın neredeyse hepsi sweatshirtün içinden çıkmış olmasına rağmen Soner elini ayırmamıştı. Benden uzaklaşmak şöyle dursun aksine daha da yakınlaştığını hissediyordum sanki. Aramızda görünmez bir güç bizi birbirimize çekiyordu ya da ben anın etkisiyle öyle sanıyordum. Eli boynuma sarıldığında yere serilmemek için son irademle çaktırmadan yanımdaki dolaba tutundum.

Tam o anda kot pantolonumun cebindeki telefonumun zil sesi aramıza girdi. Yükselen bu sesle gözlerim açılırken Soner'le sözleşmişiz gibi aynı anda birbirimizden uzaklaştık. Uzun zamandır tuttuğum nefesimi çaktırmadan verip cebimden telefonumu çıkardım. Üzerinde yazan yazıyı dahi

ilk birkaç saniye beynim algılayamadı. Azra'nın aradığını görünce telefonla birlikte odadan çıktım.

Böyle bir andan sonra Soner'le aynı ortamda kalmaya devam edemezdim. Aynı odada kalırsak asla telefonla konuşamazdım. Koridorda mutfağa doğru ilerlerken aramayı cevapladım ve telefonu kulağıma götürdüm.

Çok da uzun sürmeyen bir konuşmanın ardından aramayı sonlandırdığımızda telefonu göğsüme bastırdım ve derin bir nefes aldım. Vücudum hâlâ birkaç dakika önceki anın etkisiyle titriyordu. Kalbimin hızı normale dönmemişti bile daha. Soner yüzünden kalp ritim sorunum oluşacaktı en sonunda.

Odaya döndüğümde Soner'in hâlâ bıraktığım gibi durduğunu gördüm. Dolabın önünde durmuş boşluğa ifadesiz bir şekilde bakıyordu. Kapının yanına bıraktığım bilgisayar çantamı alıp çalışma masasının üzerine koydum. "Hadi, sana Sims'teki evimizi göstereyim," dedim çantanın fermuarını açarken.

Bilgisayarı çantadan çıkarmıştım ki duyduğum ufak çaplı gürültüyle hızla arkama döndüm. Karşılaştığım manzara Soner'in bir eliyle güç almaya çalışır gibi dolaba tutunmasından ibaretti. Kafasını eğmişti, gözleri kapalıydı ve boştaki eli titriyordu. Dolaba yasladığı elini yumruk yapmıştı, kapalı olan gözlerini sıkıca birbirine bastırıyordu. "Soner?"

"Git," dedi direkt. Sesi kısık ve zayıftı. Güçlükle konuştuğu belliydi. Bir anda bu hale geleceği ne olduğunu sorgularken Soner'e doğru yaklaşmaya çalışmıştım ki beni hemen fark etti. "Beste git!" dedi bu kez gür bir sesle.

Endişe ve telaş içerisindeydim. Ne olduğunu bir türlü anlayamamak işimi daha da zorlaştırıyordu. "Ne oluyor, Soner?" Her geçen saniye titremeleri artıyordu. Beni ürküten görüntüsü sebebiyle elim her an ambulansı aramaya hazır bir şekilde cebimdeki telefona gitti. "Beste beni dinle ve git," dedi bu sefer her bir kelimenin üzerine bastırarak.

İyice yanına yaklaşırken, "Beni korkutuyorsun," dedim. Alnından boncuk boncuk terler akıyordu fakat evin içi terlemek için fazla soğuktu. "Git diyorum sana, git!" Kafasını kaldırıp gözlerini aralayarak kırmızı halkalarla çevrilmiş elalarını gözlerime değdirdi. "Seni bu halde bırakıp gideceğimi düşünmüyorsun herhalde. Hiç iyi görünmüyorsun, ambulansı arayacağım."

"Arama hiçbir yeri." Çoktan cebimden telefonumu çıkarmıştım bile. "Beste git! Görmeni istemiyorum."

"Neyi görmemi istemiyorsun, Soner? Gitmiyorum hiçbir yere." Soluk alıp verişleri hızını artırırken aynı zamanda benim içimdeki korku da büyüdü. Soner gitmeyeceğimi kabullenmiş bir şekilde biraz önce kurcaladığı çekmeceyi açtı. Titreyen ellerini şıringalarda gezdirirken merakla ne yapacağını izliyordum. Boş şıringaların hepsini kontrol ettikten sonra çekmeceyi sert bir şekilde kapattı ki bu büyük bir gürültüye sebep oldu. Hassaslaşan algılarım yüzünden olduğum yerde sıçradım korkuyla.

"Beste git, lütfen." Yatağının yanındaki komodinin çekmecelerini açıp içini karıştırmaya başlarken bir yandan da hâlâ benim gitmemi sağlamaya çalışıyordu ancak anlaması gerekiyordu; gitmeyecektim. "Soner şuraya otur lütfen, hiç iyi durmuyorsun. Ne arıyorsun? Ben bulayım sana."

Soner beni duymadı veya duymazlıktan geldi. Çekmecenin içindekileri kurcalarken tüm dikkati orada gibiydi, sesim ona ulaşmış mıydı acaba? Hızla inip kalkıyordu göğsü. Alnından terler süzülmeye devam ediyordu ve elleriyle vücudunun titremesi dinmek bilmiyordu. Elimde tuttuğum telefonun varlığını hatırlayarak herhangi bir sağlık kuruluşunu arayacağım sırada Soner çekmeceden bulduğu şeffaf küçük bir poşeti eline aldığında kendimi durdurdum.

Poşetin içindeki küçük beyaz haplardan birisini alıp suya ihtiyaç dahi duymadan yuttuğunda şoka girmiş bir şekilde onu izliyordum. Hapı yuttuğunda ellerini komodine yaslayıp gözlerini sıkıca yumdu. "O şey..." dedim güçlükle konuşarak. "Düşündüğüm şey değil, değil mi?"

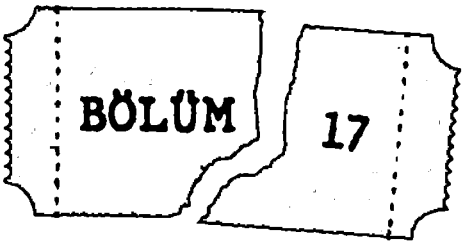
Gördüklerimin beni yanıltmasını bu kadar çok istediğim başka bir an daha olmamıştı. Daha eve girmeden önce düşündüğümde bile kendimi kötü hissettiğim, Soner'e böyle bir şeyi nasıl kondurabilirim diye kendimi suçladığım şey doğru olamazdı. Olmamalıydı.

Tam olarak doğrulmadan kafasını çevirip bana baktı. Gözlerinde bomboş bir ifade vardı. Suçlulukla fısıldayarak, "Sana git demiştim..." dedi.

Doğruydu...

Yarım saat öncesinde ne düşündüysem doğruydu.

Soner gerçekten uyuşturucu kullanıyordu.

Soner uyuşturucu kullanıyordu.

Soner. Uyuşturucu.

Aynı cümlede bile kullanmaktan nefret ettiğim ikili. Tekrar ettikçe yüzümün buruşmasını sağlayan, gözlerimdeki sızıyı artıran bu ikiliyi aynı cümlede kullanmak zorundaydım. Soner uyuşturucu kullanıyordu. Soner...

Ne?

Yaşadığım şokun etkisi, geride bıraktığımız onlarca dakikanın ardından bile hâlâ üzerimdeydi. Çok sevdiğim bir insanın ona hiç konduramadığım bir şeyi yapıyor olması beni öyle derinden etkilemişti ki hayatla bağlantım kopmuş gibi hissediyordum. Aklıma gelmiş olsa bile inatla reddetmiştim çünkü Soner'in bile bile kendisine zarar veren bir şeyi kullanacağına ihtimal vermek istememiştim.

Kimse buna ihtimal vermek istemezdi. Sevdiğin kişinin kendini böyle kötü bir yoldan her geçen gün yavaş yavaş zehirlemesi... Beni üzen, yıpratan, kahreden buydu.

Evet, uyuşturucu kötü bir şeydi ama Soner'i dinlemeden onu yargılamak istemiyordum. Onu dinlemek ise... şu anda yapabileceğim bir şey miydi, bilmiyordum. Dilime kilit vurulmuştu da ben ağzımı açıp konuşamıyordum sanki. Bu kötülüğü kendisine yapan Soner iken öğrendiğinde mahvolan kişi bendim, bu işte büyük bir adaletsizlik vardı.

Çenemi kendime doğru çektiğim dizime yaslarken kollarımı bacaklarımın etrafına sarmıştım ve sırtım Soner'in yatağına yaslıydı. Yere oturmuştum çünkü ilk öğrendiğimde sindirebilmek için bir yere çökmem gerekmişti. Şimdi ne kadar süredir bu pozisyonda olduğumu bilmiyordum. Odanın

içinde koca bir sessizlik hâkimdi, biraz önceki neşemin ve mutluluğumun esamesi okunmuyordu.

Soner biraz ilerimdeydi. Benimle beraber o da komodinin yanına çökmüş kalmıştı. Hareket etmiyordu, tek kelime konuşmuyordu; sadece benimle beraber oturmuş sessizliğime eşlik ediyordu. Elaları her zamanki gibi benim üzerimdeydi ancak bu sefer dönüp ona karşılık veremiyordum.

Derince bir nefes aldığımda çıkan ses, sessizliğe bürünmüş odadaki tek canlılık belirtisiydi. Sırtı duvara yaslı olan Soner'den çıt çıkmıyordu. Bir dizini kendine doğru çekmiş, dirseğini dizine yaslamıştı. O bakışlar üzerimden bir saniye dahi olsa ayrılmamıştı. Ona bakamayışımı başka şeylere yoruyor olabilirdi ama ben yalnızca yüzüne bakıp gerçekle bir kez daha yüzleşmekten korkuyordum.

Dakikalar öncesinde yapmam gereken ilk şey bu evden çıkıp gitmekti. Uyuşturucu kullandığını öğrendiğimde ondan uzak durmam, bu evde bir saniye bile geçirmemem gerekirdi. Aklı başında olan her insanın yapması gereken şey elbette ki buydu.

Kollarımı dizimin üzerine çıkarıp yüzümü arasına gömerken Soner'in sesi dakikalar sonra ilk kez çıktı. "İşte şimdi..." Kafamı kaldırıp ona bakamadım ama ses tonundaki üzüntü canımı yaktı. "Sen de herkes gibi benden nefret etmeye başlıyorsun."

"Nefret etmiyorum." Yüzüm kollarımın arasına gömülü olduğu için sesim boğuk çıkmıştı.

"Yüzüme bile bakmıyorsun, Beste."

Sert bir biçimde dudağımı dişlerimin arasına aldım. Yüzüne bakmama sebebimi yanlış anlamıştı, ben istesem de ondan nefret edemezdim. Belki de bu salaklıktı, belki de aptallıktı. Bir insan ne yaparsa yapsın ondan nefret edemeyeceğimi düşünmek akıl işi değildi ama Soner çok farklıydı. Ne yaparsa yapsın ondan nefret edemeyeceğimi düşünüyordum.

Onun o uyuşturucuyu içtiğini gördüğüm ilk an yapmam gereken de bu evi terk etmek olmalıydı. Ben ne yapıyordum peki? Burada oturmuş, kendime gelmeyi ve onu dinlemeyi bekliyordum.

Yüzümü kollarımın arasından kaldırıp bakışlarımı Soner'e çevirdim. O hapı almadan önceki haline göre çok daha iyiydi. Yüzünün rengi yerine gelmişti, vücudu artık titremiyordu. Bu illetin Soner'i ne hale getirdiği bir kez daha aklıma geldiğinde uyuşturucudan tekrar nefret ettim. Kullanması

kötüyken, kullanmaması daha kötüydü. Bir kez bu şeye bulaştıktan sonra artık her ihtimal birbirinden berbattı.

"Senden nefret etmiyorum. Bunun için çaba göstersem bile edemem. Sadece..." Elaları beklentiyle bana bakıyordu. Soner'i ilk kez duygularını bu kadar açık açık belli ederken görüyordum. "Onca zaman nasıl fark edemediğimi anlamaya çalışıyorum." Uyuşturucu kullanan bir insan her zaman kendisini belli ederdi. Her şey açıkça belliyken ben görmek istememiştim sanırım.

Kafasını duvara yasladı, bakışlarını tavana dikerek konuştu. "Fark edemezdin."

Dikkatli olsaydım, edebilirdim.

"Neden, Soner?" diye sordum. Gözlerim sanki bunu sorgulamamı bekliyormuş gibi dolmaya başladıklarında kirpiklerimi kırpıştırdım. "Neden yapıyorsun bunu kendine?" Soner yavaşça yutkundu. "Bu bile bile ölüme gitmekten başka bir şey değil. İntiharın başka bir çeşidi." En uzun ve en sancılı intihar yoluydu.

Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Biliyorum."

"O zaman neden?" Neden bir insan uyuşturucu kullanırdı? Ölmek istemekten başka bir sebep bulamıyordum. Uyuşturucu bir yerden sonra kullanan kişinin ölümüne sebep olurdu, uzman kişilerden yardım alıp bırakmak için çabalamayan her kullanıcının sonu buydu. Soner'in bir kez kendi canına kıymaya kalkıştığını biliyordum ama şimdi... hâlâ ölmek istiyordu, hiçbir şey değişmemişti.

"Şartlar," dedi sanki çok normal bir durummuş gibi. "Bazen şartlar böyle gerektirir."

"Seni zorlamak istemiyorum ama lütfen bana anlat. Soner görüyorum, içinde bambaşka bir insan var. Fark ediyorum acıyla dolusun, taşmak üzeresin ama yapamıyorsun. Bırak taşsın içindekiler, çıksın dışarı. Daha fazla sana zarar vermesinler. Sana daha önce de söylemiştim, ben seni yargılayacak son insanım. Ben seni anlarım, sen anlatmasan bile seni anlarım ama anlatırsan daha iyi anlarım. Senin hakkında öğreneceğim hiçbir şey beni senden soğutmaz." Anlatmadığı geçmişinde neler vardı bilmiyordum ama hiçbir şeyde Soner'in suçu olmadığından emindim. Daha on dokuz yaşındaydı, bundan birkaç yıl öncesine kadar o da bir çocuktu. Ne suçu olabilirdi ki?

Belki de hiç çocuk olamamış bir çocuktu. Hiçbir şey bilmiyordum ki.

"Nasıl anlatılır bilmiyorum," dedi fısıltıyla. Gözlerini tavandan indirdiğinde bakışlarımız kesişti. Yüzünde mimik oynamazken bakışlarına düşen hüznü fark etmemek imkânsızdı. İçim acıyordu, onu böyle görmek içimi acıtıyordu. Sadece bakışları için bile oturup dakikalarca ağlayabilirdim. "Daha önce hiç denemedim."

"Emre hariç," dedim mırıltıyla. Soner, Emre hariç kimseye kendisini açmamıştı. Tek dostu bildiği insanın onu yarı yolda bıraktığını öğrendiğinde ne hissettiğini merak ediyordum.

Kafasını sallayarak dediğimi tekrar etti. "Emre hariç."

"İstersem Emre'den her şeyi öğrenebilirdim." Emre üzerinde biraz baskı kursam bana Soner hakkında bildiği her şeyi anlatmasını sağlayabilirdim. "Ama yapmadım, deli gibi merak etsem de yapmadım çünkü senden duymak istedim. Bir gün bana anlatıp anlatmaz mısın onu bile bilmiyordum fakat birisinden öğreneceksem bu sen ol istedim." Anlatmasa da ona zorla bir şeyleri yaptıramazdım. İstemiyorsa anlatmayabilirdi ve bana da bir şey demek düşmezdi bu konuda.

"Sana garip gelecek," dedi derin bir nefes almadan önce. "Harika bir aileye sahipsin. Kendi annenle babandan sonra hayatta çocuklarına bu şekilde davranan ebeveynlerin olduğunu bilmek seni şaşırtacak." Anlatacaktı... Anlatmayacağını düşündüğüm için şimdi hazırlıksız yakalanmıştım. Duymaya hazır mıydım değil miydim, bilmiyordum.

Kafamı yana doğru eğip yanağımı koluma yasladım. Soner çok önceden bakışlarını benden ayırmıştı. "Bu ev hep böyle bomboş değildi, sessiz değildi. Eskiden bu evde dört kişi yaşıyordu. Aile olmayı beceremediği, burasının bir ev olduğunu hissettiremeyen dört kişi." Daha şimdiden boğazıma bir yumru oturup kaldı. Yutkunmama rağmen gitmek bilmiyordu.

"Annem özel bir hastanede hemşireydi. Yirmi dört saat nöbette, bir gün evde kalır sonra yine yirmi dört saat nöbetine giderdi. Babamdan, bu evden kaçabilmek için alabildiği kadar nöbet alır haftanın çoğu gününü hastanede geçirirdi. İki üç gün üst üste eve gelmediğini dahi hatırlıyorum. Babam ise..." Konu babasına geldiğinde duraksadı. İfadesizliği sürse de *babam* derken sesi titrer gibi olmuştu. Can kulağıyla onu dinliyor olmasam bunu fark etmem zor olurdu.

"O işsizin tekiydi. Bir işi vardı ama iş demeye bin şahit. Uyuşturucu satıcılarının başıydı, zor durumda olan gençleri bulup akıllarını çelerek onları bu bataklığa sürüklüyordu. Bir kez batan bir daha kurtulamıyordu ondan.

Aileleriyle tehdit ediyordu, kendi canlarıyla sınıyordu. İsteği yerine getirilmezse bambaşka birisine dönüşüyordu." Elini sıkıntıyla ensesine götürdü. Anlatmak onu geriyordu, kasılan vücut hatlarından anlaşılıyordu.

"Soner," dedim araya girerek. "Ben böyle hissedeceğini bilmiyordum. Hatırlamak sana kötü geliyorsa devam etme."

"Hiç unutmuyorum ki." Nasıl unutabilirdi ki zaten? "Otoriter birisiydi. İstediği anında yapılmalıydı. Yapılmadıysa karşısında kim olduğunu hiç umursamaz, şiddete başvururdu. Ona karşı mı çıkıyorsun? Şiddet. Dışarıda canı bir şeye mi sıkıldı? Eve geldiğinde karşısına çıkan ilk kişiye şiddet. Hayatı şiddet üzerine kurulu bir adam. Onun lafının üzerine tek kelime etme hakkını tanımaz insana."

Hayatımda hiç görmediğim bu adamdan tiksinmeye başladım o noktadan itibaren. Hatta nefrete kadar gidebilecek bir tiksintiydi bu. "Kemerler en yakın arkadaşıydı," dedi dalga geçercesine gülerek. Gülüşü duygudan yoksundu. "Kendince iz bırakmayı seviyordu galiba. Sonradan bakıp bakıp eseriyle gurur duyuyordu."

Sırtındaki izlerin görüntüsü geldi gözümün önüne. Yeni olmadığı belliydi. Babasının kendi kendine yaptığı *güç gösterisinin* izleri ölene kadar vücudunda kalacaktı. Ne zaman aynadan bakmaya kalkışsa o anları tekrar ve tekrar yaşayacaktı. Bir baba nasıl olur da küçücük çocuğa kemerle vuracak kadar vicdansız olabilirdi, aklım almıyordu.

"İstediği, abimle beni de kendisi gibi o bataklığa sokup onun elinin altında uyuşturucu satmamızdı. Normal bir çocuğun okula başlama yaşı yedi, beni dokuz yaşına kadar okula bile göndermedi. Küçükken anlamıyordum, aklım yetmiyordu, büyüdükçe anlamaya başladım. Bizim için planını daha biz doğar doğmaz yapmıştı." Anlatmayı bıraktı. Hâlâ yüz ifadesi, sesi, tavırları ifadesizdi. Yaşlar, dolan gözlerimden akmamak için direnirken onun nasıl böyle duygusuzmuş gibi davranabildiğine aklım ermiyordu.

"Ben altı yaşındayken bir gün elinde bir sürü şırıngalarla, değişik şeylerle abimle yanımıza geldi. Annemin aldığı bir oyuncak arabam vardı, onunla oynuyordum. Abim benden altı yaş büyüktü. Ona, o zehri ilk kez o gün verdi. Küçüktüm, ne olduğunu bilmiyordum, anlayamıyordum da zaten ama abim sanki hep bunun bilincinde gibiydi. Babam ona iğneyi vururken de devam eden günlerde bu defalarca kez tekrarlanırken de sesini çıkarmadı çünkü çıkardığı zaman olacakları biliyordu. Çekeceği cezanın farkındaydı."

"İlerleyen zamanlarda hiç mi karşı çıkmadı?"

"Hiç çıkmadı, çıkamadı," dedi kafasını iki yana sallarken. "Ben ona göre daha şanslıydım. Sıra bana geldiğinde on dört yaşındaydım, abiminkine göre daha büyük bir yaş." Bir yandan bunu şans olarak görmesine üzülürken bir yandan da babasına karşı her saniye nefretim daha da artıyordu. Duygularım birkaç dakika içerisinde birbirine karışmıştı. Ne hissedeceğim konusunda şaşkın bir haldeydim.

"Büyüktüm ama ben de karşı çıkamadım. Yapamazdım, Beste." Ses tonundaki burukluk kalbime hüzünle çöktü. Elalarını bana çevirdiğinde dolan gözlerimi ondan kaçırmak istesem de o çoktan görmüştü. "Belki bana kızıyorsundur az önce gördüklerin için. Sinirlenmişsindir, hatta belki böyle pis yollara sürüklenmiş birisini hayatında istemiyorsundur ama ben de çocuktum ve bunların hiçbirisini isteyerek yapmadım."

Son cümlesinden sonra tutamadığım gözyaşlarım birer birer yanaklarıma doğru süzülmeye başladı. O da çocuktu... Babası yüzünden on dört yaşında uyuşturucu bataklığına düşmüş bir çocuk.

"İstemediğimde hep zor kullandı, yapmaya mecbur bıraktı. Bana inanmıyorsan da hakkındır bir şey diyemem ama sana yalan söylemiyorum. Ben bile isteye-"

"İnanıyorum Soner," dedim ağladığım için kısık çıkan sesimle. "Anlattıklarının hiçbirinden şüphe duymuyorum."

Varla yok arasında bir gülümseme belirdi dudaklarında. "Annem..." dedi ve ardından bugün defalarca kez yaptığı gibi derin bir nefes aldı. "O her şeyin farkındaydı ama karşı çıkamıyordu."

"Soner, sen anneni çok seviyorsun," dedim annesinden bahsettiği anlar aklıma gelirken. Ona olan özlemi gözlerinden okunurdu her seferinde. "Babanızın size bunu yapmasına sessiz kalışını nasıl göz ardı edebildin?"

"Ben babamdan başka kimseden nefret edemiyorum." Yanağımdaki yaşları koluma sürterek silmeye çalıştığım sırada bakışları benden ayrıldı. "Hem annem o benim, babama karşı kim ses çıkarabildi ki bu zamana kadar o çıkarabilsin?" dedi.

"Ben sekiz yaşındayken annem bize hamile olduğunu söyledi." Bunu söylerken gözleri parladı resmen. Soner'in bir kardeşi vardı ama şu an neredeydi? "Ben dokuz yaşındayken doğdu, bir gün annemler kucaklarında kız çocuğuyla eve geldiler. Adını Ada koymuş annem. O gün yaşadığım mutluluğu hâlâ hatırlıyorum." Gözyaşlarımın içinde gülümsedim. "Her şey güzel gidiyor sanıyordum. Kardeşim olmuştu, annem mutluydu, babam

eskisi gibi bize sataşmıyordu. Meğerse fırtına öncesi sessizliğiymiş, çok sonra öğrendim."

Gülüşüm yüzüme oturduğu gibi bir hızla siliniverdi. "Birkaç kez onları mutfakta tartışırken duymuştum. Babam inatla çocuğun ondan olmadığını söylüyordu, annem ise tam tersini savunuyordu. Hiçbir zaman bebeğin babasının gerçekten o olup olmadığını bilemedik ama babam buna çoktan inanmıştı; bebek ondan değildi. Ada'nın altı aylık olduğu zamanlardaydık. Bir gün annemle bu yatakta yatıyorlardı," dedi kendi yatağını işaret ederek. Bakışlarım yatağın üzerine kaydı gayriihtiyarı.

"Ben de şurada arabamla oynuyordum," dediğinde bu sefer kapının girişini gösterdi. "Sonra Ada uyandı. Annemin uyanmasını istemediğim için onunla ilgilenmeye başladım ama zaman geçtikçe ağlamaya başladı. Acıktığını düşündüm, mutfağa gidip annemden gördüğüm şekilde biberonuna mama yapıp koydum. Odaya döndüğümde," derken sanki o anı tekrar yaşıyormuş gibi kaşları çatıldı. Duyacaklarımın korkusu kapladı yüreğimi. Soner kapıya doğru bakıyordu ancak baktığı yeri görebiliyor muydu belli değildi.

"Babam Ada'nın başındaydı. Yüzüne yastıkla bastırmıştı, onu boğmaya çalışıyordu." Dudaklarım aralandı ama şaşkınlıktan konuşamadım. "Köşeye sinip izlemek dışında bir şey yapamadım, Beste. Korkak gibi kapının arkasına sığındım sadece. O adam kardeşimi boğarak öldürürken ben öylece izledim." Ses tonu acılıydı, titriyordu. Az önceden beri koruduğu ifadesizliği yıkılmıştı ve Soner ilk kez tüm acısıyla karşımdaydı.

"Çocuktun," dedim sesim en az onunki kadar titrerken. "O adama karşı bir şey yapamazdın ki, Soner."

"Yapabilirdim, Beste. Annemi uyandırabilirdim, dikkatini dağıtabilirdim. Her şeyi yapabilirdim ama ben izlemekle yetindim. Daha kötüsü ne biliyor musun? Annem sanki uyurken Ada'yı emziriyormuş da bebek boğazına süt kaçması sonucu ölmüş izlenimi verip, annemin kendi çocuğunun katiliymiş gibi düşünmesini sağladı. Annem dağıldı, psikolojisi çöktü, yıllarca kendine gelemedi ve ben anneme sen çocuğunu öldürmedin diyemedim. Sonradan öğrendim annemin o gün o kadar sese uyanmamasının sebebi babamın ona uyku ilacı vermiş olmasıymış ama onu da söyleyemedim. Kadın karşımda kendinden geçti, ağzımı açamadım. En çok koyan da bu oldu."

"Bunun suçlusu sen değilsin."

Ne dersem diyeyim etkili olmayacaktı. Soner kendisini suçlu psikolojisine yıllar öncesinde sokmuştu. "Yıllarca bu şekilde geçti. Annem her geçen gün kendisini kaybetti, babam bunu zevkle izledi. Kendisinden olmadığını düşündüğü bir bebeği öldürürken vicdanı hiç sızlamadı. Benim kardeşim," dediğinde bakışları yatağına çevrildi. "Bu yatakta öldü, o ise zaferini kutladı."

Artık gözyaşlarımı durdurmaya çalışmıyordum. Soner konuşmaya devam ettikçe yaşlar da artıyordu. "Büyüdükçe bu işkenceden kurtulmak istedim. Evde ruh gibi gezen bir anne, canı sıkıldıkça şiddete başvuran bir baba, kimseyle tek kelime etmeyip odasından çıkmayan bir abi varken her şey boş ve anlamsız geliyordu. On altı yaşındayken bir gün evde kimsenin olmadığı bir an, haftalar öncesinde kafama koyduğum şeyi yaptım." Sağ bileğinin içini çevirip üzerindeki dikiş izini görüş açıma soktu. "Başarısız oldum. Bu hayatta hiçbir şeyi beceremediğim gibi ölmeyi de beceremedim."

Dikiş izine bakarken dudaklarımın arasından bir hıçkırık koptu. Bu da ömrü boyunca vücudundan silinmeyecek olan izlerden yalnızca birisiydi. O kadar merak ediyordum sebebini, işte öğrenmiştim. *Mutlu musun Beste öğrendiğin için?* Hayır, acılar içerisindeydim. "Hastaneden döndüğüm gece evde kıyamet koptu. Babam deliye dönmüştü kendimi öldürmeye çalıştığım için. Gözü öfkeden kararmıştı, kimseyi görmüyordu. Tüm evi dağıttı, neredeyse kırılmadık eşya bırakmadı. Hırsını aldığında bana *ölmek mi istiyorsun* diye sordu. Evet dedim çünkü istediğim buydu. On altı yaşındaydım ve hayattan tek beklentim bir an önce ölmekti."

On altı, ölmeyi istemek için çok küçük bir yaştı ama Soner bu kadar bile iyi dayanmıştı. Onun yerine kendimi koyuyordum da... "Cevabımı duyar duymaz mutfaktan kocaman bir bıçak kapıp geldi. *Ölmek istiyorsan öldürürüz* dedi. Korkmam gerekirdi ama o an hiç korkmadım biliyor musun? Sadece bir an önce beni öldürmesini bekledim gözlerimi kapatıp fakat yapamadı. O bıçakla bana zarar veremedi çünkü annem ondan önce davranmıştı. Beni korumak için babamı defalarca kez hiç acımadan art arda bıçakladı."

Annesinin hapiste olmasının sebebi buydu. Soner'i korumaya çalışmıştı. "O adam o gün orada öldü. Dakikalar içinde can çekişe çekişe öldü. Olan anneme oldu. Kimse o adamın yaptıklarını, annemin neden onu öldürmek zorunda kaldığını sorgulamadı. Direkt cezasını kestiler ve hapse girdi. Oysa tek istediği beni korumaktı, bunun da suçlusu benim."

O suçlu değildi. Soner bu dünyada suçlu olacak son insandı. Hiçbir şey onun yüzünden olmamıştı ama o, hem kardeşinin ölümünde hem de

annesinin hapse girişinde kendini suçlu görüyordu. Bu psikoloji çok ağırdı. Yaşamadan anlayamazdı kimse Soner'i.

"Babamın ardından sonraki hafta bu evden bir ceset daha çıktı." Oturduğum yerde doğrularak arkama yaslandım. Soner'in kapıyı izleyen bakışları bana döndü. Anlatırken gözleri bile dolmuyordu, en çok buna şaşırıyordum. "Abim," dedi. "Yüksek doz uyuşturucu alıp intihar etmiş." Gözleri yandaki duvara kaydı. "Hemen yan odada gecenin bir yarısı arkasında hiçbir not, mektup bırakmadan bulabildiği ne varsa damarına enjekte etmiş. Sabah fark ettim."

Kanım donuyor, tüylerim diken diken oluyordu. Dışarıdan tatlı aile evi gibi görünen bu evde neler yaşanmıştı böyle? Duyduklarım karşısında kafayı yemek üzereydim. "Salonda babam öldü, yan odada abim." Kendi yatağına baktı. "Bu odada, bu yatakta kardeşim öldü. Bu ev cesetlerle dolu bir mezarlıktan farksız."

"Soner," dedim neredeyse hüngür hüngür ağlarken. "Ben seni nasıl bu evde bırakıp gideceğim?"

Bu ev bir mezarlıktı. Bu evde yaşayan herkes birer birer ölmüştü. Soner yıllardır ailesini kaybettiği bu evde yalnız başına yaşıyordu. Nasıl kaldırabiliyordu? Kendi yatağında kardeşi ölmüştü, hem de gözlerinin önünde. Nasıl o yatakta yatabiliyordu geceleri?

"Alışkınım," dedi buruk bir gülümsemeyle. "Sorun değil."

Buna alışılmazdı ki.

Ellerimle yüzümü örttüm. Ağlamaya devam ederken omuzlarım titriyordu, Soner'in gösteremediği acısını onun yerine ben dışarıya vuruyordum sanki. "Annen..." dedim boğuk bir sesle. "Annen ne zaman çıkacak hapisten?"

"Annem öldü benim, Beste." Bunu duyduğumda hıçkırıklarım daha da yoğunlaştı. "Kronik rahatsızlığı vardı zaten. Hapishaneye girdikten bir hafta sonra hastalığı arttı. Birkaç gün yoğun bakımda kaldıktan sonra o da öldü."

Neredeyse iki hafta içerisinde üç ölü... Bu çok, çok fazlaydı. "Geçen sene mayıs ayında," dediğinde ellerimi yüzümden çekip ıslak kirpiklerimin altından Soner'e baktım. "Doğum günümden önceki günün akşamıydı. O gün benim için her şey bitmişti. Kafamda tüm planımı yapmıştım, gece tam on iki olduğunda ve doğum günüme girdiğimizde her şey son bulacaktı. Tam şuraya oturdum," dedi benim oturduğum kısmı göstererek. "Senin gibi yatağa yaslandım. On ikiye alarm kurdum ve beklemeye başladım."

Açık açık söylemedi ama ben anladım, o gün kendini öldürmeyi planlamıştı. Şu an burada olduğuna göre bir şeyler onu durdurmuştu. Vazgeçmişti ölmekten.

Soner'in burada oturduğunu ve kendini öldürmeyi beklediğini hayal etmek kalbimin ağrımasına sebep oldu. Canım acıyordu, onu hayattan umudunu kesmiş bir şekilde ölmek için dakikaları sayan halini hayal etmek canımı acıtıyordu.

"Önümde Ada'nın, annemin ve abimin o zamanlarda çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Son kez onlara bakmak istemiştim. O an belki onlara kavuşacağımı falan düşünüyordum, bilmiyorum. Aklımdan ne geçtiğini hatırlamıyorum bile. Sonra..." Bana baktı. "Benim telefonuma hiç bildirim gelmez ama o gün tam 23.48'de bildirim sesi yükseldi yere bıraktığım telefonumdan. Senin bana attığın ilk mesajların bildirimiydi."

Nefes alamadığımı hissettiğim nadir anlardan birindeydim. Benim mesajlarım mıydı onun vazgeçmesini sağlayan? "Art arda bir sürü mesaj atmıştın. Hepsini tek tek okudum, yetmedi sayısız kez baştan sona tekrar okudum. Ben mesajlarını okurken sen çoktan çevrimdışı olmuştun. Ardından zaman doldu, alarm çaldı ve ben kalan on iki dakika boyunca senin mesajlarını okuduğumu o an fark ettim. Son mesajında yarın tekrar yazacağını söylemiştin, kendimi yarın atacağın mesajların ne olacağını merak ederken buldum. Yaşamak için hiçbir sebebim yokken bana umut verdin hiç farkında olmadan. Ertesi gün attığın mesajları okumak için o gün planımdan vazgeçtim."

On iki dakika, sadece on iki dakikaydı. Biraz daha geç yazmış olsaydım veya o gün cesaretimi toplayıp hiç yazmamış olsaydım Soner şu an hayatta olmayabilirdi. Biz bu anı yaşamıyor olabilirdik. Soner benim hayatıma hiç dokunmadan ölmüş olabilirdi. Bu ihtimallerin düşüncesi bile tüylerimi diken diken ediyor, kalbimde sayısız iğne batıyormuşçasına bir ağrıya sebep oluyordu.

Bakışlarıyla tenimi yakıp geçerken, "Sen ölümden daha güzel gelmeye başladın," dedi.

"O günden beri ne zaman yanlış bir şey yapacakmışım gibi hissetsem kendimi senin sohbetinde buluyorum. On iki dakika boyunca ayda bir değiştirdiğin profil fotoğrafına bakıyorum, attığın mesajları ezberleyene kadar okuyorum. Her defasında bana yaşama sebebi sunuyorsun ve ben her seferinde bir sonraki gün bana ne yazacağının merakıyla hayata tutunuyorum."

"Soner..." Yanaklarımdaki yaşları silmeye çalıştım ama saniyeler sonra yenisi dökülürken bu pek mümkün değildi. "Nasıl dayandın bunca şeye?"

"Dayanmış olsaydım iki kez kendimi öldürmeye kalkışmazdım." Konuşmaktan mı yoksa duygu yoğunluğundan mı bilinmez sesi kısılmıştı. Oturduğum yerde doğrularak dizlerimin üzerinde Soner'e doğru yaklaştım. Vereceği tepki umurumda değildi ben şu an yalnızca ona sarılmak istiyordum.

Yanına vardığımda pozisyonumuzu hiç düşünmeden kollarımı boynuna doladım. Onun geçmişine onun omzunda sessizce ağlarken ilk birkaç saniye boyunca Soner sarılışıma karşılık vermedi. Rahatsız olduğunu düşünüp geri çekileceğim sırada kollarını sıkıca belime sardı.

Sarılışı öyle sıkıydı ki vücutlarımız adeta bir bütün oldu. Yüzünü boynuma gömdü. Birinin ona en son ne zaman sarıldığını düşünmek yüreğimi burkuyordu. Bazen insanın ihtiyacı olan tek şey sarılmakken Soner'in bunu yapabileceği çevresinde tek bir insan dahi yoktu. Bu düşünceyle kollarımı daha sıkı sardım boynuna. Varlığımı, her daim yanında olacağımı hissetsin istedim.

Bazen bir sarılış yeterdi insana umut olmaya.

Dakikalar süren sarılışımız benim bedenimi hafifçe geri çekmemle son buldu. Tam olarak ondan uzaklaşmadım, ellerim hâlâ omuzlarında durmaya devam ediyordu. "Soner, ben seni kaybetmek istemiyorum." Üstelik daha yeni bulmuşken böyle bir şeyin olmasına dayanamazdım. "Bir şeyler yapalım. Uzman kişilere başvuralım, bir yol bulalım. Ben senin her gün o şeyle kendini ölüme sürüklemeni izleyemem."

"Artık zorda kalmadıkça kullanmıyorum," dedi kafasını duvara yaslarken. Kolları hâlâ belimdeki varlığını koruyordu. "Önceden daha fazlaydı dozlar. Bırakmaya çalışıyorum ama kriz anlarında irademo kadar da güçlü olmuyor."

"Tamam işte bulalım uzman birisini. Bize yardımcı olsun. Her anında yanında olacağım, kurtulman için sana her zaman destek vereceğim ama lütfen sen de bunu yapmayı iste. Birlikte aşalım." Omuzlarındaki ellerimden birinin üzerine kendi elini koydu. Sınıfta yaptığı gibi parmaklarımla oynamaya başladığında istemsizce gözyaşlarımın arasında gülümsedim.

"Tamam," dedi kafasını sallayarak. "Bulalım."

Boştaki elimin tersiyle yanaklarımdaki yaşları sildim. Gözlerim hâlâ dolu doluydu ancak yaşlar düşmüyordu. Ağlamaktan gözümde yaş kalmamıştı ki daha ne kadar dökülebilirdi?

"Ailendeki herkesi kaybettiğinde on sekiz yaşından küçüktün, devlet seni neden korumaya almadı?" diye sordum.

Sıkıntıyla soluklandı. "Bir amcam var, on sekiz yaşına kadar velayetim ondaydı. Babamdan farksız keş insanın teki. Seneler önce yurtdışına gittiğini biliyorum sadece, hakkında tek bir şey bildiğim yok. Kardeşi öldüğünde bir kez geldi ve gitti, bir daha da görmedim onu. Ona ulaşmaya gerek de duymadım hiç. Ev bize ait, ailesi vefat eden çocuklara belli bir aylık bağlanıyor. İhtiyacım olmadı ona, olsa da yardım isteyeceğim son insandı."

Anlayışla kafamı sallayarak bakışlarımı yüzünden ayırdım. Anlattığı her şey o kadar ağır geliyordu ki. Odanın içinde gezinen bakışlarım yatakta son bulduğunda acıyla kasıldı bedenim. Bu yatakta kardeşi ölmüştü. Ben bunu aşamazken Soner nasıl kaldırabilmişti merak ediyordum. Üzerinden kaç yıl geçmiş olursa olsun, Soner şuradaki kapının eşiğinden babasının kendi yatağında kardeşini nasıl boğarak öldürdüğünü izlemişti. Bu dokuz yaşındaki bir çocuk için çok ağır bir travmaydı.

Soner bakışlarımı takip ederek yatağa baktığında sesli bir nefes alıp verdi. Parmaklarımla uğraşan eli bir anlığına hareketlerini durdurmuş olsa da bu çok kısa sürdü. "Neyi düşünüyorsun?" diye sordu üzerimdeki garipliği fark ederek.

"Bu evde nasıl kalabildiğini, bu yatakta nasıl uyuyabildiğimi." Aslında daha çok şeyi merak ediyordum ama Soner'i sıkmak istemiyordum.

"Uyuyamıyorum zaten," dediğinde bakışlarımı yeniden yüzüne çevirdim. O hâlâ yatağa bakarken konuşmaya devam etti. "Geceleri uyuyamıyorum. Yalnızken uyumakta güçlük çekiyorum. Okulda gündüzleri insan sesleri duyarak uyumak kolay oluyor ama geceleri öyle değil. Uyusam da saçma sapan rüyalar görüyorum. Bu evde uyumak bile yasak gibi." Son sözleri sitemliydi. Saçma sapan rüyalardan kastı hasta olduğunda şahit olduğum kâbuslarıydı. Kâbusları yüzünden rahat bir uyku dahi çekemiyordu.

Az önce duran yaşlar tekrar akmaya başlarken Soner bunu fark etmiş gibi bana döndü. Yanağıma doğru süzülen yaşlara indirdi bakışlarını. "Ağlama." Ellerini yanaklarıma yerleştirip başparmağıyla akan yaşları silerken gözlerimi kapattım usulca. "Elimde değil."

Parmağıyla yanağımı daireler çizerek okşamaya başladı. Bacağının birinin üzerinde neredeyse oturur pozisyondaydım. Ona sarılmak için gelirken açıkçası ne olacağını çok umursamamıştım çünkü o an istediğim ve odaklandığım tek şey Soner'e sarılma düşüncesiydi. Şimdi yakınlığımız bana hem huzur veriyor hem geriyordu ama bu anı hiçbir şeye değişmezdim. Soner'in bana karşı tamamen açık olduğu ilk andı.

Soner alnını alnıma yasladığında düşüp bayılacağımı düşündüm. Bir elini yanağımdan ayırıp belime yerleştirdi. Arada mesafe adına hiçbir şey kalmamıştı. Bana sweatshirtü giydirdiği andan daha yakını gelmez diye düşünürken şu an bana hayal gibi geliyordu. Acaba gerçekten Soner benim hayal ürünüm müydü? Kafamda kurduğum, bir erkekte olması gereken tüm özelliklerin olduğu hayali karakterim miydi?

Soner'in dudaklarından çıkan ılık nefesin benimkilere çarpmasıyla hayal âleminde olmadığımızı, yakınlığımızın midemi kasması sebebiyle anlamış bulundum. "Eğer," diye fısıldadım yapmak istediği şeyi anladığımda. "Şimdi beni öpersen..."

"Hımm?"

"Benden bir daha asla kurtulamazsın." Beni öpmek bana verip verebileceği en büyük umut kırıntısıydı. Beni öptüğü andan sonra bensiz bir hayat düşünmemeliydi.

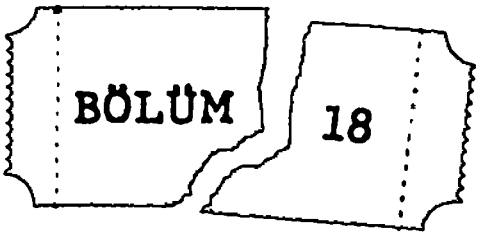
"Kurtulmak istemiyorum," dedi dudaklarını benimkilere bastırmadan hemen önce. Nefesimin kesildiği an kalbimin de durduğunu sandım. Soner beni öpüyordu, beynim bunun gerçek olduğuna inanmıyordu.

Omzundaki elimi ensesine götürürken Soner belimdeki eliyle beni kendisine daha da yakınlaştırdı. İlk şoku zar zor üzerimden atabildiğimde dudaklarımı aralayarak öpüşüne karşılık vermeye başladım. Nazik bir şekilde sanki incitmekten korkar gibi hareket ettiriyordu dudaklarını ve ben onun her hareketinde adeta eriyordum.

Bugün Soner hakkında merak ettiğim her şeyi öğrenmiştim. Bugün attığım saçma mesajların son on iki dakika kala Soner'i ölümden döndürdüğünü öğrenmiştim. Bugün farkında olmadan onun hayatında nasıl bir etki yarattığımı görmüştüm.

Ve bugün Soner beni öpmüştü.

Bugün bana yaşattığı heyecanı, kalbimi titretişini üzerinden kaç yıl geçerse geçsin unutamayacaktım.

SONER ALKIM

Soner altı yaşındayken...

Vınn, vınn, vınn." Arabamı odamın duvarının üzerinde sürerken ağzımdan motor sesleri çıkarmaya çalışıyordum. Annem beni *duvarda sürme, boyaları kaldırıyorsun* diye uyarırdı hep ama onu dinlemezdim. Yerdeyken arabam halılara takılıyordu ve süremiyordum. "Abi seninle araba oyunu oynayalım mı?"

Bir yandan arabamı sürerken diğer yandan yatakta oturan ve beni izleyen abimle konuşmaya çalıştım ama o her zaman yaptığı gibi sustu. Hep böyle olurdu; ben ona sorular sorardım konuşmak için çabalardım, o da bana hiç cevap vermezdi. Canım sıkılıyordu ama abim benimle hiç oynamıyordu.

"Oynamayalım mı?" diye sordum abime bakarak.

Yine cevap vermedi.

Alışkın olduğum bu durum karşısında omuzlarımı silkerek önüme döndüm ve arabamı sürmeye devam ettim. "Vınn, vınn. Çekilin yoldan Soner'in arabası geliyor." Koşturarak arabamı sürerken odamdan çıktım. Sürüşüme koridorun duvarında devam ederken evimizin kapısının açıldığını duydum. Gelenin annemle babam olduğunu annemin sesini duyduğumda anladım ve gülümseyerek arabamı kapının olduğu tarafa sürmeye başladım.

"Hangi bok çukuruna batarsan bat ama o işlerini bu evin içine sokarsan ve çocuklarıma zarar verirsen seni öldürürüm." Annemin öfke dolu sesini duyduğumda gülüşüm yok oldu. Olduğum yerde durup kapıya baktım.

Anneyle baba kavga ederken araya girilmezdi. O ortamda durulmazdı.

Annemin koyduğu kurallardan birisiydi. İkisi kavga ederken ben ve abim onların yanında olamazdık, olursak babam bize çok kızardı. Babamın bana kızmasını istemediğim için odama gitmek için hareketlenmiştim ki annemin bana seslendiğini duydum. "Soner? Oğlum, burada mıydın sen?"

Arabamı elimde sıkıca tutarken arkamı dönüp anneme baktım. İçeriye girmişlerdi ve babam kapıyı kapatıyordu. Babamın sinirli olduğunu kapıyı sert bir şekilde kapatıp yerimde sıçramama sebep olduğunda anladım. Geriye doğru adımlayıp duvara sinerken kafamı salladım. Buradaydım ama burada olmak istemiyordum. Odama gidip arabamla oynamak istiyordum, saçma sapan konuşmalarımla abimin başını şişirmek istiyordum. Kavgalarına şahit olduğum için babamın bana kızmasını istemiyordum.

"Gel bakalım, sana neler aldım bak." Annem elindeki market poşetlerini yere bıraktıktan sonra bana bakarak gülümsedi. En sevdiğim şey, annem eve geldiğinde elindeki poşetleri karıştırıp bana ne aldığına bakmaktı. Çekinceyle bakışlarımı babama çevirdiğimde dibinde olduğum duvara daha da sindim.

Çok kızgındı.

Kafamı iki yana salladım anneme bakarak. "Oğlum gelsene."

Yine kafamı salladığımda annem, babama olan bakışlarımı fark ederek ona doğru döndü. Korktuğumu anlamış gibi babama, "Sen içeri gidip otursana, ne dikiliyorsun başımızda?" dedi.

Babam sinirli bir soluk alıp verdi ve annemin arkasında kalan salona girdi. Onun gidişiyle arabamı yere bırakıp annemin yanına koştum. "Süt aldın mı?" Poşetlerin dibine çöküp içini karıştırmaya başlarken annem de benimle beraber yanıma oturdu. Elini saçlarıma sokup karıştırmaya başladığında, "Anne!" diyerek annemden kurtulmaya çalıştım.

"Aldım anneciğim, aldım."

Poşetin içinde bulduğum küçük süt paketini heyecanla elime alıp anneme uzattım. "Açar mısın?" Annem sütü elimden aldığında çenemi dizlerime yaslayarak beklemeye başladım.

Annem pipetin paketini çıkarıp kutuya sapladıktan sonra bana verdi sütümü. Pipetten çekerek sütümü içmeye başladım. "Başka ne aldın?" dedim gözucuyla poşetlere bakarken. Sütü ararken diğerlerinin ne olduğuna dikkat etmemiştim.

"Bir sürü şey aldım."

"Bakayım." Bir elimde sütümü tutup içmeye devam ederken diğeriyle poşetlerin içinde ne olup olmadığına bakmaya başladım. En sevdiğim şeylerin içinde olması beni sevindirmişti. Annem ne zaman markete gitse abimin ve benim en sevdiğim şeyleri alır gelirdi, bu yüzden markete gideceği zamanları iple çekerdim. "Peki çikolata aldın mı?" Poşette çikolata görememiştim.

Saçımı sevip okşarken, "Almadım çünkü fazla çikolata senin yaşındakiler için zararlı," dedi.

"Ya anne," dedim üzüntüyle. "Çok yemiyorum ki." Annem bana çok nadir çikolata alırdı. Çok ısrar etmediğim sürece onu da almazdı ama ben çikolatayı çok severdim. "Lütfen bir tanecik."

"Olmaz oğlum."

"Olur, olur. Lütfen." Beklentiyle bakarken bana gülümseyerek karşılık verdi ve bir kez daha saçımı okşayıp ayağa kalktı. "Bu seferlik öyle olsun. Gidip alacağım ama bir süre benden çikolata istemeyeceksin." Hızlıca başımı sallayıp onayladığımda yerdeki poşetleri de alarak yanımdan ayrıldı. Hâlâ çöktüğüm yerde sütümü içmeye devam ederken annem poşetleri mutfağa bıraktıktan sonra yanıma geldi.

"Bu sütü de abine ver. Ben hemen gidip geliyorum." Elindeki sütü alıp ayağa kalktım. Annem kapıdan çıkıp markete giderken ben de odama doğru ilerlemeye başladım. Koridorda bıraktığım arabamı kolumun altına sıkıştırarak odama girdim. Abim hâlâ yatağımda oturuyordu. Kendine çektiği bacaklarının üzerinde bir defter vardı ve bir şeyler yazıyordu. "Ne yazıyorsun?" diye sordum yatağa çıkıp yanına ulaşırken.

"Sen okuyamazsın," dedi defterini kendine doğru çekiştirirken.

"Ben zaten okuyamam ki okuma yazma bilmiyorum." Yanına oturup bacaklarımı uzatarak sırtımı yatağın başlığına yasladım. Sütü abimin kucağına koydum. "Annem sana süt almış."

O sütü benim kadar sevmediği için paketi kucağından alıp yatağa bıraktı ve sonrasında defterine yazı yazmaya geri döndü. Bana anlamsız gelen çizgilere bakarken parmağımı sayfanın en başındaki yazının üzerine götürdüm. "Burada ne yazıyor?"

"Hiçbir şey," dedi defterini çekiştirip benden kurtararak. "Kurcalama fazla."

"Ama bilmek istiyorum."

"Bilemezsin."

Defterin kapağını kapatıp benden uzaklaştırdı. Kaşlarım çatıldı, neden benden gizliyordu ki? Zaten yazdıklarını istesem de anlayamıyordum. "Bir gün okuma yazma öğrendiğimde tüm yazdıklarını okuyacağım."

"Hiçbir zaman öğrenemeyeceksin çünkü hiç okula gidemeyeceksin."

"Hayır gideceğim, annem öyle söyledi. Seneye başlayacakmışım okula."

"Sen öyle san. Babam asla izin vermez."

"Neden izin vermesin ki?" Çok saçmaydı. Okula gitmeme babam neden karışacak olsundu ki? Okula gitmekte yanlış olan bir şey yoktu, babam izin vermeliydi. "Boş ver," dedi abim sütünü de alıp yatağımdan kalkarken. "Büyüdükçe öğrenirsin."

"Büyüdükçe neyi öğrenecekmiş bakalım?" Babamın sesini duyduğumuzda ikimizin de gözleri kapının önündeki babama çevrildi. Babamın elinde, adını bilmediğim ve ilk defa gördüğüm şeyler vardı. Bir sürüydüler, ne işe yaradıklarını bilmiyordum. Bize oyuncak aldığını düşünerek hevesle yerimden hareketlenmiştim ki en ufak bir hareketim de bile bana ters bakışlar atan babam yüzünden olduğum yere sinmek zorunda kaldım.

"Onlar ne?" diye sordum kısık bir sesle.

"Güzel şeyler." Elindekileri yatağa bırakarak abime doğru döndüğünde ben yatağın üzerindekilerle ilgilenmeye başladım. Uzun, kalın ipe benzer bir şey vardı. Yanındaki diğer şeylere yakından baktığımda onların iğne olduğunu anlamam uzun sürmedi. Yatakta geriye doğru kayıp iğnelerden uzaklaştım. Bir kere hastalandığımda annem beni hastaneye götürüp iğne yaptırmıştı ve çok acımıştı. O günden beri iğnelerden korkuyordum.

"Geç bakayım şuraya." Babam, abimin yakasından tutarak yatağıma doğru ittirdi. Abim düşmemek için yatağın kenarına tutunmak zorunda kaldı. Sessizce ikisini izlemekten başka bir şey yapamıyordum çünkü sesimi çıkarırsam babamın beni döveceğini biliyordum. Son seferden beri daha sırtımın ağrısı geçmemişti.

"Yapma, lütfen," dedi abim korkuyla. "İstemiyorum."

Babam, abimi dinlemeden onu kolundan çekiştirerek yatağa oturmasını sağladı. "Aç kolunu." Abim, babamın dediğini yapmadı. Kolunu açmadı ve bu babamı daha da sinirlendirdi. Onun dediklerini yapmamak demek, babamın dediğine göre saygısızlıktı ve buna asla tahammülü yoktu. Elini kaldırdığında abime vurduğunu görmemek için gözlerimi sıkıca yumdum. Çok geçmeden vuruş sesi odada yankılandı. Yatağıma korkuyla iyice sindim.

"Ben sana kolunu aç dediysem," derken bir kez daha vurdu. "Yapacaksın! Duydun mu beni?"

"T-tamam," dedi abim titreyen sesiyle. Gözlerimi açarak ikisine baktığında abimin kazağını sıyırdığını gördüm. "Aferin." Babam, abimin kolunu tutup yataktaki uzun ince şeyi aldı eline. Elindekini abimin koluna sarıp düğüm atarak iyice sıktı. "Bana karşı gelmek ne demek biliyorsun." Babam bakışlarını bana çevirdi. O, bana baktığında olduğum yerde yok olmak ve beni görmemesini istiyordum. Ondan çok korkuyordum, insan babasından korkar mıydı ki?

Başka çocuklar da babalarından korkuyor muydu? Babalar hep böyle miydi?

"İkiniz de biliyorsunuz. Sakın ama sakın bana karşı gelmeye kalkışmayın." Yataktaki iğnelerden birini eline alıp ucunu açtı. "Ayağımın altına bir aldım mı, yok olur gidersiniz. Yer cüceleri." Korkudan gözlerim dolmuştu ama ağlamamak için direnmek zorundaydım. Babamın yanında ağlayamazdım. Dediğine göre ağlamak güçsüzlük göstergesiydi ve erkekler asla ağlamazdı. Canımı yaktığında ağlarsam sinirlenir, daha da çok vururdu. O vurduğu için daha çok ağlardım.

İğnenin ucunu abimin koluna soktu. Abimin acısı yüzünden okunsa da aynı o da benim gibi ağlayamazdı. Ağlarsa acı daha da artardı.

Babam, "Abartılacak bir şey de yokmuş, bu kadar işte," dedi saniyeler sonra iğneyi abimin kolundan çıkardığında. "Bundan sonra sık sık iğne vuracağım sana. Alışsan iyi edersin."

"Abime ne yaptın?" diye sordum sessizliğimi bozarak. Sadece susmak istiyordum ama merakım daha ağır basıyordu. Abime ne yapmıştı da abim ağlamamak için kendini zor tutuyordu? Abim hasta mıydı ki ona iğne yapıyordu?

"Hiçbir şey." Babam sırıtarak baktı bana. "Sana da yapayım mı, ister misin?" Hemen kafamı iki yana salladım. Hasta değildim ki iğne vurulmam gerekmiyordu. "Senin daha zamanın var zaten," dedi eliyle yanağıma sert bir şekilde vurarak.

Canımın acısıyla dudaklarım büzülürken ağlamamak için kendimi kasmam gerekti. Canım yandığında ağlamak neden güçsüzlük anlamına geliyordu anlamıyordum. O canımı acıttığı zamanlarda ağlamak içimden geliyordu, isteyerek ağlamıyordum ki.

"Annenize hiçbir şey anlatmayacaksınız." İşaretparmağını bize doğru doğrultup korkutucu ses tonuyla konuşmuştu. "Anlatırsanız size ne yapacağımı biliyorsunuz." Yatağın üzerine bıraktıklarını toparlayıp ikimize de uyarıcı bir bakış attıktan sonra odamdan çıkıp kapıyı kapattı.

Babamın gidişinin ardından yatakta abimin yanına doğru kaydım. "Abi iyi misin?" diye sorarken aynı zamanda koluna bakmaya çalışıyordum. Abim beni geriye doğru ittirip ayağa kalktı. "Çekil şuradan." Kolundaki düğümü çözüp ipe benzeyen kalın şeyi yatağımın üzerine fırlattı. Elini koluna bastırarak bana döndü ve yaşlarla dolu olan gözleriyle bana baktı. "Ben yapamadım ama sen sakın sana bunu yapmasına izin verme," dedikten sonra arkasını dönüp kapıya doğru yürümeye başladı.

"Neye?" diye sorsam da cevap vermeden odamdan çıktı. "Neye izin vermeyeceğim?" diye mırıldandım arkama yaslanırken.

Babam, abime kötü bir şey yapmıştı. O iğneler kötüydü anlamıştım ancak ne olduğunu anlayamamıştım. Abimi ağlatacak kadar kötü olan neydi bilememiştim o zamanlar.

Sonradan anlamıştım, anladığımda her şey için çok geçti.

Soner dokuz yaşındayken...

Annemin yaptığı sarmaya çatalımı batırıp ağzıma götürürken, "Kardeşimin ağlamasını nasıl durdurabilirim?" diye sordum sarmayı çiğnemeyi bitirip yuttuğumda. "Sen bugün banyodayken çok ağladı. Ne yaptıysam susmadı. Beşiğin başındaki mamasını içirmeyi denedim, içmedi ve susmadı. Sen olmadığın zamanlar Ada'yı nasıl susturacağım?"

Annem gülümseyerek yanağımı okşadı. "Benim oğlum büyümüş de kardeşini düşünür mü olmuş?" Beni sevmeye devam ederken ben de gülümsedim.

"Nasıl susturacağım?" diye yeniledim sorumu.

"Hiçbir şey yapmana gerek yok. Varlığını hissettir, yalnız olmadığını anlasın yeter." Bu kadar kolaysa bugün neden Ada'nın ağlaması dinmemişti? Annem banyodan çıkana kadar başında beklemiştim ama o susmamıştı. "Nasıl yapacağım?"

"Elini tut, yanına uzan, kendini göster. Bir şekilde varlığını hissederse ağlaması kesilir."

"Bu kadar kolay mı cidden?" Tabağımdaki sarmalardan birisini daha yerken annem beni onaylarcasına kafasını salladı. "Bu kadar kolay."

"Tamam," dedim. "Bir dahakine deneyeceğim." Ada daha çok küçüktü. Annem zamanla büyüyüp onun da benim gibi olacağını söylüyordu ama Ada bu eve geldiğinden beri hep aynı kalmıştı, hiç büyümüyordu. Bir an önce büyüyeceği ve birlikte oyunlar oynayacağımız zamanları iple çekiyordum. Ona her şeyi ilk ben öğretmek istiyordum. Nasıl bisiklete binilir, nasıl oyuncak araba sürülür, nasıl kaşık ve çatalla yemek yenilir... Hepsini tek tek ben öğretmek istiyordum kardeşime.

"Bunları da ayıralım, abin okuldan gelince yesin." Annem masanın ortasındaki büyük tabakta kalan sarmaları kaldırdı oradan.

"Abim okula gidebiliyor da ben neden gidemiyorum anne?" Artık okula gitmek ve kendime arkadaşlar edinmek istiyordum ama annem her seferinde beni oyalıyordu.

"Birazcık daha zaman ver bana, Soner'im. Seni de yazdıracağım okula."

"Ama hep beni geçiştiriyorsun." Abim gibi benim de okula gitmek hakkımdı. "Ben okula gitmek istiyorum."

"Gideceksin oğlum," dedi annem, moralinin bozulduğunu asılan suratından anladım. Ne zaman bu konu açılsa böyle oluyordu ancak ben ondan daha üzgündüm. "Eninde sonunda gideceksin."

"Ne zaman?"

"Zamanı gelince." Asılan suratımla beraber yemeğimi yemeye devam ettim. Yine geçiştirilmiş ve ne zaman okula gideceğimi öğrenememiştim. Her zaman böyle oluyordu. Bu gidişle hiçbir zaman okula gidemeyeceğimi düşünmeye başlamıştım.

"Keşke büyüsem de kendi başıma gidebilsem," dedim çatalımı sarmaya sertçe batırarak. "Hiç arkadaşım yok. Ben birileriyle arkadaş olmak istiyorum."

"Seni parka götüreyim." Annem az önce kalktığı yerine otururken hevesle konuştu. "Arkadaş istiyorsan orada da bulabiliriz sana."

"Hayır," dedim. "Ben okulda arkadaş edinmek istiyorum."

"Söz veriyorum bir gün okula gideceksin ama şimdi bunu istesem de yapamam. Elimden bir şey gelmiyor, ben de böyle olsun istemezdim." Annemin üzgün sesi ve bakışları beni de üzdü. Nedenini bilmediğim bir şey yüzünden beni okula gönderemiyordu ve bu en az benim kadar onu da

üzüyordu. "Tamam," dedim annemin daha fazla üzülmemesi için. "Ben beklerim."

Annemin üzgün hali kaybolurken kendini gülmek için zorladı. Gülümseyerek yanağımı okşadı. "Hep böyle iyi birisi ol, tamam mı?" Ellerini saçlarıma çıkarıp okşamaya devam etti. "Büyüdüğünde sakın insanların canını yakan o canilere dönüşme. Hep benim iyi kalpli oğlum olarak kal. Sen de abin de. Babanız gibi olmayın, tamam mı?"

Babam gibi olmak için bir sebebim yoktu. Ben onun gibi küçük bir çocuğa acımadan el kaldıramazdım. Kemerle karşımdakinin de bir insan olduğunu unutmadan onun canını yakamazdım. Kimseyi günlerce o acıyı çekmeye mahkûm etmeye hakkım yoktu.

"Ne yaparsa yapsın kimseden nefret etme. Nefret çok güçlü bir duygudur, insanı yorar. İstemediği şeyler yaptırır. Karşındakini yok say ama asla nefret etme."

Kimseden nefret etme. Babamdan bile mi?

"İnsanları kırma sakın. Kimseye güzel söz söylemekten çekinme. Kötü sözlerden kaçın, karşındakinin istemi dışında gelişen şeyler yüzünden onu eleştirme."

"Mesela?" dedim örnek vermesi için. Böyle konuştuğunda anlamamıştım tam olarak.

"Mesela... dış görünüşümüz bizim istemimiz dışında olan bir şeydir. Kimse kendi görünüşünü seçemez. Kimseyi dış görünüşüyle yargılama. Birini öveceksen de onun elinde olan yönleriyle öv. Kokusunu öv, yaptığı bir şeyle öv, el becerisiyle öv, kişiliğine karşı övgüler yağdır ama bunu yaparken kırıcı olmamaya çalış. Hayatının her anında bu söylediklerim aklında olsun."

"Peki," dedim harfleri uzatarak. "Sarmaların çok güzel olmuş anne," diye ekledim. Amacım annemi övmekti. "Kokun da çok güzel, bayılıyorum."

Annemin kokusu güvende olduğumu hissettiriyordu bana. Başıma ne gelirse gelsin ona sığınırsam dünyadaki en güvenli yerde olurmuşum gibi bir hisli. "Teşekkür ederim canım benim." Annem pozisyonunun el verdiğince bana sarıldığında ona karşılık verdim.

Annem geri çekildi. "Hadi ye bakalım yemeğini. Sonra ben bulaşıkları yıkayana kadar kardeşinle ilgilen." Ada'yla ilgilenmek cümlesini duyunca tabağımdakileri hızlı hızlı yemeye başladım. Bu sefer ağlarsa yanında

olduğumu hissettirmek ve ağlamasını durdurmak istiyordum. "Yavaş oğlum, boğulacaksın," dedi gülerek.

"Boğulsun." Babamın sesini duyduğumda ellerim donup kaldı. Eve gelmişti. Gelmesini hiç istemiyordum ama gelmişti. Çatalımı tabağın kenarına bırakıp ona görünmemek için oturduğum yerde adeta küçülürken babam görüş açıma girdi. Her zaman sinirli olurdu ancak bu sefer öfkesi çok daha fazlaydı. Sürekli inip kalkan göğsü, burnundan soluması her an sinirini atmak için elini kaldırıp bana vuracakmış gibi hissettiriyordu.

"Ne biçim konuşuyorsun sen öyle?" dedi annem ayağa kalkıp babamın karşısına dikilerek. "Düzgün konuş."

"Sus," dedi babam öfkeyle. "Soner, git odana."

"Gitmesem?" dedim bir umut. Bir anlık boşluğumla babamın dediğine karşı çıktığımı yalnızca birkaç saniye sonra fark ettim. Korkuyla elim sandalyeye giderken, "Git dedim sana!" diye bağırdı bana. Önümdeki tabağı elinin tersiyle iterek yere düşürdü. Tabak yere düşüp kırılırken içindeki sarmalar da mutfağın farklı köşelerine dağıldı. "Zıkkım ye," dedi yere dökülen sarmalara bakarken.

"Ne yapıyorsun sen?" Annemin bağırışıyla beraber oturduğum sandalyeden inip koşarak mutfaktan çıktım. Annemle babam karşılıklı bağrışmaya başlarken odama girdim ve hemen ardımdan kapıyı kapattım. Kapıyı kapattığım için sesleri biraz daha az ulaşır olmuştu buraya.

Annemle babamın seslerinin arasına Ada'nın ağlama sesi karıştı kısa bir süre sonra. Şimdiye kadar odamdaki beşiğinde yatıyordu ama sesleri duyarak uyanmış olmalıydı. Yavaşça beşiğe doğru yaklaşırken nasıl ağlamasını durdurabileceğimi düşünüyordum. Annem varlığımı hissederse ağlamasının dineceğini söylemişti. Ada'ya burada olduğumu hissettirmeliydim ama nasıl yapacaktım?

Beşiğin yanına ulaştığımda içine baktım. Annem Ada'ya pembe bir önlük giydirmişti. Başına takılı olan şapka saçlarından kayıp yastığa düşmüştü. Ağzında olması gereken emzik yatağın kenarındaydı. Ellerimi uzatıp kardeşimi annemin bana öğrettiği şekilde kucağıma aldım. Ne kadar sıkı tutuyor olsam da düşmesinden korktuğum için hızlı bir şekilde Ada'yı kendi yatağıma yatırdım.

Geriye dönüp beşiğinden emziğini alıp yatağa çıktım. Emziği ağzına koyup emmesini ve susmasını beklesem de ağlaması dinmedi. Emzik ağzından düştüğünde ofladım. Ben onu susturmayı beceremiyordum ama annemi de çağıramazdım. Onlar kavga ederken aralarına girersem babam çok öfkelenirdi.

Beni döverdi.

"Neden susmuyorsun? Sussana."

Susmadı.

Etinden et koparıyorlarmış gibi çığlık çığlığa ağlamaya devam ediyordu. "Ağlama, lütfen. Ben buradayım ufaklık." Elimi Ada'nın küçük eline götürüp tutmaya çalıştım ama minik parmakları elimi sıkmadı. Parmaklarıyla oynamaya başladım bu sefer. Yavaş yavaş ufacık ve yumuşacık parmaklarıyla oynarken aynı zamanda onu incitmekten korkuyordum. Annem onun bedeninin çok narin ve hassas olduğunu söylemişti.

"Buradayım işte sussana." Ben parmaklarıyla oynamaya devam ettikçe onun ağlayışının yavaşça dinmeye başladığını fark ettim.

Sevinçle dudaklarımı birbirine bastırırken saniyeler geçtikçe ağlayışı daha da azaldı. Bunun iyi geldiğini fark edince parmaklarıyla oynamayı hiç bırakmadım. Demek ki Ada böyle yaptığımda yanında olduğumu hissediyordu.

Ağlayışı tamamen bittiğinde rahat bir nefes aldım mutlulukla. Kardeşimi susturmayı başarmıştım.

Elimi parmaklarından ayırmadan yanındaki boşluğa uzandım. Emziğini ağzına koyduğumda bu sefer onu ağzından atmadı. Az önce uyandığı gibi gözlerini kapatarak yavaş yavaş uykuya dalmaya başladı.

Huzurla gözlerimi yumdum. Ada ile beraber dakikalar sonra ben de uykuya dalmıştım.

Annemle Ada biraz ötede benim yatağımda uyurken ben de kapının girişinde oturmuş arabamla oynuyordum. Abim yine okuldaydı, babam ise kendi odasındaydı. Karşıma çıkar diye odamdan çıkamıyordum ve yapabildiğim tek şey arabamla oynamaktı. Tek başıma oynayıp durmaktan canım bir hayli sıkılmıştı.

Arabamın kırık olan tekerleği, arabamı parke zeminde sürerken bir kez daha düştü. Oflayarak tekerleği alıp yerine taktım ve arabayı yerde sürmeye devam ettim. Uzun bir süre bu şekilde oyalandıktan sonra duyduğum ağlama sesiyle bakışlarım yatağa kaydı. Ada uyanmıştı.

Arabamı bırakarak ayağa kalktım ve yatağıma koştum. Annem, Ada'nın sesinden uyanmamıştı. Yine onu susturma işi bana düşmüştü. "Günaydın ufaklık," dedim yatağıma ulaştığımda. Elim parmaklarına gitti oynamak için.

Birkaç seferdir bu yöntemin işe yaramasından dolayı şimdi de Ada'nın susmasını sağlayacağını düşünmüştüm fakat öyle olmamıştı.

"Acıktın mı acaba?" Beşiğine doğru kaydı bakışlarım. Bugün annemin her zaman biberonunu koyduğu yer boştu. "Al sen bununla oyalan," dedim emziğini ağzına koyarak. "Ben de sana mama hazırlayacağım."

Odamdan çıkıp mutfağa girdim. Babama ses gitmesin diye sessiz olmaya özen gösteriyordum. Mutfak masasının etrafındaki sandalyelerden birini kollarımın arasına alıp kucaklayarak tezgâhın önüne taşıdım. Sandalyenin üstüne çıkarak boyumun üst dolaplara yetişmesini sağladığımda, önümdeki dolabın kapağını açtım ve içinden mama kutusunu çıkardım. Sonrasında sandalyeyi eski yerime taşıyıp tezgâhın üzerindeki biberonun kapağını açtım. Annemi birkaç kez Ada'ya mama hazırlarken görmüştüm, ondan hatırladığım kadarıyla yapmaya çalışıyordum.

Mama hazır olduğunda biberonu alarak odama doğru yürümeye başladım. Tam odama girmek üzereyken kapının önünde kalakaldım çünkü babam yatağımın hemen yanı başında, kardeşimin yanında dikiliyordu. Olduğum yerde duvara adeta yapıştım beni görmemesi için. Bir an önce odadan çıkmasını dilemeye başladım.

"Sus artık sus!" Babam fısıltılı bağırışının ardından yatağın üzerinden eline koca bir yastık aldı. Aldığı yastığı hiç beklemeden kardeşimin yüzüne bastırmaya başladı. Ada'nın ben odadan çıkmadan önce azalan ağlaması şimdi daha da arttı ancak yastıktan dolayı sesi boğuk çıkıyordu. Yutkunarak olduğum yere iyice sindim. Babam yastığı tüm gücüyle Ada'nın yüzüne bastırıyordu. Böyle yaparsa kardeşim nefes alamazdı ki.

İki elimle tuttuğum biberonu sıkıyordum. Ne Ada'nın ağlaması diniyordu ne de babamın yüzüne bastırdığı yastığa uyguladığı kuvvet.

Bir şeyler yapmalıydım. Kardeşimi korumalı, annemi uyandırmalı ve babamı kardeşimin üzerinden çekmeliydim. Burada böyle durmamalıydım ama çok korkuyordum. Babamın bana yapabilecekleri gözümü korkutuyordu. Ona asla karşı çıkılmazdı, buna kalkışamazdım bile. Nasıl gidip kardeşimi onun elinden alacaktım?

Beni mahvederdi. Hıncını alamaz, annemi ve abimi de mahvederdi. Ondan çok korkuyordum.

Olduğum yerde tir tir titrerken dakikalar geçtikten sonra Ada'nın sesi kesildi. Artık ağlamıyordu. Uyumuş olmalıydı, uyuduğu için ağlaması dinmiş olmalıydı. Evet, böyle olmalıydı.

Babam nihayet yastığı kardeşimin yüzünden çekti. Yastığı yatağa fırlatırcasına atıp odadan çıkmak üzere arkasına döndüğünde hemen kapı eşiğinde olduğum için babamla göz göze geldik. Arkamı dönüp kaçmak istesem de bunu yapmamın onu daha da sinirlendireceğini biliyordum.

Olduğum yerde durmaya devam ederken babam hızlı adımlarla yanıma ulaştı. İki eli birden yakama gitti ve sıkıca tuttu. "Tek kelime edersen onun gibi seni de öldürürüm." Bakışlarındaki öfke tir tir titretiyordu beni. "Anladın mı beni? Aklına gelmeyecek şeyler yaparım sana. Susacaksın, tamam mı?" Korkuyla kafamı aşağı yukarı salladım. Susacaktım, kimseye bir şey anlatmayacaktım. Yapmamı istediği, beni yapmaya zorladığı şey buydu.

"Aferin," dedi yakamı beni geriye doğru ittirerek bırakırken. "Şimdi kaybol gözümün önünden."

Babam yanımdan ayrıldı. Onun gidişinin ardından bile yerimden kıpırdayamadım bir süre. Evden çıkıp gittiğini açılıp kapanan kapının sesinden anladım ve onun artık evde olmadığını bilmek korkumun azalmasını sağladı. Daha fazla beklemeden hâlâ elimde olan biberonla birlikte yatağa doğru koştum. Annemle Ada'dan kalan boşluğa otururken bakışlarım kardeşimin üzerindeydi. Ağlamıyordu, gözleri kapalıydı ve emziği düşen dudakları hafifçe aralıktı. Uyuyordu.

Evet, uyuyordu.

"Uyan ufaklık, sana mama getirdim," dedim yatağın üzerinde ilerleyip yanına ulaştığımda. Elimi onun küçük eline götürüp hareketsiz duran parmaklarıyla oynamaya başladım yine. Bunu onu uyutmak için kullanıyordum ama bu kez varlığımı hissederse uyanır umuduyla hareket ediyordu elim. "Hani acıkmıştın? Uyanıp içsene bunu."

İçsin diye biberonu dudaklarına götürmeye çalıştım ancak içindeki sütle karışık mama ağzının kenarından dökülmeye başladı. İçmiyordu. "Uykuda olduğun için mi içemiyorsun? Tamam o zaman burada dursun, uyanınca içersin." Annem neden uyanmıyordu? Neden uyanıp kardeşimle ilgilenmiyordu?

"Babam sana ne yaptı?" diye sordum sanki cevap verecekmiş gibi.

Biliyordum. Babamın ne yaptığını biliyordum ama kabul etmek istemiyordum.

Kardeşime bir şey olmuş olmasını kabullenmek istemiyordum.

Ağırlığımı vermemeye çalışarak kafamı Ada'nın göğsüne yasladım. Kulağımda küçük kalbinin atışlarını hissedemediğimde gözlerim doldu.

"Hayır ölmedin, uyuyorsun sen," dedim hızla kafamı kaldırırken. "Uyudun, biraz sonra ağlayarak uyanıp sütünü içeceksin. Sonra ben seni susturmak için parmaklarınla oynayacağım." Ada'nın parmaklarıyla oynamaya devam ettim.

Uyanmasını beklerken uzun zaman geçmişti ama Ada uyanmamıştı. Hava kararmaya başlıyordu ve Ada'nın parmakları gitgide soğuyordu. Ne kadar zaman geçmişti bilmiyordum. Annem de uyanmamıştı.

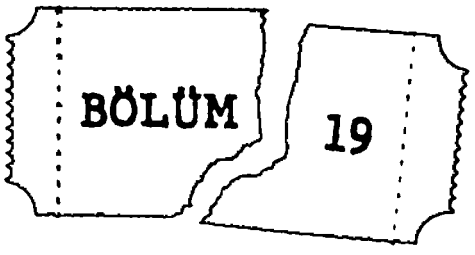
"Anne sen neden uyanmıyorsun? Sen de mi öldün?"

Tuttuğum gözyaşları, babamın burada olmamasının verdiği rahatlıkla gözlerimden dökülmeye başladı. Saatlerdir bilsem de kabullenmek istemediğim gerçek şimdi yüzüme çarpıyordu.

Ada'nın nefesi kesilmişti, babam onu öldürmüştü.

Babam birkaç saat önce kardeşimi onun nefesini keserek öldürmüştü ve ben saatlerce umutla uyanacağını beklemiştim.

Uyanmamıştı. Kardeşim o günden sonra bir daha hiç uyanmamıştı.

SONER ALKIM

Soner on iki yaşındayken...

Oturduğum bankta ayaklarımı ileri geri sallarken parkta oynayan çocukları izliyordum. Benim yaşıtım olan çocuklar da vardı burada ama çoğu benden küçüktü. Anne ve babaları onları oyun oynamaları için parka getirmişlerdi. Aileleri banklarda otururken çocuklar da parkta oynuyorlardı. Dört bir yandan cıvıl cıvıl gülüş sesleri doluyordu kulaklarıma. Herkes çok mutluydu, herkes çok neşeliydi.

Ellerimi banka yasladım. Bankın soğukluğu ellerimin de üşümesine sebep oldu ama bu ellerimi çekmem için yeterli değildi. Soğuğa alışkındım ben. Yalnız başıma geldiğim bu parkta, yine yalnız başıma bankta oturuyordum. Gördüğüm herkesin arkadaşı vardı, birlikte koşuşturuyor, birlikte kaydıraktan kayıyorlardı ama benim arkadaşım yoktu. Tek başıma oynamanın zevk vermediğini bildiğimden onları izlemekle yetiniyordum.

Bacaklarımı sallamayı bırakıp bakışlarımı salıncakların olduğu tarafa doğru çevirdim. Sallanmak istiyordum ama hem salıncaklar doluydu hem de tek başıma nasıl sallanılır bilmiyordum. Salıncaklardan birinde küçük bir kız çocuğu oturuyordu ve hemen arkasında annesi onu sallıyordu.

Bu görüntü annemle olan eski güzel anılarımızı aklıma getirmişti. Ada ölene kadar annemle ben de onlar gibiydik. Beni çok seviyordu ve benimle hep ilgileniyordu ama artık öyle değildi. Annem benimle konuşmuyordu bile. Kardeşim öldükten sonra o da beni sevmeyi bırakmıştı. Kardeşimin ölümüne, babama engel olmayı başaramayıp bir korkak gibi köşeye sindiğim için ben sebep olmuştum. Annemin artık beni sevmemesiyle bunun cezasını çekiyordum belki de.

Oturduğum banktan inerek salıncakların olduğu tarafa doğru yürümeye başladım. Soğuktan üşüyen ellerimi montumun cebine soktum.

Salıncakların olduğu kısma ulaştığımda durup bedenimi direğe yasladım. Kadının kızını salladığı salıncağın hemen yanındaki salıncakta benim yaşlarıma yakın yaşta bir erkek çocuk oturuyordu.

Bir süre onları izleyerek zaman geçirdikten sonra eve gitmek için hareketlenmiştim ki kızını sallayan kadın benim varlığımı fark etti. Tuhaftı, genelde kimse benim varlığımı fark etmezdi. Güleç yüzüyle bana bakarken samimi bir ses tonuyla konuştu. "Sen de mi sallanmak istiyorsun?"

Kafamı iki yana salladım. Sallanmak istiyordum aslında ama tek başıma nasıl sallanabileceğimi henüz öğrenememiştim. Kadının konuşmasıyla kızın dikkati bize kaydı ve kafasını arkaya doğru çevirerek bana baktı. "Neden sallanmıyorsun?" dedi bana bakmayı sürdürerek.

Annesi benden önce cevap verdi. "Senin gibi çocuklar saatlerce sallanıp inmezse diğer çocuklar sallanamaz anneciğim. İnecek misin artık?" Kızın suratı ekşirken kafasını sallayıp önüne döndü. İnmeyip sallanmaya devam etti. Kadın mahcup bakışlarla bana baktı ama bunun sorun olmadığını anlamamıştı. Kızı inseydi de salıncağa binmeyecektim.

"Adın ne bakalım senin?" Kadının sorduğu soruyu cevaplamadım. Neden burada olduğumu ve hâlâ onları izliyor olduğuma bir anlam veremiyordum. Bir an kafamda annemin beni parka getirdiği, birlikte eğlendiğimiz zamanlar canlanmıştı bu kadını ve kızını gördüğümde. Şimdi o günler çok geride kalmış olsa da annemin beni yeniden sevmeye başlayacağı zamanın umudunu yaşatıyordum içimde.

Cevap vermediğimde salıncaktaki kız tekrar bana baktı. "Ben Beste," dedi oturduğu salıncaktan bana doğru uzanmaya çalışırken. Başarısız olduğunda omuz silkip denemekten vazgeçti. "Tanıştığıma memnun oldum adını bilmediğim çocuk."

Kahverengi, beline kadar uzanan saçları vardı. Teni bembeyazdı ama yüzü soğuktan kızarmıştı. İki eliyle salıncağın zincirlerini sıkı sıkıya tutmuştu, boyu kısa olduğundan ayakları havada sallanıyordu. Ada yaşasaydı o da büyüdüğünde aynı karşımdaki kız gibi bu kadar güzel olur muydu?

"Senin adın ne peki?" diye sordu Beste, diğer salıncakta sallanan çocuğa.

Çocuğun bakışları Beste'ye çevrildi. "Emre."

"Hımm," Beste tekrardan bana baktı. İstemsizce olduğum yerde duruşumu düzelttim. Karşımdaki kızın gözünde bana üzüleceği bir imaj çizmek istemiyordum çünkü böyleyken evsizleri andırıyordum. Yanımda kimsem

yoktu, kıyafetlerim onunki gibi ütülü ve düzgün değildi. Bana acısın istemiyordum. "Sen neden konuşmuyorsun?"

Dudaklarım konuşma isteğiyle aralandı ancak söyleyecek bir şey bulamadığım için konuşmadım. "Neyse," dedi cevap vermediğimi gördüğünde. Emre'ye bakarak konuştu. "Sen kaç yaşındasın?" Onlar kendi aralarında sohbet etmeye başladıklarında direğe tamamen yaslanırken omuzlarım düştü. Kendisiyle tek kelime etmeyen birisiyle ilgilenmemesi normaldi ama dikkatini benden aldığında üzülmüştüm. Son zamanlarda bulunduğum her ortamda bir hayalet gibi olduğumdan kimse benimle ilgilenmiyordu. Beste'nin kısa süren ilgisi beni mutlu etmiş olsa da o da bitmişti.

Emre konuşmanın arasında Beste'ye, "Seni daha önce burada hiç görmedim," dedi. "Yeni mi taşındınız?"

"Hayır. Burada annemin arkadaşı oturuyormuş, onlara gelmiştik. Gitmeden önce parkta oynamak istedim." Biraz sonra gittiklerinde bu kızı bir daha göremeyeceğim anlamına geliyordu bu.

"Keşke burada yaşıyor olsaydınız."

"Keşke."

Keşke.

"Anne," dedi Beste kafasını arkaya çevirip annesine bakarak. "Buraya taşınamaz mıyız?" Merakla annesine baktım. Böyle bir ihtimal var mıydı? "Olmaz kızım," diye konuştu kadın üzgün bir biçimde. "Bizim zaten bir evimiz var."

Beste'nin yüzü düşerken önüne döneceği sırada bakışları bana kaydı. Benimle konuşacağını anladığımda ister istemez heyecanlandım ve ne söyleyeceğini beklemeye koyuldum. İlgisinin yine bende olması içimin sevinçle dolmasını sağladı. "Hiç konuşmuyorsun, seni hiç sevmedim."

İçimdeki heyecan kırılırken tek kırılan şeyin bir anlık hissettiğim heyecanın olmadığını biliyordum. "Beste," dedi annesi uyarır gibi. "Çok ayıp! Ne biçim konuşuyorsun sen öyle arkadaşınla?" Beste omuzlarını kaldırıp indirdi annesine karşılık. Çevremde olan herkes gibi hayatımda ilk kez gördüğüm bu kız da beni sevmemişti. Ben herkese karşılıksız bir sevgi beslerken niye kimse beni sevmiyordu?

Okulda da böyleydi. Anneme beni göndermesi için yıllardır yalvardığım okula artık gidiyordum ama hiç arkadaşım yoktu. Kimse yanıma gelip benimle arkadaş olmak istememişti. Sorun bende miydi?

"Ben..." dedim nihayet konuşabildiğimde. "Alışkınım."

Alışkındım kimse tarafından sevilmemeye.

"Oha," dedi Beste hayretle. "Ses tonun çok hoş. Neden konuşmuyorsun?"

Küçük bir şeydi sesimi beğenmiş olması ancak uzun zaman sonra birinin bana dair bir şeyi övmesi hoşuma gitmişti. Annesi iğneler gibi konuştu. "Aferin kızım, böyle davran. Kırıcı olma."

Kendimi tutamayarak kadına, "Anneme çok benziyorsunuz," dedim. O da hep bana iyiyi öğretir, kötü bir şey yaptığımda beni uyarırdı. Tüm anneler böyleydi belki de bilmiyordum ama bu kadını görünce annemden başkasını düşünemiyordum. Aynı annem gibi kahverengi uzun saçları, beyaz bir teni vardı. Dış görünüşünün yanı sıra tavırları da annemi çok andırıyordu ve ben bir kez daha annemi ne kadar özlediğimin farkına varmıştım.

Anneme, bana sarılışına, güvende hissettiğim kokusuna, benimle ilgilenişine, bana her sabah hazırladığı o basit kahvaltıya bile özlem duyuyordum. Ölen Ada'ydı ama onunla birlikte annem mezara gömülmüştü sanki. Üç yıldır aynı evin içinde anneme hasret bir şekilde yaşıyordum.

"Öyle mi?" dedi kadın gülümseyerek. "Annen nerede?"

"Evde."

"Neden tek geldin buraya?"

"Annem evden çıkmaz." İşe gitmediği zamanlarda hep odasına kapanır, yemek dışında çıkmazdı odadan. Yemek yapar, biz yedikten sonra etrafı toparlayıp odasına çekilir ve ben, onu bir sonraki yemek vaktine kadar göremezdim.

"Anladım," dedi kadın, Beste'nin üzerinde olduğu salıncağı durdururken. "Tek başına eve gidebilecek misin? Seni evine kadar götürelim mi?"

Kafamı iki yana salladım. Parkın karşısında kalan sokağı gösterdim. "Evim hemen şurada."

"Aa," dedi Emre. "Benim de orada. Birlikte gidelim mi?"

"Olur."

"Kızım artık inecek misin? Biraz daha geç kalırsak baban işten döndüğünde kapıda kalacak." Babası... Acaba Beste de babasından korkuyor muydu? Bunu sormak dilimin ucuna kadar gelmiş olsa da Beste'nin, annesi babasından bahsederken yüzünde oluşan sevinç beni durdurdu. Ayağını yere sürerek salıncağın iyice yavaşlamasını sağladı. "Hadi gidelim anne, babam bizi beklemesin."

Demek ki korkmuyordu. Demek ki herkesin babası benimki gibi değildi.

Annesi gülerek Beste'nin salıncaktan inmesine yardım etti. Beste salıncaktan indiğinde bana ve Emre'ye bakarak elini salladı. "Umarım bir gün bir daha görüşürüz." Elini indirmeden bana çevirdi bakışlarını. "Senin de adını öğrenemedim ama olsun."

"Kendinize iyi bakın çocuklar," dedi annesi. Beste, annesinin elini tuttuğunda birlikte parkın çıkışına doğru yürümeye başladılar. Arkalarından gidişlerini izlerken gözlerim Beste'nin rüzgârdan uçuşan saçlarındaydı. Açık pembe kışlık bir şapka takmıştı, şapkasının örtemediği saçları rüzgârın etkisiyle bir oraya bir buraya savruluyordu. Onu izlerken parktan çıkmakta olan Beste sanki hissetmiş gibi kafasını çevirip salıncakların olduğu kısma, bu tarafa baktı.

Göz göze geldiğimizde gülümseyip boştaki elini havaya kaldırarak bana doğru salladı. Bir karşılık veremedim, o da zaten bunu beklemeden önüne döndü.

"Soner..." diye mırıldandım, gözlerim artık iyice gözden kaybolmuş olan Beste'yi arıyordu. "Adım Soner."

Adımı öğrenememişti ve hiçbir zaman da öğrenemeyecekti ama ben onun ismini hafızamdan hiç silemeyecektim.

"Eve gidecek misin? Ben gidiyorum." Salıncaktan inmekte olan Emre'ye baktığımda kafamı salladım. Hava iyice soğumaya başlıyordu. Gitmeyi hiç istemesem de eve dönmek zorundaydım. Emre ile birlikte biraz önce Beste ile annesinin geçtiği yolları takip ederek parktan çıktık. Evimiz aynı tarafta olduğu için aynı yöne doğru yürüyorduk.

Yolumuzun üzerindeki otobüs durağına yaklaştığımızda Beste'yi ve annesini tekrar gördüm. Durağın hemen önündeki otobüse binmek için sıra bekliyorlardı. Önlerindeki insanlar otobüse bindiğinde ve sıra onlara geldiğinde annesi önce Beste'yi otobüse soktu. Beste tam otobüse binerken kafasındaki şapkanın yere düştüğünü gördüm. Annesi bunu fark etmediği için Beste'nin ardından otobüse bindi ve ikisi de gözden kayboldu. Otobüsün kapıları kapanıp hareket etmeye başladığında Beste gitmişti ama ardında kafasından düşen pembe şapkası kalmıştı.

Adımlarımı hızlandırıp durağın önüne ulaştığımda yere düşmüş olan şapkayı eğilerek yerden aldım. "Ne yapacaksın onu?" diye sordu yanıma gelen Emre.

Ben de ne yapacağımı bilmediğim için cevap vermedim ona. Bir daha görüp görmeyeceğimi bilmediğim bir kızın yere düşen şapkasını neden eve

götürmek istiyordum? Niye bu şapkayı saklama isteği düşmüştü içime? Bu soruların cevaplarını bilmiyordum fakat bunu çok da önemsediğim söylenemezdi. Şapkayı montumun cebine sokarak yürümeye devam ettim.

Emre ile yol ayrımına gelene kadar birlikte yürüdük. İki sokak arasındaki ayrıma geldiğimizde o kendi evinin olduğu sokağa, ben de kendi evimin olduğu sokağa saptım. Apartmanımıza girip merdivenleri tırmanırken babamın evde olmamasını diliyordum. Gizlice kaçıp parka gittiğimi öğrendiğinde bana çok kızacaktı. Sadece kızmakla da kalmayacaktı.

Evden çıkmadan önce yanıma aldığım anahtarı montumun cebinden çıkardım. Soğuktan mı yoksa korkudan mı bilmediğim bir sebepten anahtarı yuvasına sokmaya çalışan elim titriyordu. Zar zor anahtarı yerine yerleştirdiğimde yavaşça kapıyı açtım. Botlarımı çıkarıp eve girerken içeride alışkın olduğum bir sessizlik vardı.

Kapıyı ses çıkarmayacak bir yavaşlıkta örttüm. İlk işim babamın evde olup olmadığını anlamak için salonu kontrol etmek oldu. Salonun bomboş olduğunu görünce rahatladım ve direkt odama geçtim. Montumu soyup yatağımın üzerine bıraktıktan sonra cebinden pembe şapkayı çıkardım.

Şapkayı düzgün bir şekilde yatağın üzerine bıraktım. Kirleteceğimi düşünerek doğru düzgün şapkaya dokunamıyordum bile. Yatağın kenarında diz çöküp dirseklerimi yatağa yaslarken çenemi de avucumun içine yerleştirdim. Şapkaya bakarken aklıma başka bir soru düşmüştü, acaba onu bir kez daha görebilecek miydim?

Saatler sonra hava kararmaya başladığında mutfaktan duyduğum sesler beni gülümsetti. Annem odasından çıkmış, yemek hazırlıyordu. Bu, onu görebileceğim anlamına geliyordu.

Yemek tamamen hazır olana kadar odamda bekledikten sonra annemin kapımı tıklatmasıyla yatağımdan indim. Yemek hazır olduğunda abimle benim kapımı tıklatır ve giderdi. Annemi bekletmemek için hızlı bir şekilde ellerimi yıkayıp mutfağa geçtim. Abim benden önce masadaki yerini almıştı bile. Babamın hâlâ eve gelmemiş olduğunu görünce mutfağa gelene kadar bedenimi hâkimiyeti altına almış olan o kasılma yok oldu. Vücudum gevşedi ve masadaki yerime oturdum.

Tüm yemek boyunca annemle abim hiç konuşmadan yalnızca kendi tabaklarıyla ilgilenmişlerdi. Abim de gitgide anneme benzemeye başlıyordu.

İkisiyle de ne konuşabiliyordum ne de zaman geçirebiliyordum. İkisi de beni görmezden geliyor, yokmuşum gibi davranıyorlardı.

"Anne yemek çok güzel olmuş," dedim annemin ilgisini çekmek için. Bakışları bana döndü ancak hiçbir tepki vermedi. Benim annem ona ettiğim her iltifata karşılık verirdi, bana boş boş bakmazdı. Karşımdaki annem değildi. Ada öldükten sonra annem benim tanıdığım annem olmaktan çıkmıştı. Bir şey söylemeden kendi tabağına döndüğünde omuzlarım çöktü. Yine de pes etmeden konuşmaya devam ettim. "Bana sarma yapar mısın? Uzun zamandır yemedim."

Yine cevap vermedi. Yapmayacaktı.

Annemin benimle konuşmayacağını anladığımda abime doğru döndüm. "Abi ödevlerim var, tek başıma yapamıyorum. Bana yardım eder misin?"

Abim de anneminkileri aratmayacak boş bakışlarla bana baktı ve cevap vermeden önüne döndü. Gözlerinin kenarındaki kızarıklıklar ve göz altındaki morluklar her geçen gün artarak beni meraklandırıyordu ama sorsam da benimle konuşmazdı.

Hep böyle olurdu, ben hep birileriyle konuşmaya çalışırdım ama kimse bana karşılık vermezdi.

İkisinden de cevap çıkmayacağını anladığımda tabağımı da alarak masadan kalktım. Tabağı annemin bana öğrettiği gibi lavabonun içine bırakıp üzerine biraz su akıttıktan sonra mutfaktan çıkarak odama geçtim. Yarın okulum olduğundan ödevlerimi yapmak zorundaydım.

Uzunca bir süre ödevlerimle uğraşıp hepsini bitirdiğimde gözlerim masamın üzerinde kalan duvar saatine çevrildi. Uyuma saati yaklaşıyordu. Bakışlarım yatağıma kaydığında yutkunarak önüme döndüm. Ne zaman bu yatakta uyusam korkunç rüyalar görüyordum. Artık uyku korkmaya başladığım bir şey haline gelmişti benim için.

Dolabımdan aldığım pijamaları giyip odamdan çıktım. Annemin odasının önüne geldiğimde kapıyı tıklatarak açtım. Yatağında yüzü kapıya doğru olacak şekilde uzanmış olan annem, kapının açılmasıyla gözlerini aralayıp gelene baktı. Elimi kapının kulpundan çekmeden kabul edeceğinin umuduyla konuştum. "Yanında uyuyabilir miyim? Bana belki hikâye de anlatırsın eski günlerdeki gibi."

Annem bir süre tepkisizce beni izledi. Gözlerinde hep saf sevgiye şahit olduğum annemin bu haline yıllar geçse de alışamıyordum. En sonunda

ise bana arkasını dönerek uzanmaya devam etti. Kollarının arasında tuttuğu yastığı da beraberinde döndürmüştü. "Anne seni çok özledim. Benimle konuşur musun?"

Umutla konuşmasını bekledim ama annem tek kelime etmedi. Benimle konuşmamak için yemin etmişti sanki. Ne kadar çabalarsam çabalayayım olmuyordu. Annemin benimle konuşmasını sağlayamıyordum. "Anne beni eskisi gibi sevmiyor musun yoksa?"

"Çık dışarı." Annemden yükselen sesle güldüm. Annem benimle konuşmuştu. Sesini duymuştum, uzun zamandan sonra sesi kulağıma dolmuştu.

Her ne kadar söylediği şey pek iç açıcı olmasa da önemli olan annemin benimle iletişime geçmiş olmasıydı.

"Tamam," dedim ve odadan çıkıp kapıyı kapattım.

Annemin odasının yanında kalan odaya yöneldim. Kapıyı çaldıktan sonra açarak içeriye girdim. Abim yatağında oturmuş defterine bir şeyler yazıyordu ben odasına girene kadar. Kapının açılmasıyla beraber gözleri bana çevrildi. "Burada yatabilir miyim bu gece?"

Gözlerini devirerek defterini yatağa bırakıp ayağa kalktı. Bana doğru yaklaşırken beni odadan çıkaracağını anladım. "Lütfen, odamda uyuyamıyorum, çok korkuyorum. Burada kalayım. Yerde bile yatarım, seni hiç rahatsız etmem." Yanıma geldiğinde kolumdan tutup beni odasından çıkardı. "Abi lütfen yanında-" Yüzüme kapanan kapıya bakakalırken sözüm de yarıda kesilmiş oldu.

Kapıya doğru sert bir tekme savurdum. "Siz istediğinizde de ben yanınızda olmayacağım!" Bir tekme daha attığımda ayağım acısa da umursamadım. "Siz konuşmak istediğinizde de ben sizinle konuşmayacağım."

Yapmayacaktım işte.

Gerisin geri odama dönüp kapıyı kapattığımda yatağıma bakmamaya çalışarak odanın içinde yürümeye başladım. Yatağın kenarına çöküp sırtımı oraya yaslayarak bacaklarımı kendime doğru çektim. Yüzümü kollarımın arasına gömüp gözlerimi kapattığım an beni uykusuz bir gecenin beklediğinin bilincindeydim.

Ertesi gün de aynısı oldu, sonraki gün de ve bir sonraki gün de. Bu hep böyle devam etti. Ben hiç o yatakta uyuyamayıp geceleri alamadığım uykumu gündüzleri okul sırasında o rahatsız pozisyondaki birkaç saatlik uykuyla aldım.

Soner on dört yaşındayken...

Yatağımda oturmuş karşımda şırıngalarla beraber eskiden ne olduğunu bilmediğim ama büyüdükçe adını öğrendiğim tozlarla uğraşan babamı seyrediyordum. İşine dikkat kesilmiş, dünyanın en önemli uğraşıymış gibi önündekilerle ilgileniyordu.

Sıranın bana geldiğinin farkındaydım.

Sıranın bana gelişini oturduğum yerden izlemek dışında bir şey yapamıyordum. Babam şırıngaya bana enjekte edeceği uyuşturucuyu doldururken o zehrin kanıma karışmasını beklemek haricinde elimden bir şey gelmiyordu. Karşı çıkamazdım, yapma diyemezdim, onunla boy ölçüşemezdim. Ben sadece bana yapacaklarını büyük bir korkuyla bekler ve izlerdim.

Korkağın tekiydim. Kendi kardeşinin boğularak öldürülüşünü hiçbir şey yapmadan izleyen, yıllardır annesine *sen kendi çocuğunun katili değilsin* diyemeyen korkağın teki.

Babam elinde şırıngayla yanıma yaklaşmaya başladığında beraberinde yatak başlığına yaslı olan sırtım gerildi. Dakikalar öncesinde damarlar görünür olsun diye kolumu sıkıca bağlamıştı. Düğüm attığı kalın ip kolumu acıtsa da canım acıdığında sesimi çıkarmamam gerektiğini babamdan öğrenmiştim.

"Getir kolunu."

Dediğini yapmamış olsam da geri de çekilmedim. Uzaklaşmadım ondan, uzaklaşamadım. Dediğini yerine getirmediğim için bana ters bakışlar ata ata bileğimi sıkıca tutarak kolumu kendine doğru yaklaştırdı. İğneyi yavaş bir şekilde koluma yaklaştırsa da tenime batırışı bundan çok daha hızlıydı. Aniden hissettiğim sızıyla yüzümü buruşturmak istesem de bunu yapmadım. Şırınganın içindeki zehrin hızlı bir şekilde damarlarıma yayıldığını hissediyordum.

Tüm uyuşturucuyu damarıma enjekte ettikten sonra iğneyi tenimden uzaklaştırdı. Hareketleri nazik değildi, ufak bir iğnenin girişiyle çıkışı bile acıtıyordu onun elindeyken.

"Aferin," dedi iğneyi yatağımın üzerine atıp. "Abine göre daha akıllısın."

Ve sanırım daha şanslıydım. Abimi bu zehre bulaştırdığında on iki yaşındaydı, ben ise on dört. Şans sayılır mıydı bu?

Bakışlarım koluma kaydığında iğnenin girdiği kısımda küçük bir kan birikintisinin oluştuğunu gördüm. Babam yataktan kalktı. Diğer şırıngaları alırken odamın kapısında beliren bedene kaydı bakışlarım. Abim dışarıdan gelmişti, üzerinde siyah bir kapüşonlu vardı. Gözleri direkt babama çevrildi. Babam, abimi fark edince ona doğru döndü. "Sattın mı?"

"Sattım."

"Para?"

Abim cebinden bir miktar para çıkarıp babama uzattığında babam, hemen atılıp paraları aldı ve saymaya başladı. "Aferin," dedi saymayı bitirip paraları cebine soktuğunda. Eline para ulaştığı için keyfi yerine gelmiş gibi görünüyordu. "Yarın da başka bir teslimat var. Oraya gideceksin."

Abim kafasını sallamakla yetindi. Babam, abimin yanından geçip odadan çıktığında bakışları beni buldu. Arkasını dönerek gideceği esnada kolumu ve yatağın üzerindeki şırıngayı fark etti, kaşları derince çatıldı. Birkaç adımda yanıma gelip şırıngayı eline aldığında gözlerimi pencereye doğru çevirerek dışarıyı izlemeye başladım.

"Ne yaptın?" dedi öfkeyle. "Nasıl izin verdin? Sana izin verme demiştim!" Ben tepkisizce dışarıyı izlemeyi sürdürürken ellerini yakama götürdü ve sıkmaya başladı. "Ne demiştim ben sana? Hatırlamıyor musun?"

Ellerini itip yatakta uzanır pozisyon alarak abime arkamı döndüm. "Çok pişman olacaksın, geri zekâlı." Elimde olan bir şey olmadığını en az benim kadar kendisi de biliyordu. "Her Allah'ın günü bugünü hatırlayıp neden karşı çıkmadım diye kendini paralayacaksın ama geri dönüşü olmayacak." Biliyordum. Bilmek istemiyordum ama biliyordum. "Olmayacak," diye ekledi sessizce. Birkaç saniye sonra yükselen adım seslerinden odamdan çıkacağını anladım.

Söylediklerine hiçbir cevap vermedim.

Çünkü ben konuşmak için neredeyse yalvardığım zamanlar çevremdeki hiç kimse benimle tek kelime konuşmamıştı.

Soner on altı yaşındayken...

Öğleden sonrasıydı, evde kimse yoktu.

Aile fertlerimin nerede olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Sessizliğe alışkın olduğum bu evde yalnız geçirdiğim zaman dilimleri bana koymaz olmuştu. Babam dışında bu evdeki herkesin ruhu birer birer ölmüştü.

Bizi ölmeden mezara sokmuştu, şimdi de mezarlığa çevirdiği bu evde her gün keyif sigarasını içip halimize gülüyordu.

İki yıldır vücudumun alıştığı, olmadığı zamanlarda krize sebep olan zehri son günlerde almadığım için titreyen bedenimle mutfağa doğru ilerledim. Tüm vücudum titriyordu, alnımdan terler dökülüyordu. Nefes alış verişlerim düzensizdi, sanki aldığım nefes ciğerlerime ulaşmıyordu. Midemde göz ardı edilemez bir bulantı vardı ama hayır, almayacaktım. Kendimi o zehirle öldürmeyecektim.

Başka bir yolla öldürecektim.

Mutfağa girdiğimde gözlerim yemek masasına kaydı. Bir zamanlar bu masada birileri, ileride yaşanacaklardan habersiz yemeklerini yemişti. Birisi annesine, kardeşi ağladığında nasıl susturacağını soruyordu. *Ertesi akşam, kardeşinin ölüsünün başında ağlasın diye saatlerce beklemeden önce.* Birisi çocuğunu kendisinin öldürdüğünü sanmadan önce oğluyla ilgileniyor, ona yemek yediriyordu.

Bu masadaki son gülüşler o gün yaşanmıştı ve bitmişti. Bir daha da geri gelmemişti. Bir daha bu evde hiç kahkahalar yankılanmayacaktı. Bir daha burası kimseye bir evmiş gibi hissettirmeyecekti.

Bakışlarımı masadan ayırıp tezgâha doğru yaklaştım. Birinci çekmeceyi açıp içinden gözüme çarpan ilk keskin bıçağı aldıktan sonra mutfaktan ayrıldım. Odama geri dönerken bir daha göremeyeceğim bu evde son kez gezdiriyordum gözlerimi. Annemin odasının kapalı kapısına baktım. Bu kapıyı o günden sonra bir daha hiç annemle konuşmaya çabalamak için açmamıştım. İçeri girip son bir kere annemin yastığına sinen kokusunu içime çekmek istesem de bunu yapmaktan son anda vazgeçtim. Eğer o kokuyu bir kez alırsam kendi ellerimle yaşama tutunacak bir dal yaratmış olacaktım. Bunu kendime yapamazdım.

Odama geri döndüğümde yatağın kenarına çöktüm. Sırtımı yatağa yaslayıp bacaklarımı kendime çekerken karşımdaki kıyafet dolabının aynasından kendimi gördüm. Gördüğüm görüntü koca bir hayal kırıklığıydı. Yaşamayı beceremeyen, on altı yaşındaki bir gencin görüntüsü böyle oluyormuş demek ki. Bunu da ölmeden birkaç dakika öncesinde öğrenmiş sayılırdım.

Sweatshirtümü sıyırıp bileğimi görüş açıma çıkardım. Bir elimdeki bıçağa bir de bileğime bakarken derin bir nefes aldım.

Tek bir çizik ve her şey bitecekti.

Titreyen elimdeki bıçağı havaya kaldırıp bileğime doğru yaklaştırmaya başladım. Korkuyor muydum? Evet ama bu korku ölüm korkusu değildi. Ufak bir umut da olsa arkamda bırakacağım insanların üzülmesinin ihtimali beni korkutuyordu. Ölürsem annem çok üzülür müydü? Üzülecek olsa geride bıraktığımız o kadar yılda ilgiye muhtaç bir oğlu olduğunu hatırlamaz mıydı?

Yavaş başlayan hareketlerim daha da hızlandı ve bıçağın tenime batışını acı bir şekilde hissettim. Bıçağı derimin altına doğru bastırırken canımın acısından dişlerimi sıktım. Bileğimde boydan boya bir çizik bıraktım. Sonra bu yeterli gelmedi. Ölmek için bundan fazlasına ihtiyacım olduğunu hissettim. Saniyeler içerisinde çevresine irili ufaklı birkaç çizik daha attım. Bıçağı yere attığımda nefes alış verişlerim daha da hızlandı. Gözlerim buğulandı ama sanki yaşlar akmamaya yemin etmiş gibi bekliyorlardı. Artık istesem de ağlayamıyordum.

Dolu dolu gözlerimle bileğimden sızan kanları izlemeye koyuldum. Tek bir çizik ve her şey bitmişti.

Ya da ben öyle sanmıştım.

"Ölmek mi istiyorsun?"

Babamın öfke dolu sesiyle sorduğu soru bir tokat gibi yüzüme çarptı. Ölmek mi istiyordum? Hayır, soru bu değildi. Ölmeyi gerçekten, içten bir şekilde mi istiyordum? Ölmek istemiyordum, yaşamak istiyordum fakat bana yaşanılacak bir hayat bırakmamışlardı. Hayaller kurup amaçlar edinebileceğim bir hayata sahip değildim.

İnsanın hayalleri ölüyse bedeni de ölüdür. İnsanın ruhu ölüyse bedeni bir toprağın altındadır. Üzerine toprak atılıp işkencesinin son bulacağı günü bekler yalnızca.

"Evet," dedim hiçbir duyguya ev sahipliği yapmayan boş bir sesle. "Ölmek istiyorum."

On altı yaşındaydım ve hayattan tek beklentim ölümdü. Hayallerim yoktu, hayatı yaşamaya değer kılacak sebeplerim yoktu. Yıllardır benimle ilgilenmeyen bir annem, hiç var olmamış gibi yaşayan bir abim ve çocuklarını uyuşturucu gibi bir bataklığa sürükleyecek kadar psikolojisi bozuk bir babam vardı. Hayat bana daha doğar doğmaz tekmesini atmıştı, bu saatten sonra yaşasam da ne fark edecekti? Neyi değiştirebilecektim?

Olacak olan şey babamın beni uyuşturucuyla günden güne iyice zehirlemesine izin vermekti. Yakında tıpkı abime yaptığı gibi beni de küçük çocuklara uyuşturucu sattırmak için kullanırdı. Buna daha fazla göz yumamazdım. İşte bu yüzden yaşamak isterken bile ölmeyi diliyordum.

"Ölmek istiyorsan öldürürüz."

Bir hışımla önümden çekilip salondan çıktığında boş bakışlarla gidişini izledim. Gerçekten bunu yapar mıydı? Hayatında bir kez bana iyilik yapıp beni öldürür müydü? Kardeşimi öldürmüştü, isterse beni de öldürürdü. Küçükken beni korkuturdu ölüm. Bunu bilir, her seferinde beni ölümle tehdit ederdi. Şimdi ölümün beni artık korkutmadığını görünce elinde bir koz kalmadığını anlamıştı.

Yeni dikiş atıldığı için sızlayan bileğime baktım. Beyaz bir sargı sarmışlardı. Doktor birkaç hafta sonra dikişlerin alınacağını söylemişti. Ergenliğime bağlamışlardı. Ergenler böyle dönemlerde en ufak bir şeyi büyütüp intihar ederlermiş. Ardındaki sebepleri hiç sorgulamadan benim şımarıklığımmış gibi düşünmüşlerdi. Babam da buna onay vermişti. Söylediğine göre yediğim önümde yemediğim arkamdaydı, nankördüm.

Dışarıdan bakarak konuşması ne kolaydı. Buzdağının görünmeyen kısmı kimin umurundaydı ki zaten?

Çok değil, birkaç saniye sonra babam elinde koca bir bıçakla salona geri döndü. Bıçağa bakarken gülümsememek için kendimi zor tuttum. Bana yapacağı ilk ve son iyilik kendi elleriyle beni öldürmek olacaktı. Trajikomik bir olaydı.

"Kendini öldürecek kadar yüreğin olsaydı," dedi hızlı adımlarla yanıma yaklaşırken. "Bu bıçağı alır karnına saplardın, öyle bileğini kesmeye falan kalkışmazdın."

Gözlerim abime doğru kaydı. Salonun diğer ucunda duvara yaslanmış ruhsuz bakışlarıyla bizi izliyordu. Bana bakmıyordu, doğrudan babama bakıyordu ve karşı çıkmak için en ufak bir şey yapmaya kalkışmıyordu. Bir köşede babamın beni öldürmesini bekliyordu. Ölümü kabullenen tek kişinin ben olmadığımı anladım böylelikle. Abim de benim öleceğimi çoktan kabullenmişti.

"O kadar ölmek istiyorsan, seninle cehennemde görüşürüz." Babamın sesiyle birlikte gözlerimi yumdum ve bıçağın bedenime saplanışını hissetmeyi beklemeye koyuldum. Canım çok acıyacak mıydı? Başta evet ama sonra hissetmemeye başlayacaktım. Kanlar yavaş yavaş akarken beraberinde

karanlık beni ele geçirecekti. Bileğimi kestiğimde bunların hepsini hissetmiştim ancak sonunda gözlerimi geri açtığımda beni karşılayan şey hastanenin beyaz tavanı olmuştu. Bu sefer aynısı olmayacaktı, bu sefer gözlerim tekrar açılmayacaktı.

Birinin dudaklarından acı dolu bir inilti döküldü ama bu inilti bana ait değildi. Dikişlerle dolu bileğim dışında ağrı hissettiğim hiçbir yerim yoktu. Gözlerimi araladığımda gördüğüm manzara bu zamana kadar gördüğüm her şeyden daha kötüydü. Annem elinde tuttuğu bıçağı babamın sırtına hiç acımadan saplamıştı ve saplamaya da devam ediyordu. Gözlerinin beyaz olması gereken kısımları ağlamaktan kıpkırmızı olmuştu, bakışları öfkeyle kararmıştı. Bir eli babamın omzundaydı, üzerindeki gömleği sıkıca kavrıyordu. Bıçağı çıkarıp farklı bir noktaya saplarken babamın gözlerinin hissettiği acıdan olsa gerek dolduğunu gördüm.

"Çocuklarıma zarar verirsen seni öldürürüm demiştim," dedi annem bıçağı bir kez daha saplayıp.

"Hayatımızı kararttın." Annem ağlıyordu. "Asıl şimdi cehennemde görüşürüz."

Babam aldığı darbelere dayanamayıp dizlerinin üstünde yere düştü. Acıyla kasılan yüzünde gözlerinden akan yaşlar süzülüyordu. Canım yandığında ağlamama izin vermeyen adam karşımda, dizlerinin üstüne çökmüş bir halde canı acıdığı için ağlıyordu.

Bana ağlama hakkı tanımadığı anlar gözümün önünden geçip gitti. Şimdi istese de ağlayamayan, içini ağlayarak boşaltamayan birisi haline getirmişti beni. Eseriyle gurur duyabilirdi.

Babamın bilinci kapandığında ve bedeni tamamen yere serildiğinde annem hıçkırarak ağlamaya başladı. Annemin yanına gidip sarılmak, onu teselli etmek, ağlamamasını sağlamak istiyordum ama bunların hiçbirini yapabilecek gücüm yoktu. Daha kendimi teselli edemiyorken anneme nasıl bir faydam dokunabilirdi ki? Bedenim arkamdaki koltuğa yığılırken karşımdaki manzaraya bakmanın bana hiçbir şey hissettirmediğini fark ettim.

Annem gözyaşları içerisinde önce bana sonra abime baktı. "Özür dilerim," dedi titreyen sesiyle. "Sizi koruyamadığım için özür dilerim."

Geç kalınmış bir özürdü.

Kafamı koltuğa yaslayıp bakışlarımı annemden ayırarak tavana çevirdim. Bu özür artık hiçbir şeyi değiştiremezdi.

"Tebrik ederim." Abimin sesini duyduğumda başımı yana çevirip ona baktım. "Sonunda anne olduğunu hatırladın." Sırtını yasladığı duvardan ayırdı. Koyu renk gözlerindeki bakışları da en az sözleri kadar acımasızdı. "Hatırlamak için o kadar geç kaldın ki."

Yerde yatan babama bakıp alayla güldü. "Sen bile tahmin edemezsin ne kadar geç kaldığını."

Başka bir şey demeden salondan çıktığında oda sağır edici bir sessizliğe büründü. Sessizliğin insanı rahatsız ettiği, gürültüyü aratmadığı nadir anlardan birisindeydik. Annem ağlıyordu, babam ölüyordu ve ben...

Tüm ifadesizliğimle olan biteni izliyordum.

Tam bir hafta geçmişti.

Annemin babamı öldürmesinin ve hapse girmesinin ardından koskoca bir hafta geçmişti. Geçmek bilmeyen, her günü bir öncekinden daha acı verici olan bir hafta... Bugün bir haftanın sonunda annemi görebilecektim. Öğleden sonra görüş saati vardı. Abim gelse de gelmese de ben gidip annemi görecektim. Bir hayaletten farksız olsa bile evdeki varlığını özlemiştim.

Yatağımın kenarındaki çöktüğüm yerden ellerimi yere bastırıp güç alarak kalktım. Hâlâ sızlayan bileğim yüzümden sol elimi tam olarak kullanamıyordum. Üzerimi düzeltip odamdan çıkarak mutfağa doğru yürümeye başladım. Önünden geçtiğim abimin odasının kapısı kapalıydı. Anneminki de kapalıydı. Zaten anneminki bir haftadır hiç açılmamıştı.

Mutfağa girdiğimde birkaç dakika içerisinde buzdolabında bulduğum malzemelerle gelişigüzel bir kahvaltı hazırladım ve onu masaya çağırmak için abimin odasının önüne geldim. Annemin yaptığı gibi kapıyı tıklatıp açmasını beklemeden mutfağa geri döndüm. Masaya tek başıma oturdum ve özensizce hazırlanmış kahvaltı masasında bakışlarımı gezdirmeye başladım. İnsanın bir şeyler yemeye mecali mi kalırdı bu evin içerisinde?

Dakikalar geçti, abim masaya gelmedi. Bıkkınlıkla nefesimi verip bir hışımla sandalyeden kalkarak odasının kapısının önüne geri döndüm. Kapıyı tıklattım. Çıt çıkmadı odanın içinden. Yine vurdum. Saniyeler geçti yine bir dönüş alamadım. Son bir kez daha kapıya vurdum elimle.

Yine ses çıkmadığında sabrım tükendi ve sinirlerime hâkim olamayarak sert bir şekilde kapıyı açtım. "Gelmeyeceksen gelmiyorum diye ses..." Lafımı ağzıma tıkayan gördüğüm görüntüydü. Abimin hareketsiz bir şekilde

yatağının hemen dibinde yerde yatıyor oluşuydu. Vücudunun çevresinde dağılmış olan şıringalardı. Odanın içindeki ölümü andıran soğukluktu. Koyu renkteki güneşlikleri çekili olan oda sanki kara bir olayın habercisi gibi kapkaranlıktı.

Boğazıma koca bir yumru otururken elimi kapının kulpundan çekip odanın içine doğru yürümeye başladım. Her adımımda abimin solgun yüzü, morarmış göz altları daha da gözle görülür hale geliyordu. Kazağının kol kısımları sıyrılmıştı, damarının olduğu bölge mosmordu. Kendine yaptığı şey apaçık bir şekilde belliydi ancak beynim bunu kabullenmemekte ısrarcıydı.

Bu görüntü gerçek olamazdı. Ada'nın ardından bir de abimin öldüğünü görmeyi kaldıramazdım.

Abimin yerde yatan bedeninin yanına çöktüğümde dokunmasam bile vücudundan yayılan soğukluğu hissedebiliyordum. Ölüm soğukluğunu bir kez Ada'nın parmaklarında hissetmiş, ne demek olduğunu dokuz yaşındayken öğrenmiştim. Tanıdık gelen bu soğukluk tenimi buz gibi yapmıştı şimdi de. Ölen ben değildim ama yaşayanın da ben olduğum söylenemezdi.

Elimle bileğini tuttum. Başparmağım nabzının atması gereken yere değdiğinde hissedemediğim atış yüreğimi burktu, boğazımı düğüm düğüm yaptı. Pes etmeden parmağımı tüm bileğinde gezdirdim. Belki de yanlış yere bakıyordum, belki de nabzı çok farklı yerde atıyordu. Öyle olmalıydı. Öyle olmak zorundaydı.

Dakikalar süren arayışım atan nabzı bulamamamla sonuçlandığında düşen omzumla beraber ayaklandım. Odadan çıkıp kapıyı örterek yandaki duvara sırtımı yasladığımda bedenim yavaşça yere çöktü. Dirseklerimi dizlerime yaslayıp karşımdaki duvarı izlerken yaşadığım anın gerçek olmamasını diliyordum. Hâlâ uyanamamış olmayı, bunun da gördüğüm kâbuslardan birisi olmasını diliyordum. Birazdan uyanacaktım her şey bitecekti. Yeniden o kahvaltıyı hazırlayacaktım ve bu sefer kapısını tıklattığımda abim odasından çıkıp kahvaltı masasına gelecekti.

Gözlerime bir türlü dolmayan yaşlara sövmek istedim. Ağlamak istiyordum. İçimdekileri akıtmayı bu kadar çok istediğim başka bir an daha olmamıştı ama yapamıyordum. İçim acıyor, kalbim ağrıyor, beynim susmak bilmiyordu ve bütün bunlar olurken ben ağlamak gibi basit bir şeyi bile beceremiyordum. Ölümü bile korkunç bir soğukkanlılıkla karşılıyordum.

Zihnimde susmak bilmeyen düşüncelerin arasında ev telefonunun çaldığını zar zor işitti kulaklarım. Güçlükle çöktüğüm yerden kalkıp sarsak adımlarla hole doğru yürüdüm. Gözümün önündekini göremiyordum, baktığım yer koca bir boşluktan ibaretti sanki. Telefonu zar zor bulduğumda açıp kulağıma yasladım. Karşımda bir kadın bir şeylerden bahsediyordu ama anlamıyordum. Söylediklerinin arasında annemin adını duyduğumda, "Annem mi?" diye sordum gayriihtiyarı.

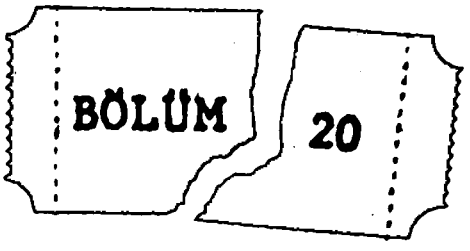
"Bahsettiğim kadın anneniz mi?" dedi cılız sesli kadın.

"Evet."

"Üzülerek bu haberi vermek zorundayım ki anneniz bu sabah fenalaşmış bir şekilde hastaneye getirildi. İlerleyen saatlerde durumu daha da kötüleştiği için yoğun bakıma aldık. Durumu kritik, buraya gelmeniz gerekiyor. Size adresi..." Sonrasını duymadım bile. Telefonu masaya bıraktım ve gözlerimi ileriye doğru çevirdim.

Hayat, yaşamak için bana sebep sunmak varken yaşamamam için elinden geleni yapıyordu sanki. Tutunacak dallarımı birer birer kırıyordu ve ben kendi hayatıma yabancı birisi gibi dışarıdan olanları izlemek dışında hiçbir şey yapamıyordum.

Artık hayatta kalmayı başarmış ama yaşamayı hiçbir zaman başaramamış bir insandan ibarettim.

SONER ALKIM

Soner on sekiz yaşındayken...

Öylesine yanıma aldığım ve içinde hiçbir şey taşımadığım çantamı masanın üzerine bırakıp sıraya otururken sınıftakilerden çıkan seslerin beynimi zonklatması sebebiyle yüzümü buruşturdum. Başımda günlerdir süren geçmek bilmemiş bir ağrı kol gezerken bu kadar gürültü sabrımı iyice tüketiyordu.

Sıramda rahat bir pozisyon alarak arkama yaslandığımda gözlerimi kısa bir anlığına sınıfta gezdirdim. Her farklı köşede ayrı bir gruplaşma vardı, her birinden çıkan yüksek sesler birbirine karışıp sınıfın içinde büyük bir uğultunun oluşmasına sebep oluyordu. Görüş açıma Emre, Ozan ve onların her zaman birlikte takıldıkları diğer kişiler girdiğinde sınıfa bakınmanın iyi bir karar olmadığını fark edip bakışlarımı masaya indirdim.

Bugün on birinci sınıfın ilk günüydü. Çoktan üniversitede olmam gereken yaşta daha henüz lise üçe yeni geçmiştim. Eskiden olsa bu konuya çok içerlerdim fakat çocukken gitmek için anneme yalvardığım okul, artık umurumda değildi. Okul benim için gelip uyuduğum, gün içinde vaktimi geçirdiğim yerden ibaretti.

Sınav notlarım kötüydü, benim notlarıma sahip olan bir öğrencinin sınıfı geçebilme şansı yoktu ama hocaların birçoğu Ozan'ın okula yaydığı sıkıntılarımı duyup bana acıdıklarından olsa gerek performanslarımın her birine şişirme notlar veriyorlardı.

Ben bana acınmasını, birilerinin benim için üzülmesini istemiyordum. Ben sadece kendi köşemde kimsenin dikkatini çekmeden yaşayıp gitmek istiyordum ancak üzerimdeki bakışlar buna izin vermiyordu. Bana bakan herkesin gözlerinde ya acıma ya da tiksinti oluyordu. Kimseye zararım

dokunmamıştı ama sanki canlarını yakmışım gibi benden nefret eden büyük bir kesim vardı.

Umurumda değildi. Artık kimin ne düşündüğü, kimin bana ne gözle baktığı umurumda değildi.

Ben bir şekilde hayatıma devam etmeye çalışıyordum. Başarısızdım ama en azından çabasız değildim.

Çalan öğretmenler ziliyle birlikte herkes birer birer sıralarına geçmeye başlarken sınıftan içeriye giren kahverengi saçlı kıza kaydı gözlerim. Üzerine giydiği forması fazlasıyla düzgündü, gömleğinde ve eteğinde tek bir kırışıklık yoktu. Gömleğinin açıkta bıraktığı gerdanını siyah zincirli bir kolye ile süslemişti. Gömleğinin bilek kısımlarını dirseğinin aşağısına kadar katlamış, sol bileğine ikili bir bileklik takmıştı. Saçından tut, iki omzuna taktığı çantasına kadar üstü bir düzen ve uyum içerisindeydi. Benim dağınıklığım karşısında onun bu düzeni koca bir tezatlığa düşürüyordu insanı.

Bakışlarım iki yandan omuzlarına saldığı saçlarının çevrelediği yüzüne çıktığında dudaklarında yer edinmiş olan ufak tebessümü gördüm. Birdenbire yüzünde bana tanıdık gelen bir şeylerin olduğu hissine kapıldım. Sanki daha saniyeler önce değil de daha öncesinde hep görmüş olduğum biriymiş gibi aşinaydım sanki bu yüzün sahibine.

Arka sıralardan birinde oturan bir kız ona seslendi. "Beste! Buraya gelsene, bize yer tuttum."

Duyduğum isimle beraber irkilerek çektim kızın üzerinden bakışlarımı. *Beste.* Kızın yüzünden daha çok tanıdık gelen bir şey varsa o da bu isimdi. Yıllar öncesinde parkta gördüğüm bir kızın adıydı. Ne zaman bu isim kulağıma gelse durup kime seslenildiğinde bakmak gibi saçma bir huy edinmiştim. Seslenilen kızın parktaki o kişi olmadığını biliyordum ve bunu isteyerek de yapmıyordum.

Sadece on dakikalığına gördüğüm bir kız bende büyük bir iz bırakmış gibiydi. Onu bir daha hiç görmemiştim fakat ismi her zaman tüylerimi diken diken ederdi.

Beste denilen kızın, ona seslenen kişiye doğru baktığında tebessümü silindi. Yüzündeki değişimi çaktırmamaya çalışarak kafasını başka yöne doğru çevirdi. "Ben daha önlerde oturmak istiyorum," dedi gözlerini sınıfın içinde gezdirerek. Boş sıra arıyor olmalıydı ama sıralar çoktan dolmuştu.

Tüm sınıfta gezinen gözleri en son benim olduğum tarafta durduğunda onun üzerinde olan bakışlarımı çekmek için artık çok geçti. Her zamanki ifadesizliğimle kıza bakmaya devam ederken kendisinde olan bakışlarımı

fark etmek onu biraz şaşırtmışa benziyordu. Önüme dönüp ona bakmayı kesmek istediğim sırada biraz önce yüzünden silinen tebessüm, yeniden dudaklarında beliriverdi birdenbire. Bu sefer gülüşü daha derin, daha samimi ve daha... güzeldi.

Yıllar sonra kalbimde ilk kez bir sancının varlığını hisseder gibi oldum. Bu, çoktan ölmüş ve gömülmeyi bekleyen bedenimdeki ilk canlılık belirtisiydi.

Gözlerini benden ayırdığında başka bir yer bulamadığı için arkadaşının sırasına doğru yürümeye başladı. Bakışlarım kendi sıramın yanındaki boşluğa kaydı. Zihnimde benim yanımda oturduğu kısa bir görüntü belirdi ve kalbim bu istekle sızladı ama ona *yanıma oturur musun* diye soramadım.

Bana gülümsediğine göre hakkımda söylenenleri bilmiyor olmalıydı. Öğrendiğinde o da diğerleri gibi benden nefret edecek, yanımdan kalkmak isteyecekti.

Gözlerim yan tarafımda kalan sıraya dönüp bakma isteğiyle yanıp tutuşsa da bakışlarımı pencereye doğru çevirdim. Yanlış anlayabilirdi, dönüp *neye bakıyorsun* deyip tersleyebilirdi. Kimseyi rahatsız etmeye hakkım yoktu.

Dışarıyı izlemek için pencereye çevrilen gözlerim, cama düşen yansımayı fark ettiğinde, doğrularak açıyı daha da genişletmeye çalıştım. Camın bir kısmına kızın oturduğu sıranın yansıması düşüyordu. Direkt ona bakmak kadar net olmasa da idare edilebilecek kadarıyla görebiliyordum yüzünü. Sırasına yerleşirken çantasından pembe kaplı bir defter ve kalemlik çıkarıp masanın üzerine bıraktı. Bu sırada yanındaki arkadaşı ona bir şeyler anlatıyordu. Tamamen yerleştiğinde arkasına yaslanıp sol kolunda takılı olan bileklikle oynamaya başladı. Bileklikle oynarken bir yandan da yanındaki kızın anlattıklarını dinliyordu.

Arkadaşının anlattıklarını dinlerken ara ara dudakları konuşmak için aralanıyordu ama yanındaki kız fırsat vermediğinden konuşamıyordu. Bazen şaşkınlıkla kızın yüzüne bakıyor sonra kaşlarını hafifçe çatarak önüne dönüyordu. Yüz ifadesi, mimikleri şu an bana izlemekten keyif aldıran tek şeydi.

Aniden dudaklarında beliren gülümseme bana bir farkındalık yaşattı. Yaşadığım bu farkındalık vücudumdaki tüm hücreleri tek tek titretmeye yetecek kadar şaşırttı beni. Nasıl onu görür görmez bunu anlayamamıştım, bilmiyordum. Yıllardır zihnimdeki yüzün sahibini nasıl tanıyamamıştım? Hiç değişmemişti. Yüz yapısı biraz olgunlaşması dışında neredeyse aynıydı. Saçlarının boyuna kadar her şeyi, onu gördüğüm ilk haliyle tıpatıp aynıydı.

Bu oydu; parktaki kız.

Pembe şapkalı kız. *Beste...*

Okuldan çıkmış eve yürürken adımlarım aylaktı, olabildiğince oyalanmaya çalışıyordum. Vaktimin tümünü yolda geçirip evde geçireceğim sürenin azalması için elimden geleni yapıyordum. Yine de ne kadar oyalanırsam oyalanayım en sonunda gideceğim yer evimdi ve ben, istesem de istemesem de bütün gece bu evin duvarlarını izleyip ertesi gün uykusuz bir sabaha başlayacaktım.

Evimin olduğu sokağa girdiğimde adımlarımın apartmanın önüne ulaşması uzun sürmedi. Cebimden anahtarı çıkarıp kapıya doğru yürürken apartmanın önündeki kaldırıma çökmüş olan bir kız beni görünce ayağa kalktı. Benimle alakası olmadığını düşünerek önemsemeden yürümeye devam etmiştim ki arkamdan seslendi.

"Merhaba, sen Soner'sin sanırım?"

Kapının önünde durup tanımadığım kıza döndüm ama cevap vermedim. Kumral, kısa boylu minyon bir kızdı. Bu kızın beni nereden tanıdığıyla ilgilenmiyordum. Kimseyle tek kelime konuşmaya tahammülüm yoktu, bu yüzden bakışlarımı kızın yüzünden ayırıp önüme döndüm. Anahtarı apartmanın kapısına sokarken kız bir kez daha konuştu. "Ben Yiğit'in bir arkadaşıyım. Kim olduğunu bu yüzden biliyorum, biraz konuşabilir miyiz?"

Yiğit... Abim.

Konu dikkatimi çektiği için kapıyı açmadan bedenimi kızın olduğu tarafa çevirdim. Yerimden ayrılmadan sessizce kıza bakarken bana doğru yürümeye başladı. "Abinle uzun zamandır iletişime geçemiyoruz. Üniversiteyi başka bir şehirde okuduğum için bayağıdır ailemle şehir dışındaydık, daha yeni buraya gelebildim. İstanbul'a adım atar atmaz direkt Yiğit'i bulmaya geldim ama kapınızı açan kimse olmadı. Abini nerede bulabilirim?"

"Mezarda," dedim sıradan bir şeymiş gibi. "Öldü o."

Kızın ilk başta yüzü gerildi sonrasında gülmeye başladı. "Şaka yapıyorsun galiba?" Gülüşü benim ciddi bakışlarımı fark edene kadar sürdü. Dudaklarındaki tebessüm silinirken, "Yapmıyorsun?" dedi zar zor. "Lütfen şaka yaptığını söyler misin? Hiç hoş bir şey değil bu."

"Abim," dedim üzerine bastırarak. "Öldü. Neredeyse iki yıl oluyor."

Kız sert bir yutkunuşla bakışlarını benden ayırırken kafasını yere doğru eğdi. "Ben... bilmiyordum, çok üzgünüm."

"Sorun değil." Kilide soktuğum anahtarla kapıyı açıp içeri gireceğim sırada kız telaşla, "Lütfen bekler misin?" dedi. Kapıya doğru yaklaşıp tekrar görüş açıma girdi. "Ben Doğa, Yiğit'le çok eskiden arkadaştık. Ben üniversiteyi kazanınca ister istemez aramıza soğukluk girmişti. Hâlâ çok sevdiğim arkadaşlarımdan birisi, ona ulaşamadığımda çok üzülmüştüm." Dolan gözlerini gizlemek istercesine bakışlarını kaçırdı. "Öldüğünü böyle öğrenmek istemezdim, gerçekten çok üzgünüm. Başınız sağ olsun."

Sadece ufak bir kafa sallamasıyla karşılık verdiğimde sırt çantasını önüne çekip en ön gözün fermuarını açtı. "Ben üniversite için bu şehirden gideceğim gün yanıma gelmişti. Bana bu defteri verdi." Çantasından çıkardığı defteri bana uzattı. "Ondan haber alamadığımda okumamı istemişti. Hiçbir zaman okuyamadım çünkü hiçbir zaman tam olarak ondan habersiz kaldığımı düşünmek istemedim. Her gün bir umutla benimle iletişime geçeceğini düşünüyordum."

Bu defter, abimin yanından hiç ayırmadığı defteriydi. Elimi uzatıp defteri sıkıca kavrarken bu defteri aradığım zamanlar gözümün önünden geçip gitti. Abimin ölümünden sonra odasını neredeyse savaş alanı haline getirmiş, yine de defterini bulamamıştım.

"Sadece ilk sayfaya göz attım ve ailevi şeyler içerdiğini anladım. Defterin bendense sende durması daha doğru gibi." Yemyeşil gözlerinden düşen bir damla yaşı hızla elinin tersiyle silip gülümsedi. "Neyse ben gideyim, kendine iyi bak, Soner."

Bir şey söylemedim, zaten o da söylememi beklemeden arkasını dönüp gitti. Elimde defterle kapının önünde kalakalırken okumaya hazır olup olmadığımın cevabını kendim bile bilmiyordum.

11 Mayıs 2022.
23.30 suları...
SONER ALKIM

Ölüme son otuz dakika.

Ölümüne ne kadar süre kaldığını bilebilir miydi insan?

Ben biliyordum. Ölüm gününü, ölüm saatini kendisi seçen herkes, her geçen dakikada ölümün adım adım kendisine yaklaşmakta olduğunu bilirdi.

Günlerden on bir mayıstı. Akrep ve yelkovanın aynı anda gecenin on ikisini gösterdiği o vakitten sonra; ruhu yıllar önce kalbindeki mezara gömülmüş, bedeninin toprak altına girmesini senelerce arzulamış birisi bir sonraki dakikaya şahit olamayacaktı bu gece.

Ruhu ölenler için yaşamak, nefes alıp vermenin bile meşakkatli geldiği bir mücadeleden ibarettir.

Yatağın kenarına çökmüştü bedenim. Sırtım yatağa yaslanmış, bu konumdaki kaçıncı saatimi devirmiştim bilmiyordum. Saatlerdir elimde tuttuğum fotoğraf karesini izliyordum. Annemin, abimin ve henüz altı aylıkken hayata gözlerini yummuş kardeşim Ada'nın bir arada olduğu tek fotoğrafı bu. Ada annemin kucağındaydı ve annem kameraya sıcacık bir gülümseme ile bakıyordu. Abim onu bildim bileli gülmemiş olan suratıyla annemin yanına oturmuş ikisini izliyordu. Fotoğrafı çeken kişi bendim ve ellerim titrediğinden üçü de tam olarak net değildi. Bu haliyle bile çok güzel görünüyorlardı.

Onlardan geriye kalan tek şey bu net olmayan fotoğraf karesiydi.

Derin bir nefes alıp fotoğrafı, Ada'nın yerde duran biberonunun yanına bıraktım; ölmeden dakikalar öncesinde hazırladığım ve asla içemediği o mamanın bulunduğu biberonun yanına.

Yutkunarak bakışlarımı biberondan ayırdım. Bugün hayatımın kalan son günüydü. Saatin tam olarak on iki olmasını, takvimlerin on iki mayısı göstermesini bekliyordum. Telefonumdan alarm sesi yükseldiğinde küçüklüğümden beri nefret ettiğim ama kullanmaya mecbur olduğum illetten elimde ne kadar varsa hepsini damarıma enjekte edecektim.

Bu evde, bu odanın içinde ölüp gidecektim. Cesedim kaç gün, kaç hafta hatta belki kaç ay sonra bulunacaktı kim bilir?

Ölmeden önce yapmak istediğim tek şey abimin defterini okumaktı. Kendimi bildiğim ilk andan beri abimin elinden düşmeyen siyah deri kaplamalı bu defter, onun ölümünden yaklaşık üç sene sonra ilk kez elime geçmişti. Arkadaşı Doğa'ya emanet edip bunca sene bana bir kez bile dokundurtmadığı defterini, intihar etmeden önce kendisi gibi yok ettiğini düşünmüştüm. Arayıp bulamamamın sebebinin bu olduğunu düşünürken aslında defterin Doğa'ya emanet edildiğini bugün öğrenmiştim.

Hepsini okumaya vaktimin olmadığının bilincindeydim ki hepsini okumak da istemiyordum.

Yere bıraktığım telefonumdan saati kontrol ettim ve defterin ilk sayfasını açarak başladım okumaya.

23.34

Annem hep bana adın gibi yaşa der. Yiğit ol, mert ol, dürüst ol der. Kişinin adını yaşattığını düşünüp bana bu ismi verdiğini söylemişti. 'İlk göz ağrım,' demişti bana. 'Sen benim ilk göz ağrımsın. Sadece iyi bir insan ol başka bir şey istemiyorum.' Bunu söylediğinde sadece yedi yaşındaydım, o zaman ne demek istediğini anlamamıştım ama şimdi on yaşındayım ve anlıyorum. Şartlar beni erken büyümeye zorladı çünkü.

Ben Yiğit, on yaşındayım. Okula gidiyorum ama derslerim çok kötüdür. Pek arkadaş canlısı değilimdir, kimseyle konuşmam, kimse de benimle konuşmaz. Annem ve kardeşim hariç herkesten nefret ederim fakat annem, beni her defasında nefretin çok güçlü bir duygu olduğuyla alakalı uyarır. Kimseden nefret etmemeliymişim, kimse benim nefretimi dahi hak edecek kadar kıymetli değilmiş. Söylesene anne bana, sen olsan sen de babamdan nefret etmez miydin?

Ederdin.

Bu defteri kimseye anlatamadıklarımı dökmek için kullanacağım. Ara ara uğrar ve hayatımda ne gibi değişimler olduğunu yazarım.

Değişimler? Hayatında değişimler olacağına kim inandırıyor seni Yiğit?

23.36

İlk sayfa bitmişti, sayfayı değiştirdim. İlk sayfada yazdığının üzerinden tam iki yıl geçtikten sonra bu sayfayı yazmıştı.

Altı yaşındaki kardeşim tam bir salak.

Babam onu dövmesine rağmen ondan nefret etmeyip bir gün kendisini seveceğini düşünecek kadar salak.

Ama ona kızamıyorum çünkü bir zamanlar ben de aynı onun gibi salaktım.

Büyüdükçe insan gerçekleri kavrayabiliyor. Kardeşim ne zaman büyüyüp babasının ne kadar iğrenç bir insan olduğunu fark edecek? Büyümesini ve gerçeklerle yüzleşmesini istemiyorum. Babam ne yaparsa yapsın o mutlu, yüzü hep gülüyor. Hep öyle kalmasını istiyorum. Bir gün gerçeklerle yüzleşmesin istiyorum.

Kardeşimin hiç büyümemeye ihtiyacı var.

23.37

Ama büyümüştüm. Büyümüştüm ve bahsettiği gerçekler birer tokat gibi yüzüme çarpmıştı.

Sayfaları çevirip daha ileri tarihli bir yazıyı okumaya başladım. Küçük kardeşimiz Ada'nın doğduğu ilk zamanlara denk geliyordu şu an açık olan sayfa.

Ada çok küçük ve masum, aynı Soner gibi.

Allah'ım Ada'yı neden bizim yanımıza gönderdin? Onun hayatının bu evde cehenneme döneceğini göremiyor musun? Peki annem? Annem neden bu kadar bencil bir insan?

Kocasının nasıl birisi olduğunu göremeyecek kadar kör değil. Nasıl bu adamdan bir çocuk daha yapabilir?

Kardeşlerime çok üzülüyorum ama elimden hiçbir şey gelmiyor. Allah'ım lütfen, Ada'yı ve Soner'i bu evden kurtar.

Sıra bana gelirse eğer... Ben de kurtarılmayı isterim.

23.39

Ölüm de bir kurtuluş değil midir?

Çok daha ileri sayfaları açtım.

Artık yirmi yaşındayım.

Kendinden küçüklere zorla uyuşturucu satan, korkusundan babasının sözünden çıkamayan, her Allah'ın günü bağımlılığı gitgide artan, saplandığı bok çukurundan kurtulmayı beceremeyen yirmi yaşında bir gencim.

Bugün babamın bundan sekiz yıl önce bana yaptığı kötülüğü Soner'e de yapmaya başladığını öğrendim. Nasıl bir abiyim ben? Kardeşimin yanında olup onu koruyamayacaksam abi olmamın ne önemi var? Kendime olan öfkem ve kinim o kadar büyük ki. Annem kimseden nefret etme derken kendimden nefret etmemem gerektiğini bana öğretmeyi unutmuş zamanında.

Artık kendimden nefret ediyorum.

Ama bu rezalet hayatımın içinde güzel olan tek bir şey var; Doğa.

SUDE B.

Doğa'm.

Öyle güzel, öyle iyi... Yanındayken kendi pisliğimin ona bulaşmasından öyle korkuyorum ki.

Hayatı yaşanır kılmaya değen kişi o ama bunu hiçbir zaman bilemeyecek.

23.41

Arka sayfalara geçtim.

Babam öldü.

Annem gözlerimizin önünde onu öldürdü. Kalbimin bir an bile sızlamaması beni vicdansız, kötü bir insan yapar mı?

En ufak bir üzüntü hissetmemek beni insanlıktan çıkarmaz, değil mi? İnsan olmak için duygulara ihtiyaç vardır ama ben uzun zamandır hiçbir şey hissedemiyorum. Bedenim boşluğun içinde savruluyor sanki. Uyuşturucunun etkisi mi bu? Yıllardır bu illetin bedenime verdiği türlü zararları görmüştüm ama en kötüsü, beni hissiz bir insana dönüştürmesi oldu.

Babam elinde bıçakla Soner'e yaklaşırken hiçbir şey yapamadım. Bedenim ağır geldi, hareket edemedim. Son kez kardeşim gözlerime baktı, belki de bir şeyler yapmamı bekledi ama olduğum yerde izleyebildim sadece.

Söylemiş miydim? Kendimden çok nefret ediyorum.

23.43

Doğa'nın sevgilisi olmuş.

Üzülmem mi gerekir yoksa o mutlu olduğu için sevinmem mi gerekir, bilmiyorum. Ben zaten ne hissetmem gerektiğini hiç bilemiyorum.

Gözlerimden yaşlar akıyor ama ağladığımı hissedemiyorum. Yaşlar yanaklarımdan süzülürken bile yanağımda o ıslaklık hissi olmuyor. Sanırım sadece duygularım değil bedenim de iyice hissiz bir varlığa dönüştü.

Ben her gün ölmeyi diliyorum.

Biliyorum, bencillik. Biliyorum Soner'i yalnız bırakmamalıyım. Ona bir darbe de ben atmamalıyım ama artık dayanamıyorum. Ben de yoruldum ve bir çıkış yolu bulamıyorum.

Sanırım her şeyin bittiği noktadayım.

23.45

Deftere yazılan son yazı buydu. Abim ölmeden bir gün önce bunu yazmış ve sonra defteri Doğa'ya vermişti. Ertesi gece ise intihar etmişti.

Defterin ara sayfalarında yazan çok şey vardı ama ben hepsini okumaya dayanamayacaktım. Yaşadığı sırada abimin kendi iç dünyasında neler olduğunu hiçbir zaman öğrenememiştim. Duygusuzun teki olduğunu, kendi dışında hiçbir şeyi önemsemediğini düşünürdüm hep. Duygusuz olduğu konusunda yanılmamıştım ama bunu o istememişti.

Defteri yere bırakıp kafamı yatağa yaslayarak tavana baktım. Doğum günüm, ölüm günüm için en ideal gündü. Doğduğum günde dünyayı terk edecektim ve bunu kimse bilmeyecekti.

Hiç yaşamamış, onca acı hiç çekilmemiş, hiç sevilmemiş ve sevmemiş, hiç hissetmemiş gibi yok olup gidecektim bu hayattan.

Ölüm beni korkutmuyor, aksine sevindiriyordu. Anneme, abime, Ada'ya kavuşma düşüncesi beni nasıl korkutabilirdi? Ailemi çok özlemiştim ve artık bu hasretin bitme vaktiydi.

Tavanı izlemeye devam ederken yere bıraktığım telefondan yükselen bildirim sesi, engel olamadığım bir şaşkınlıkla bakışlarımı o yöne çevirmeme sebep oldu. Benim telefonuma hiç bildirim gelmezdi. Hiçbir sosyal medya hesabım, üç yıldır kullandığım telefonumun rehberinde kayıtlı tek bir numara yoktu. Dokuzuncu sınıfta alındığım ve sonra kendim çıktığım sınıf grubu haricinde bir sohbet dahi yoktu son mesajlarda. Telefonun bildirim sesinin nasıl olduğunu bile şimdi öğrenmiştim.

Bildirim sesi art arda sayısız kez tekrarladı.

Ekranı açıp gelen bildirimlere bakmak istediğimde gözlerim ilk önce saate kaydı.

23.48

Son on iki dakika.

Kayıtlı olmayan bir numaraya aitti gelen mesajlar.

İlk mesajı içerisinde bol *m* barındıran tek kelimelik bir, "Selam," idi. İnsanlar mesajlaşırken bile harfleri uzatacak kadar neşe doluydu. *Tuhaf.*

Bilinmeyen Numara

Öncelikle kim olduğumu bilmiyorsun, o yüzden kendimi tanıtayım. Ben Beste.

Beste. *Pembe bereli kız.*

Bilinmeyen Numara

Gerçi şimdi adımı söyleyince de tanımamış olabilirsin beni. Bu senenin başından beri seninle aynı sınıftayız. Çevreye pek ilgin olmadığı için benim varlığımı bilmiyor olabilirsin.

Varlığını sınıfa adımını attığı ilk gün fark etmiştim. Beste, on iki yaşındaki Soner'in pembe beresini alıp senelerce sakladığı o kızdı. Birinin varlığından şüpheliysek, bu ben olmalıydım.

Beste fark edilmeyecek birisi değildi. Açık tonlardaki kahverengi saçları dalgalıydı. Teni bembeyazdı ve saçlarıyla aynı renkte gözlere sahipti. Kusursuz diyebileceğim yüz hatlarıyla bakanı hayran bırakacak bir güzellikteydi. Bunların farkındaydım. Farkındaydım çünkü...

Bilinmeyen Numara
Seni görüyorum, her ders ya uyuyorsun ya da pencereden dışarıyı izliyorsun. Sınav notlarının düşük olması ve her ödevden eksi alıp performans notlarını da düşürmen içime sinmiyordu.

Bilinmeyen Numara
Bunu yapan tek kişi sen olunca haliyle göze çarpıyor. Dersi takip etmesen de ben sana her gün verilen ödevleri ve yayınlanan sınav tarihlerini atmaya karar verdim. Neden yaptığımı sorma, içimden geldi.

Ödevler ve sınavlar mı? Bunların hiçbiri umurumda değildi ancak okuduğum bu mesajlar hepsinden daha çok umurumdaydı.

Bilinmeyen Numara
Rahatsız olacaksan söyle bana lütfen, alınıp gücenmem. Her neyse, ödevlere geleyim ben. Matematikte ünite sonu değerlendirmesi yapılacak ve İngilizceden de hocanın verdiği kelime listesi ezberlenecek, yarın quiz var.

Dışarıdan bakılınca trajikomik bir durumun içerisindeydim. Ölmek için dakikaları sayan birine ertesi günün ödevleri atılıyordu. O kişi yarını görmeyecekti bile. Yine de mesajların ilgi çekici yanı vardı; Beste'den gelmişlerdi.

Bilinmeyen Numara
Bugünkü ödevler sadece bu kadar. Geç bir vakitte mesaj attığımın farkındayım ama iki dakika öncesine kadar aklımdan bu fikir geçmiyordu bile. İçimden bir ses ona mesaj at dedi ve senin sohbetine girerken buldum kendimi. Yarından itibaren daha erken saatlerde yazarım sana ödevleri.

Bilinmeyen Numara
Bir de

Numarasının altındaki *yazıyor* kısmına takıldı gözlerim. Ben okurken o ardı ardına mesajlarını yazmaya devam ediyordu.

Bilinmeyen Numara
Ben çok iyi bir arkadaşımdır. Yanlış anlama, bunu kendimi övmek için söylemiyorum, çevrem hep öyle der bana. İstersen eğer senin arkadaşın olabilirim. Okulda insanlardan uzak duruyorsun farkındayım, yüz yüze bir arkadaşlık olmayabilir bu. Her akşam sana yazarım ve sen de istersen arkadaşlığımız mesajlaşmadan ibaret olur.

Bilinmeyen Numara
İstemezsen de...

Yazmayı kesti birkaç saniyeliğine. Ardından yine *yazıyor* göründü numarasının altında.

Bilinmeyen Numara
Her neyse, dediğim gibi ben yarın da yazacağım. Bir sonraki gün de ve bir sonraki gün de. Sen dur diyene kadar buralardayım.

Ve son bir mesaj.

Bilinmeyen Numara
İyi geceler, Soner. Adımı sakın unutma, ben Beste.

Mesajları tekrar tekrar baştan sona okuduğumu hatırlıyorum. Ama profilindeki fotoğrafa kaç kez baktığımı, attığı mesajları kaç kez okuduğumu bilmiyordum.

Kendime gelmemi sağlayan saat tam on iki olduğunda çalan alarmın sesi oldu. On iki dakika boyunca mesajlarını okuduğumu o an fark ettim. Gözlerim yerdeki şırıngalara kaydı. Şimdi bütün uyuşturucuyu kendime enjekte etme vaktiydi ama on iki dakika öncesindeki kadar kararlı hissetmiyordum. Okuduğum mesajların devamını merak eder olmuştum. Beste yarın bana ne yazacaktı?

Sonraki gün ne yazacaktı? Yazmaya devam edecek miydi?

Alarmı kapatıp şırıngaları elimin tersiyle ittirerek görüş açımdan çıkmalarını sağladım. Birkaç gün daha, en azından Beste bana yazmayı kestiği zamana kadar yaşamaya devam edebilirdim. On dokuz yıldır yaşıyordum bir süre daha sabredebilirdim.

Beste farkında olmadan yaşamak için bir sebep bulmamı sağlamıştı.

Numarasının üzerine basıp "rehbere ekle" kısmına dokundum. Beste'nin numarası yıllar sonra rehberime kaydedilen ilk numara olmuştu.

Birkaç mesaj atmıştı. İşte bu mesajlar umudun başlangıcına sebep olmuştu.

Küçük kare not kâğıdını masanın üzerine koymuştum. Elimde bir kalem vardı. Kulaklığımda çalan şarkının adını kâğıda yazıp dinlesin diye Beste'nin sırasına koyacaktım. Ona açık açık düşündüklerimi dile getiremiyordum ama şarkılar bana tercüman olabilecek kadar yüklü anlamlar taşıyorlardı. Her ne kadar notu sırasına bırakanın ben olduğumu bilmeyecek olsa da aynı şarkıyı dinliyor olmamız bana iyi hissettirecekti.

Kâğıda özenle dinlediğim şarkının adını yazdım. *Façanga, Herkesten Güzelsin.*

Yerimden kalkıp kimsenin sınıfta olmamasını fırsat bilerek Beste'nin sırasına doğru yürüdüm. Aylardır bana yazmaya devam ediyordu, araya giren yaz tatili bile onu durdurmamıştı. Her gün, her akşam cevap vermesem de pes etmeden yazmaya devam ediyordu. Artık bana yazdığı saat aralıklarını biliyordum, bu yüzden herhangi bir mesaj geldiğinde anında okumak için o saatlere yaklaştığımızda telefonu gözümün önüne koyar olmuştum.

Beste'nin masasının üzerine kâğıdı bırakıp kendi sırama geri döndüm. Dakikalar sonra sınıf yavaş yavaş dolmaya başladı. Herkes birer birer içeri girerken sırasına geçen Beste'yi, cama düşen yansımasından görmüştüm.

Sırasına ulaştığında masanın üzerindeki notu eline aldı. Profilinden hafifçe çatılan kaşlarını gördüğümde iç çekmemek için kendimi zor tuttum. Kızgın olduğunda, mutlu olduğunda, şaşırdığında, sevindiğinde, her anında öylesine güzeldi ki. Duru bir güzelliği vardı, insanın baktıkça içinin umutla dolmasını sağlayacak cinsten bir güzellikti bu.

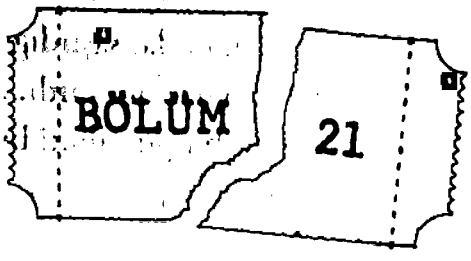
Şarkı da dediği gibi *o herkesten güzeldi.*

Tek bir gülüşünün bile bende nasıl yaşama sevinci uyandırdığını bilse hep böyle güzel güler miydi?

Beste etrafa bakınıp kâğıdı sırasına kimin bıraktığını bulmaya çalıştı. Kimin koyduğunu bulamayacağını anladığında yerine oturdu ve çantasından kulaklığını çıkardı. Kulaklığı kulağına takıp telefonuyla bir süre uğraştı. Telefonu masaya bırakarak arkasına yaslandığında benim kulaklarıma dolan şarkıyı, onun da dinlediğini hissetmek güzel bir histi.

Beste bilmese de biz dakikalarca aynı şarkıyı dinledik. Onun bakışları bir kez bile bana uğramadı ama benimkiler onun cama düşen yansımasından başka her şeye kördü.

Duzenleme
Ny.ozlem

14 Kasım 2022

BESTE SONGUR

Avuçlarımın içine doldurduğum suyu yüzüme çarparken suratımda asla silemediğim bir sırıtış vardı. Birkaç dakika öncesine kadar Soner'le dip dibe oluşumuz, bana kendini açması ne kalbime ne de bedenime iyi gelmişti. Kalbim hâlâ göğüskafesimi kırıp dışarı çıkmak ister gibi atıyordu ve ellerimde heyecandan kaynaklı ufak bir titreme vardı.

Yüzüme birkaç kez art arda su vurup doğrulduğumda ellerimi lavabonun kenarına yasladım ve aynadan yüzüme baktım. Yanaklarımda hafif bir kızarıklık vardı. Vücudumu sıcak basması ve biraz da utanmamdan kaynaklı bir kızarıklıktı. Soner beni öptükten sonra geri çekildiğimizde gözlerimi açıp yüzüne bakamamıştım. O da beni zorlamamıştı. Kendime geldiğimde kaçarcasına kucağından kalkıp kendimi banyoya atmıştım.

Her ne kadar şu anda mutlu olsam da içimde üzgün olan bir taraf da vardı. Kalbim hâlâ Soner'in geçmişinin üzüntüsünün burukluğuyla atıyordu. Ben anlattığında kendimden geçmiştim, fena olmuştum. O bütün bunlara nasıl katlanmıştı ve hâlâ katlanmaya devam ediyordu? Ailesini birer birer kaybettiği bu evde kalabilmesi kulağa imkânsız gibi geliyordu. Onun yerinde ben olsaydım intihara iki kereden daha fazla kez kalkışmış olurdum. Onca şeye rağmen Soner tedavi görmeden, hiç kimseden yardım almadan yaşayabiliyordu.

Buna yaşamak denilebilirse.

Hüzünle iç çekip bakışlarımı aynadan ayırdım. Soner bugün bana geçmişini açarak aramızdaki bir duvarı yıkmıştı. Beni öperek ise benden asla kurtulamayacağını kabul etmişti. Bu saatten sonra her anında yanında olacaktım, olmalıydım.

Banyodaki işim bittiğinde kapıyı açarak dışarıya çıktım. Derin bir nefes alıp artık utanmadığımdan emin olduktan sonra Soner'in odasına doğru yürümeye başladım. Odaya geri döndüğümde Soner'i bıraktığım yerde değil de yatağında otururken buldum. Sırtını yatak başlığına yaslamıştı, bakışları direkt kapıda olduğundan içeri girer girmez elalarıyla karşılaştım. Artık o elalarda mesafe göremiyordum, Soner aramızdaki görünmez mesafeyi yok etmişti. Başından beri istediğim tam olarak buydu; sonunda başarmıştım.

Çalışma masasına bıraktığım bilgisayarıma yöneldim. "Sana Sims'teki evimizi göstereceğim."

Daha on dakika öncesine kadar ağlarken şimdi bir anda eski neşeli tavrıma bürünmüştüm. Anlattıkları beni çok yaralamıştı ama zaten Soner her gün bu gerçeklerle yaşıyordu. Daha fazla üzülmeyi, ağlamayı sonraya saklayacaktım. Biraz sonra gittiğimde o yine bu mezarlıkta yalnız kalacaktı, en azından kısa süreli de olsa ona dertlerini unutturmak istiyordum.

Bilgisayarımı alıp Soner'in yanına giderek yatağa oturdum. Yatağın üzerinde emekleyerek Soner'le duvar arasındaki boşluğa oturdum. Bilgisayarı bacaklarımın üzerine koyup açma tuşuna bastığımda kafamı çevirip Soner'e baktım. O zaten bana bakıyor olduğundan anında göz göze geldik. Resmen sevgi pıtırcığına dönmüştüm; Soner'i sarıp sarmalamak istiyordum, o kadar çok seviyordum ki onu. Başta kabullenmek zor olmuştu ama kabullendikten sonra hislerimi bilerek hareket etmek kolaylaşmıştı. Ben bile şaşırıyordum bir insanın bir başkası tarafından nasıl bu kadar çok sevilebileceğine.

Belki de ben Yaradan tarafından Soner'in hayatına bilerek gönderilmiştim. Onu seven herkesin etrafından birer birer eksildiği hayatında, Soner'i sonsuz bir sevgiyle sarmalamak için vardım.

Açılan bilgisayarın ekranındaki ışık yüzüme vurduğunda aramızdaki bakışmayı kesip bilgisayara döndüm. Oturduğum yerde biraz aşağıya kayıp Soner'e doğru yaklaşarak sırtımı yavaşça göğsüne yasladım. Artık ona her an yakın olmak istiyordum ve Soner'in de bunu geri tepmeyip kolunu karnıma sarması beni gülümsetti. Çenesini de omzuma yasladığında huzurla nefeslenerek oyuna girdim.

"Haftalardır bu ev için uğraşıyorum, bence harika oldu." Oyunun açılmasını beklerken parmaklarımla bilgisayar klavyesinin üzerinde ritim tutmaya başladım. "Beğenmezsen çok üzülürüm, o yüzden beğenmek zorundasın."

"Görmeden beğendim," dediğinde güldüm.

"Hayır, görüp de beğen lütfen." Her nefes alıp verdiğinde kalkan göğsünün bana değmesini hissetmek içimdeki heyecanı artırıyor olmasına rağmen sakinliğimi koruyabilmem şaşırtıcıydı.

Oyun açıldığında uğrunda uzun bir mesai harcadığım ev görüş açımıza girdi. "Bak bu evimiz," dedim sanki o bunu göremiyormuş gibi. "3+1 çok tatlı bir evimiz var. Bir köpeğe ve kediye sahibiz. Köpeğin çok güzel bir yatağı var. Aslında kedinin de var ama o vizyonsuz olduğu için kutuların içine girip yatıyor."

Oturma odasının görüntüsünü büyüttüm. "Bu oturma odası. Koltukları özellikle siyah ve beyaz seçtim. Sürekli siyah giyindiğin için en sevdiğin rengin bu olduğunu düşündüm. Benim de en sevdiğim renk pembe aslında ama siyaha pembe uymadığı için diğer en sevdiğim renk olan beyaz ile uydurdum." Tarzım genellikle sadelikten yana olduğu için salonu sade bir şekilde dizayn etmiştim.

Salonu küçültüp bebek odasının görüntüsünü büyülttüm. "Bu da bebeğin odası. Aslında planda böyle bir oda yoktu ama arsızlar kendi hallerine bıraktığım ilk an çocuk yaptıkları için mecburen yeni bir oda açmak zorunda kaldım." Bebeğin odasında da pembe renk ağırlıktaydı.

Soner'in gülüşü kulağıma ulaştı. Yüzü hemen dibimde olduğu için kısık sesli gülüşünü çok net bir şekilde duyabilmiştim. Yüzümü çevirip ona bakma isteğim ağır basmıştı ama bu yakınlığı kaldıramayacağımı düşünerek hemen bu fikirden vazgeçtim. "Bu oda da kütüphane odası." Duvarda boydan boya dizilmiş kitaplıklardan birisine götürdüm fareyi. "Bu benim tarihi kitaplarımla dolu kitaplığım. Yani tabii oyunda tarihi kitap falan diye geçmiyor ama benim hayalimde öyle. Diğeri de senin zevkinle döşenmiş kitaplık. İkisinde de birbirinden güzel kitaplar var. Akşamları birlikte okuma saati yapıyoruz. Şu pufa oturup saatlerce kitap okuyoruz."

Yatak odasını büyülttüm. "Bu kısım yatak odası, geceleri uyuyoruz falan işte o kadar." Yatak odasında başka ne yapıldığıyla alakalı çok da derine inmeme gerek yoktu.

"Bak burası mutfağımız. Birlikte yemek yapıyoruz, sen her seferinde bana yardım ediyorsun." Mutfakta Soner'in oyun karakteri vardı. "Bu da sensin işte. Siyah sweatshirtlü, siyah pantolonlu sen. Seni her zaman gördüğüm haline göre giydirdim." Soner'in karakterinin kucağında ise başka kadından yaptığı çocuğu vardı.

Kaşlarımı çattım. "Kucağındaki de beni aldatmanın meyvesi."

Ona mesajda yazdığım şeyi hatırladığımda, "Dursana," dedim. "Ben seni en son bebeğinle kapıya atacaktım."

Soner'i ve kucağındaki bebeğini kapı dışarı ettiğimde zafer kazanmış bir edayla sırıttım. "İşte şimdi oldu."

"Dışarıda mı kalacağım?" dedi Soner. "Üşürüm belki."

Sırıtışım yüzümden silinirken, "Yaa," dedim. "Ama vicdanımla oynama benim."

"Hava soğuksa hasta olurum falan diye dedim yoksa sen bilirsin."

Dudağım büzülürken Soner'i ve bebeğini tekrar eve aldım. "Sen beni çok gurursuz bir insan haline getirdin, haberin olsun."

Karnıma sardığı kolu sıkılaştığında sırtım iyice göğsüne yaslanmış oldu. Her nefes alış verişinde boynuma çarpan nefesi tüylerimi diken diken ediyordu. "Benim suçum değil, senin karakterlerin onlar."

"Ama senin karakterin benim karakterimi aldattı. Suçlu sensin."

"Ama benim haberim yoktu."

"Bana ne?" dedim umursamaz bir tavırla. "Neyse, evimizi beğendin mi?"

"Beğendim, güzel." Başka birisi karşıma geçip sadece *güzel* dese gerçekten samimi bir şekilde beğenmediğini düşünürdüm ama Soner için bu tek kelimenin bile anlamının büyük olduğunu biliyordum. Zorda kalmadıkça uzun uzun cümleler kurmazdı ve onun için duygularını dile getirmenin ne kadar zor olduğunu kendi gözlerimle görmüştüm. O yüzden güzel dediğinde beni geçiştirmediğini, o anki gerçek düşüncesini söylediğini anlıyordum.

Boşta kalan elimi Soner'in karnımın üzerindeki eline götürdüm. Bu çocuk farkında olmadan beni iyice temas bağımlısı biri haline getirmişti. Sürekli ona dokunmak istiyordum, bunların başında da ona sımsıkı sarılmak geliyordu. Yıllardır ona sarılmayan herkesin acısını çıkarmak istercesine doyasıya sarılmak istiyordum.

Soner parmaklarımla oynamaya başladığında gülümsedim. Bu hareketi sadece üç kez yapmıştı ve şimdiden bağımlısı olmuş durumdaydım. Soner hep benim parmaklarımla oynayabilirdi, gıkım çıkmazdı. "Şimdi senin karakterini özgür bırakacağım," dedim gerçekten de karakteri serbest bırakırken. "Bakalım ne yapacaksın?"

Oyundaki Soner kucağındaki bebeği koltuğa bıraktı. Aldatmanın meyvesi olan bebekle, bizim bebeğimiz kendi aralarında oynamaya başlarken Soner'in bu anı bekliyormuş gibi evden çıkmasına bir karış açılan ağzımla

bakakaldım. "İnanmıyorum ya," dedim hayretle. "Bu anı kolluyormuşsun resmen beni aldatmaya gitmek için."

"Benim suçum yok," dedi masum ayaklarına yatarak. "Bak, ben burada seninleyim."

"Hayır sus, sen de suçlusun."

"O niye?"

"Erkeksin çünkü. Tüm erkekler aynısınız." Oyundaki Soner yüzünden ağlayan karakterime baktım. "Baksana beni ne hale getirdin. Bu sefer hangi bebekle döneceksin acaba eve?"

Sinirlerim bozulduğu için bilgisayarı kucağımdan indirip yataktaki boşluğa koydum. "Bir daha seni kendi haline bırakmayacağım."

"Yine affedeceksin yani?"

"Evet çünkü ben enayiyim," diye homurdandım. Gerçek hayattaki Soner'e nasıl kıyamıyorsam oyundaki şerefsiz Soner'e de aynı şekilde kıyamıyordum. Soner, resmen iki haliyle de beni parmağında oynatıyordu.

"Kendine haksızlık ediyorsun," derken sesinde eğlendiğini belli eden bir ton vardı. İçim mutlulukla dolarken yüzümü Soner'e doğru çevirdim. Aniden durgunlaşarak, "Soner," dedim. "Seni göğsümde saklamak istiyorum, kimse seni incitemesin diye."

Yüz ifademin durgunlaştığını gördüğünde çenesini omzumdan ayırıp elalarını suratımda gezdirmeye başladı. "Beni ne ara bu kadar çok kendine bağladın, hiç anlayamıyorum." Anlamak da istemiyordum. Aşk böyle bir şeydi işte. İlk aşkımın Soner olması hayatımdaki en büyük şansım olmalıydı. Daha iyisini bulabilir miydim, bilmiyordum.

Yüzümü izlerken iç çekip beni kendisine doğru çekti ve sarıldı. Ona doğru dönüp kafamı omzuna yaslarken Soner yatakta biraz kayarak yatar pozisyona gelmemizi sağladı. Bilgisayarı duvara doğru ittirip iyice yer açarak Soner'in yanına tamamen uzandım.

"Saçlarımla oynar mısın?" dedi göğsünün üzerindeki elimi tutup saçına götürürken. "Annem hep öyle yapardı."

Saniyeler içerisinde gelen ağlama hissini bastırabilmek kolay olmadı benim için. Onun yanında ağlamamak için kendimi tutmak zorundaydım. Soner, benim ağladığımı görünce daha çok üzülüyordu. Elim saçının arasında kaybolurken dirseğimin üzerinde yükseldim. Kafamı avuç içime yaslayıp Soner'in saçlarıyla uğraşan elimi izlemeye başladım. Parmaklarımın

arasında kaybolan tutamların yumuşaklığı beni bir kez daha mest etmek üzereydi.

Soner'in gözleri kapanıp yüzünde huzurlu bir ifade yer edindi. "Bir şeyler anlatsana."

"Ne anlatayım?" dedim.

"Bilmem, sesini duymak istiyorum."

Saçlarıyla oynamaya devam ederken konuşmaya başladım. "Peki," dedim son heceyi uzatarak. "Dün gece matematik testi çözerken neredeyse sinir krizi geçirmek üzereydim. Bir problem sorusu yüzünden kafayı yiyecektim. Dakikalarca uğraştım ve cevabı buldum ama bulduğum cevap tamamen yanlıştı çünkü çocuk dedesinden üç yaş büyük çıktı." Ona hayatımdaki en gereksiz ayrıntıları bile anlatmayı seviyordum. Beni her seferinde ilgiyle dinlemesi, anlattığım şey dünyanın en önemli şeyiymiş gibi davranması hoşuma gidiyordu.

"Sonra tekrar baştan çözdüm soruyu. Ben bir soruyu çözemediğimde bırakıp başka soruya geçemiyorum. Sinirlenip hırslanıyorum. O soruyu çözmeden ne kitabın başından kalkabiliyorum ne de başka bir derse geçebiliyorum. Bir de kitap hocanın aldırdığı karekodsuz kitap olunca cevabına bakamıyorum hiçbir yerden. En sonunda çözmekten başka bir çare kalmıyor."

"Benimkini al," dedi sessizce. "Çözdüm hepsini."

"Hepsini mi?" diye sordum hayretle.

"Sen karekodsuz diye yakındığın gün hepsini çözmeye başladım sana vermek için. Daha dün bitti kitap."

Soner'in yanaklarını mıncırma isteği beni yoklayıp duruyordu. Benim için en ufak uğraşında bile içim kıpır kıpır oluyordu. Bu çocuk benim kalbime zarardı. Bir gün kalp krizi geçirmeme sebep olacaktı. "Teşekkür ederim," dedim mutlulukla ve anlatmaya devam ettim.

"Geçen sabah börek yaparken az kalsın kendimi yakıyordum. Tepsiyi fırından çıkarırken neredeyse üzerime düşürecektim. İşin garip yanı kendimi yakacaktım diye değil de börekler boşa gidecekti diye düşünüp üzülmem." İstemsizce güldüm. "Kendimi yaksam umurumda olmayacaktı herhalde."

Soner'in saçlarıyla oynayıp dakikalarca ona aklıma gelen her gereksiz şeyi anlatmaya devam ettim. Hayatımı, kendimi, Soner'i... Her şey hakkında konuşup durdum. Anlatmaktan ben yorulmamıştım ama tepkisiz duruşuna bakılırsa Soner beni dinlemekten yorulmuş olabilirdi.

"Sıktım mı seni?" diye sordum. "Çok saçma şeylerden bahsedip kafanı şişirmiş olabilirim."

Cevap vermediğinde kaşlarımı çatmıştım ki düzenli nefes alış verişlerini hissedince saniyeler öncesinde çatılan kaşlarım şaşkınlıkla havalandı. Soner uyumuştu.

Saçlarında dolaşan parmaklarım onu mayıştırmış olmalıydı. Geçmişinden bahsederken tek başına burada uyuyamadığını söylemişti. Okulda arkadan gelen seslerle tek olmadığını hissederek rahatlıkla uyuyabiliyordu. Ona bir şeyler anlatmamı, yalnız olmadığını hissetmek ve uyuyabilmek için istemişti.

Yanağına tüy kadar hafif bir öpücük kondurup saçıyla oynamayı kesmeden başımı omzuna yasladım.

Kim bilir ne kadar zamandır rahat bir uyku çekemediği, uyuduğunda da kâbuslarla uyandığı bu yatağında yanında benim varlığımı hissederek uykuya dalmıştı.

Sadece bir şeyler anlatmış, saçlarıyla oynamış ve uyumasını sağlamıştım. Bunun verdiği mutluluk ve yanında olmanın hissettirdiği huzurla birlikte gözlerimi kapattım. Soner'in kötü anılarının olduğu her yerde güzel anılar biriktirecektik ve Soner, artık baktığı her yerde acı dolu geçmişinin yansımasını görmeyecekti.

Bunun olmaması için elimden geleni yapacaktım.

Soner'le uyuduğumuz uyku sadece birkaç saat sürmüştü. Soner uyumaya devam ederken ben hava kararduktan sonra uyanmıştım. Hâlâ aynı pozisyonda olduğumuzu görünce uyku sersemi bir şekilde heyecanla gülümsedim. Her yanım onun kokusuyla sarmalanmış bir haldeydi ve bundan rahatsız olmak, dünyanın en delice şeyi olurdu.

Soner'in omzuna yasladığım kafamı kaldırıp karanlık odada bakışlarımı gezdirdim. Gitmem gerekiyordu ama Soner'i bu odada yalnız bırakmayı hiç istemiyordum. Aniden gecenin bir vakti uyanırsa ve yanında beni göremezse düşüncesi birkaç saniyeliğine kalbimi dağlıyordu.

Elimi yatağa bastırıp güç alarak oturur pozisyona geldim. Soner'in uykusu fazlasıyla hafif olsa gerek ki bu küçük hareketliliği bile hissetti. "Gitme," dedi uykulu sesiyle.

Eli yatağın üzerinde gezinerek benimkine ulaştığında parmaklarını sıkıca elime sardı. "Tamam," diye fısıldadım. "Gitmiyorum."

Boşta kalan elimle tekrar uykuya dalmasını bekleyene kadar saçlarında dolaştırdım. Birkaç dakika kadar sonra elimi tutan eli gevşediğinde uyuduğunu anladım. Biraz önceye kıyasla daha yavaş hareket ederek yataktan kalktım. Ağır adımlar ata ata odadan çıktığımda mutfağa gidip arka cebimdeki telefonu çıkardım ve WhatsApp'a girdim.

Beste
Acilen sizdeymişim gibi fotoğrafını çekip bana gönder.

Mutfak masasının kenarındaki sandalyeye oturmadan önce çekmeceden bir çatal aldım. Azra'nın bana geri dönüş yapmasını beklerken gündüz eve geldiğimizde masaya bıraktığım saklama kabının kapağını açtım. Çatalımı biber dolmasından birine batırıp tüm kibarlığımı geride bırakarak koca bir ısırık aldım dolmadan. Elimdeki telefon titrediğinde bakışlarım ekrana kaydı.

Azra
O niyeymiş hayatım?

Beste
Anneme sizde kaldığımı söyleyeceğim.

Azra
Oldu canımm, sen bazen annelerimizin mahallede sürekli karşılaştığını unutuyorsun herhalde? Yarın yalanın ortaya çıksın da gör sen.

Bir yalan profesyonel şekilde söylendiyse ortaya çıkmazdı. Öyle olmasını umuyordum hiç değilse.

Beste

Ben hallederiim. Hadi lütfenn. Atmazsan eve gitmek zorunda kalacağım ve gitmeyi hiç istemiyorum.

Azra

Neredesin ki? Söyle atayım.

Beste

Soner'deyim. Gündüz aramıştın ya söylemiştim.

Azra

Nee?? Kızım tamam Soner iyi hoş çocuk ama bir erkeğin evinde kalabileceğin kadar güvenilir birisi mi? Başımıza bela almayalım sonra.

Beste

Tanısan kendinden bile çok güvenirsin. Hadi lütfen fotoğraf at.

Azra

İyi, tamam ama yarın bize gelip detayları anlatacaksın.

Biraz sonra Azra istediğim tarzdaki fotoğrafı bana atmıştı. Sanki benim kameramdan çekilmiş gibi duran fotoğrafı galerime kaydedip annemin sohbetine girerek ona gönderdim. Azralarda kalabilir miyim temalı bir paragraf döşeyip içerisine bol bol yalvarış ekledikten sonra işlem tamam sayılırdı. Annem bu mesaja kolay kolay hayır diyemezdi. Azra'yı ve

annesini de uzun yıllardır tanıyıp zaman zaman birbirimizde kaldığımızı bildiğinden izin almış sayılırdım.

Annemden eve gel konulu birkaç mesaj gelse de üstün ikna yöntemimle bunu halletmiş ve Azra'da kalma iznini koparmıştım. Düzeltmeliydim... Soner'de kalma iznini... Ama bunu annem bilmiyordu, bilmeyecekti de.

Yaptığımın doğru olmadığının farkındaydım ama ne yapabilirdim ki? Onu burada bırakıp gidersem aklımı ve kalbimi de onunla beraber bu evde bırakmış olacaktım. Bu bir gecelikti, eninde sonunda gidecektim ama Soner belki de yıllar sonra ilk kez yatağında uykuya dalabilmişken yokluğumu hissedip uyanmasını istemiyordum. Sabaha kadar güzel bir uyku çekmesi için yanında olmaya razıydım.

Salak, dedi içimden bir ses. *Salaksın sen. Ne olursa olsun o bir uyuşturucu bağımlısı, uzak durmalısın ondan* diye devam ediyordu ve ben o sesimin haklı olduğunu biliyor, bunu inkâr edemiyordum.

Soner'in iyileşmek için istekli olması beni umutlandırıyordu ve ikimiz için de geleceği aslında o belirliyordu. Soner iyileşmek istediği müddetçe ben ona destek olmak için vardım. Aslında istismar edilmiş bir çocuktu ama olur da Soner iyileşmek için bir çaba göstermez ise bu konuda benim keskin bir sınır çizmem gerekirdi. Onu çok seviyordum ama iyileşmek istemeyen birinin yanında duramazdım. Kendim için bunu yapmam gerekirdi.

Dolmam bittiğinde can sıkıntısıyla kabın kapağını kapatıp kirlenmiş çatalı yıkadım. Telefonu cebime sıkıştırıp mutfaktan çıkarak banyoya girdim. Ellerimi güzelce yıkayıp ağzımı çalkaladıktan sonra banyodan çıktım. Işığı kapatıp koridorda Soner'in odasına doğru yürüyeceğim sırada kapalı olan diğer iki odanın kapısı dikkatimi çekti. Her iki gelişimde de bu odaların kapısını kapalı görmüştüm. Hasta olduğu gün, banyoyu bulmak için kapıları hızlı hızlı açıp kapatmıştım ama o sıradaki telaşım içeride ne olduğunu görmeme izin vermemişti. Muhtemelen birisi annesinin diğeri de abisinin odasıydı. İçerisini merak ediyor olsam da izinsiz girmek istemediğim için fazla düşünmemeye çalışarak Soner'in odasına yöneldim.

Üzerimde eskiden Soner'e ama artık bana ait olan siyah sweatshirt vardı. Hareket ederken ara ara boyun kısmına sinmiş kokusu burnuma doluyordu. Sadece sweatshirte değil, ona temas eden her yerime sinmişti kokusu. Ben bugün Soner gibi kokmuştum.

Ne güzeldi insanın sevdiği insanın kokusuyla sarmalanması.

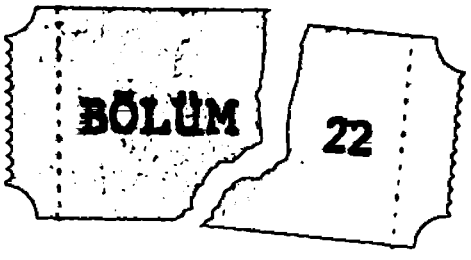
Soner'in odasına girdiğimde hareketlerimi yavaşlattım. Zar zor uyuduğu yatağında tekrar uyanmasını ve uykusuz bir gece geçirmesini istemiyordum. Ağır hareketlerle yatağa yaklaştım. Önce yatağın diğer ucuna gitmiş olan bilgisayarı alıp masaya bıraktım, sonra da yatağın üzerinde örtülü olan yorganı kaldırıp Soner'in üzerine örttüm ve yine yanındaki yerimi aldım.

Soner bu hareketlilikle yattığı yerde kıpırdandı. Karanlığa rağmen bile gözlerinin açıldığını fark edebildim. Yüzünü çevirip bana baktığında yatakta yana, benim tarafıma doğru döndü. "Gitmemişsin," dedi kolunu belime sararken. Sesi minnet doluydu. Dokunduğu yer karıncalanırken yatağa uzandım. Tek kişilik bu yatakta yan yana sığmaya çalışırken ister istemez bir bütün haline geliyorduk. Yorganı ikimizin üzerine örttüm.

"Gitmedim." Kafamızı aynı yastığa koymuştuk, yatakta birbirimize dönük bir şekilde uzanıyorduk. Uykulu bakışları yüzümde geziniyordu ve bir kolu belime sarılmıştı.

Ellerimden birini yorganın altından çıkarıp saçlarına götürerek. "Uyu hadi," dedim. Saçlarıyla uğraşmayı daha şimdiden çok sevmiştim. Soner de sevmiş olmalı ki parmaklarım saçlarının arasına daldığı an gözleri kapandı.

Zaten uyku sersemi olduğu için tekrar uykuya dalması uzun sürmedi. Kısa süre sonra tamamen uyuduğundan emin olunca saçlarıyla oynamayı bıraktım ama parmaklarımı saçlarından çekmedim. Belime sarılı kolunun, yanımdaki varlığının verdiği huzurla çok geçmeden ben de kendimi uykuya teslim etmiştim.

"*Belki sadece sen ve ben, belki sadece bu gece kaldı.*" Bir yandan şarkı söyleyip bir yandan kahvaltı için patates kızartması hazırlarken sabahın köründe olmamıza rağmen kendimi fazlasıyla enerjik hissediyordum. "*İstemem inan başka bir teni, her şeyimi sen yaptım.*"

Kızarmış patatesleri, üzerine kâğıt havlu koyduğum tabağa boşaltıp tavaya yenilerini attım. Sıçrayan yağdan dolayı mutfağın ortasına kadar kaçmam gerekti. "*Gün doğar mecbur gibi yola düşer kalbin, her yol bir ihtimal ama gitme kal.*"

Tavanın başına geri dönüp üstünü tencere kapağıyla örttükten sonra batırdığım mutfak tezgâhını toparlamaya başladım. "*Son sözü söyler gibi derin bir nefes dünden bir ses, elveda diyecek elbet ama gitme kal.*"

Kirlenen ellerimi yıkarken şarkıyı söylemeye devam ettim. "*Yorgundu adımların sanki giderken, sanma vardı bu gidiş yazın ardından gelen.*"

Geriden gelen birisinin kollarını arkamdan karnıma dolamasıyla aynı anda şarkıma bir başka ses eşlik etmeye başladı. "*İçimden koparmaya çalıştım seni olmadı yapamadım, kökün çok derinden.*"

"Oha," dedim yüzümü yana çevirip Soner'e bakmaya çalışarak. "Ses tonun çok hoş."

Daha çok şarkı söylemeliydi. Daha çok şarkı bu güzel seste can bulmalıydı. Kolları sıkılaşırken kafamı geriye doğru atıp omzuna yasladım. "Sesini duyana kadar gittin sandım." Daha önceden kızarttığım patatesleri tabağa boşaltırken güldüm.

"Gitme dedin, gitmedim."

---

* Pera'nın Her Şeyim şarkısına ait sözü.

Bedeni hemen arkamdaydı, kollarını bana sardığı için hareketlerimi yavaşlatıyor olsa da bundan pek şikâyetçi olduğum söylenemezdi. Halimden epey memnundum.

"Her gitme dediğimde gitmeyecek misin?"

Kafamı iki yana salladım. "Gitmeyeceğim."

"Ya gidersen?"

Soner'i yavaş yavaş anlamaya başlıyordum. Çevresindeki herkes onu bırakıp gittiği için benim de onu bırakmamdan belli etmese de deli gibi korkuyordu. Gece de uykusundan uyanıp *gitme* demesinin sebebi buydu. Dışarıdan hiç öyle birisi gibi durmuyordu ama kalbi en ufak sevgi kırıntısı gösteren herkesi hemen kabullenecek kadar ilgiye açtı. Şimdi yanında oluşumu çabuk benimsemişti ve bir gün onu yalnız bırakmam düşüncesi Soner'i korkutuyordu.

Soner'in kollarının arasında bedenimi ona doğru döndürdüm. "Ben sana dün, beni öpersen bir daha benden asla kurtulamayacağını söyledim." Kollarımı boynuna çıkarıp oraya doladım. "Sen de beni öperek bunu kabullendin. Bu saatten sonra sen benden gitmezsen ben senden asla gitmem."

O noktada elalarındaki sıcacık bakış içimi ısıttı. Birkaç sözle onu mutlu etmiş olabilmek güzel bir histi. Yüzünü yıkadığı için nemlenmiş olan koyu renk saçlarını alnından geriye doğru ittirdim. "Patates kızarttım," dedim neşeyle.

Geriye uzanıp tabağın kenarına yasladığım çatalı elime alarak birkaç patatese batırdım. Çatalı Soner'e yaklaştırıp patatesleri ağzına verdim. Soner aniden ağzına sokuşturduğum çatal sebebiyle hafifçe kaşlarını çattı ama bu uzun sürmedi. O patatesleri çiğnerken çatalı eski yerine bıraktım.

Arkasında kalan masayı göstererek, "Kahvaltıyı da hazırladım," dedim. Buradan önce eve uğrayıp formamı giymem gerektiği için sabahın köründe uyanmıştım. Fazlaca erken uyandığımı fark ettiğimde de boş durmak istememiş ve kahvaltı hazırlamaya koyulmuştum. Patatesleri kızarttıktan sonra Soner'i uyandırmaya gidecektim ancak buna fırsat kalmadan Soner kendisi uyanmıştı.

"Uyandırsaydın birlikte hazırlardık," dedi arkasındaki masada gözlerini gezdirip.

"Olsun." Soner'in kolları arasından çıkıp tezgâhtan patates dolu tabağı alarak masaya bıraktım. Soner'i kolundan çekiştirip masaya oturttuktan sonra kendim de karşısına geçtim.

Sessizce kahvaltımızı ettikten sonra Soner bana bırakmadan etrafı toparlamaya başladı. Ben de bu sırada onun odasındaki bilgisayarımı toparlamıştım. Bilgisayarımı çantasına koyup fermuarını çektikten sonra gözüm dağınık yatağa kayınca içim rahat etmemiş ve yatağı da düzeltmiştim. Bu yatağı evden çıkmadan önce düzgün görmezsem tüm gün boyunca neden düzeltmedim diye kafayı yerdim. Düzen takıntım bazı anlarda gereğinden fazla tutuyordu.

Bilgisayar çantamla birlikte odadan çıktığımda koridorda yürüdüğüm sırada dikkatim yine kapalı o iki kapıya kaydı. İçlerini görmeden rahat edemeyeceğimi biliyordum ama Soner'e de *annenin veya abinin odasına bakabilir miyim* demek içimden gelmiyordu.

"Annemin odası." Soner'in sesini duyduğumda bakışlarım ona döndü. Koridorun diğer ucunda dikiliyordu. Hemen önünde durduğum kapının ardındaki odadan bahsediyordu. "Merak ettiysen," diye tamamladı sözünü.

Anladığımı belirtircesine kafamı salladım. Koridorun başında durmayı kesip yanıma geldi. "Kapısı kapalı olunca dikkatimi çekti de..." diyerek kendimi açıklamaya çalıştım.

"Biliyorum," derken ela gözlerini benden ayırıp kapıya çevirdi ve sessizce ekledi. "Gizli şeyler hep ilgini çeker zaten."

Beni, sandığımdan daha iyi tanıyor olması hoşuma gidiyordu. Bu, ilgisini çok önceden çektiğimi yine ispatlıyordu. "Peki," dedim onun gibi kapıya bakarak. "İçeri girme şansım var mı?"

Elaları beni bulduğunda sert bir şekilde yutkunduğu gözlerimden kaçmadı. Sorum onun gerilmesine neden olmuştu. "Annem öldüğünden beri bu odaya girmiyorum," dedi. "Karşı komşumuz birkaç hafta da bir temizliğe geliyor, sadece o giriyor. O zamanlarda da ben evde olmuyorum zaten." Yıllardır annesinin odasına girmemesinin altında yatan sebebi merak etmeden duramadım. Hiç mi odaya girip annesinin eşyalarına bakmak istememişti?

Merakım ağır bastığında, "Niye?" diye sordum.

Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Giremedim. Ben annem varken de bu odaya giremezdim, yasaktı."

Çocukken nasıl alıştıysa annesi gittiğinde bile o yasağı çiğneyip odasına girememişti. Bir çocuğun, annesinin odasına girmesini yasaklamak da neyin nesiydi? Soner'in bunu normal bir şeymiş gibi söylemesine sebep olan herkese içten içe büyük bir öfkeyle, kinle doluydum.

"Birlikte girelim mi?" dedim. "Artık yasaklar yok."

Tepkisiz bir şekilde beni izlemeyi sürdürdü. Beklentiyle bakan bakışlarım onun bu umutsuz tavrı karşısında sekteye uğruyordu. Annesi artık yoktu ama Soner hâlâ bu odaya giremiyordu. Bu bile geçmişinin onda bıraktığı izlerden bir tanesiydi. Farkında değildi ama bu bir travmaydı. An itibariyle bir kere daha emin olmuştum, Soner'in acilen psikolojik destek alması lazımdı. Bir an önce.

Soner düştüğü ikilemden dolayı bir cevap veremedi. Kapıya doğru yaklaşıp elimi kulpa götürerek gözlerimi Soner'e diktim. Gördüğüm en ufak bir olumsuzlukta elimi kapının kulpundan çekmeye hazırdım. İfadesizliği sürerken yavaşça kulpu aşağıya doğru indirdim. Soner hâlâ bir tepki vermediğinde ağır hareketlerle kapıyı araladım.

Kapıyı tamamen açıp içeriye kısa bir bakış attım. Fazlasıyla düzenliydi. Odanın ortasında çift kişilik bir yatak vardı, üzeri eski olduğu belli olan bir yatak örtüsü takımıyla kapatılmıştı. Bej ve beyaz tonlarında olan makyaj masasıyla, kıyafet dolabıyla ve pufuyla normal bir yatak odasından farkı yoktu. Tek fark, burada pek de güzel şeylerin yaşanmamış olmasıydı.

Odanın ortasına kadar yürürken gördüğüm en ufak ayrıntıyı bile uzun uzadıya inceliyordum. Bir zamanlar burada bir kadının yaşadığını, bu yatakta yattığını, şu köşedeki makyaj masasının önünde bakım yaptığını bilmek garip hissettiriyordu.

Kapının önüne kadar gelmiş ama içeriye girememiş olan Soner'i fark ettiğimde derin bir nefes alıp ona doğru yürüdüm. Donuk bakışlarıyla içeriye bakınırken yanına ulaştım ve uzanıp elini tuttum. Buz gibi olmuş elini sıkıca kavradığımda bakışları ellerimize indi. "Burada kimse yok, Soner," dedim bembeyaz kesilmiş yüzüne bakıp. "Kimse senin içeri girmeni engellemiyor, yasaklar koymuyor. Odaya gir ve annenin eşyalarıyla hasret gider."

Soner sanki benden güç alıyormuşçasına elimi sıktı. Birbirine kenetlenmiş ellerimizden bakışlarını ayırıp odaya baktı. İçeriye doğru bir adım attığında devamında ben ona destek verip tamamıyla odaya girmesini sağladım.

Soner ilk kez görüyormuş gibi odayı incelerken elimi onunkinden çekmeden yürümeye devam ettim. "Annen çok zevkli bir kadınmış," dedim odanın dizaynını kastederek. Eski tarz güzel parçalarla süslenmişti oda.

"Öyleydi," dedi fısıltıyı andıran bir sesle.

Soner benden ayrılıp yatağın yanındaki komodine doğru yürümeye başladığında merakla hareketlerini izlemeye koyuldum. İlgisini bir şey çekmiş, direkt elimi bırakıp oraya yönelmişti. Komodinin önünde durup eline bir çerçeve aldığında yanına yaklaştım.

Tam yanında durarak elindeki çerçeveye bakmaya başladım. Fotoğrafta lise çağlarında bir erkek ve yanında da ondan yaşça daha küçük başka bir erkek çocuğu vardı. Küçük çocuğu biraz dikkatlice incelediğimde gördüğüm ela gözler bana fazlasıyla tanıdık geldi. "Yaa," dedim heyecanla. "Bu senin küçüklüğün mü?"

Kafasını sallayarak onayladı beni. Yanındaki de abisi olmalıydı. Birbirlerine çok benziyorlardı, Soner sanki abisinin küçültülmüş bir versiyonu gibiydi. Yaşasaydı eğer abisinin yüzüne bakıldığında Soner'in beş altı yıl kadar sonraki hali görülecekti.

"Çok tuhaf," diye mırıldandım. "Sanki seni daha önce görmüş gibi hissediyorum."

Fotoğraftaki bu küçük çocuğun yüzü, duruşu, bakışları bana hiç yabancı gelmiyordu. Soner'i daha önce hiç görmediğimden neredeyse emindim ama bu his garip gelmişti bana.

Ya da ben yanlış bir anlam yüklemiştim. Küçüklüğü ile şimdiki hali arasında çok bir fark yoktu, tanıdık gelme sebebi bu olmalıydı.

Soner kafasını yana doğru eğerek ela gözlerini benimkilere çevirdi. Göz göze geldiğimiz an yüzünde gülümsemeye yakın bir ifade olduğunu gördüm. Bakışları üzerimde fazla oyalanmadan fotoğrafa döndüğünde bunun neyin nesi olduğunu sorgulamadan edemedim.

Soner ilgiyle fotoğrafı izlerken yanından ayrılıp makyaj masasına doğru ilerledim. Masanın üzerinde annesinin bıraktığı şekliyle kalmış makyaj malzemeleri vardı. Çoğu aradan yıllar geçtiği için kullanılmaya uygun değildi artık. Gördüğüm her malzemeye bakmış, bulduğum takı kutusunu kurcalayıp annesinin tarzının nasıl olduğunu düşünmeye çalışmıştım. Artık ölü olan bir kadının eşyalarını kurcalarken zamanında nasıl bir hayat sürdüğünü hayal etmek için çabalamıştım.

Elimdeki ince zincirli kolyeyi havaya kaldırıp bakınırken ucunda küçük melek kanatları sembolü olduğunu gördüm. Çok kullanılmadığı renginin kararmamasından belliydi. Belki de altından olduğu için öyleydi, bilmiyordum. Kahverengi gözlerim kolyeyi havada tutan elimin bileğine doğru kaydı. Bilekliğimdeki ve kolyedeki figürler neredeyse birbirinin aynısıydı.

Bu ufak denk geliş yüzümde bir tebessüme neden oldu. Kolyeyi yerine bırakacağım sırada bir anda yanımda beliren Soner, kolyeyi elimden aldı.

"Annem bunu hiç boynundan çıkarmazdı," dedi kolyeyi avucunun içine bırakarak. "Abimle ben doğum gününde almıştık ona. Altı yaşındaydım, anneme aldığımız ilk hediyeydi."

Anlamının bu denli önemli olduğunu beklemediğim için şaşırmama engel olamadım. "Minik Soner ve abisinin zevki çok güzelmiş," dedim gülümseyerek. Kolye fazlasıyla zarif ve hoştu.

Bakışlarını yüzüme çevirdiğinde kolyenin kopçasından tutarak havaya kaldırdı. "Sana hediye etsem beğenir misin?" diye sordu.

"Bunu annene almışsınız, annenin olarak sende hatıra kalsın," dedim. Şaşırmış ve heyecanlanmıştım ama annesine ait olan bir şeyi bana vermesini istemezdim, onu hatıra olarak saklamalıydı.

"Sen bulana kadar varlığını bile unutmuştum. Senin boynunda olursa hep gözümün önünde olur."

"Ama bu çok değerli."

"Sen de değerlisin."

Bir an kalakalırken Soner beklemeden arkama geçerek beni daha da heyecanlandırdı. "Saçlarını toplar mısın?" Dediğini yapıp saçlarımı tek elimde topladığımda kolyenin zincirinin boynuma değdiğini hissettim. Soğuk zincir beni ürpertirken Soner kısa bir uğraşın ardından kolyeyi taktı ve arkamdan uzaklaştı.

Önüme geçip taktığı kolyenin duruşuna bakarken kafamı eğip ben de nasıl durduğunu görmeye çalıştım. Düşündüğümden daha güzel durmuştu.

"Sadece annemin ve senin boynuna yakışması için tasarlanmış gibi," dedi büyülenmiş bakışları eşliğinde. Sol kolumu havaya kaldırarak bileklığimi görmesini sağladım. Gülümseyerek, "Tamamlandık sanki," derken kafamı omzuma doğru yatırdım. Soner tebessüm edip kafasını onaylarcasına aşağı yukarı sallamakla yetindi.

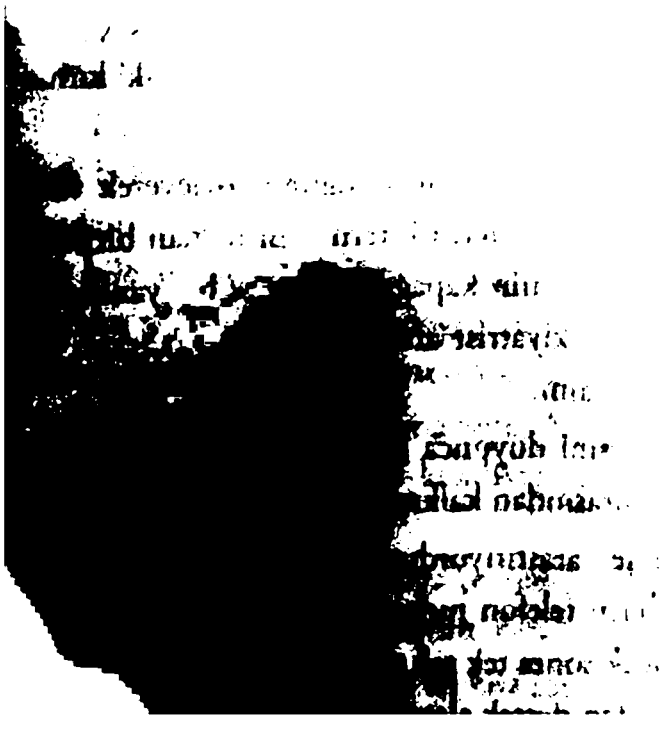
Soner kolyeyi yeterince inceledikten sonra önümden çekilip odadaki başka şeylerle ilgilenmeye başladı. Takı kutusunun kapağını kapatıp makyaj masasının önünden ayrıldım. İlgim kıyafet dolabına kaydığında adımlarımı oraya yönelttim bu kez. Kıyafetlerin hâlâ yerli yerinde durup durmadığını merak ediyordum. Dolabın kapağını açarak kıyafetlere bakınmaya başladım.

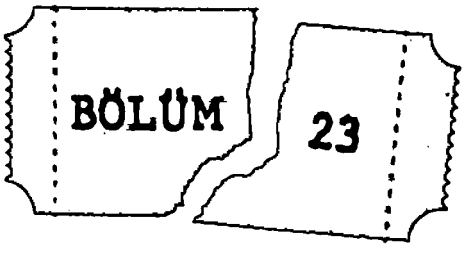
Her şey o kadar özenli bir şekilde duruyordu ki sanki bu odanın sahibi yıllar önce hayata gözlerini yummamış gibiydi. Sanki işe veya herhangi bir yere gitmiş, akşam olduğunda geri dönecekmiş gibi hissettiriyordu odanın her bir detayı.

Kıyafetleri incelemekle geçen birkaç dakikanın ardından burada fazlasıyla oyalandığımızı fark edince kapağı kapatmak istedim ancak dolabın üst rafında, birkaç parça kıyafetin altından gözüken beyaz bir zarf beni durdurdu. Kıyafetleri kenara itip zarfı açığa çıkardığımda aslında alt alta iki tane zarfın olduğunu gördüm.

Parmak uçlarımda yükselerek zarfları elime alıp arkasını çevirdim. Birinin arkasında *Soner'e* diğerinde ise *Yiğit'e* yazısı vardı.

Anneleri onlara mektup bırakmıştı ve sanırım bundan Soner'in haberi yoktu.

İnsanlar için çabalamayı, onlar için bir şeyler yapmayı çok seviyordum. Sevdiğim insanların iyiliği için uğraşmak benim ruhumu doyuran bir eylemdi. Her defasında karşımdakinden çok ben mutlu oluyordum.

Şimdi koluma sıkıştırdığım defterim ve ceketimin cebine sokuşturduğum kalemimle birlikte Ozan'la tayfasının her zaman çevresinde toplandığı öğretmen masasının boşluğundan faydalanarak o tarafa yöneliyordum. İçim Soner için bir şeyler yapacak olmanın sevinciyle kıpır kıpırdı. Masaya ulaştığımda hemen yanındaki kalorifere kalçamı yaslayıp defterimi masanın üzerine bıraktım. Cebimden kalemimi çıkarırken telefonumu da beraberinde alıp defterin yanına koydum.

Sınıfta birkaç kişi haricinde kimse yoktu. Öğle arasındaydık ve çoğunluk yemek yemeye gitmişti. Sırasında oturan Seray ile ön sıralardaki kimseye zararı dokunmayan birkaç kız vardı sadece.

Soner de yoktu. Beş dakika öncesinde işi olduğunu söyleyerek sınıftan çıkmıştı, ben de bu boşluğu fırsat bilerek internetten uzman birilerini araştırmaya karar vermiştim. Defterimin kapağını açarken bir yandan da telefonumdan Google'a girdim. Psikiyatrist araştırmalarına başlarken dirseklerimi masaya yaslayıp öne eğildim.

"Ne yapıyorsun?" Seray'ın sesini duyunca bakışlarımı telefonun ekranından ayırarak ona çevirdim. Sırasından kalkmış bana doğru geliyordu.

Telefonuma dönerek, "Bir şey araştırıyordum da," diye cevap verdim. İstanbul'daki tüm psikiyatristlerin telefon numarası ve adresi ekranda yazıyordu. Önce hepsini not alacak sonra tek tek araştırıp aralarından en iyisini seçecektim. Uzman birisinden destek almak önemliydi ancak daha da önemlisi varsa, o da destek alacağın kişinin ne kadar iyi olduğuydu.

Seray yanıma ulaşıp öğretmenlere ait sandalyeye oturdu. "Psikiyatrist mi?" dedi ekrana bakıp.

Kafamı salladım. "Evet."

Bulduğum bir numarayı ve doktorun adını defterime not edip ekranı aşağıya doğru kaydırdım. "Niye ki? Sınav stresi psikolojini mi etkiledi?"

"Aslında hayır." Numarayı yazmayı bitirdiğimde kafamı kaldırıp meraklı bir şekilde beni izleyen Seray'a baktım. "Kendim için değil." Soner'in adını da vermek istemiyordum. Bu gizli ve özel bir meseleydi. Destek almak ayıplanacak ya da hor görülecek bir durum değildi ama belki Soner bunu kimsenin bilmesini istemeyebilirdi. O yüzden böyle bir ayrıntı vermeme gerek yoktu. "Başka bir tanıdığım için," diye tamamladım.

"Anladım," dedi kafasını sallarken. "Önemli birisi olmalı senin için." Telefonumu işaret etti. "Bu kadar araştırma peşine düştüğüne göre."

Fazlasıyla önemliydi.

Gülümsememek için kendimi zor tutarken, "Öyle de denebilir," dedim. İlgimi tekrardan telefonuma verip bulduğum başka bir doktorun numarasını defterime yazdım.

Masaya doğru yaklaşarak, "Aslında," diye başladı. "Ben bir doktor önerebilirim." Defteri kendi önüne çekip kapüşonlusunun cebinden kendi telefonunu çıkardı. "Kalemi verir misin?" Kalemi defterin üzerine bıraktığımda telefonundan bir şeylerle uğraştıktan sonra bir numara yazmaya başladı. Numaranın sonuna doktorun adını da ekleyerek defteri benim önüme itti. "Fazlasıyla iyi bir doktor. Kendi kliniği yok, devlete bağlı çalışıyor."

Deftere yazılı olan numarayı incelerken kapıdan giren Soner'i fark ederek bakışlarımı ona çevirdim. Elinde tuttuğu karton bardakla beraber doğrudan bizim olduğumuz tarafa yürümeye başladı. Elaları gözlerimden bir an bile ayrılmadan masanın başına geldi, elindeki bardağı benim önüme bıraktı ve sonra sıramıza doğru yürümeye başladı. Hiçbir şey söylememişti ama bakışlarını benden ayırana kadar gözleriyle çok şey anlatmıştı.

Arkasından engel olamadığım bir gülümsemeyle bakarken çaktırmadan kolumu cimcikleyip kendime gelmeye çalıştım. İyice aptal âşıklara dönmüştüm.

Gözlerim karton bardağa çevrildiğinde üzerinde siyah bir kalemle yazılı olan şarkı ismini fark etmiştim. *Ümit Sayın, Gül Beyaz Gül.*

Elimi bardağa sararken en kısa zamanda şarkıyı dinlemeyi kafama koydum. Şimdi Seray'ın yanındayken bu pek mümkün değildi. Ya da mümkündü, neden olmasındı? Kimden ve neyden çekiniyordum ki? Telefonumdan

Spotify'a girip bardağın üzerine yazdığı şarkıyı açarak sadece benim ve Seray'ın duyabileceği kadar kıstım sesini. Telefonu geri masaya bırakırken şarkı çalmaya başladı.

Soner'le birbirimize adadığımız şarkılardan oluşan dinleme listemin içindekiler gün geçtikçe artıyordu.

Soner'in evinde annesinin ona ve abisine bıraktığı mektupları bulmamın üzerinden dört gün geçmişti. Soner mektupları gördüğü an donakalmıştı. Titreyen elleriyle zarfları alıp enine boyuna kadar incelemesi günlerdir gözümün önünden gitmiyordu. Dakikalarca zarfı izlemişti ve en sonunda bunları okumaya hazır olmadığını söylemişti.

O gün zarfları eski yerine bırakmıştı. Ne zaman hazır olacağı ve okuyacağı kafamda soru işaretiydi ama okuması için onu zorlayamazdım. Soner kendisi için en doğru zamanı bilirdi. Tek dileğim okuduğunda geri dönüşü imkânsız bir şekilde dağılmamasıydı.

"Hâlâ şoklar içerisindeyim," dedi Seray hayretle. "Soner'i nasıl bu hale getirebildiğinin şoku."

Gülümsemem büyüdü. Soner'in bakışlarının üzerimde olduğunu hissediyordum. Bardaktaki sıcak çikolatadan bir yudum alıp masaya bıraktım. "Neyse," dedim hem heyecanımı üzerimden atmak hem de konuyu değiştirmek için. "Bu doktorun iyi olduğunu nereden biliyorsun?"

"Bir aralar psikolojik tedavi almam gerekmişti," dedi. Sesinde hüzünlü bir hava sezer gibi oldum. "O dönemlerden kalma."

"Ya," dedim üzüntüyle. Bunun altında çok büyük bir sebep olmamasını diledim içten içe. En az Soner'inki kadar büyük bir sebep... "Özel değilse neden alman gerekmişti? Çok özelse anlatmak zorunda değilsin."

"O kadar da özel sayılmaz," dedi umursamaz bir tavırla omuzlarını kaldırıp indirerek. "Ortaokuldayken biraz kilolu bir çocuktum. Birazdan fazla gerçi, obez bir birey olma yolunda emin adımlarla yürüyordum. Aynı bu sınıftaki gibi zorba tipler kilom sebebiyle bana ortaokul hayatımı zehir ettiler. Onlar yüzünden her gece ağlıyordum, çirkin olduğumu düşünüp kendimi suçluyordum. Zamanla insan içine çıkamaz oldum."

Anlatırken sanki öylesine bir şeymiş gibi bir tavrı olsa da o zamanlar yaşadığı zorluk yüzünden okunuyordu. "Anksiyeteye kadar gitti bu durum. Markete ekmek almaya dahi zorla gidiyordum, herkesin bakışları benim üzerimde sanıyordum. İçten içe ne kadar kilolu olduğumu düşünüp benimle alay ettiklerini düşünüyordum. Psikolojik olarak iyice çıkmaza girince ve

ailem bu halimi görünce beni bir psikoloğa götürmeye karar verdi ama o da beni psikiyatriste yönlendirdi. Belli bir dönem ilaç kullandım falan, öyle yani."

Küçük bir çocuğun psikolojisini etkilemek çok kolaydı. Hele ki ergenliğe yeni yeni girmiş, dış görünüşünü benimsemeye başladığı zamanlarda zorbalık yaparak etkilemek çok daha kolaydı.

"Sen bu yüzden Ozan'dan ve çevresindekilerden bu kadar nefret ediyorsun," derken bu öfkesinin sebebini yeni fark ediyordum. Daha geldiği ilk günlerden beri tepkiliydi onlara ve bunda çok haklıydı.

Hiç düşünmeden, "Evet," dedi. "Böyleleri kendilerinden başka kimseyi düşünmezler ve tek bir laflarının bile karşısındakini ne kadar derinden etkilediği umurlarında olmaz."

"Haklısın." Sonuna kadar haklıydı, Ozan tam da onun tarif ettiği gibi biriydi.

Aklıma Soner için börek getirdiğim gün diyette olduğunu söylemesi geldi. Şimdi karşımda zapzayıf bir kız duruyordu, hâlâ diyet yapıyor olması garipti. "Hâlâ diyet yapıyorsun sanırım," diyerek bir ihtimalden bahsetmiş olsam da aslında bu kesin olan bir şeydi.

"Evet," diyerek onayladı. "Vücudum kilo olmaya çok müsait, yememe içmeme dikkat etmeliyim."

"Ama öğle yemeğine bile çıkmadın bugün." Karnım tok olduğu için bütün öğlen sınıftaydım ve Seray'ın sınıftan adımını attığını dahi görmemiştim. Yemesine içmesine dikkat etmeliydi ama bu öğün atlayarak olmazdı ki. En başta çok sağlıksızdı.

Omuz silkti. "Aç değildim."

"Öğün atlayarak kilona dikkat etmeye çalışırsan sağlığına yazık edersin. Az ve öz yemeye çalış. Hatta bana kalırsa kilon tam yerinde, yiyeceğin bir öğün sana kolay kolay kilo aldırmaz." Haftanın beş günü okulda bir şekilde hareket halindeydik. Yediğimiz şeyleri de kolayca yakıyorduk zaten.

"Ben iyiyim böyle Beste ya," dedi geçiştirmek istercesine. "Alıştım artık."

Ona üzgün bakışlar attım. Seray orta sayılabilecek boyuyla, kıvırcık saçlarıyla, biraz dolgun yanaklarıyla aslında çok tatlı ve güzel bir kızdı ama belli ki bir zamanlar kilosuyla alay edilmiş olması onun hâlâ sorun yaşamasına neden olduğu için o güzelliğinin farkında değildi.

Herkesin bir derdi var işte diye düşünüp iç çekerek önüme döndüğüm sırada sınıfın içerisine giren Emre'yi fark etti gözlerim. Bakışları bizi

bulduğunda gözleri Seray'ın üzerinde fazlasıyla oyalandı. Bunu ben fark ettim ancak Seray etmedi. Önünde durduğumuz pencereden dışarıya bakıyordu bu esnada. Seray'ın Emre'ye olan önyargısının sebebini şimdi daha iyi anlıyordum. Zamanında böyle tipler hayatını yeterince batırdığı için yenilerini hayatına sokmak istemiyordu.

Emre, onun Seray'a baktığını fark ettiğimi görünce bakışlarını kaçırarak sırasına ilerledi hızlı adımlarıyla. Gözlerimi Emre'den ayırarak Seray'a döndüm. "Emre onlar gibi değil."

"Anlamadım?" dedi şaşırarak.

"Emre, Ozan gibi değil. Önyargını anlayabiliyorum ama ciddi anlamda onun gibi değil. Dışarıya öyle göstermek zorunda kalmış birisi sadece. Kötü olan birini senin yanına oturtmaz ve Soner'le tekrardan arkadaş olmaları için çabalamazdım." Hepsinden önce bunu Soner'e asla yapmazdım.

"Bilmiyorum," dedi düşünceli bir şekilde. "Sen Emre'yi yanıma oturtana kadar saf kötü birisi olduğunu düşünüyordum ama yavaş yavaş düşüncelerim değişiyor gibi." Sonra kendine kızar gibi kaşları çatıldı ve kafasını iki yana salladı. "Ama hâlâ iyi birisi olduğuna inanmıyorum."

Tabii, hemen güvenmesi ve inanması saçmalık olurdu zaten.

Emre'nin kendi sırası yerine benim yerime, Soner'in yanına oturduğunu görünce bedenim hem gerildi hem de şaşkınlıkla kasıldı. Şimdi niye oturmuştu ki Soner'in yanına? Hayır rahatsız olduğumdan değildi, sadece Soner'in canının sıkılmasını istemiyordum. Soner yanına oturan Emre'ye hiç bakmadı, bakışları yalnızca benim üzerimdeydi ve öyle kalmaya da devam etti. Emre'nin hareket eden dudaklarından bir şeyler konuşmaya çalıştığını anladım ve benim bakışlarımdan dolayı rahatsız olmasınlar diye önüme döndüm.

"Kızlar, saçım nasıl olmuş?" Sınıfa giren Mustafa'nın, neşeli sesiyle bize doğru yaklaşırken, renkli lastik tokalarla saçlarının önlerini bağladığını gördüm.

"Harika," dedi Seray gülerek. "Yeni tarzın mı?"

"Yan sınıflardan bir kız saçımı bu hale getirdi." Konuşurken heyecanı ses tonundan belli oluyordu. "Çok tatlıydı, karışamadım. Saçımı hiç bozmayacağım."

Heyecanına karşılık gülerken, "Hiç yıkama," dedim.

Ciddi bir şekilde kafasını salladı. "Öyle yapacağım."

Mustafa ile Seray kendi aralarında sohbete daldıklarında bakışlarımı Soner'le Emre'ye çevirdim. Emre hâlâ bir şeyler anlatıyordu ve Soner'in bakışları hâlâ benim üzerimdeydi. Gülümseyerek karşılık verdiğimde dudakları hafifçe kıvrıldı.

Bu mesafeden gördüğüm o ufak tebessüm bile kalbimi hoplatırken önüme dönerek sıcak çikolatamı içip defterimin açık olan sayfasına bir şeyler karalamaya başladım. Saçma sapan şekiller çizerken ara ara Seray'la Mustafa'nın sohbetine katılıyordum.

Öğle teneffüsünün sonuna kadar masanın kenarında sohbet ettik. Zil çaldığında ve Ozan'la tayfası içeri girdiğinde gözlerimi devirerek eşyalarımı topladım ve kendi sırama yöneldim. Babasının malı gibi davranıp sahiplendiği öğretmen masasında ne işimiz var diye bize çatardı şimdi de bu ruh hastası. Hiç onun lafını çekecek günümde değildim.

Emre beni görünce sıradan kalkıp kendi yerine geçti. Seray da sırasına otururken ben de Soner'in yanındaki yerime kuruldum.

Defterimin kapağını Soner'in görmemesi için kapatıp sıramın altına koyduğum sırada Ozan'ın sinir bozucu sesi sınıfı doldurdu. Yine başlıyorduk... "Hayırdır Emre, bir anda ezikler takımına mı geçiş yaptın?"

Ben de ne zaman Ozan laf atacak diye bekliyordum. Sessizliği şaşırtıcı gelmişti.

"Aynen ondan," dedi Emre alayla. "Nereden bildin?"

Ceylin'le Meryem, Ozan'ın yanındaki yerlerini aldıklarında hâlâ bu grubun nasıl dağılmadığını merak ediyordum. Benim sınıf grubunda söylediklerim bile dağıtmamışsa bu yüzsüzlükle bu üçlü liseden sonra da arkadaş kalıp kendi zavallılıklarını görmeden başka insanlara hayatı dar etmeye devam ederlerdi. "Döneklik yaptığını kabul ediyorsun yani? Tam da karakterine göre davranıyorsun kardeşim, tebrik ediyorum seni."

"Madem karakterimin böyle olduğunun farkındaydın neden beni yıllardır yanında tutuyordun?"

Emre'nin yaptığı nokta atışıyla Ozan'ın bakışlarındaki sertlik sekteye uğrarken kısa sürede toparlandı ama onu izleyenler çoktan bunu fark etmişti bile. "O da benim iyi niyetliliğimden olsa gerek."

Alayla gülmek istedim. Ne de iyi niyetli bir insandı Ozan.

"Boş ver Ozan," dedi Meryem. "Bu ucuz karakterlilerle uğraşmana değmez."

"Sen daha Ozan'a yamamaya mı çalışıyorsun kendini?" dedi Seray acır gibi bir sesle. "Yazık."

"Sana fikrini soran oldu mu?" diye çıkıştı Meryem. "Maydanoz olma her şeye."

Ozan geniş sırıtışıyla konuştu. "Bence de ucuz karakterliler için kendimi yormamalıyım. Güvendiğim insanların dönek çıkması onların problemi. Aynı şekilde," derken bakışlarını Soner'e çevirdi. "Ucubelerle takılması da onun sorunu."

Gözlerim kısıldı. Laf mı sokmuştu şimdi bu kendi küçük aklıyla? Aksine daha gülünç bir hale düştüğünden habersizdi. Her zaman olduğu gibi...

Bakışlarımı Soner'e çevirip tepkisini ölçmek istediğimde onun sınıftakilerle hiçbir şekilde ilgilenmediğini, masayı izlediğini gördüm. Soner'in, Ozan ne yaparsa yapsın kayıtsız kalmasını seviyordum. Ozan'a istediğini vermiyordu ve bu Ozan'ın daha da kudurmasına sebep oluyordu.

"Dinime küfür eden Müslüman olsa keşke," dedi Emre. "Hazır tüm sınıf buradayken kavga etme sebebimizi de söylemek ister misin, Ozan?"

Ozan homurdandı. "Senin saçma sapan triplerin yüzündendi."

"Sen benim sevgilim misin puşt herif?" dedi Emre sinirle. "Ben sana niye trip atayım?"

Gülme isteğimi yanaklarımı ısırarak bastırdım. "Bir buçuk yaşındaki kız kardeşimin fotoğrafına bakıp iğrenç iğrenç konuştuğun için kavga ettiğimizi, pardon benim seni dövdüğümü tüm sınıf öğrenmeli bence artık. Senin ne kadar pis zihinli birisi olduğunu herkes bilmeli."

"Pedofili şerefsiz," diye mırıldandım öfkeyle. Bir buçuk yaşındaki bebeğe iğrenç sözler etmek nasıl bir insanlıktı?

"İftira atma," dedi Ozan, gerildiği sesinden aşikârdı.

"İftira atmış olsaydım bu kadar sakin kalmazdın. Suçsuz olduğun bir şeyde seni suçlu konumuna düşürmeye çalışmam seni delirtirdi ve bana saldırırdın. Yapmadığına göre doğru söylüyormuşum." Emre arkasına yaslanırken sırtı bana dönük olduğu için yüz ifadesini göremiyordum.

"Kaşınıyorsun."

"Bence de," diyerek Ozan'a hak verdi Ceylin. "Ozan'ın söylediklerini yanlış anlamışsındır."

"Tek doğru Ozan çünkü."

Birbirlerine sataşmaları sınıfa giren tarih hocasıyla birlikte son bulurken Arzu Hoca ayakta dikilen Ozanlara baktı. "Zil çalmış siz hâlâ ayakta mısınız? Yerlerinize geçin derhal."

Ozanlar tıpış tıpış sıralarına dağılırken bile Ozan bizim tarafa doğru öfkeyle bakmaya devam ediyordu. Dördümüz de bu bakışlardan nasibimizi aldık. Havlayan köpek ısırmaz düşüncesiyle içinde bulunduğumuz gerilimli havadan sıyrılıp çantamdan tarih kitabımı ve defterimi çıkardım. Günün en sevdiğim saatine gelmiştik.

Eşyalarımı güzelce masaya dizip Arzu Hoca'nın derse geçmeden önce yoklama almasını beklemeye koyulmuştum ki üzerimde hissettiğim bakışların ağırlığıyla Soner'e doğru döndüm. Her zamanki gibi önünde hiçbir kitap açık değildi. "Bakma bana," dedim. "Derse odaklanamıyorum."

Dediğimi yapmadan bana bakmayı sürdürdü. Annesinin mektubunu bulduğumuz günden beri üzerinde bir karamsarlık olduğunun farkındaydım. Durgundu. Tamam, Soner normal zamanlarda da durgundu fakat bu seferki farklıydı. Bu sefer yalnızca ben anlayabiliyordum, hissedebiliyordum. Bugün diğer günlere nazaran daha iyiydi ve onu böyle görmek beni mutlu ediyordu.

"Ya Soner," dedim fısıltıyla gülerek. "Bakma."

Kollarını masaya dayayıp kafasını, yüzü bana dönük olacak şekilde kollarının arasına gömdü. Beni heyecanlandırmak hoşuna gidiyordu galiba. Onun bakışları üzerimdeyken her an bir kusurumu fark edecekmiş gibi diken üzerinde oluyordum. Fark etse ne olacaktı gerçi? Benden uzaklaşacak mıydı? Bu sorunun cevabı koca bir hayırdı ama yine de tedirgin oluyordum.

Son birkaç saniyedir her şeyi boş verip aynı Soner gibi kafamı sıraya gömmek ve ders boyunca onu izleme isteğiyle başa çıkmaya çalışıyordum. Beni ne kadar zor durumda bıraktığından bihaberdi.

"Sen dersini dinle, bana karışma," dedi sanki bunu yapabilmem mümkünmüş gibi.

"Aynen sen deyince dersime odaklanabiliyorum çünkü."

Yerimden kalkıp arka taraftaki askılıklara ilerledim ve kendi montumu alarak sıraya geri döndüm. Montumu Soner'in kafasına örtüp, "Kal öyle," dedim.

Tam tahtaya doğru dönmüştüm ki Soner montun ucunu kaldırıp açılan boşluktan yine bana bakmaya devam ettiğinde ofladım. Çok tatlıydı da kızamıyordum. "Çok mu seviyorsun beni izlemeyi, anlamıyorum ki. Bir

insanın yüzüne bu kadar bakılmaz." Hasta olduğu gün uyuyan Soner'i saatlerce izleyen ben değilmişim gibi bunu söylemem komikti.

"Yerimde sen olsaydın, sen de kendini saatlerce izlerdin."

Açık itirafıyla yüreğim hoplarken yüzüne birkaç saniye kadar şaşkınlıkla bakakaldım. Sanırım Soner'den böyle şeyler duymaya alışmalıydım. Kabuğunu bir kez kırmayı başarmıştım, artık bana karşı tamamen açıktı. Hislerini dile getirmesi çok güzeldi ama her seferinde hızlanan kalbim, kasılan midem ve anlık bir şokla kaskatı kesilen bedenim işimi biraz zorluyordu.

Sınıfı kontrol edip kimsenin ilgisinin bizde olmadığından emin olduktan sonra Soner'e doğru eğilip yanağına küçük bir öpücük bıraktım. Geri çekilir çekilmez montuyla yüzünü kapatarak bana bakmasını engelledim.

"Dur öyle de dersi dinleyeyim."

Neyse ki bu sefer pes etmiş, bana bakmak için uğraşmamıştı. O, yanımda üzerine örttüğüm montumla beraber uyurken ben de dikkatimin ona kaymamasını sağlamaya çalışarak kırk dakika boyunca dersi dinlemiştim.

Tabii aslında bunu başaramamıştım.

Beste

Günaydınnn, bugün cumartesi. Harika bir gün planladım.

Beste

Şimdi saat çok erken, sabahın beşi falan. Ben normal insanların uyandığı saate kadar ders çalışacağım. Sonra on birde senin psikiyatrist randevun için hastaneye gideceğiz.

Bugün Soner'in ilk seansı vardı. Ondan daha heyecanlı olduğuma yemin edebilirdim. Gerçi bu durum Soner'in heyecanlanacağı, heveslenceği bir şey değildi. Ben bugün Soner iyileşme yolunda ilk adımını atacağı için bu kadar mutluydum.

Araştırmalarım sonucunda Seray'ın önerdiği doktorun en iyisi olduğuna karar vermiştik. O doktordan memnun birinin görüşünü almak önemliydi. Araştırıp adamın özgeçmişinin dolu dolu olduğunu da görünce en iyi seçenek o olmuştu. Dün Soner hastane ile görüşerek bugün için kendine randevu almıştı.

Beste

Konumdan bakınca hastanenin yakınlarında bir park gördüm. Piknik yaparız diye düşündüm. Senin randevun bittiğinde oraya geçeriz. Piknik sepeti hazırlayacağım bize. Biraz orada takılırız. Yani hafta sonundayız diye benden kurtulduğunu sandıysan feci yanılmışsın. Seansın bitene kadar seni bekleyeceğim.

Bir dakika... *O benden kurtulmayı istemiyordu ki.*

Yatağımın içinde sevinçle tepindim. Aylardır peşinden koştuğum çocukla artık beraberdim. Üstelik onun çok daha uzun zamandır benimle ilgilendiğini öğrenmiştim. Benden daha mutlu var mıydı şu hayatta?

Soner çevrimiçi.

Geldi gönlümün efendisi bey.

Sabahın bu saatinde neden uyanık olduğu, mesajıma neden anında baktığı düşünmek istemediğim ayrıntılardan biriydi. Düşünürsem kendimi tutamaz, yüzümü yastığa gömerek hüngür hüngür ağlardım.

Soner

Beklemene gerek yok.
Boşuna zamanın gitmesin.

Ekrana doğru gözlerimi kıstım. Çok biliyorsunuz siz, Soner Bey.

Beste

Senin için yaptığım hiçbir şeyde zamanım boşa gitmez, o düşünceyi aklından çıkar önce.

Beste

Ayrıca sana her adımında yanında olacağımı söylemiştim.Öylesine söylenmiş bir laf değildi bu. Sözümü tutmazlık etmem ben.

Beste

Şimdi ben gidiyorum. Dersin başına oturuyorum. Sen de randevun için dinlenip hazırlanıyorsun. Şimdilik görüşürüüzz.

Telefonumu komodine bırakıp yatağımın içinden çıkarken yüzüme her zamanki gibi salak bir sırıtış hâkimdi. Bu gülüşün sebebi Soner'in bana verdiği matematik testinden çalışacak olmamdı.

Aşk gerçekten delilik işiydi. Mantıklı hiçbir yanı yoktu.

Elimdeki piknik sepetini sallaya sallaya hastanenin bahçesinde gezinirken Soner'in kaç saattir içeride olduğunu hesaplamaya çalışıyordum ki telefona bakınca sadece yarım saat geçtiğini görmek beni biraz yıkmıştı. Fazlasıyla heyecanlı olduğumdan yerimde duramıyordum, geçen bu yarım saat bana çok daha uzun bir süreymiş gibi gelmişti.

Burası sadece psikolojik tedaviye ihtiyacı olanlar için açılmış ve bu amaçla hizmet veren bir hastaneydi. Yatılı tedavi görmek zorunda kalanların bir kısmı bahçedeydi şu anda. Onları görebiliyordum. Dışarıdan bakıldığında hepsi çok normal insanlara benziyordu ancak kim bilir içlerinde ne fırtınalar kopuyordu. Soner de tıpkı onlar gibiydi. Kendi halinde, asosyal bir izlenim vermesi onun insanları çok sevmediğine yorumlanabilirdi fakat bana kalırsa o hayatımda gördüğüm en insancıl kişiydi. Sadece nasıl iletişim kuracağını bilemiyordu ve çevresi ona bu konuda pek de yardımcı olmamıştı, olmamaya da devam ediyordu.

Koca bir okul ona kötü biriymiş gibi davranıp onu her konuda dışlarken nasıl kendini birilerine açabilirdi ki? Okul ve sınıf gruplarına bile almıyorlardı, onu bu kadar yok sayıyorlardı.

Sınıf grubunun yöntecisi bendim ama benim onu almama sebebim grupta hiçbirinin rahat durmayıp sürekli Soner'e sataşacağını bilmemdendi.

Acaba hiç onu neden almadığımı düşünüp üzülmüş müydü?

"Of," dedim ayağımla bir taşa vurarak. "Nereden düştü bu düşünce benim aklıma? Üzülmüş müdür acaba?" Taşı takip edip durduğu yere ulaştığımda bir kez daha vurdum. "Yönetici olduğumu nereden bilecek ki?" Taşı yakalayıp yine vurdum. "Üzülmemiştir ya."

"Kiminle konuşuyorsun hanım kız?" Duyduğum yaşlı bir kadın sesiyle irkilerek kafamı kaldırdığımda kaldırıma oturmuş olan kadını gördüm. Hemen beş metre kadar uzağımda mevsimden ötürü kurumuş otların kenarındaki kaldırımdaydı. Üzerinde burada çoğu hastanın üzerinde gördüğüm bir eşofman takımı vardı. Onun da burada yatılı kalan hastalardan olduğunu anlamam uzun sürmedi bu yüzden.

Ayağımın ucundaki taşa yavaşça vurup uzaklaştırdım. "Kimseyle teyze," dedim. "Öyle kendi kendime konuşuyorum."

"Fark ettim onu kız," dedi gülerek. "Benimki de soru işte."

Bu kadınla konuşarak zamanımı geçirebilirim düşüncesiyle taş ile oynamayı bırakıp teyzeye doğru yürümeye başladım. "Sen kim için buradasın bakayım? Seni hiç buralarda görmedim, yeni hasta mısın yoksa?"

Piknik sepetini yere bırakıp elbisemin etek kısmına oturacak şekilde teyzenin yanındaki boşluğa, kaldırıma çöktüm. "Kendim için değil teyze, tanıdığım birisi için geldim."

"Kimmiş bu tanıdığın kişi?"

Soner'den bahsederken ona ne şekilde hitap etmem gerektiğini bilmiyordum. Asla arkadaş değildik ancak aramızdaki şeye bir isim koyduğumuz da söylenemezdi. Onu sevdiğimi biliyordu, tam olarak dile getirmemiş olsa bile onun da bana karşı boş olmadığını biliyordum ve hepsi bu kadardı. Yanağımı kaşırken, "Şey," dedim. "Sevgilim galiba."

Öpüşen iki insan başka ne olabilirdi ki? Hem birlikte de uyumuştuk. Aramızdaki ilişkinin tam adı olmasa da ben bu halimizi fazlasıyla sevmiştim. Her şeyden öte Soner bana karşı açıktı, duygularını gizlemiyordu. Konuşmazlık etmiyordu, benden kaçmıyordu. Bu seviyeye gelmek kolay olmamıştı ama şimdi geriye dönüp baktığımda yaptığım her şeye değdiğini görebiliyordum.

"Kız sen de mi bilmiyorsun neyin olduğunu? Galiba ne demek? Sevgilin mi, değil mi karar ver." Konuşma tarzı beni güldürdü. Hafiften Karadeniz ağzı vardı ve kulağa komik geliyordu.

"Öyle, öyle," dedim. Soner bilmiyorsa da an itibariyle kendisi benim sevgilim olmuştu. Bir ara ona da haber verirdim.

"Hah iyi." Tatmin olmuş bir şekilde kafasını salladı. "Nesi varmış bu deli oğlanın?"

"Travmalar teyze ya, çocukluk falan," dedim çok derine inmeyerek. "Psikolojik destek alması gerektiğine karar verince buraya geldik."

"Anlatacak mı bu uşak doktora yaşadıklarını?"

"Biraz ketumdur ama anlatır," dedim hiç düşünmeden. "Benden başka kimse bilmiyor gerçi ama bir doktorla çevresindeki insanlar bir değil ne de olsa."

"Hiç güvenme kızım," diyerek içime şüphe tohumlarını ekti. *Dakika bir, gol bir.* "Anlatmaya diye gelip tam beş seans boş boş oturup da geri dönenleri gördük burada. Ketumsa kolay kolay anlatmaz hemen."

"Anlatana kadar geliriz teyze," dedim. "Benim pes etmek gibi bir amacım yok."

Kolay bir yola adım atmadığımızı zaten biliyordum. Uyuşturucu bağımlılığı senelerce tedavi görerek atlatılan bir illetti. Bunun yanında travmaları da eşlik edince sürecin ne kadar zor olacağı açıkça belliydi. Soner kendi yatağında uyuyamıyordu, kâbuslar görüyordu, gecelerini uykusuz geçiriyordu. Sadece bunu atlatması bile çok uzun zaman alacaktı.

O gece benim yanımdayken uyuyabilmişti ama ben her zaman onun yanında değildim. Benim elimde olan bir şey olsa hep yanında olurdum ancak benim de bir ailem vardı ve Soner'e en fazla bu kadar destek olabiliyordum.

"Çok mu sevdalanmışsın sen bu oğlana?" diye sordu. "Bu devirde kimse kimsenin bu kadar yanında olmaz."

Utançla bakışlarımı kaçırırken dudaklarımda engelleyemediğim bir gülümseme belirdi. Soner'e olan sevgimin kalbimden taştığını bile söyleyebilirdim ancak birisine bunu anlatmak garipti. "Olabilir," dedim geçiştirmek istercesine.

"Benim kocam da beni *sen delisin* diyerek terk etti gitti." Teyzenin aniden değişen ruh hali ile gülüşüm solarken yanımdaki kadına üzüntüyle baktım. Yer yer beyazlamış saçlarına, kırışmaya başlamış yüzüne bakılırsa tahminimce altmışlı yaşlarındaydı. "O zamandan beri hiç inanmam aşka, sevdaya ama senin gözlerinden belli; çok sevmişsin. Sen de benim hayırsız gibi bırakıp gitmeyesin çocuğu." Sonlara doğru resmen sesinden sinir akmıştı.

"Bırakmam teyze."

"Aferin," diyerek beni takdir ettiğinde yeniden güldüm. Ani parlayan siniri çabuk sönmüştü.

Gülmeye devam ederken bahçede gezinen bakışlarım hastanenin kapısından çıkan Soner'i fark etti. Telefonumdan saate baktığımda içeri girmesinin üzerinden ancak kırk dakika geçtiğini görmüştüm. Bu kadar kısa

sürmesi normal miydi? İlk seans her şeyin başı olduğu için biraz daha uzun sürmesi gerekmez miydi?

Sen bilirkişi misin, Beste? Demek ki o kadardı süresi.

Soner bir süre balıçeye bakınıp beni fark edince bu tarafa doğru yürümeye başladı. Ayağa kalkarak üzerimi düzelttim. "Bu çocuk mu?" diye sordu teyze Soner'i fark edince.

Kafamı salladım. "Yakışıklıymış, maşallah," dedi beğeniyle Soner'i süzerken. Güldüm, *sen onu bir de benim gözümden gör* diye geçirdim içimden.

Teyzenin yanından ayrılacakken piknik sepetinin içindeki sandviçleri hatırlayarak sepetin kapağını açtım. Ne olur ne olmaz diye fazladan yaptığım streçle sarılı sandviçlerden birisini elime alıp teyzeye uzattım. "Bunu versem kabul eder misiniz?"

"Sağ ol kızım, siz yiyin," dedi gülümseyerek.

"Fazla yapmıştım zaten. Alın lütfen," diyerek direttiğimde kadın, "Eh, iyi madem," dedi ve sandviçi benden aldı. "Teşekkürler güzel kız."

"Afiyet olsun," dedim ve kadına arkamı dönerek Soner'e doğru yürümeye başladım.

Soner'le orta noktada buluştuğumuzda teyzenin az önce içime düşürdüğü ve Soner'in bu kadar erken çıkmasının artırdığı şüphelerimi çaktırmamaya özen göstererek neşeli bir tavırla konuştum. "Nasıldı ilk seans?"

Ela gözleri birkaç saniye kadar yüzümde gezindikten sonra benden ayrıldılar. "İyi," diye kısa bir cevap verdi.

Soner'in koluna girip onu bahsettiğim parka doğru yürütmeye başladığımda, "Ne kadar iyi?" diye sordum.

"Normal iyi."

Garip bir tavrı vardı. İçeriye girdiği anla alakası yoktu. "Soner iyi misin?" dedim yüzüne bakmaya çalıştığım sırada.

"İyiyim," dedi ama iyi değildi. Görebiliyordum.

"Bilmediğim bir şey mi var?"

"Yok."

Kolundan çıkıp önüne geçerek yüzüne baktım. Tam önünde durmama rağmen bakışlarını itinayla benden kaçırıyordu. Üstelik görüşmesi bahsettiği gibi *iyi* geçmişse kendini biraz daha olsa iyi hissetmesi gerekmez miydi? "İçeride anlattıkların yüzünden mi böylesin?" Bana anlattığında da nasıl

kötü olduğunu kendim görmüştüm, doktora anlatırken de aynısı olmuş olabili·di.

"Hayır," dediğinde parmaklarımı çenesine sarıp yüzünü kendime doğru çevirerek bana bakmasını sağladım. "Sorun ne öyleyse?"

"Dün," dedi pes edercesine nefesini verirken. Anlatmazsa peşine düşeceğimi biliyor ve kabulleniyordu. "Yine kullandım."

Dün yine uyuşturucu kullanmıştı...

Ona kızmaya hakkım yoktu ama o kızacağımı sanıyor olsa gerek ki bunu söylerken yüz ifadesi de sesi de mahcup çıkmıştı. Neşem yok olup gitti ama bu, Soner'in uyuşturucu kullanması yüzünden değil de bana bunu söylerken utanıp sıkılan tavrı yüzündendi. "Soner," dedim ılımlı bir sesle. "Bir anda kullanmayı bırakamazsın. Zaten istesen de bunu yapamazsın. Yine kriz anında mıydın?"

Kafasını salladı. "Kriz anlarında iradenin olmadığını sen de söylemiştin. Yavaş yavaş düzelecek her şey. Yavaş yavaş kurtulacaksın bu illetten." Çenesindeki elimi yavaşça yukarıya çıkarıp avuç içimi yanağına yasladım. Parmağımla ağır ağır tenini okşarken gözlerini kapatıp yanağını elime yasladı.

Küçük bir çocuk masumluğuyla yüzü elime sinmişti. Onun tüm bu karanlığın ortasındaki beyaz nokta olarak kalabilmiş olmasını seviyordum. Soner kötü bir insan değildi. Soner kötü bir insan olmayacaktı da. Uyuşturucu kullanması kötü bir özelliğiydi ama o zehirden kurtulacağına olan inancım çok büyüktü. Soner uyuşturucudan kurtulacaktı ve bu sürecin her adımında ben ona yol arkadaşlığı yapacaktım.

Hava soğuk olduğu için üşümüş olan tenini avuç içimden yayılan sıcaklık ısıtıyordu. "Sana asla kızmadığımı unutma, tamam mı?"

Elini yanağımdaki elimin üzerine götürdüğünde avucu elimin tersine kapandı. Gülümserken Soner yüzünü çevirip dudaklarını avucuma bastırdı. Nefesimin kesildiğini hissederken dudakları uzun süre tenimden ayrılmadı. İçim gıdıklanıyordu.

"Beste," dedi gözlerini açtığında. Beklentiyle ona bakmayı sürdürdüğümde nefesimi tamamen kesmeye yemin etmiş gibi konuşmaya başladı. "Sana istediğini verebiliyor muyum, bilmiyorum. Seni mutlu edip etmediğimden emin değilim, çoğu konuda beceriksizimdir. Dile getirmiyorum belki ama..." Duraksayıp sesli bir şekilde nefesini verdiğinde elaları aynı benimkiler gibi beklentiyle üzerime çevrildi. "Anlıyorsundur hislerimi."

Gülüşüm büyürken yanağını okşamaya devam ettim. "Anlıyorum."

Yeterince hissettirebiliyorken dile getirmese de olurdu. Samimi olmasa bile lafta herkes birbirine *seni seviyorum* derdi. Önemli olan bunu hissettirebilmekti. Soner söylemese de bana hissettirebiliyordu, bu bana yeterdi.

Ani bir kararla piknik sepetini yere bıraktım ve parmak uçlarımda yükselerek kollarımı Soner'in boynuna doladım. Elleri belime giderken, yüzünü boynuma gömüp derin bir nefes aldı. Kalbim bir kez daha rotasından şaştı. Zaten Soner'in yanındayken kalbimin ritminin bozulmadığı tek bir an yoktu.

"Pembe şapkan..." derken yüzü boynuma gömülü olduğundan sesi boğuk çıkıyordu. "Bende."

"Şapkam?" dedim sorarcasına. Neyden bahsettiğini anlamamıştım.

"Parkta kaybettiğin şapka. Kenarında adın yazıyor, iple işlenmiş. Şapkayı birisi senin için örmüş, belli. O bende."

Doğrusunu söylemek gerekirse hatırlamak için zihnimi biraz yormam gerekti. Hangi park, hangi şapka? Nasıl kaybettim gibi sorular çok kısa bir süre sonra zihnime hücum eden anılarla bir anlam kazandı.

Geri çekilirken, "İyi de," dedim. Kollarımı boynundan ayırmadığımdan hâlâ birbirimize çok yakındık. "Ben onu yıllar önce kaybetmiştim." Parka gittiğim bir gün eve döndüğümde şapkamın kafamda olmadığını fark etmiştim. O gün çok üzülmüştüm çünkü annem o şapka için günlerce uğraşmıştı.

"Kaybetmedin, düşürdün. Ben de aldım." Yüzünde gezinen bakışlarıma usulca çatılan kaşlarım eşlik etti. Soner çok daha iyi bir ruh haliyle dudaklarında gülmeye çok yakın bir ifadeyle yüzümü izliyordu.

"Ben çok küçüktüm, Soner. Daha seninle tanışmıyorduk bile." Kafam karışıyordu. O şapkanın Soner'de olmasına imkân yoktu.

"Biliyorum, daha on yaşındaydın." Şaşkınlıkla dudaklarım aralanırken devam etti. "Annenle birlikte parktaydın. Parktan çıktıktan sonra otobüse bindiğiniz sırada düşürdün. Ben de aldım, yıllardır bende."

"Böyle bir şey nasıl olabilir?" diye sordum şok içerisinde. "O kızın ben olduğumu nereden biliyorsun?"

"Seni hiç unutmadım ki." Belimdeki kollarını sıkılaştırdı. Yakınlığımız vücudumun dengesini bozuyor olsa da şu an bunu bastıran başka bir şey vardı; şaşkınlık. "Adın yıllardır hafızamda. Ne zaman Beste diye seslenen birisini duysam sen sanarak dönüp bakıyordum. Geçen sene sınıfta seni gördüğüm ilk zaman anlamıştım senin parktaki kız olduğunu çünkü hiç

değişmemiştin. Yüzünün olgunlaşması dışında sen on yaşındaki halinin tıpatıp aynısısın, Beste."

"Bir kez gördüğün bir kızın yüzünü nasıl tuttun hafızanda senelerce?"

Ona sarıldığım için yukarıya sıyrılan kot ceketim sayesinde belime temas eden elinin başparmağı bel boşluğumda ufak bir gezintiye çıktı. Elbisemin ince kumaşına rağmen belime yaslanan avuç içinin sıcaklığını tenimde hissediyordum. Büyük bir şok dalgasının etkisinde olmasaydım bu hareketine eriyip yerdeki toprağa karışabilirdim.

"Öyle birisin işte," dedi. "İnsanda senelerce etkisini bırakan." Ses tonuna hâkim olan şey hayranlık mıydı?

Yıllar önce parkta beni görüyordu, düşen şapkamı alıp saklıyordu ve biz yıllar sonra aynı okulda karşılaşıyorduk. Kader değil de neydi bu? "Ben seni neden hatırlamıyorum?" Soner'i daha önce gördüğümü öğrenmenin şokunu atlattıktan sonra üzüldüğüm ilk şey bu olmuştu.

Neden evlerinde gördüğüm çocukluk fotoğrafının bu kadar tanıdık geldiğini şimdi daha iyi anlamıştım.

"Küçüktün," derken bir eli açık bıraktığım saçlarımın arasına karıştı. "Bizim evimize yakın bir park var, annenle oradaydınız. Annen seni salıncakta sallıyordu. Yanınıza geldim, annen benimle çok ilgilendi. Adını söyledin, benimle tanışmaya çalıştın ama ben çok konuşmadığım için ilgini yan salıncakta sallanan çocuğa verdin. Konuşmadığım için bana *seni hiç sevmedim* dedin."

"Ne?" dedim hayretle. "Üzüntümden öleceğim şimdi, ne olur yapmadın de." Benim öylesine söylediğim bir laf Soner'de büyük bir etki yaratmış olabilirdi. Hem de o kadar küçükken ve ailesiyle tonla sorun yaşıyorken.

Tebessüm etti. "Yapmadın."

Sahte bir sinirle, "Yalancı," dedim. Söylemiştim işte.

"Farkında değildin, boş ver," diyerek beni rahatlatmaya çalıştı.

Çok üzgündüm şu an. Kim bilir Soner bu lafı duyduğunda ne kadar üzülmüştü? Küçükken bile olsa Soner'i üzmüş olmam düşüncesi berbattı. "Of," dedim Soner'e sarılarak. "Özür dilerim seni üzdüysem." Hayatımda başka sorun yokmuş gibi şimdi buna dertlenmiştim, içime oturmuştu.

"Üzmedin, Beste. Ayrıca çocukken yaptığın bir şey için özür dilemek zorunda değilsin. Böyle davranacağını bilseydim söylemezdim." Çocuk gibi omuzlarımı kaldırıp indirdim. Minik Soner'in o zamanlar ne hissettiğini düşününce kendime kızıyordum ister istemez.

Eli saçlarımı okşamaya devam ederken geriye çekilip yüzüne baktım. "Ama bence telafi etmişimdir," dedim gözlerine bakarak. "Şimdi seni çok seviyorum."

Hem de ne çok.

Üstü kapalı imaların ardından ilk kez Soner'e açık açık onu sevdiğimi söylüyordum. Bunu duymalıydı, bu hayatta hâlâ onu seven birilerinin var olduğunu bilmeliydi. Kendini değersiz hissetmemeliydi. Yalnız değildi, hiç olmayacaktı.

Soner'in gözlerindeki ışıltıyı görünce bunu neden daha önce söylemedim diye suçlarken buldum kendimi. O hep böyle mutlu olacaksa ben her daim onu sevdiğimi dile getirebilirdim.

Kafasını sallayarak beni onayladı. Kendimi tutamayarak yüzümü yüzüne doğru yaklaşıp dudaklarımı onunkilere bastırdım. Yumuşak dudaklarına ufak bir öpücük bırakıp hemen ardından utançla geri çekildim.

Bakışlarımı yüzünden ayırarak kollarımı boynundan çektim ve yerdeki piknik sepetini elime aldım. "Şimdi gidip planladığım pikniği yapıyoruz. Bize çok güzel şeyler hazırladım."

"Beste," diyerek yeniden ona bakmamı sağladı. Montunun iç cebine uzanan eli bir saniye sonra oradan beyaz bir zarf çıkardı. "Gün bittiğinde bunu bana okur musun?" Annesinin ona bıraktığı mektubun zarfıydı bu. "Tek başıma okumak istemiyorum."

Zarfa bakarak içime güçlükle bir nefes çektim. Bunu okumak benim için de zor olacaktı ama Soner için bunu yapabilirdim. Elimi uzatarak zarfı ondan aldım.

"Okurum."

"Elbisem nasıl?" diye sordum olduğum yerde kendi etrafımda dönerken. Parka doğru yürürken hâlâ aramızda var olan melankolik havayı neşeli çıkan sesimle dağıtmayı amaçladım.

Soner'in ela gözleri yukarıdan aşağıya doğru beni süzerken elbisemin etek kısmını tutan elim sıkılaştı heyecanla. Bu heyecanım elbisemin nasıl olduğunu sorarken beni baştan aşağıya süzmesini beklemediğimdendi. Elaları beni incelemeyi bitirip yüzüme çıktığında kafasını salladı. "Çok güzel."

Beyaz, dizkapaklarımın üzerinde biten bir elbise ve onun üzerine de açık mavi kot ceketimi giymiştim. Ayaklarımda beyaz spor ayakkabılarım

vardı. Kasım ayında olduğumuz için hava bu tarz kıyafetlere çok uygun değildi ve ben de güneşin çıktığı, sıcaklığın biraz yükseldiği bugünü fırsat bilerek hemen elbisemi giymiştim. Ara sıra rüzgâr estiğinde titremiyor değildim ancak bugün kendime ayrı bir özenmek istemiştim. Güzel görünmek benim için her zaman önemliydi ama okul forması gün içinde beni o kadar da güzel göstermiyordu.

Gülümseyerek, "Teşekkür ederim," dedim ve yürümeye devam ettim. Soner de yürürken park yavaştan görüş açımıza girmeye başladı. Oyun aletlerinin olduğu kısımda koşuşturan çocukları bu mesafeden bile görebiliyordum.

"Üşümüyor musun öyle?" diye sordu Soner gözucuyla bana bakarak.

Eteğimin kıvrılan ucunu düzeltirken, "O kadar soğuk değil," dedim. Soner bir adım bana yaklaşıp sepeti tutmayan elimi kendi eli ile sarmaladıktan sonra ikimizin de elini siyah montunun geniş cebine soktu.

"Ellerin çabuk üşür senin," diyerek açıklamasını yaptığında tatlılığından, bu düşünceli hallerinden eriyip gideceğimi düşünüyordum.

Ağzım açık şekilde ona bakakaldığımı hatırladığımda toparlanarak yüzümü çevirdim. Hafif esen rüzgâr sebebiyle uçuşan saçlarım gülüşümü gizlemeye yetiyordu. Parka varana kadar ellerimiz Soner'in cebinden çıkmadı. Onun eli benimkinden büyük olduğu için elim tam avucuna sığıyordu. Cebinden çıkarmadığı gibi elimi tutmayı da bir saniye dahi bırakmamıştı. İnanılmaz güzel bir histi. İnsana fazla aşktan kafayı yedirirdi.

Parka ulaştığımızda istemeye istemeye elimi cebinden çıkardım. Gözlerimi gezdirip piknik yapmak için doğru yeri ararken havayı umursamadan piknik yapmaya gelenin tek biz olmadığımızı gördüm. Birkaç ailenin çocuklarıyla beraber kahvaltı yaptığını fark edince onlara sırtımı dönüp başka taraflara bakmaya başladım. Soner'in böyle bir tabloya şahit olup üzülmesini istemiyordum.

"Gel bak, şurada yer buldum." Soner'in koluna girerek ailelere en uzak yere kendimle beraber onu da sürükledim. Bahsettiğim yere ulaştığımızda piknik sepetinin en üstüne koyduğum örtüyü çıkarıp normalde yemyeşil otların olması gereken ama mevsim gereği çoktan kurumuş otların olduğu yere serdim. Örtünün üzerine dizlerimi yaslayarak otururken sepeti yanıma çekerek içindekileri çıkarmaya başladım.

"Şimdi ilk seansının nasıl geçtiğini anlat hadi." Soner de örtünün üstüne otururken ilk önce en üstte duran sandviçlerimizi çıkardım.

"İyiydi," diye kısa bir cevap verdi yine.

"Ama ne kadar iyi?" Geçiştirircesine verdiği cevaplar beni şüphelendiriyordu.

"İyinin kelime anlamı ne ise o kadar iyi," derken bakışları parkta geziniyor, bana uğramıyordu.

"Soner," dedim üzüntüyle. Ses tonumdaki hüznü fark edince bakışları bana döndü. "Hiçbir şey anlatmadın, değil mi?"

Sesli bir şekilde dile getirmese de bakışlarını kaçırması bana gereken cevabı verdi. Anlatmamıştı.

"Neden?" diye sordum. "Alanında en iyi doktorlardan birisine geldik..." Sessizce kafasını önüne doğru eğdi. "Ben sana seni kaybetmek istemediğimi söyledim. Sen de tedavi olmayı kabul ettin, şimdi neden böyle yapıyorsun? Anlatmak senin için kolay değil, biliyorum ama böyle yaparsan ilerleme kaydedemeyiz ki." Soner anlatmadığı sürece kimse ona yardım edemezdi.

"Boşuna çabalıyorsun, Beste," dedi. "Ben kendimden çoktan ümidi kestim. Sen de umutlanma, olmayacak duaya âmin demek gibi bir şey bu."

"Yanılıyorsun." Bu konuşma daha başlar başlamaz tüm modumu düşürmeye yetmişti bile. Soner'in kendinden bu denli ümitsiz olması hevesimi kırıyordu. "Senin gibi olup aldığı desteklerle sıfırdan doğmuş gibi harika bir hayat sürmeye başlayan çok insan var."

Soner için doktor araştırdığım sırada tonla hayat hikâyesine denk gelmiş ve merak ederek hepsini okumuştum. Çoğu fazlasıyla yaralayıcı olmasına rağmen bunları yaşayan insanlar gördükleri tedavilerden sonra bir şekilde hayatlarına devam edebilmişti. Soner de onlardan birisi olacaktı, buna tüm kalbimle inanıyordum.

Dediğimi, "Kişiden kişiye değişir," diyerek kestirip attı.

"Ne istiyorsun?" dedim engel olamadığım sinirim açığa çıkarken. "Ben senin o uyuşturucu denilen zehirle kendini günden güne öldürüşünü mü izleyeyim? Bunu mu istiyorsun benden?"

"Seni en başından hayatıma almama sebebim buydu." Elaları yüzüme çevrildi. "Hakkımda hiçbir şey öğrenmeni istememe sebebim buydu. Kendi köşemde bir gün ölmeyi bekliyordum ve kimse benden bir beklenti içerisinde değildi. Seni hayatıma soktuğumda buna dur diyeceğini biliyordum. Buna mâni olmak istedim ama sana hiçbir zaman engel olamadım. Bir şekilde kendi çabalarınla hayatımın merkezine oturmayı başardın. Şimdi sana git desem de gitmeyeceksin."

"Gitmeyeceğim," dedim. "İstersen yüzsüzlük de buna, istersen gursuzluk. Sen bana bin defa da git desen gitmeyeceğim çünkü her seferinde bunu gerçekten isteyerek demediğini bileceğim. İstediğin kadar kendinden umudunu kesmiş ol, istediğin kadar ümitsizliğe kapıl. Bir gün şu anki halinden çok farklı bir noktada olacaksın ve o zaman gelip bana *sen haklıymışsın* diyeceksin."

Ben ondan umudumu kesmediğim sürece Soner istese de istemese de tedavi görmek zorunda kalacaktı ve benim de ondan umudumu kesmek gibi bir niyetim de yoktu.

"Peki sen?" dedi sorarcasına. "Sen gerçekten böyle bir yaşantıyı mı istiyorsun? Yanındakinin sorunlarıyla uğraşarak mı geçirmek istiyorsun günlerini? Çok güzelsin, cıvıl cıvılsın, iyilikseversin, bir insanda olması gereken her özelliğe sahipsin. Sana benden daha iyilerini verecek çok erkek vardır çevrende. Sorunlu biriyle zamanını tüketmek yerine neden gidip onlara bir şans vermiyorsun?"

Konuşmanın gitgide saçma noktalara çekildiğini fark edince konuyu dağıtmak için gülümseyerek kafamı yana yatırdım. "Yaa," dedim cilveli bir şekilde. "Sen bana iltifat mı ettin?"

"Ne?" dedi şaşırarak.

"Bana çok güzelsin dedin," dedim mutlulukla. "Senin ağzından bunu da duydum ya on yıl yeter artık bana." Piknik sepetinde kalan yiyecekleri çıkarmaya devam ederken gülümsememi silmedim yüzümden. "Gerçi dur," dedim kafamı kaldırıp ona bakarak. "Sen bunu aylar öncesinde bana söylemiştin zaten. Neydi şarkının adı?" Birkaç saniye kadar düşünüyormuş gibi yaptıktan sonra kendi soruma kendim cevap verdim. "*Façanga, Herkesten Güzelsin.*"

O şarkıyı nota yazıp sırama bırakanın Soner olduğunu aradan uzun zaman geçtikten sonra da olsa anlamıştım.

Merakla sordu. "Nereden anladın?"

Sepeti kaldırıp kenara koyarken, "Ya bak şimdi," diye başladım. Yine gereksiz ayrıntılara gireceğimi anlamak zor olmasa gerekti. "Ben geçen gün odamda oturmuş şarkı dinliyordum. Sonra çalma listesinden bu şarkı denk geldi. Birinin masama notla koyduğunu hatırladım direkt. Bunu yapan tek bir kişi var, bu olsa olsa Soner olur dedim. Notu atmamıştım, uzun bir arayıştan sonra buldum. Senin diğer notlarınla karşılaştırdım ve bir de baktım, yazılar aynı. Kendi kendime bir aydınlanma yaşadım. Yani ben aylardır

senin ilgini çekmeye çalışırken aslında çok daha öncesinde çektiğimi fark etmiş oldum. O gün sana bir daha âşık oldum."

Son dediğimin ardından utançla bakışlarımı kaçırıp boğazımı temizledim. Hislerimi saklı tutmayayım o her şeyi bilsin derken kendi açık sözlülüğümü, patavatsızlığımı hiç hesaba katmamıştım. "Öyle yani."

Aniden ağzımdan çıkan itirafı şimdilik unutması için örtünün üzerine koyduğum saklama kabının kapağını açıp çatallardan birisini içindeki sarmaya batırdım. Dizlerimin üzerinde Soner'e doğru yaklaşarak bir elimi yanağına götürdüm. "Çok konuştuk, hadi sarma ye," dedim çataldaki sarmayı ağzına tıkıştırırcasına sokarken.

Sürekli ağzına yiyecek sokuşturmama artık alışmıştı ve bana garip tepkiler vermiyordu. "Havadan dolayı soğuk olabilir ama zaten sarma soğukken daha güzel bence."

Sıcak sıcak yemesini hiç sevmiyordum.

Çatalı başka sarmalara bastırıp Soner'e döndüğümde ona yedirmek üzereydim ki kolunu belime sararak hareketsizce kalakalmama neden oldu. Dizlerimin üstünde dururken ve Soner'e sarma yedirmeye çalışırken ne kadar yakın olduğumuzun farkında değildim. Şimdi belimden tutarak bana destek vermeye çalışıyordu ve bu desteği bizim birbirimize daha fazla yaklaşmamıza sebep olmuştu. Yutkunarak havada kalan çatalı Soner'e yaklaştırıp sarmayı yemesini sağladım.

Çatalı tutan elimi kendi eline sararak tutarken diğer elimi omzuna koydum. "Az önce çok saçma bir şey söyledin," dedim. Belli etmemiştim belki ama başka erkeklere şans verme lafı canımı fazlasıyla sıkmıştı. "Başkasını isteseydim bana yüz vermediğin o süreç içerisinde gidip onlara şans vermez miydim sanıyorsun? Hayatımda sadece seni istiyorum, kimseyi değil."

"Biliyorum..." dedi iç çekercesine. "Ama kendine bunu yapmanı istemiyorum. Ben batabileceğim kadar battım, seni de kendimle beraber bu çukura çekmek istemiyorum."

"Ya ben salak mıyım? Kendim için neyin doğru neyin yanlış olduğunu ayırt edemeyecek birisi miyim? Sandığının aksine ben sana sorunlu gözüyle bakmıyorum ki. Ben senin gerçekten yanında olmak istediğim için buradayım. Daha kaç kez söylemeliyim bilmiyorum ama seni seviyorum, ne yapıyorsam her şey bunun için."

"Bir gün beni sevmeyi bıraktığında giden onca zamanın için çok pişman olacaksın." Onu sevmeyi bırakmak... Şu an gözüme bundan daha imkânsız gelen başka bir ihtimal daha yoktu.

"Seni sevmeyi bırakabileceğimi mi sanıyorsun sen?" Bu endişesine bir yerde hak veriyordum aslında. Onu seven kişilerin hayatında kalıcı olabileceğine ihtimal vermiyordu çünkü onu seven insanlar birer birer bırakıp gitmişti Soner'i; önce abisi sonra annesi. Yine dostum dediği insan da aynı şekilde onu yarı yolda bırakmıştı. Benim de onu hayatımın sonuna kadar seveceğime ihtimal vermiyordu. O kimsenin koşulsuz bir şekilde kendisini sevebileceğine inanmayan, kalbi sevginin kırıntısına bile aç küçük bir çocuktu aslında. Hiç büyümemişti. Sevgi görmeyen insanlar sevgiye muhtaç oldukları yaşta kalırlardı çünkü. "Basit bir lise aşkından çok daha ötesi olduğunun ne zaman farkına varacaksın, çok merak ediyorum."

Kendini sevilmeye layık görmüyordu. Bu kalbimi acıtıyordu. Bir insan nasıl olurdu da kendisini başkaları tarafından sevilmeye layık göremezdi?

Diğer kolunu da belime sararak oturur pozisyona gelmemi sağladığında vücudumun birazı bacağının üzerindeydi. Ben konuştukça Soner'in bakışlarındaki sevgi daha da derinleşiyordu. Bir kez daha bana olan sevgisini sözlerle dile getirmesindense bu şekilde hareketleriyle, bakışlarıyla belli etmesinin daha güzel olduğunun farkına varıyordum. İliklerime kadar sevildiğimi hissediyordum.

Alnı alnıma yaslandığında gözlerim kapandı. Normalde dışarıda insanların içinde yakınlaşan çiftleri garipser, nasıl utanmadıklarını düşünürdüm ancak şimdi anın içindeyken fark ediyordum ki sevdiğin kişi yanındayken etraftaki hiç kimse umurunda olmuyordu. Ne düşündüklerini önemsemiyordun. Zaten onları görmüyordun da.

Ensesindeki saçlarıyla uğraşırken, "Bir daha," dedim. "Böyle saçma sapan şeyler söyleme. Ben senin yanındayken halimden çok memnunum."

Cevap vermedi. Bir süre o şekilde durduk. Soner'in kolları arasında dakikaların su hızıyla geçip gitmesi beni şaşırtıyordu. Gerçekten de doğru kişiyle zaman hiç olmadığı kadar hızlı geçiyordu. Ayrıldığımızda yaptığım her şeyi uzun uzadıya, her zamanki gibi gereksiz ayrıntılara girerek anlatmaya başladım. Soner de hep yaptığı gibi ilgiyle beni dinledi.

Birlikte, hazırladığım yiyecekleri yiyip bir yandan da sohbet ediyorduk. Ben Soner'e onun hakkında bilmediğim her şeyi soruyordum o da bana bir an bile sıkılmadan cevap veriyordu.

"Peki," derken soracağım yeni soruyu düşünüyordum. Bitmiş meyve suyu paketini örtünün üzerine bıraktım. "Her şey istediğin gibi olsaydı, şartlar böyle gelişmemiş olsaydı eğer Soner aslında nasıl birisi olurdu? Hobileri neler olurdu, neyle ilgilenmeyi severdi, okuldan sonra neler yapardı? Aklına gelebilecek her şeyi sorduğumu düşün."

Soner yerinde hareketlenip kafasını dizlerime yerleştirerek örtünün üzerine uzandığında bir an donakalsam da şaşkınlığımı üzerimden atmam çok uzun sürmedi. Elimi artık yeni alışkanlığım haline gelen saçına götürürken Soner'in daha rahat etmesi için oturuşumu düzelttim.

Gökyüzüne bakarak, "Bunu ben de bilmiyorum," dedi. "Böyle içine kapanık birisi olmayacağı kesin." Şartlar onu böyle olmaya zorlamıştı.

"Küçükken de böyle miydin?" diye sordum. "Sık konuşmayan, kimseyle muhatap olmayan birisi miydin?" Soner'in küçüklüğünü o kadar merak ediyordum ki. Onunla parkta karşılaştıktan sonrasında da görüşebilme şansım olsaydı nelerin farklı olacağını düşünmeye başlamıştım şimdi de.

"Değildim," dediğinde yüreğim sızladı. Bir zamanlar o da bir çocuktu. Bunu hatırlamak beni hep üzüyordu. "Tam tersiydim. Sana benziyordum." Soner'in o hallerini hayal edemiyordum ama yeniden öyle olması için her şeyi yapabilirdim.

"Mesela bir sporla ilgilenseydin hangisiyle ilgilenirdin?"

"Basketbol olabilirdi." Bence basketbol erkeklere futboldan daha çok yakışan bir spor dalıydı . Zihnimde birkaç saniyeliğine basketbol oynayan Soner canlandı. Üzerindeki sporcu atleti ve şortuyla topu sektirerek sahada koşturan Soner kalbime zarardı. Saçları terden nemlenmiş ve alnına yapışmıştı hayalimde. Teni sahanın kenarındaki ışıkların ona vurması sebebiyle parlıyordu. Gözümün önünde canlanan görüntüye kendimi kaptırdığımı fark edince kafamı iki yana sallayarak hayalimi savuşturmaya çalıştım.

"Peki bir müzik aleti çalsan hangisini çalardın?"

"Gitar." Şimdi de kafamda Soner'in gitar çalan görüntüsü canlandı. Kemikli ve damarları belirgin ellerinin gitarın tellerinin üzerinde hareket edişini hayal etmek beni heyecandan yerimde kıpırdattı.

"En çok hangi kitap türünü seversin?"

"Fantastik."

"Aa," dedim heyecanla. "Ben de ama tabii tarihi kurguları da çok seviyorum. Mesela geçmiş zamanlarda geçmiş kraliyet ailelerini anlatan kurgulara bayılırım. Bir kitap hem fantastik hem de tarihi olursa tadından yenmez."

Soner kucağımdaki elimin parmaklarıyla oynamaya başladığında sorularımı sormaya devam ettim. "En sevdiğin müzik grubu?"

"Mavi Gri."

"Benim de..."

Aklıma başka sorabilecek soru gelmiyordu. Dakikalardır aklımı kurcalayan ne varsa sormuştum. Bakışlarımı parkta gezdirerek yeni bir soru düşünürken gözüme köşede kalan basketbol sahası takıldı. İçinde küçük bir çocuk vardı, ufacık boyuyla potaya top atmaya çalışıyordu.

"Hadi basketbol sahasına gidelim," dedim hevesle. Oynamasını bilmiyordum ama içimden sahaya gidip oynama isteği geçiyordu.

"Ne yapacağız?"

"Oynamaya çalışırız." Soner hiç itiraz etmeden kafasını bacaklarımdan kaldırdığında ayağa kalktım. "Bunlar burada dursa bir şey olmaz herhalde," dedim örtüye ve üzerindekilere bakarak.

Soner'le birlikte basketbol sahasının içine girdiğimizde topuyla oynayan çocuğa doğru yaklaştım. Topu kendisinden bir hayli yüksek olan potaya atmaya çalışıyordu ancak başaramıyordu. Oflayarak topu eline aldığında, "Merhaba," dedim çocuğa. "Birazcık biz de oynayabilir miyiz?"

Çocuk bana ve Soner'e baktıktan sonra elindeki topu yerde sektirerek bana doğru attı. "Oynayın ama çok yüksek, atamazsınız."

Topu tutarak birkaç kez yerde sektirdim. "Atarız."

Biraz hızlı bir şekilde havaya girmiş olmalıydım. Topu sektire sektire potanın önüne yaklaştığımda son birkaç adım kala elime aldım ve zıplayarak topu çembere gönderdim. Top çembere girmek şöyle dursun, boyuna bile yetişemeden yere çakıldığında göt olmuş bir şekilde arkamda kalan çocuğa ve Soner'e döndüm. "Atamazmışız."

Soner gülerek yanıma yaklaşıp yerdeki topu aldığında aynı benim gibi birkaç kez yerde sektirdi ve ardından potaya doğru gönderdi. Top çembere çarpıp içine girdiğinde dudağımı büktüm. "Bir doksan boyun var, neredeyse potayla selamlaşacaksın bir zahmet atıver."

"Senin de boyun çok kısa sayılmaz," diyerek bana takıldı Soner.

"Bir altmış beş," dedim. "Kusura bakma da yanına yaklaştığımda Uzun ile Huysuz* gibi duruyoruz."

* Keloğlan Masalları çizgi filmindeki iki karakter.

Tabii abarttığım kadar değildi ancak yanımda bir hayli uzun durduğu yalan değildi. Küçük çocuk esprimi anlayarak sessizce kıkırdadı.

Soner topu bir kere daha potaya atmaya yeltendiğinde bu kez benim nazarım değdiğinden olsa gerek başarısız oldu. Potaya çarparak yere doğru seken topu izlerken gülmeden edemedim. "Deve kadar boyun olsa da işe yaramıyormuş bazen demek ki."

Yere düşen topu tek eline alarak bana doğru attı. "Çok konuşuyorsun, sen dene bakalım."

Atamayacağımı bile bile hırslanarak topu aldım. "Atayım da gör."

Potaya doğru attığım top, pota haricinde her yere gitti. Yine de burnum düşse yere eğilip alır mıydım? Hayır. İnatlaşarak omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Bu sayılmaz, odaklanamadım bir kere."

Soner, "İnanıyorum ben sana," dedi alayla gülerek. Zeminin üzerinde sekmeye devam eden topu eline aldı. Birkaç kez sektirdikten sonra topu potaya doğru attığında bana şovunu yaparak topu bir kere daha potadan sokmayı başardı.

"Haksızlık var burada," dedim çocuk gibi. "Ben oynamayı bilmiyorum bile."

"Abla, topu çembere atacaksın sadece. Bunun bilip bilmemekle ne ilgisi var ki?" Çocuk bilmiş bilmiş konuştuğunda yerde sekmekte olan topu işaret ederek, "Bunu kafana atarım," dedim sahte bir sinirle. "Ya da top niyetine seni o çembere sokarım."

"Daha topu atamıyorsun beni nasıl atacaksın?" dedikten sonra elini ağzına bastırarak hunharca gülüşünü gizlemeye çalıştı bücür.

Gözlerim kısıldı. "Cüce."

Soner yanıma gelirken, "Çocukla çocuk olma," dedi. Yerdeki topu aldı ve sektirmeye başladı. Kafasını eğmiş sektirdiği topla ilgilenirken dışarıya -daha çok bana- nasıl hoş bir görüntü sunduğundan habersizdi. Beni en fazla ne kadar etkileyebilir derken her seferinde bir öncekinden daha çok etkiliyordu. "Çocuk benimle dalga geçerken iyi ama."

"Boyun kısaysa ve atamıyorsan bunun faturasını çocuğa kesemezsin." Bugün fazla mı sinir bozucu konuşuyordu ne?

Ya da farkında olmadan benim yanımdayken daha da açılmaya başlamıştı.

"İki metre boyum olmadığı için pardon ama en kısa zamanda uzamayı öğreneceğim. Tabii dilersen omzuna alarak kısa yoldan boyumu uzatabilirsin de," diyerek dalga geçtiğimde Soner sektirdiği topu iki eliyle kavrayarak

bana doğru döndü. Bakışları şakamı ciddiye almışçasına ciddiydi. "Gel," dedi benim aksime dalga geçmeden ciddiyetle.

"Ne?" diyebildim şaşkınlıkla. "Ciddi misin?"

"Topu atabilmek için bu kadar hevesliysen gel."

Topu yere atıp aramızdaki bir iki adımlık mesafeyi adımlayarak yok ederken midem kasılır gibi oldu. Ona yakın olduğum her an çok özeldi ve ben her seferinde sanki ilk kez yakınlaşıyormuşuz gibi hissediyordum. "Peki," dedim geri çevirmeyerek. Dünden razıymış gibi görünmek istemiyordum ama harbiden de öyleydim. Tek dileğim bunu Soner'in fark etmemiş olmasıydı.

Soner önümde yavaşça yere çöktüğünde eteğimin ucunu tutarak açılmamasını önleyip bir bacağımı omzuna attım. Diğerini de yerleştirdiğimde elleriyle bacaklarımı tutarak doğruldu. "Oha," dedim yüksekten sahaya bakarken. "Potayla selamlaşıyorum resmen."

Soner'in güldüğünü duyduğumda bu anı kaçırmamak için başımı eğip yüzüne bakmaya çalıştım. Soner ne zaman gülse bakışlarım anında ona dönüyordu. Bu artık benim farkında olmadan yaptığım bir hareket haline gelmişti.

"Ee, top?" diye sorduğumda topun sahibi olan çocuk koşturarak yanımıza geldi. Yerdeki topu alarak havaya fırlattığında zorla yakalayabildim. Topu böylesine sert fırlattığı için çocuğa gözlerimi kısarak bakmadan edemedim.

"Ben düşmem buradan, değil mi?"

"Sıkı tuttum, düşmezsin."

Elleri gerçekten de bacağımı sıkıca kavrıyordu. Her an ani bir hareket yapıp kendimi yere yapışmış bir şekilde bulabileceğim korkusu, bu tutuşu sayesinde yok olup gitmek üzereydi. Tenime dokunuşu fazlasıyla heyecan vericiydi ve bu gerçeği yok sayıp potaya odaklanmak çok güçtü benim için. Gözlerimi kapatarak derin bir nefes aldım. Soner'in her dokunuşuyla, sözüyle kendimi kaybedeceksem benim daha çok çekeceğim vardı.

Gözlerimi açtığımda topu birazcık uzağımda kalan çembere doğru gönderdim. Top potadan girip yere düşerken kollarımı sevinçle havaya kaldırmıştım. "Gördünüz mü? Ben basketbol oyuncusu olmak için doğmuşum!"

Soner, "İnanılmaz bir oyunculuk," derken sesinde gerçekten inanamıyormuş gibi bir tonlama vardı.

Kafamı bilmiş bir şekilde sallarken küçük çocuk sinirimi bozmak istercesine konuştu. "Abla o mesafeden atamayanı da basketbol topuyla döverler bu arada."

"Bak," dedim sinirle. "Seni cidden bu potanın içine atacağım sonra topu atmaya çalışırken kendisini potaya sokan basketbol oyuncusu gibi rezil olacaksın." Böyle bir video izlemiştim zamanında.

"Korkmadım ki."

"Cins ya," diye söylendim. "Ver şu topu, size yine sportif yeteneklerimi göstereceğim."

Çocuk topu sahanın diğer ucundan almaya gidene kadar ellerimden birini Soner'in saçlarına yerleştirdim. O kısacık süre içerisinde saçlarıyla oynarken Soner kafasını kaldırıp bana bakmaya çalıştı. Göz göze gelince gülümsediğimde, ufak bir tebessümle karşılık vererek kafasını eğdi. Annesinin saçlarıyla çok oynadığını söylediği andan beri boşta kaldıkça ellerimi hep saçına götürüyordum. Amacım biraz da olsa annesinin boşluğunu doldurmaktı.

Çocuk topu bana getirdiğinde kısa mesafedeki potaya bir basket daha attım. Yaptığım sanki çok büyük bir şeymiş gibi bir de utanmadan seviniyordum. "Keşke vaktinde basketbola başlasaymışım, kesin NBA'de falan oynatırlardı beni."

Abartılı sevincime Soner, "Yıldız oyuncu olurmuşsun," diyerek karşılık verdiğinde kafamı salladım.

"Kesinlikle."

İki basketten sonra topu potaya sokmanın büyüsü de bozuldu ve sıkılmaya başladım. Zaten normalde de yaptığım şeylerden sıkılma sürem çok kısaydı benim. "Sıkıldım," dedim. "İndirsene beni."

Yerim iyiydi aslında ama Soner'in omuzları ağrımaya başlamış olabilirdi. Kıyamazdım da.

Önce sağ ve sonra da sol bacağımı omzundan geriye doğru indirirken ayaklarım yere basmak üzereyken kollarımı Soner'in boynuna doladım. Soner bu hareketimi hiç garipsemeden, "Dola bacaklarını belime," dediğinde bacaklarımı beklemeden beline sardım. Elleri yeniden bacaklarımın üzerindeki yerini bulurken sahanın çıkışına doğru yürümeye başladığında keyifle güldüm. "Ben sevdim yerimi."

Ne kadar beni sinir etmiş olsa da topuyla oynamamıza izin verdiği için çocuğa teşekkür etmeyi ihmal etmedim. Soner sahadan çıkıp piknik

yaptığımız alana doğru yürürken ayaklarımı havada sallamaya başladım. Hafiften esen rüzgâr Soner'in saçlarından yayılan kokunun bana ulaşmasını sağlıyordu.

Kendimi o kadar huzurlu hissediyordum ki.

Kafamı eğip Soner'in saçlarının üzerine bir öpücük bıraktıktan sonra çenemi kafasının üzerine yasladım. "Ne yapıyorsun?" diye sordu saf bir merakla.

"Anın keyfini çıkarıyorum." Yapabileceğim en iyi şey buydu.

"Çıkar bakalım."

İçimden bir ses onun da huzurlu olduğunu söylüyordu. Yanımdayken mutlu olduğunu zaten görebiliyordum ama eğer aynı anda huzurlu da hissediyorsa ona bunu hissettirebilmenin sevinci çok başka olurdu. İnsan, herkesin yanında huzurlu olamazdı.

Örtümüzü serdiğimiz yere geldiğimizde Soner adımlarını durdurdu. Hiç istemeyerek kollarımı boynundan çözüp sırtından indim ve ayaklarımın yere basmasını sağladım.

"Ben acıktım," dedim örtünün üzerine oturup kalan sandviçimi yemeye gömülürken.

Soner de kendi yerine oturduğunda piknik sepetini önüne çekti. Ne yapacağının merakıyla onu izlerken sepetin kapağını açtı ve bana verdiğinde sepete koyup varlığını unuttuğum mektubu çıkardı. Gün bittiğinde okumamı istemişti ama belli ki dayanamıyordu. Mektubu bana uzattığında istemsizce yutkundum ve parmak uçlarımı zarfa doğru uzattım.

Soner'e mektubu okuma zamanı gelmişti ama bunu yapmaya hazır mıydım, bilmiyordum.

Mektup Soner'indi ancak okuduktan sonra onunla birlikte mahvolacak kişi bendim. İşte hazır olmadığım kısım tam da buydu.

Bazen zamanı geriye alabilmeyi diliyordum. Bazı anlardan eskiye dönmeyi deli gibi isterdim. Mesela şimdi birkaç dakika önce Soner'le basketbol sahasında eğlendiğimiz anlara dönmeyi diliyordum.

Bundan neredeyse birkaç dakika önce zor bela zarfı açıp içindeki kâğıtlarla bakışmaya başlamıştım. Birden fazla kâğıt vardı. Bu, mektup diyemeyeceğim kadar çok yazı anlamına geliyordu. Annesi Soner'e vakti zamanında anlatmadığı, söyleyemediği ne varsa bu kâğıtlarla ona ulaştırmak istemiş olmalıydı. Sadece Soner'e değil, abisine de mektup bırakmıştı ancak abisi Yiğit o kâğıtlarda yazılanları hiçbir zaman okuyamayacaktı.

Hayatımda hiç görmediğim bir aile için bu kadar içimin burkulması, kalbimin acıyla sızlaması normal miydi?

Zarfı açabilmiştim fakat kâğıtları bir türlü içinden çıkaramıyordum.

Derince bir soluğun ardından zarfın içindeki katlanmış kâğıtları çıkarmak üzereyken yan taraftan gelen kedi miyavlaması ile dikkatim dağıldı. Merakla sesin geldiği yöne baktığımda gördüğüm yavru kediyle kısa süreliğine de olsa karamsar havadan kurtuldum. Soner'in de bakışları kediye çevrildiği sırada, "Yaa," dedim oturduğum yerden kalkarak. Birkaç adım uzaklıktaki kediye doğru yürürken onu ürkütüp kaçırmamak için adımlarım fazlasıyla yavaştı. "Ne tatlı bir şeysin sen."

Mektubu okumayı birkaç dakika daha erteleyebilirdim.

Kedi, ona yaklaştığımı fark edince kafasını kaldırıp bana baktı ve kaçmaya çalıştı ama ondan önce davranarak ellerimi nazik bir şekilde karnına sardım. "Nereye kaçmaya çalışıyorsun bakayım?"

Arka ayaklarını oynatarak ellerimi tırmalamaya çalıştı ama tırnakları o kadar küçüktü ki tırmalaması canımı yakmıyordu. Yavru kediyi koluma yatırarak Soner'in yanına geri döndüm. Soner yerinde hareketlenmemişti

ama gözleri ilgili bir şekilde benim üzerimdeydi. "Soner bak," dedim neşeyle. "Çok tatlı."

Kollarımın arasından kurtulmak isteyen kediyi piknik örtümüzün en ortasına bıraktım ve dizlerimin üzerinde yere oturdum. Kedi etrafına bakınırken onu yemek isteyen biri olduğundan -ki bu kişi bendim- habersizdi.

Susamış olabileceğini düşünerek yanıma aldığım karton bardaklardan birine su doldurup kedinin önüne bıraktım. Bardaktaki suyu tek başına içebilecek kadar büyük olmadığını hatırlayınca yavruyu karnından tutarak havaya kaldırdım ve suya yetişmesini sağladım. Kedi suyu iştahla içmeye başladığında olduğum yerde heyecanla kıpırdanıverdim.

Bu heyecanımla konuşmak için Soner'e döndüğüm esnada ela gözlerinde gördüğüm hayranlık ve afallama söyleyeceklerimi birer birer unutmama sebep oldu. Hayran hayran beni izliyordu.

Hissettiğim utanç duygusuyla beraber yutkunarak bakışlarımı kediye çevirdim. Birinin seni hayranlıkla izlemesi çok güzeldi ama aynı zamanda utanç vericiydi de. Hele ki karşımdaki kişi Soner iken... Onun yaptığı çoğu şey beni utandırıyordu.

Kedi suyu içtikten sonra ona bir de sandviçin içine koyduğum salamlardan yedirdim. Dakikalar birbirini kovalayıp giderken kediyle ilgilenmeyi hiç bırakamadım. Nihayet kedinin yeterince doyduğundan emin olduğumda kolumun üzerine yatırdığım yavruyla beraber emekleyerek Soner'e yaklaştım. "Sen de sevsene."

Kedi bana alışmış olmalıydı ki kaçmaya ya da beni tırmalamaya çalışmıyordu. Soner'in yanına ulaştığımda kediyi iki elimle birden tutup havaya kaldırdım. "Annesi nerede acaba?" Annesiz bir yavruysa bu kediyi burada bırakıp gitmeye gönlüm razı gelmezdi.

Soner turuncuya yakın renkteki tüylere sahip kediyi parmağının ucuyla sevmeye başladı. Yumuşak tüyler parmaklarının arasında kayıp giderken kediyi kucağına bıraktım. Kedi yine etrafına bakınırken ben de kafamı Soner'in omzuna yaslamış bir şekilde Soner ile kediyi izlemeye koyuldum. Mektupları bir süreliğine ertelemek iyi gelmişti.

Okulda Soner'e sürekli laf atma, kötüleme, yerme çabasında olan kişiler onun bu halini görse yaptıklarından utanır mıydı acaba? Soner'in kimsenin göremediği yanını görmüş biri olarak rahatlıkla onun hepsinden çok daha iyi bir insan olduğunu söyleyebilirdim. Küçük, yavru bir kediyi severken olabilecek en masum hali yüzüne vuruyordu. Soner'i her görüşümde ne kadar doğru bir insan olduğunu daha iyi anlıyordum.

İlk aşkımı olabilecek en doğru kişiyle yaşıyordum.

Kediyi sevmeye devam ederken kulaklarıma başka bir kedinin sesi daha ulaştı. Sağ tarafımızdaki ağaçların arasından koşarak gelen büyük bir kedi bize tıslıdı. Yavru kedinin annesi o olmalıydı. "Tamam kızma," dedim açığa çıkmış olan dişlerine bakarak. "Bir şey yapmadık yavruna."

Soner'in kucağındaki kediyi alıp yere bıraktığım gibi anne kedi ağzıyla yavrusunu ensesinden kavradı ve hızlıca yanımızdan ayrıldı.

Kedinin gidişinin ardından Soner'in yanından ayrılarak eski yerime geçtim. Yerdeki mektubu okumayı artık daha fazla erteleyemeyecektim. Soner'in durgunluğu gözüme batmaya başlıyordu. Mektubu okumadıkça, o kâğıtlar bir köşede durdukça rahat hissedemiyordu. Zarfı sepetten çıkardığından beri yarım saat öncesinden daha asıktı suratı. İçinde annesinin ona ne yazdığının merakı, tedirginliği, hatta belki korkusu vardı. Yüzünden belliydi.

Zarfın içindeki kâğıtları çıkardım. Birbirine zımbalanmış birkaç A4 kâğıdı vardı ve hepsinde de uzun uzun yazılar yazılıydı.

İlk sayfayı görüş açıma yaklaştırıp ilk satırı sesli bir şekilde okumaya başladım.

"Tarih: 21 Şubat 2010."

Soner burada daha altı yaşındaydı, birkaç ay sonra yedi yaşına girecekti.

Tarih: 21 Şubat 2010.

Bu yazıyı biricik oğlum Soner için yazıyorum. Eğer bu mektup yanlış kişinin elindeyse lütfen okumayı bırak, seni ilgilendiren bir konu yok ama oğlum, Soner'im, sen okuyorsan biraz canını yakacağımı bilmen gerek anneciğim. İstemiyorsan okuma ve bu mektubu yırtıp at.

Seni ve abini çok seviyorum, bunu hep bilmeni isterim. Size hak ettiğiniz hayatı yaşamanızı sağlayamadığımın farkındayım. Daha altı yaşındasın, aklın bazı şeyleri kavrayacak düzeyde değil. Çok küçüksün, hayata dair

bildiğin şeyler sınırlı ancak tek bir şeyi çok ama çok iyi biliyorsun; o da babandan korkman gerektiği. Babanı görür görmez yüzünden okunan korkuyu görüyorum, vücudunun nasıl titrediğini fark ediyorum. Çok özür dilerim, keşke daha altı yaşındaki bir çocuğun bunları yaşamasına engel olabilsem."

Durup bakışlarımı Soner'e çevirdim. Tepkisiz bir şekilde örtüyü izliyordu. Okurken sesim sonlara doğru kısılmıştı. Annesinin ona olan mektubunu okurken bile onun bu kadar kayıtsız kalması beni korkutuyordu. Duygularını dile getiremiyordu fakat belli edememesi de büyük bir sorundu.

Bakışlarımı Soner'den ayırarak kaldığım yerden okumaya devam ettim.

"Cüneyt şerefsizin teki." Okuduğumda tanıdık gelmeyen isimle, "Cüneyt?" dedim sorarcasına.

Tok bir sesle cevapladı. "Babam."

Baba kelimesini asla hak etmeyen babası...

"Ondan nefret ediyorum. Size nefretin ne kadar kötü bir his olduğundan bahsederken birisinden ölesiye nefret ederek kendimle çelişiyorum, biliyorum ama o adam nefretten başka bir duyguyu hak etmiyor. Bu nefret beni çok yıpratıyor.

Bu mektubu kaç yaşındayken okuyacaksın, bilmiyorum. Belki içten içe beni sorgulayacaksın. O adamdan kurtulmak için tonla yol vardı, neden hiçbirisini denemedin diyeceksin, diyeceksiniz ve haklısınız da. Bir anne olarak bana düşeni yerine getiremedim hiçbir zaman. Cesaret edip de sizi bu yaşamdan kurtaramadım.

Ne kadar özür dilersem dileyeyim beni bu konuda hiçbir zaman affetmeyeceğinizi biliyorum. Şu an beni çok seviyor olsan da bir gün tıpkı babandan ettiğin gibi benden de nefret edeceksin.

Aklındaki sorulara sözlü bir şekilde cevap veremeyeceğim. Zamanı geldiğinde de bunu yapamayacağım. Olur da bir gün okursan diye sana bu mektubu yazıyorum. Beni anlar mısın bilmiyorum, anlaşılmaya değer birisi miyim onu da bilmiyorum ne yazık ki. Sadece bana olan kininin dinmesini istiyorum, ne olur beni de anla oğlum.

On yedi yaşında genç bir kızken üniversiteye gitmek gibi hayallerim vardı. Okuduğum sağlık meslek lisesinden mezun olup hemşirelik okumak istiyordum. Babam, yani deden fazla geri kafalıydı. Kız çocuğu okumaz, evinde oturur diyen insanlardandı. Çevresi de onun gibilerle doluydu. Arkadaşlarının kızlarına bakıp beni onlarla bir tutar, onlar nasıl babalarının dizlerinin dibinde oturduysa benim de aynısını yapmamı isterdi. Liseyi bile güç bela okudum, abimin desteğiyle. Evet, bunu da şimdi öğreniyorsun aslında bir dayınız var ama onu hiç görmediniz.

Dayın için her hakkı tanıyan babam, benim liseyi okumama bile zor izin verdi. Dayını İstanbul'a okumak için gönderirken beni mahalledeki arkadaşlarından birinin oğluna gelin olarak gönderdi.

Hep olmak istediğim şehre geldim ama istediğim şartlar içerisinde değildi bu gelişim.

On dokuz yaşında evlendirilmiş olmamı bir şekilde hazmettim. Eskiden büyüklerimiz görücü usulü ile evlenirlermiş, zamanla birbirlerini severlermiş.

Belki onlar gibi oluruz diye düşündüm. Belki ben Cüneyt'i, o da beni sever dedim. Yanıldığımı daha evliliğin ilk haftasında darp edildiğimde, yüzümdeki morlukları makyaj malzemesi ile kapatmak için çabaladığımda anladım.

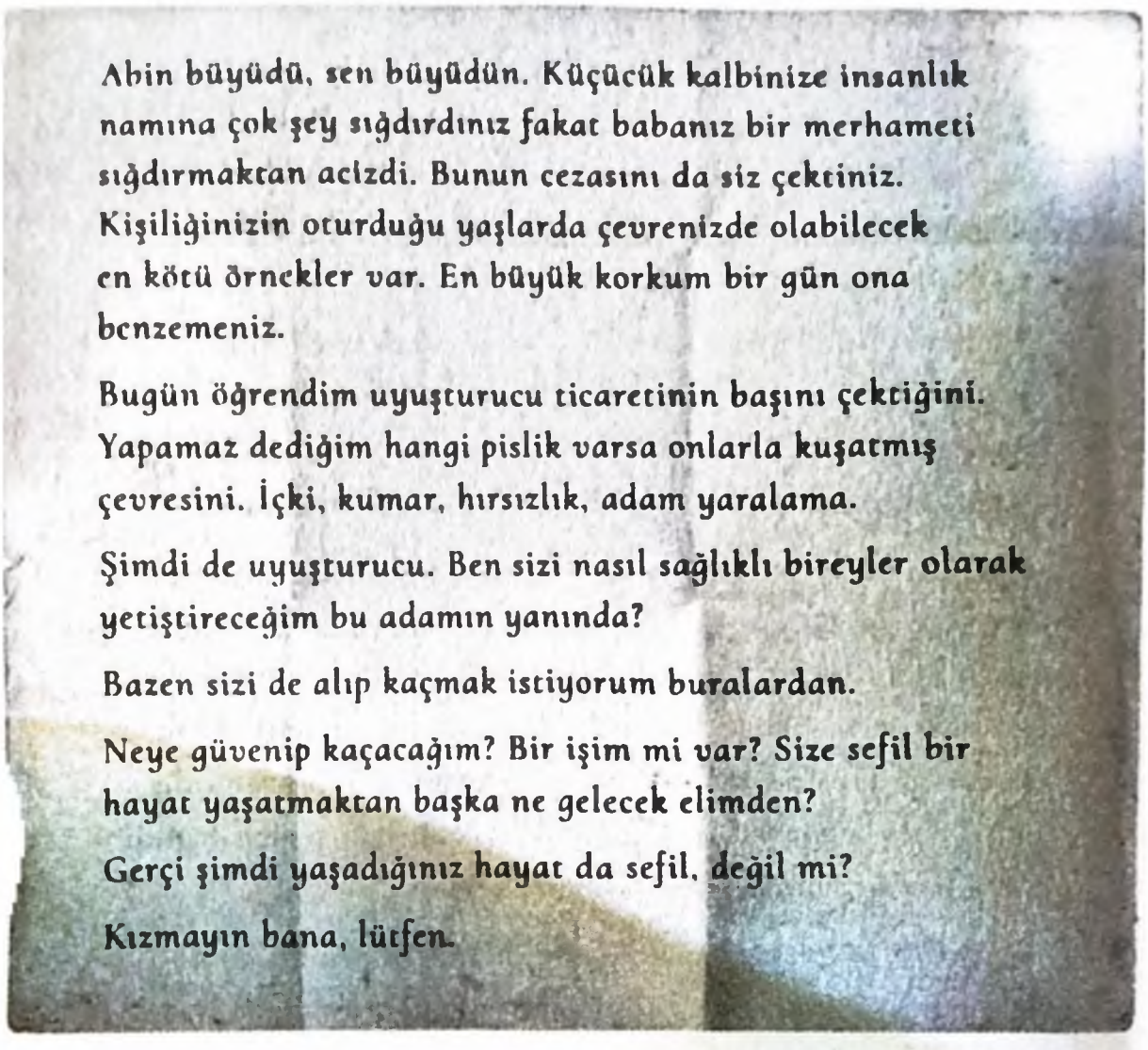
İlk işim anneanneni aramak ve boşanmak istediğimi söylemek oldu. Olur kızım, dediği an biletimi kesip Isparta'ya geri dönecektim ancak annem bana sahip çıkmadı. El âlemin lafını benden daha çok umursadı.

El âlem ne dermiş, daha ilk haftadan boşanma kararı alan bir kadınla başka hangi adam evlenirmiş? Ben evlenmek istemiyordum ki. Ben okumak, kendi ayaklarımın üzerinde durmak istiyordum. Sonra belki dünya turuna çıkardım. Hayatımın aşkını dünyanın diğer ucunda bulur, onunla mutlu bir yuva kurardım. İstediğim abartılı şeyler değildi ama bana reva görülmedi hiçbir zaman.

Böyle bir adamdan çocuk yapmak akıl işi değildi ama isteyerek olmadı. Bunu söylemek istemiyorum ama utanırmış gibi saklamak da istemiyorum. Belki ikiniz de benim isteğim dışında oldunuz fakat ben ikinize de hiçbir zaman o gözle bakmadım. Beni yaşama bağlayan da bu oldu. Yaşamayı istemediğim bu hayattan kurtulabilirdim, geride bırakacağım iki oğlum olmasaydı eğer.

Yine de umudumu yitirmedim. Bir gün tüm bu kâbusun biteceğini biliyordum. Kötülerin günün birinde mutlaka cezasını çekeceğine inanıyordum.

Beklediğim gibi olmadı. Zaten hayat hiçbir zaman adaletli yanını iyiye göstermezdi.

Abin büyüdü, sen büyüdün. Küçücük kalbinize insanlık namına çok şey sığdırdınız fakat babanız bir merhameti sığdırmaktan acizdi. Bunun cezasını da siz çektiniz. Kişiliğinizin oturduğu yaşlarda çevrenizde olabilecek en kötü örnekler var. En büyük korkum bir gün ona benzemeniz.

Bugün öğrendim uyuşturucu ticaretinin başını çektiğini. Yapamaz dediğim hangi pislik varsa onlarla kuşatmış çevresini. İçki, kumar, hırsızlık, adam yaralama.

Şimdi de uyuşturucu. Ben sizi nasıl sağlıklı bireyler olarak yetiştireceğim bu adamın yanında?

Bazen sizi de alıp kaçmak istiyorum buralardan.

Neye güvenip kaçacağım? Bir işim mi var? Size sefil bir hayat yaşatmaktan başka ne gelecek elimden?

Gerçi şimdi yaşadığınız hayat da sefil, değil mi?

Kızmayın bana, lütfen.

İlk sayfa bitmişti. Annesinin çaresizliği karşısında gözlerim dolu dolu okuyordum yazıları.

Dediği gibi kurtulmak için tonla yol vardı. Ben anne olsaydım kendimi kurtaramıyorsam bile çocuklarımı kurtarmak için elimden geleni yapardım. Ne olacağını düşünmeden herhangi bir çocuk esirgeme kurumuna başvurur veya polisi arardım ancak kadının o zamanlardaki psikolojisini bilemediğim için neden bunu yapmamış diye sorgulayamıyordum. Belki korkuyordu, belki tehditle bastırılıyordu, belki polisin bile ona yardım edemeyeceğini düşünüyordu. Aklından neler geçtiğini kimse tahmin edemezdi.

Sınanmadığım şeyler hakkında yorum yapamıyordum.

Bakışlarımı korka korka Soner'e çevirdiğimde en son onu bıraktığım halinden farklı olmadığını gördüm. Bakışları odaklandığı yerden hiç ayrılmıyordu. Yüzünde en ufak bir duygu değişimi yoktu. En belirsiz mimiklerini

fark edebilecek kadar tanımıştım onu ama bu kez yoktu işte. Soner hep alışkın olduğum tepkisiz surat ifadesini takınmıştı.

İlk sayfayı arkaya doğru katlayıp arkasında yazan yazıyı okumaya başladım.

Tarih: 12 Mayıs 2010.

Bugün senin doğum günün. Dışarıdan ne kadar mutlu göründüğünü bilseydin keşke. Sana pasta yapmamız için sabahın köründe beni uyandırdın. Daha kahvaltı hazırlamadan sana pasta hazırlamaya başladım ve mutfak masasında oturup heyecanla beni izledin. O kadar tatlı bir heyecanın vardı ki.

Sonra baban geldi ve sen nasıl kaçacağını şaşırdın. Masadan inmenle odana koşturman arasında birkaç saniye vardı sadece. Hatırlıyorsun değil mi o günü?

Soner'e baktım. Hatırlıyor muydu?

Kafasını hafifçe aşağı yukarı salladı ama bana değil de daha çok annesine yanıt veriyor gibiydi.

O korkuyu gördükten sonra emin oldum seni de abini de bu evden kurtarmam gerektiğinden. Olabilecek en çabuk şekilde.

Dün özel bir hastane ile görüştüm. Sağlık meslek lisesi mezunu olduğum için hemşirenin bir alt kademesinde çalışmam şartıyla beni işe alabileceklerini söylediler. Zamanında yaptığım staj haricinde bir deneyimim yok, elbette ki normal bir hemşire gibi iş yapmayacağım.

Belki ufak getir götürlerle başlar, zamanla baka baka öğrenirim.

Bunu duyduğumda ne kadar sevindiğimi tahmin edemezsin oğlum. Bir kadın için kendi ayaklarının üzerinde durabilmek ne büyük bir şey. Benim için yeni bir umut ışığı oldu bu haber.

Sizi de alıp gideceğime, size hak ettiğiniz hayatı yaşatacağıma söz veriyorum. Sadece biraz zamana ihtiyacım var.

Verilmiş ancak tutulmamış bir söz...

Bu sayfadaki yazı diğerine göre biraz daha kısaydı. Arkasını çevirip okumaya devam ettim.

Tarih: 18 Mayıs 2012.

Kardeşini bu kadar seviyor oluşuna o kadar hayranım ki. Hamile olduğumu öğrendiğimde senin diğer çocuklar gibi kıskançlık yapacağını, Ada'yı hiç sevmeyeceğini düşünmüştüm ancak sen kardeşini öyle benimsedin ki. Bazen benden çok onu sevdiğini dahi düşünüyorum.

Bugün yemeğini yerken bana Ada ağladığında onu nasıl susturabileceğini sordun. Sana, onun yanında olduğunu hissettirmen gerektiğini söyledim. Nasıl yaptın bilmiyorum fakat bulmuşsun bir yolunu. Yalnız bıraktığımda kıyameti koparan Ada, ben yokken ağlamıyor artık.

Merak ediyorum ne yaptığını...

Yazıyı okumaya devam ederken yere yasladığım elimde hissettiğim dokunuşla dikkatim dağıldı. Gözlerim Soner'e kayarken o hiçbir şey söylemeden elimi tutarak hep yaptığı gibi parmaklarımla oynamaya başladı.

"Bunu," dedi kısık bir sesle.

"Anlamadım?"

Seslice nefesini verdi. "Bunu yapardım." Bakışları ellerimizdeydi.

"Ada'ya..." dedim ve kalakaldım. Parmaklarımla oynaması her zaman hoşuma gitmişti ama böyle bir anlamı olduğunu hiç tahmin etmemiştim. "Yanında olduğunu hissettirmek için," diye devam ettiğimde kafasını salladı.

Bana da yanımda olduğunu hissettirmek istiyordu bu hareketiyle. Bu nahifliği karşısında kalbim uyuştu. Soner o kadar ince düşünceli bir insandı ki... Titrek bir nefes alarak mektubu okumaya kaldığım yerden devam ettim.

Bunu yazıp yazmama konusunda çok kararsız kaldım. Sizden hiçbir şey gizlemeyeceğim hakkında kendime söz verdiğim için yazmalıymışım gibi hissediyorum. Zamanı geldiğinde siz de öğrenmelisiniz.

Baban haklıydı. Ada onun kızı değil. Ona karşı inkâr etmek zorundayım çünkü bunu yapmazsam beni de kızımı da öldürür. Ardından hiç acımadan sizi de öldürür.

Özür dilerim. Aldatmak bir çözüm yolu değil ama sevdim. Birisini çok sevdim, ta ki Cüneyt onun da ipini kesene dek.

Bir şeylerden şüphelendi ve adamı yaraladı. Nasıl yaptığı bilinmez, yıllardır akli dengesi yerinde değil raporu var Cüneyt'in. İnsan yaralamaktan yargılanması gerekirken aklı başında değilmiş gibi davranarak kurtuldu. Ne kadar adaletli, değil mi?

Evliliğimizin başlarında onu birkaç kez şikâyet etmeme rağmen ertesi gün evine bırakılmasını şimdi daha iyi anlıyorum. Adam yargılanmamak için raporla geziyor. İstersem bin defa şikâyet edeyim, yine işe yaramayacak. O hep bir şekilde dışarı çıkmanın bir yolunu bulacak. Dünyanın kötülerin çevresinde dönmesini kaldıramıyorum artık.

Yaşamayı da kaldıramıyorum ama çocuklarım var. Onların bana ihtiyacı var.

Sizin bana ihtiyacınız var, benim de size.

Esasında hepsinin birbirine ihtiyacı vardı. Soner'in onlara, onların Soner'e... Ama babasını dahil etmediğimde dört kişilik aileden geriye yalnızca Soner kalmıştı. Hem de fazlasıyla yaralı bir şekilde.

"Ada'nın ölümünden bir gün öncesiydi," dedi Soner. "Annem o gün yazmış bu yazıyı."

Bu dediğinden sonra yutkunamadım. Bir kadın evladının katili olduğunu düşünmeden yalnızca bir gün öncesiydi. Bir abinin, babasının kardeşini öldürüşüne şahit olmadan bir gün öncesi... Ne büyük travmaydı bu böyle.

Ben bu görüntüye şahit olsaydım sonrasında yaşamıma devam edebilir miydim onu bile tahmin edemiyordum.

Soner parmaklarımla oynamaya devam ederken ona güç vermek istercesine parmaklarımızı birbirine kenetledim ve elini sıkıca tuttum. O da aynı sıkışla karşılık verdiğinde kâğıdın son sayfasını okumaya başladım.

"*Tarih: 1 Eylül 2019.*"

Günümüze çok yakın bir tarihti, Soner on altı yaşındaydı.

Tarih: 1 Eylül 2019.

Kafamın içinde bir kaos hâkim. Bunu yazarken ellerim titriyor, yazımın yamukluğundan anlarsın belki.

Bir şeyler hissediyorum ama ne olduğunu bilmiyorum. Uzun zamandan sonra ilk kez bir şey hissettim. Zihnim bana sanki emretti, otur ve yazdığın mektuplara devam et diye. Hep kıyafet dolabında bir zarfın içinde tutarım bu yazdıklarımı, olur da bir gün başıma bir şey gelirse kolayca ulaşın diye.

Kötü şeylerin olacağını hissediyorum. Midem kasılıyor, kalbimde bir acı hâkim.

Benim küçük oğlum gözümün önünde büyümüş ama ben bunu göremeyecek kadar kör olmuşum çevreme. Bana çok kızıyorsun, biliyorum. Kapıma kadar gelip seni her kovduğumda odandan gelen ağlama seslerini duyup kayıtsız kalmama, sana ilgi göstermememe çok kızıyorsun. Seni artık sevmediğimi dahi düşünüyor olabilirsin. Oğlumun ciğerini bilirim ben, kesin öyle düşünüyorsun değil mi?

Seni çok seviyorum oğlum, bir anne evladını sevmeyi bırakır mı hiç? Gösteremiyorum yalnızca. Bir çocuğumun acısına o kadar odaklanmışım ki diğerlerini nasıl ihmal ettiğimi görememişim.

Affedin beni.

Yüzsüzce af dileniyorum ama lütfen affedin. Ben sizi hâlâ çok seviyorum.

Annesinin ona ilgi göstermediği zamanlarda Soner'in hissettiklerini düşünmek beni daha da acıya boğdu. Daha küçücük bir çocuktu ve bunların hiçbirini hak etmemişti.

Zımbalı kâğıtların arkasını çevirdiğimde önceki sayfalardaki yazılardan daha farklı renkte yazılmış başka bir yazı girdi görüş açıma. Yazılışları arasındaki fark bunu annesinin yazmadığının kanıtıydı.

"Bu defa yazan annen değil, abin." Soner'in bakışları ani bir şekilde kâğıda döndüğünde üstdudağımı dişlerimin arasına kıstırdım. Abisi bu yazıyı buraya yazdığına göre bu mektuplardan aslında haberdardı.

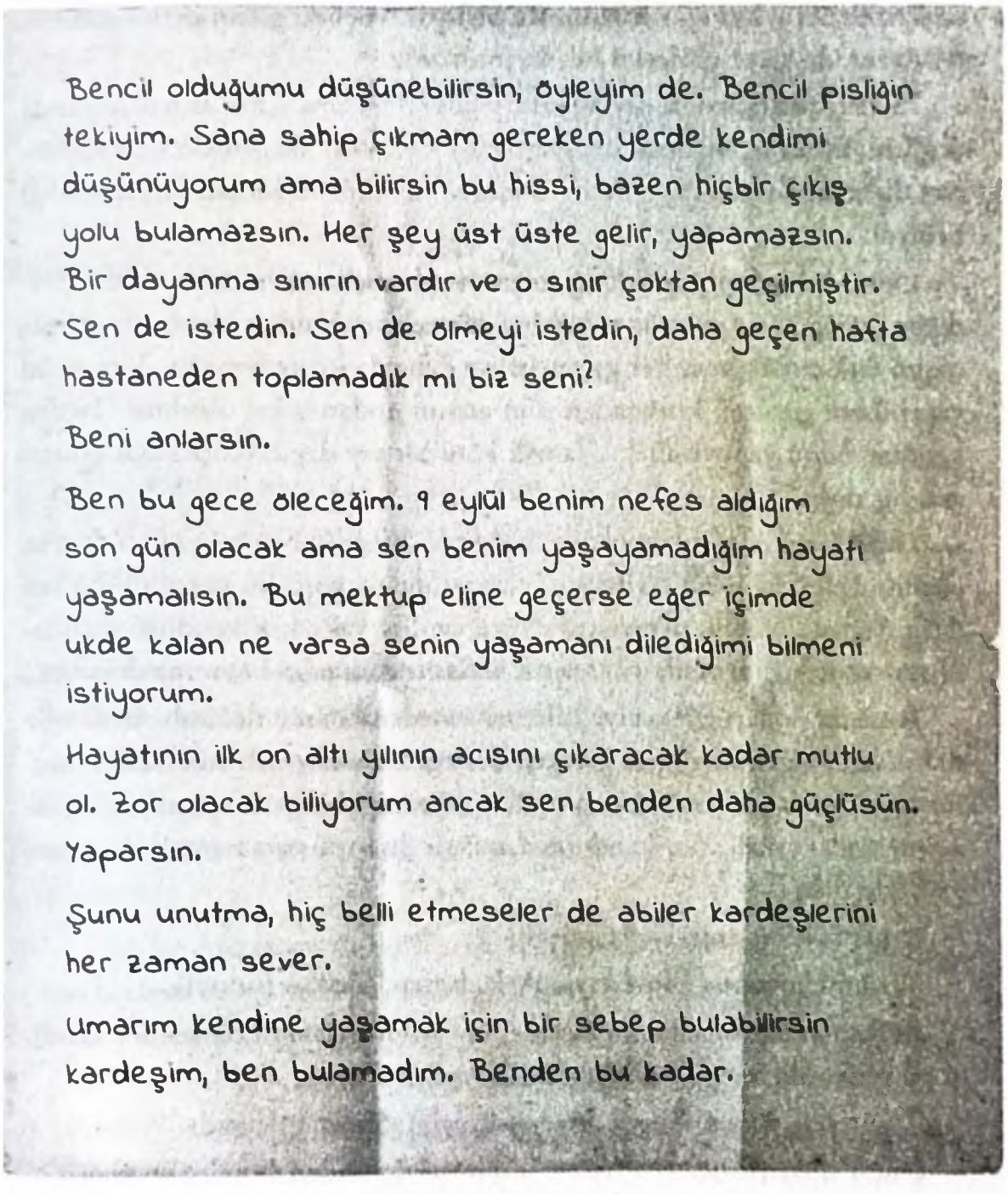
"Bu kâğıt parçalarının arasına son dokunuşu da ben yapmak istedim. Bunları bulduğum tarih 9 Eylül 2019. Benim bu hayattaki son günüm.

Mektupları bulduğumda bana yazılan mektubu okumadım. Okumayı hiç istemedim. Bize bunca zaman annelik yapamamış bir kadının yazdığı birkaç cümleyi okumak içimden gelmedi. Sen ne kadar kabullenmek istemesen de o kadın bize yapması gereken anneliği yapamadı. Gerçeğin her zaman farkındaydı, yalnızca görmek istemedi. Bunlar belki sana acımasızca geliyordur ama gerçek bu.

Kabul ediyorum, ben de hiçbir zaman iyi bir abi olamadım. Bir gün karşına geçip sana iyi olup olmadığını sormadım. Alacağım cevaptan emin olduğum için korkaklık ettim. İyi olmadığını biliyordum, bir abi olarak üzerime düşen sorumluluğu yerine getiremediğim gerçeğinin yüzüme vurulmasını istemiyordum.

Hep derim, ben korkağın tekiyim.

Sana doğru düzgün bir abilik yapamadan öleceğim bu gece. Sabah belki leşimle karşılaşırsın.

Bencil olduğumu düşünebilirsin, öyleyim de. Bencil pisliğin tekiyim. Sana sahip çıkmam gereken yerde kendimi düşünüyorum ama bilirsin bu hissi, bazen hiçbir çıkış yolu bulamazsın. Her şey üst üste gelir, yapamazsın. Bir dayanma sınırın vardır ve o sınır çoktan geçilmiştir. Sen de istedin. Sen de ölmeyi istedin, daha geçen hafta hastaneden toplamadık mı biz seni?

Beni anlarsın.

Ben bu gece öleceğim. 9 eylül benim nefes aldığım son gün olacak ama sen benim yaşayamadığım hayatı yaşamalısın. Bu mektup eline geçerse eğer içimde ukde kalan ne varsa senin yaşamanı dilediğimi bilmeni istiyorum.

Hayatının ilk on altı yılının acısını çıkaracak kadar mutlu ol. Zor olacak biliyorum ancak sen benden daha güçlüsün. Yaparsın.

Şunu unutma, hiç belli etmeseler de abiler kardeşlerini her zaman sever.

Umarım kendine yaşamak için bir sebep bulabilirsin kardeşim, ben bulamadım. Benden bu kadar.

Mektubun bitmesiyle dolan gözlerimden birer damla taşıp yanaklarımdan süzülmeye başladı. Empati kurmak, bunları yazdığı an hissettiklerini düşünmek adeta beni duygu denizinin içine atıp boğulmamı bekledi. Bir insanın son saatlerinde olduğunu bilmesi, ertesi gün hayatta olmayacağının bilincinde olması nasıl bir histi?

Kâğıtları yere bırakarak Soner'e baktığımda bakışlarının ellerimizde olduğunu gördüm. Yüzünde garip bir ifade vardı, bunu nasıl tanımlayabilirdim bilmiyordum. Ağlamaya yakındı ama aynı zamanda bir o kadar da

uzaktı. Kendini kastığı her halinden belliydi. Vücudu gerim gerim gerilmiş bir durumdaydı ve gözlerini bile kırpmıyordu.

"Soner," dedim ona doğru yaklaşarak. "Her şeyi içine atmak zorunda değilsin. Bunu yapamazsın da zaten. Bazen ağlamak da gerekir, bazen hislerini dışarıya vurmak da gerekir." Soner'in bunu uzun zamandır yapmadığı belliydi.

Onun bu halini görmek ağlamamın şiddetlenmesine sebep oldu. Sevdiğim çocuğun acı çekiyor olduğunu görmek ve elimden hiçbir şey gelmediğini fark etmek beni her geçen saniye daha da kahrediyordu. Tam şu an yapabilsem gözümü kırpmadan tüm acısını ondan çeker alırdım. "Neden kendine bunu yapıyorsun? Ağlamak kötü bir şey değil. Güçsüzlük göstergesi hiç değil."

Diğer elimi ellerimizin üstüne koydum. Soner'in buz kesmiş eli, benim ellerimin sıcaklığından faydalanırken karşımdaki görüntü yüreğimi bir kez daha dağladı. Mimik oynamayan yüzü canımı yakarken kendimi tutamadım ve oturduğum yerde yükselerek kollarımı Soner'in boynuna doladım.

Soner'in kolları bir saniye bile beklemeden belime dolandı. Beni öyle sıkıca sardı ki sanki alması gereken desteği bu sarılışımla ona veriyormuşum gibi hissettim. Öyle sıkıca sardı ki hissettiği bütün acı, sarılışıyla iliklerime kadar işledi. Acı içindeyken acısını dışarıya vuramamak da insanı güçsüzleştirirdi.

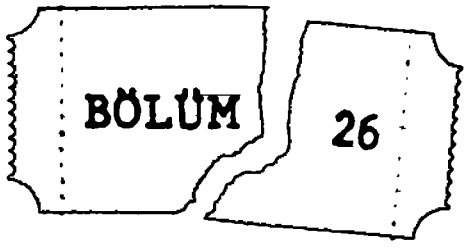
Soner öyle bir anın içerisindeydi.

Yüzümü boynuna gömerken, "Ağla, lütfen," dedim fısıltıyla.

Kaskatı kesilmiş bedenini hissedebiliyordum. Vücudu bir şekilde kendini ele veriyordu ama o belli etmemekte ısrarcıydı.

O gün ona ne kadar *ağla* dersem diyeyim, Soner ağlamadı.

Onun dökemediği gözyaşları benim gözlerimden boşalırken Soner'in elalarından bir damla dahi düşmedi.

Her yıkılışın ardından toparlanmak için biraz sabır gerekir.

Her çöküşün, her batışın ardından tekrar gün yüzüne çıkabilmek için biraz zaman ve sabra ihtiyaç vardır. Ben kendimi sabırlı bir insan sanırdım, geride bıraktığımız son bir haftaya kadar.

Soner'e mektubu okumamın üzerinden bir hafta geçmişti. Annesi hakkında öğrendikleri, abisinin ona bıraktığı son yazıyı okumanın etkisini üzerinden kısa bir sürede atlatabileceğini elbette ki düşünmemiştim. Mektupları sindirmek için biraz zamana ihtiyacı vardı. Bu konuda anlayışlı bir insandım. Ona destek olacağımı söylemiştim ve sonuna kadar da destek oluyordum.

Benden tamamen zıt bir insanla bir ilişkinin içerisinde olduğumun farkındaydım. İyileşmeye ihtiyacı olan biriydi o.

Bütün bunların farkında olmam şu bir haftalık sürecin beni yıpratmadığı anlamına gelmiyordu. Mektubu okuduğumuz günden beri Soner'in hareketleri, davranışları tuhaflaşmıştı. O gün evlere gitmek üzere ayrıldıktan sonra akşamında Soner'e attığım mesajlara cevap alamamıştım. Ertesi gün ise aldığım tek mesaj *günaydın*dan ibaret olmuştu.

İlk başta bunu sorun etmesem de okuldayken de durgunluğu, donukluğu, tek kelime etmiyor oluşu, derslerde sadece uyuyor oluşu ve benimle bile doğru düzgün ilgilenmiyor oluşu artık sorun ettiğim şeylerin yalnızca birkaç örneğiydi. Sanki aştığımı düşündüğüm duvarlar bir anda yeniden aramıza örülmüş gibi hissediyordum. En başa dönmüşüz de benim katettiğim mesafe eskisinden daha uzak bir hal almış gibi geliyordu.

Aramıza daha kalın bir duvar örmüştü sanki.

Sabırsızlığım tam da bu noktada devreye giriyordu. Ben bir an önce bugünleri atlatmak Soner'in çok kısa sürede alıştığım iyi zamanlarına dönmek istiyordum. O acı çekmesin, kalbine en ufak bir hüzün uğramasın istiyordum. Kalbi kırılmasın istiyordum. Kalbinin kırıklarını onarabildiğimi düşünürken şimdi sanki kalbi binlerce ayrı parçaya ayrılmıştı. Düşünmeye bile dayanamıyordum.

Bu sabah yine erkenden uyanmıştım okula gitmek için. Soner düşüncelerimden bir an bile ayrılmazken hazırlanmış ve odamdan çıkmıştım.

"Günaydın," dedim aileme üzgün olduğumu çaktırmamak için yapmacık bir neşeyle. Okul çantamla beraber kahvaltı masasına ulaşırken annem beni görünce gülümsedi. "Günaydın kızım."

"Günaydın," dedi babam da oturduğu sandalyede geriye dönüp bana bakarak. İkisinin de yanaklarını sulu sulu öptükten sonra çantamı masanın kenarına yaslayarak yere bıraktım ve masadaki her zamanki yerime oturdum.

"Kız şöyle sulu sulu öpme diye kaç defa diyeceğim ben sana?" diye söylendi annem yanağını silerken.

"Aşk olsun." Sahte bir alınganlıkla anneme baktım. "Kırıldım."

"Sen annene bakma kızım, beni öpebilirsin," dedi babam gülerek. Babama aynı gülüşle karşılık verip anneme nispet yaparcasına baktım, ardından masadaki kahvaltılıklardan tabağıma doldurmaya başladım. Son günlerde sabah erkenden kalkıp ders çalışmayı alışkanlık haline getirmiştim. Bu, hem son zamanlarda derslerimi ihmal ettiğim içindi hem de anca bir şeylerle meşgul olduğumda son günlerde olanları düşünmeye fırsatım kalmadığı içindi.

"Hep böyle açgözlülük yapıp tabağına bir ton şey dolduruyorsun sonra yemiyorsun, hepsi boşa gidiyor. Yiyeceğin kadar al kızım." Annemin uyarısıyla omuzlarımı kaldırıp indirdim.

"Çok açım, çok. İki saatten fazla ders çalıştım."

"Ders demişken," dedi babam ağzındaki zeytin çekirdeğini çıkarıp tabağının kenarına bırakırken. "Derslerin ne âlemde?"

"Bence iyi âlemlerde, tabii siz ne düşünürsünüz bilemem." En son kontrol ettiğimde ortalamam doksan altı küsürdeydi ama daha ikinci sınavları olmamıştık. İkinci sınavlarda notlarımı düşürürsem ortalamam da bir hayli düşecekti.

"Aferin kızım," dedi. "Son senendesin sakın salma derslerini. Kafanı meşgul edecek şeylerden bir süreliğine uzak dur. Birkaç ay dişini sık, sonra ne yaparsan yaparsın."

Soner'i bilse ne yapardı acaba?

Annemle göz göze geldiğimizde gergince gülümsedim. Soner'le sevgili olduğumuzu annem biliyordu. Henüz babama söylememişti ama bu söylemeyeceği anlamına gelmiyordu. "Salmam baba." Dilimlenmiş salatalıklardan birini ağzıma atıp bakışlarımı babamdan ayırdım.

Babam dersler konusuna biraz fazla önem veriyordu. Sınav senemde kafamın başka şeylerle karışmasını istemiyordu, sadece ders çalışayım istiyordu ama ben de insandım. Yedi yirmi dört ders çalışmak için kodlanmış bir robot değildim.

"Aslında ben sınava sayısaldan girmek istiyorum," dedim son birkaç gündür aklımı kurcalayan meseleyi nihayet dile getirebilme fırsatı bulduğumda. "Eşit ağırlıkta bana uygun bir meslek bulamıyorum."

Annem endişeyle konuştu. "Ama kızım sınava az kaldı."

"Anne, bu alanı seçerken de aklımda bir meslek yoktu zaten. Alan seçimlerinde öylesine seçtiğim bir alan." İyi ki seçmişim diyordum aslında. Eşit ağırlığı seçmemiş olsaydım belki de Soner gibi birinin varlığından hiçbir zaman haberdar olamayacaktım.

"Şimdi belirledin mi olmak istediğin mesleği?" diye sordu babam.

Çatalımın ucundaki zeytini ağzıma götürürken umursamaz bir tonlamayla, "Hemşirelik olabilir," dedim. Soner dile getirdiğinden beri bu konu aklımdan çıkmıyordu diyebilirdim. O zamandan beri vakit buldukça bu mesleği araştırıyordum ve gittikçe sıcak bakmaya başlamıştım. Belki de hemşire olurdum.

"Sağlık alanına yönelmek istiyorsan tıp da olabilir," dedi babam.

"Tıp bana göre fazla ağır. Hemşirelik ideal bence." Soner beni öyle iyi gözlemlemişti ki o söyleyene kadar onca zamandır tıp istememe nedenime bir açıklama getirememiştim. O neden istemediğimi anlamış, bana da anlatmıştı.

"Olabilir, sen daha iyi bilirsin," diyerek kahvaltısına döndüğünde ben de rahat bir nefes aldım. Onca zamandır eşit ağırlıktan çalıştığım için muhtemelen bu sene sayısaldan iyi bir sıralama getiremeyecek ve mezuna kalacaktım.

Kahvaltı sonuna kadar annemle babamın ara ara konuşmaları haricinde masadan ses çıkmadı. Kahvaltımı bitirip bardağın dibinde kalan çayımı içerken aklımdaki düşünceyle beraber babama döndüm. Oturduğum yerde doğrularak, "Baba bir şey soracağım," dedim. "Sana birinin adını versem soyağacını araştırabilir misin?"

"Kızım ben nüfus müdürlüğü müyüm? Polisim ben polis," dedi gülerek babam. Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Bir polis olarak istese Soner'in tüm şeceresini dökülebilirdi önüme.

"Ama istersen yapabilirsin," dedim bir umutla. "Sadece ailesinden birinin hayatta olup olmadığına bakacaksın o kadar." Geçen hafta Soner'e mektubu okuduğum andan beri dayısının şu an ne âlemde olduğunu düşünmeden edemiyordum. Soner merak ediyor muydu bilmiyordum ama ben, eğer akrabalarından birisi hayattaysa onunla görüşmesini çok isterdim. Uzak biri de değildi, dayısıydı. Belki de çok iyi bir adamdı.

Tabii adam hayattaysa yeğenlerine bunca zaman neden ulaşmamıştı o da bir soru işaretiydi. Soner'in dayısının varlığından haberdar olmaması annesinin yıllarca abisiyle görüşmemiş olduğu anlamına geliyordu.

"Kızım böyle şeylerle uğraştırma beni, gün içinde bir ton işim oluyor zaten," dedi babam ayağa kalkarak. Masanın üzerindeki gazetesini alıp anneme döndü. "Ben çıkıyorum. Akşama görüşürüz."

"Ya baba eline mi yapışır? Lütfen."

Babam beni dinlemeden salondan çıktığında sinirle ayağımı yere vurdum. "Ne olurdu sanki baksaydı?"

"Ciddi bir mesele olmadığı sürece adamı işinden etmeyelim."

"Gayet de ciddi bir meseleydi." Sandalyemi ittirerek ayaklandığımda çantamı alarak salondan ayrıldım. Annemin arkamdan seslenişini duymazlıktan gelerek dış kapıya ulaştım.

Babam çoktan asansöre binmişti bile. Ayakkabılarımı giyip koşar adımlarla merdivenleri inmeye başladım. İki kez düşme tehlikesi atlattıktan sonra sağ salim bir şekilde giriş kata ulaşıp dışarı çıkmıştım ki park yerinde olması gereken arabamızın hareket halinde olduğunu gördüm. Sokağın sonuna ulaşmış olan araba sola doğru döndüğünde sesli bir şekilde ofladım.

Bazı zamanlar babamın bu otoriterliği, gereksiz olduğunu düşündüğü hiçbir şeyi ciddiye almayışı sinirlerimi bozuyordu.

Yukarıda spor ayakkabılarımın doğru düzgün bağlayamadığım için açılan bağcıklarını güzelce düğümledikten sonra durağa doğru yürümeye başladım.

Son günlerde okula normal gittiğim saatten çok daha erken vakitlerde gidiyordum. Hatta çoğu zaman Soner'den önce bile gittiğim oluyordu ki Soner neredeyse okulun kapısı açılır açılmaz orada oluyordu.

Otobüse binip uzun sayılabilecek bir yolculuktan sonra okulun önünde indim. Okul binasına doğru yürürken bahçede gezinen tek tük öğrencilere kısa bir bakış attım. En köşedeki bankta, her zamanki yerinde oturan Ozan'la göz göze gelmemizle onu başıma bela etmemek için hızla önüme döndüm ancak o, saniyelik bakışmada bile ayağa kalkıp bu tarafa yürümeye başladı.

Mümkünmüşçesine adımlarımı daha da hızlandırıp birkaç saniye içerisinde okula girdim. Merdivenleri ikişerli adımlarla çıkarak sınıfa ulaştığımda sıramızda Soner'i görmeyi umdum ancak ne yazık ki boş sırayla karşılaştım. Sınıfta üç kişi vardı ve hepsi de kendi hallerinde, telefonlarıyla uğraşıyordu.

Sırama oturup çantamdan kitaplarımı çıkarmaya başladığım sırada sınıfa Ozan girdi. Adımları benim olduğum tarafı takip ediyordu. Ne saçmalayıp da sinirimi bozacak düşüncesiyle sırama ulaşmasını beklerken aynı zamanda onunla ilgilenmiyormuş gibi davranarak test kitabımdan kaldığım sayfayı açtım. Kalemi elime alıp sayfanın başındaki ilk soruda göz gezdirirken bir el kitabın kapağını sert bir şekilde kapattı.

"Benden kaçınca kurtulabileceğini mi sanıyorsun? Aynı sınıftayız farkındaysan."

Kafamı kaldırarak yüzüne baktım. "Sen de herhalde dünyanın senin etrafında döndüğünü sanıyorsun. Senden neden kaçayım?"

Başını sağa doğru yatırdı. "Basbayağı benden kaçtın bahçede."

"Farkındaysan okula doğru yürüyordum, Ozan. Bundan nasıl senden kaçtığımı çıkardın?" Doğru bir varsayım yapmıştı ama bunu yüzüne karşı doğrulayacak değildim.

"Hayır, benden kaçıyordun," dedi ısrarla.

"Tamam, Ozan." Salağa laf anlatmak çok zordu. "Sen öyle san."

Gevşek bir şekilde gülümsediğinde gözlerimi devirip az önce kapattığı kitabımın sayfalarını açtım. Onunla muhatap olmak istemiyordum. Aynı şekilde Ozan'ı görmek dahi istemiyordum, sesini duyunca midem

bulanıyordu fakat ne yazık ki okullar kapanana kadar haftanın beş günü saatlerce aynı ortamda bulunmak zorundaydık. Elimde olsa onun varlığını yeryüzünden silerdim.

Onun yüzünden Soner tek dostundan olmuştu. Onun yüzünden Soner bu koskoca okulda tek bir kişiyle iletişime geçemiyordu ve yine onun yüzünden Soner sayısız kişiden psikolojik baskı görüyordu. Her ne kadar umursamadığını söylüyor olsa da kimse bu duruma kayıtsız kalamaz, bir şekilde kafasına takardı.

Soner'le yakınlaştıkça onun meselelerini içselleştiriyor, okuldakilere onun gözünden bakıyormuşçasına bir kinle doluyordum.

"Saçmalaman bittiyse başımdan gider misin? Test çözeceğim."

"Diğer her şeyin gibi beni kovuşun bile nazik," dedi eğlenen sesiyle. "Başka ne yönlerin var böyle nazik olan?"

"Siktir git, Ozan," diyerek bahsettiği nazikliğimden sıyrıldım. Kaşlarım çatılırken dişlerimi birbirine bastırdım. "Siktir git."

Gür bir kahkaha attı. "Hırçın haline de bayıldım. Bence böyle daha ateşlisin."

"Sen her iki halinle de bok gibisin, onu ne yapacağız?"

Kahkahası dinerken yüzü sert bir hal aldı. "Tamam, sen de abartma," derken söylediğim şeye sinirlendiği belliydi. Bu sefer keyiflenen taraf ben oldum. "Zoruna gittiyse def ol başımdan."

Çenesiyle yan tarafımı işaret etti. "Seninki gelmemiş," dedi konuyu değiştirerek. "Kim bilir hangi bok çukurunda sabahlamıştır da okulun yolunu bulamamıştır."

İşte bu beni gevşek gevşek konuşmasından daha çok etkileyip sinirlerimi zıplattı. "Doğru konuş, Ozan," dedim öfkenin hâkim olduğu ses tonumla. "Soner'i kendinle karıştırma."

"Kendimle karıştırmak mı?" dedi sahte bir şaşkınlıkla. "Ben onun gibi bok çukurunda mıyım, Beste? Evden okula, okuldan eve giden ailesinin sözünden çıkmayan bir insanım. Ama Soner? Onun başında ona doğruyu yanlışı gösterecek bir ailesi bile yok. O yüzden sürekli yanlış yoldan gidiyor."

"Seni tanımasam kendini tanıtış biçimine inanacağım var ya," dedim alayla. Fazlasıyla iyi bir yalancıydı ve onu tanımayan herkesi bu dediğine rahatlıkla inandırabilirdi.

"Doğruları söylüyorum." Ellerini pantolonunun ceplerine soktu. "Ama siz kızların şerefsiz erkek sevdası doğruymuş, biliyor musun? Hanım hanımcık, ailenin biricik kızısın fakat gidip Soner gibi belalı bir tipi seviyorsun. Popüler kültür kölesisin."

"Peki bunun seni ilgilendiren kısmı ne tam olarak? Diyelim ki öyle, pardon da sana ne? Sana söz hakkı düşen bir durum göremiyorum ben ortada. Haksız mıyım?" Ozan'a oturup saatlerce Soner'in öyle bir tip olmadığından bahsedebilirdim fakat kalın kafası bunu algılamaya müsait olmadığından uğraşmak gereksizdi.

"İyi kötü iki senedir aynı sınıftayız. İyiliğini düşünüyorum."

"Vicdanım sızladı bak şimdi," derken elimi kalbimin üzerine götürdüm. "İyi niyetini çok başka yorumlamışım." Tavırlarımdaki samimiyetsizliği fark etmemesi imkânsızdı.

"Bu sıradan kalkacaksın," dedi bir elini cebinden çıkarıp masaya yaslarken. Kafasını eğerek yüzünü yüzüme doğru yaklaştı. "Eski yerine geçeceksin. Hem sen rahat edeceksin hem ben."

Alayla gülerek, "Şakamatik şey seni," dedim. Kollarımı göğsümde birbirine bağlayıp arkama yaslandım.

"İnan bana şaka yapıyor olmamı isterdin." Yüzü ciddi bir hal aldı. "Dediğimi yapacaksın yapmazsan o itin bu okuldan atılması için elimden geleni yaparım. Zaten bir halta yaradığı yok, lise diploması bile alamadan sürünür sokaklarda."

Alaylı tavrım yok olurken gerçekten ciddi olduğunu yeni fark ediyordum. "Sen beni ne sanıyorsun ya?" diye yükseldim. "İki sözüne kanıp dediğini yapacak kadar aptal mıyım ben? Bas git işine, Ozan. Ben senin yanında dolaştırdığın, her dediğini yaptırdığın süs köpeklerinden değilim."

Süs köpeklerinden kastımın Meryem ve Ceylin olduğunu anlamış olmalıydı.

"Öyle değilsin ama olacaksın."

"Geri zekâlı." Daha fazla konuşmasına katlanamayacağımı anladığımda sınıftan çıkmak için ayağa kalkmıştım ki omzumdan ittirerek beni tekrar yerime oturttu. Arkaya doğru sendeleyerek oturduğum için sıra geriye doğru kaydı ve masayla sandalye arasında biraz boşluk açıldı. Bu boşluğu doldurarak masaya oturdu ve bacaklarımı, onunkilerin arasına sıkıca kıstırdı. "Ben bitti demeden gidemezsin."

"Sen kimsin ki sen bitti demeden gidemezmişim?"

"Kim olduğumu söylediklerimi yapmadığın zaman anlarsın." Parmaklarını çeneme sarıp sıkıca tuttuğunda elinden kurtulmak için kafamı çevirmeye çalıştım ama izin vermedi kurtulmama. "Benim olanı kimseyle paylaşmayı sevmem. Özellikle seni Soner itiyle paylaşmak beni dellendirir. Eninde sonunda bu Soner hayranlığın bitecek ve asıl gözünün önünde olan kişiyi göreceksin. O zamana kadar ne sen yorul ne de ben yorulayım."

Aptallığı saatlerce gülme isteği uyandırıyordu bende.

"Sen gerçekten ruh hasta-" Ozan'ın parmaklarının baskısı çenemden eksildiğinde aynı zamanda bedeni de önümdeki sıradan ayrıldı. Ozan duvara doğru savrulurken ne ara geldiğini fark etmediğim Soner'e şaşkınlıkla bakakaldım. Ozan'ın arkasından geldiğini ikimiz de görememiştik ve yakasından tuttuğu gibi tüm gücüyle onu duvara doğru savurmuştu. Sıramız en arkada olduğu için bir iki adımda Ozan'ın bedeni duvara sert bir şekilde çarparak durdu.

Ozan, "Orospu çocuğu!" diye bağırdı omzunu tutarken. "Kendi ellerinle okuldan atılmak için sebep veriyorsun bana."

Oturduğum sıradan kalkarken endişe dolu bakışlarım Soner'e kaydı. O ifadesiz bir biçimde karşısındaki Ozan'a bakıyordu. "Durma o zaman, attır."

Ozan keyifle gülerek, "Büyük bir zevkle yapacağım," dedi. "Beste'nle vedalaşsan iyi olur, bu okuldaki son günlerin olacak çünkü."

"Biliyorum, sen o şerefsizliği de yaparsın," dedi Soner tek düze bir sesle. Sakinliği karşıdakini çıldırtacak cinstendi ve Ozan da çıldırmak üzereydi; yüzünden belliydi.

"Sen kaşınıyorsun oğlum, ne zamandır seninle uğraşmıyorum diye kendini bir şey sanmaya başlamışsın. Kaşırsam ağlayan sen olursun." Ozan'ın klasik tehdit cümlesi buydu; *kaşınıyorsan kaşırım* temalı tehdidiyle beni de tehdit etmişti ama sözleri arkası boş laflardan başka bir şey değildi.

Soner'in gözleri kısılırken kafasını yana doğru yatırdı. "Kaşısana." Soner şu an çok farklı davranıyordu. Benim tanıdığım Soner, Ozan'ı hiç kale almaz ona istediğini vermezdi. Bizzat Ozan ona sataşsın diye uğraşmazdı. Soner'in tavırlarının ardından içimde engelleyemediğim bir tedirginlik oluştu.

"Sen kime kafa tuttuğunun farkında mısın?"

"En son bana sataştığında yüzüne dikişler atılan Ozan'a kafa tutuyor olsam gerek." Çantasını omzundan indirip sıranın üzerine bıraktı ve kollarını iki yana açtı. "Rövanşını almayacak mısın?"

"Soner ne yapıyorsun?" diye konuştum hayretle. "Başına bela alacaksın, gel gidelim başka bir yere." Çantasını elime alırken dediğimi umursamadan Ozan'a bakmayı sürdürdü.

"Dur Beste ya," dedi arkamda kalan Ozan. Bir elini omzuma yerleştirip beni geri çekti. "Erkek kavgasına sen hiç karışma," demesi ile yumruk yaptığı ellerinden birini Soner'in yüzüne indirmesi bir oldu.

Gözlerim korkuyla açılırken Soner geriye doğru sendeledi ama düşmedi. Eli sıralardan birine yaslanırken diğer elinin tersiyle dudağının kenarından akan kanı sildi ve dudaklarından ruhsuz bir gülüş firar etti. Bu Ozan'ı daha da delirtirken Soner'in kendisine karşılık vermemesini fırsat bilerek art arda ona vurmaya başladı.

Her vuruşuyla çıkan sesle benim canım yanarken sınıftaki üç kişinin de sinema izler gibi izleyip ayırmak için herhangi bir çaba göstermemesi öfkeyle dolmama neden oldu. Bana darbe gelip gelmemesini umursamadan aralarına daldığımda Ozan'ın kolundan tutmaya çalıştım. "Dursana geri zekâlı!"

"Beste çekil kenara, sana vuracağım şimdi!"

"Bırak Soner'i!" İşin korkunç olan yanı Soner isterse Ozan'ı tek hamlede üzerinden atıp yere devirebilirdi. Art arda yumruklarını indiren taraf o olabilirdi fakat bunu yapmıyordu. Sanki Ozan'ın onu dövmesini istiyormuş gibi hareketsiz bir şekilde yüzüne inen yumrukları karşılıyordu.

Yerde yatan Soner'e ve üzerinde acımasızca yumruklarını indiren Ozan'a bakarken gücümün onları ayırmaya yetmeyeceğini fark ettim. Sıranın üzerindeki test kitabını gözüme kestirdiğimde iki elimle birden sıkıca kalın kitabı kavradım. Ozan'a arkasından yaklaşırken sınıfa giren Emre'yi görmüştüm ama onun olayı kavramasını bekleyecek zaman yoktu. Kitabı bütün gücümle Ozan'ın kafasına indirdiğimde beklemediği bu darbe karşısında afalladı.

"Ne oluyor burada?" Emre'nin sesi hızır gibi yetişti o an.

Ama Emre'nin gelmesini bekleyemeyerek elimdeki kitabı birkaç kez üst üste Ozan'ın kafasına geçirmeye devam ettim. Soner'in canını yaktığı gibi onun da canı acısın istiyordum. Yanımıza ulaşan Emre, ikisine de bakıp Ozan'ı kolundan tutarak yere doğru ittirdiğinde ben de kitabımı yere atıp Soner'in yanına diz çöktüm hızlıca. "Soner iyi misin?" diye sordum iyi olmadığını bile bile.

Dudağının ve kaşının kenarından kanlar akıyordu. Elmacıkkemikleri aldığı darbelerin etkisiyle kızarmıştı. Gördüğüm görüntü içimi burkarken

Soner yerden destek alarak ayağa kalktı ve ifadesiz suratıyla birlikte bana arkasını dönerek kapıya doğru yürümeye başladı. "Bu burada bitmedi lan!" diye bağırdı Ozan arkasından. "Geberteceğim oğlum seni!"

Soner'in arkasından gitmek için ayaklandığımda son dakika aklıma çantamdan peçete ve su almak geldi. Onları alıp koşar adımlarla sınıftan çıktığımda nereye gittiğini bildiğim için hızlıca merdivenleri inmeye başladım. Soner benden daha hızlı olduğundan olsa gerek onu gözden kaybettim. Gideceği yeri bildiğimden gözden kaybetmemi umursamadan hızlı adımlarımı alt kata yönlendirdim ve kata ulaştığımda adımlarımı spor salonunun olduğu tarafa çevirdim. Burada olduğundan emindim.

Spor salonuna girdiğimde tam da tahmin ettiğim gibi Soner'i basketbol sahasının karşısındaki banklarda otururken buldum. Ellerini siyah sweatshirtünün cebine yerleştirmiş, sahayı izliyordu. Adımlarımı yavaşlatıp derin bir nefes alarak oturaklara doğru yürümeye başladım.

"Neden hep buraya geliyorum, biliyor musun?" Konuştuğunda daha yanına ulaşmamıştım ama o geldiğimi çoktan fark etmişti.

Ya da geleceğimi biliyordu.

Boğazımı temizledim. "Neden?"

Banklara vardığımda yanındaki boşluğa oturdum. "Biz çok küçükken abimin hayali basketbolcu olmaktı." Abisinden bahsettiği her seferinde boğazıma koca bir yumru oturuyordu. "Para biriktirip kendisine basketbol topu almıştı. Evimizin yakınındaki parka gidip babamdan gizlice basketbol oynuyordu. Bir gün babam öğrendiğinde topunu bıçakla kesti. Abimin ağladığını ilk kez o zaman görmüştüm, o gün ağladı ve sonra bir daha yıllarca hiç ağlamadı. Yiğit'in hayaliydi basketbol, gerçekleşmedi."

"Sen gerçekleştir," dedim mendile su dökerken. "Abin sana mektupta yazmıştı, onun yaşayamadığı hayatı senin yaşamanı istemişti. Yiğit'in hayalini sen gerçekleştir."

Omuzlarını kaldırıp indirdi. Elimi yüzüne yaklaştırıp parmak uçlarımla çenesini kavrayarak yüzünü bana döndürmesini sağladım. "Benim hayalim yok. Onun yerine yaşatabileceğim bir hayatım yok."

Vardı.

Islattığım mendili kurumuş kan izlerine bastırarak temizlemeye başladım. "Benim var," dedim gözlerine bakmadan. "İçinde senin de olduğun çok güzel hayallerim var. Bir gün bakarsın hayallerim, hayallerin olur."

Bunu olduracağımdan adım kadar emindim, yeter ki Soner de istesin.

"Hayallerini benimle kirletme." Bu dediğiyle yarasını temizleyen ellerim donakaldı. Sinirle konuştum. "Şöyle konuşmayı kes artık. Senin olduğun her şey güzel benim için. Ne zaman anlayacaksın bunu?"

Geçen hafta parktayken de aynısını yapmıştı. Kendisini bana layık görmüyor olmalıydı ama bana en layık kişinin o olduğunu neden anlamazlıktan geliyordu, anlamıyordum. Kendi içinde bu düşünceyi aşamadığı sürece ben ne dersem diyeyim umurunda olmayacaktı. Böyle düşünüp düşünüp en sonunda yanlış şeyler yapmasından korkuyordum.

Sessiz kaldı Soner. Kaşını temizlemeyi bitirip dudağına indiğimde yanlışlıkla mendili biraz fazla bastırdım. Bunu sonradan fark ettiğimde yüzümü buruşturarak, "Özür dilerim," dedim.

Soğukkanlı ve biraz da umursamaz bir edayla, "Hissetmedim," dedi.

Dudağını da temizledikten sonra geri çekildim. "Neden böyle bir şey yaptın? Ozan'ı dövebilirdin, neden karşılık vermedin?" Yüzüne yediği her yumruk benim canımı yakmıştı fakat karşımdaki Soner hiç dayak yemiş gibi durmuyordu. Yüzünü bile buruşturmamış, canının yandığına dair bir tepki göstermemişti.

"Hissetmek için."

"Neyi hissetmek için?" Elalarını yüzüme çevirdiğinde gözlerinde gördüğüm boş bakışlar beni şaşkınlığa sürükledi. Soner'in bana bu şekilde bakmasına alışkın değildim. Bu bakışlar sıradan bir insana attığı bakışlardı ve ben kesinlikle onun için sıradan biri sayılmazdım. Bana en uzak olduğu zamanlarda bile yüzüme bakarken gözleri bu kadar buz gibi hissettirmemişti bana.

"Herhangi bir hissi," dedi ve yutkundu. Güçlükle, kısık bir sesle getirdi devamını. "Hissedemedim."

"Soner beni korkutuyorsun." Bu gerçekse korkunç bir şeydi. Nasıl olurdu da acıyı dahi hissedemezdi? "Canın acımıyor mu?"

Sahayı izlerken kafasını iki yana salladı. "Bana bakınca ne hissediyorsun?" Elaları yüzüme çevrildi, bomboş bakışlarının hâlâ varlığını koruduğunu gördüm. Bakışları tüm yüzümde dolaştı. Bakışları beni ilk kez ürpertiyordu. İçimi ısıtan elaları o kadar soğuktu ki tüylerimi diken diken etti bu soğukluk. Sanırım ben ilk defa Soner'in bana bakmasını istemiyordum çünkü o, şu an bana bakmaya devam ettikçe gözlerim sızlamaya başlıyordu.

Güç almak istercesine elimi sol kolumdaki bilekliğe götürdüğüm sırada parmaklarım sanki bir boşluğa düştü. Bilekliğim olması gereken yerde değildi. Bileğimdeki boşlukla sert bir şekilde yutkundum. Duş aldıktan sonra takmayı unutmuştum.

Soner birkaç kez bakışlarını yüzümde tekrar tekrar gezdirdi, bu defa gözlerime çok daha uzun süre baktı. Baktı, baktı ve baktı. En sonunda sessiz kalıp önüne döndüğünde cevabımı aldım ve adeta yıkıldım. Dışarıdan görünüşte ayaktaydım ama içimdeki Beste çökmüş bir haldeydi.

Kalbim sancılanırken, "Hissetmiyor musun?" diye sordum titreyen sesimle.

Cevap vermedi. Sanırım *hissetmiyorum* deyip beni üzmek istemiyordu ancak ben böyle de almam gereken cevabı almıştım. Üstelik sessizliği daha yıkıcıydı.

Siyah sweatshirtün sardığı kolunu tutup çekiştirerek elini cebinden çıkardım. Elimi onunkinin üzerine kapatıp tuttuğumda umutla yüzüne çevirdim bakışlarımı. "Hissetmiyor musun?" diye sordum tekrardan.

Duygusuz bakışları ellerimize indi. Uzun uzadıya ellerimizi izledi ama elimi sıkarak bir karşılık vermedi. Soner, ben ne zaman elini tutmak istesem ellerimi sıkı sıkıya kavrardı sanki bırakmak istemiyormuş gibi. Oysa şimdi sıkmak bir yana dursun tutuşuma karşılık dahi vermiyordu.

Elini benimkinden ayırıp cebine soktu. "Hissetmiyorum."

"Yalan söyleme," dedim ağlamaklı sesimle. Ağlamamak için son ana dek direniyordum. "Hiç mi bir şey hissettiremiyorum sana?"

Bir elimi tutup kalbinin üzerine götürdü. Diğerini ise saniyeler önce benim yaptığım gibi tuttu. İki eli de bana temas ediyor olmasına rağmen elimin altındaki kalbinin atışları düzenliydi, hatta olması gerekenden yavaştı. İnsan sevdiği kişiye dokununca kalbi deli gibi atmaz mıydı? Benimki şu an yerinden çıkmak istercesine atarken Soner'in kalbinin ritmi normaldi.

Daha önce dokunmuştum ama ben onun kalbine. Her anlamda dokunmuştum... Onun kalbini hızlandırdığıma şahit olmuştum. Öyleyse şimdi neden kalbi bu kadar sakindi?

Gözlerimi yumarken taşmayı bekleyen yaşlar yanaklarıma süzüldü. "Ağlama," dedi yatıştırıcı sesiyle. "Ben de böyle olsun istemiyorum. Elimde olan bir şey değil, Beste. Günlerdir her şeyi deniyorum en ufak bir şeyi hissedebilmek için. Olmuyor, olduramıyorum. Senin suçun değil. Ben beceremiyorum."

"Senin de suçun değil." Uyuşturucunun böyle etkileri olabildiğini araştırırken öğrenmiştim. Yine de kahrolmamak, ağlamamak elde değildi.

Ben bile Soner'e hiçbir şey hissettiremiyordum. Bu çok ağır geliyordu bana.

"Neden ısrarla benimle olmamanı söylediğimi şimdi anlıyor musun?" Gözlerimi açarak buğulu bakışlarımın ardından yüzüne baktım. Konuşurken kalbine yasladığı elimin üstünü okşuyordu başparmağıyla. "Bunu hak etmiyorsun. Ben böyleyken sana senin bana iyi geldiğin gibi iyi gelemem. Sana hak ettiğin ilişkiyi sunamam. Daha çok gençsin, reşit bile değilsin. Eminim ki uzun yaşantında onlarca erkekle tanışacaksın. Çoğu benden katbekat daha iyi olacak ve benim aksime sana iyi gelebilecek. En az senin kadar o da çabalayacak. Bunlar yaşanacak ve ben senin hayatında bir anı olarak kalacağım."

Karşı çıkar gibi hızlıca kafamı iki yana salladım. "Öyle bir şey olmayacak. Senden başkasını istemiyorum."

"Olacak." Ellerimi tutmayı bıraktı. Yavaş yavaş benden uzaklaşıyordu ve benden uzaklaşmasını gözyaşları eşliğinde izliyordum. Her anlamda uzaklaşıyordu benden. "Göreceksin, bu dediklerimin hepsi olacak. İzin ver aklında acı verici olarak değil güzel bir anı olarak kalayım." Ayağa kalktığında kafamı kaldırarak yüzüne bakmaya çalıştım.

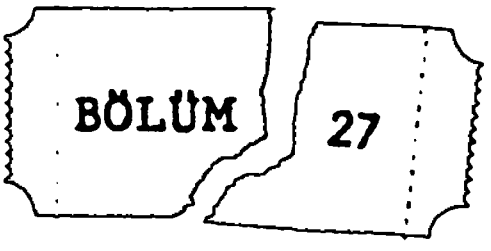
"Soner..." Söyleyeceğim çok şey olmasına rağmen dilime kilit vurulmuş gibi konuşamıyordum.

"Lütfen ikimiz için de işleri zorlaştırma. Ben kendi yolumun sonundayım ama sen daha çok başındasın. Hayatını yaşa, ben hiç olmamışım gibi." Böyle bir şey mümkünmüş gibi kolaylıkla söylemesi o kadar anlamsızdı ki gözümde.

Beni arkasında bırakıp salonun çıkışına doğru yürümeye başladığında olduğum yerde kalakaldım. Soner arkasına hiç bakmadan, göz ucuyla bile arkasında bıraktığı benim ne halde olduğumu yoklamadan gözden kaybolduğunda bu anı bekliyormuşum gibi hıçkırıklara boğuldum.

Ellerimi yüzüme bastırırken Soner'in gelip bana sarılmasını bekliyordum içten içe. O benim ağlamama dayanamaz gelirdi, gözlerimden yaşları silerdi.

Ama gelmemişti. Ne Soner gelip bana sarılmıştı ne de benim ağlamam dinmişti.

Ben Soner'e mesaj attığım ilk gün, bir gün okulun spor salonunda onun beni terk edişi için dakikalarca ağlayacağımı hiç düşünmemiştim.

Aslına bakılırsa ben Soner'le bir gelecek bile hayal etmemiştim. O kadar imkânsız görmüştüm ki bu ihtimali, kendime hayalini kurmak için fırsat dahi tanımamıştım. Sonra Soner beni hayatına dahil etmişti. Ben onunla hayaller kurmuş, geleceğim için onu başköşeye yerleştirmiştim.

En başından onunla ilgili neden hayal kuramadığımı şimdi anlamıştım. Bizim birlikte yazılmış bir geleceğimiz yoktu ki. Olmayan geleceğin hayalini nasıl kurabilirdim?

Yanaklarımda kurumak üzere olan yaşları elimin tersiyle silip verdiği iğrenç histen kurtulmaya çalışırken, ağlamaktan acımaya başlayan boğazım yutkunurken bana pek kolaylık sağlamıyordu. Göz makyajım aktığı için muhtemelen yüzüm berbat haldeydi ama şu an bunu umursayacak halde değildim.

Derse bile gitmeden eve gidip uyumak istiyordum. Soner de belki gitmişti, bilemiyordum. Bu konuşmadan sonra okulda kalacağını, birbirimizin yüzüne bakacağımızı sanmıyordum.

Ben her zaman onun yüzüne bakardım ama o bakmazdı. Bir ayrılık konuşması gerçekleştirmişti ve bunu yaptıktan sonra bana umut vermemek için gözlerini saniyelik dahi olsa bana değdirmezdi.

Bu sefer her şey daha berbat olmuştu. Hiç değilse eskiden herkese karşı böyle diyerek kendimi teselli edebiliyordum fakat şimdi o kadar yaşanmışlıktan sonra bu noktaya gelmek fazlasıyla koyacaktı bana. Acaba ona da koyar mıydı?

Tekrardan dolan gözlerimdeki yaşların dökülmemesi için kafamı geriye doğru yatırıp tavana baktım. Kirpiklerimi kırpıştırırken ellerimle yüzüme doğru hava yapmaya başladım. İlk dersin başlarında olmalıydık. En son zillerin çaldığını duymuştum ama pek oralı olamamıştım. Yaklaşık elli dakikadır burada oturuyor olmalıydım. Soner çoktan gitmişti ancak ben onun bıraktığı gibi burada kalmıştım.

Saate bakmak için kolumu havaya kaldırdığımda saatimin ters döndüğünü gördüm. Fazla sıkı yaptığımdan çevirmek zorladı, kemerini çözdüm. Buğulu bakışlarımla önümü görmek zorladığı için saati tekrar koluma takacakken yere düşürdüm.

"Bir sen eksiktin!" Tüm öfkemi çıkarırcasına saatimi yerden aldım. Direkt cam olan kısmı mermer yüzeyle temas ettiğinden çatlamıştı. "Bir sen eksiktin," diye tekrarladım.

Saatimi avucumun arasına hapsederek ayağa kalktım. Sınıfa gidip çantamı aldıktan sonra direkt eve gidecektim. Bütün gün yorganı kafama çekip ağlayacaktım çünkü başka hiçbir şey yapmak gelmiyordu içimden. Soner beni ne hale getirdiğini görse hâlâ hiçbir şey hissetmeden durabilir miydi karşımda?

Ağır ve sarsak adımlarla olduğum kısımdan uzaklaşıp kapı tarafına döndüğümde yerde olan bakışlarımın odağına bir çift ayakkabı girdi. Kafamı yavaşça kaldırdığımda görüş açımda Soner'in yüzü belirdi. Spor salonunun kapısına yaslanmış duruyordu, elleri ceplerindeydi. Elaları doğrudan yüzüme bakıyordu. Çöküк omuzları, bitkin duruşu dudaklarımı birbirine bastırmama neden oldu.

Gitmemişti.

Sırtını yasladığı kapıdan ayırıp bir iki adım atarak bana doğru yaklaştı. İçime engel olamadığım bir öfke dolarken bütün acımı unuttum ve birkaç büyük adımda yanına ulaştım. Ellerim göğsüyle buluşup onu ittirirken, "Geri zekâlı!" diye haykırdım yüzüne doğru. "Hani benden kurtulmak istemiyordun? Sana demiştim! Beni öpersen benden kurtulamazsın demiştim! Sen ne yaptın? Hemen benden vazgeçtin." Göğsünden ittirmeye devam ediyordum bağırışlarımın arasında. "İstemiyorum, sensiz bir hayat istemiyorum. Bunu anlamak neden bu kadar zor?"

Onu ittiren ellerimin bileklerinden tutup bana engel olmaya çalışırken ben de Soner'den kurtulmaya çalışıyordum. "Aptalsın, çok büyük bir aptalsın!"

Gözlerimden yaşlar yeniden akmaya başlarken Soner bileklerimdeki elleriyle beni kendisine çekti ve kollarını omzuma sardı. Yüzüm göğsüne gizlenirken bedenimi taşıyamayarak yavaşça yere doğru çöktüm. Soner de benimle birlikte çöktü ve yere otururak sırtını duvara yasladı. Beni kendisine doğru çektiğinde kendimde ona direnecek gücü bulamadım. Oysa bunu yapmasına izin vermemem gerekiyordu.

Neredeyse kucağında oturur bir pozisyondaydım ve yüzüm göğsüne yaslıydı, ağlamaya devam ediyordum. Soner omzumdan aşağıya salınmış saçlarımla oynuyordu sessizce. Ona kızgındım ama bir yandan da değildim. Onun elinde olmayan şeyler olduğunu da biliyordum ama duygularım ağır basıyordu.

Ben Soner'le bu kadar olmak isterken önümüze hep engeller çıkıyor olması adil miydi?

"Aptalım," dedi dudaklarını saçıma bastırıp bir öpücük bıraktığında. "Biliyorum."

Sol elimi kalbinin üzerine götürdüm teyit etmek istercesine. Neredeyse bir saat önce oturaklarda otururken düzenli bir şekilde atan kalbi şimdi hızlıydı. Ritminden şaşmış bir haldeydi. Hızla kafamı kaldırarak yüzüne baktım. "Atıyor işte," dedim ağlamaktan kısılmış sesimle.

"Bak, çok hızlı atıyor." Soner de hissetsin diye belimdeki elini tutup kalbinin üzerine götürdüm. "Hissediyorsun."

Elinin üzerine elimi bastırdım. Ellerimizin altındaki kalbinin atışını hissediyor olmak harikaydı. Ona bir şey hissettirememe korkusu bedenimi öylesine sarmıştı ki şimdi tam tersi olduğunu görünce ne hissedeceğimi şaşırmış durumdaydım.

"Benden kurtulmak için yapıyorsun, değil mi?" diye sordum kırgın bir sesle. "Ben hayatından çıkayım diye yapıyorsun." Belki bir şeyler hissedememesi doğruydu ama bunu ileri sürerek kendisini benden geriye çekmesi kendi tercihiydi. "Neden anlamıyorsun? Ben seninle olmak istiyorum. Her anımda yanımda olan kişi sen ol istiyorum. Ben bu kadar çabalarken beni kendinden uzaklaştırma."

Elini yüzüme çıkarıp ıslak olan yanağıma yapışmış saç tellerini işaretparmağıyla yüzümden çekti. "Mektupları okuduktan sonra seansa gitmedim," dedi zaten bildiğim bir gerçeği dile getirerek. Bu hafta iki kez seansı vardı. Birisine gitmemişti, diğerinde ben yanındaydım ama hiçbir şey anlatmadan

çıktığını biliyordum. "Sadece kriz anlarında kullandığım şeyi bir haftadır her gün kullanıyorum."

Dudaklarımı birbirine bastırarak gözlerimi yumdum. Bu haftaki tuhaf tavırlarının nedeni buydu. Uyuşturucunun fazla kullanımının duyguları üzerindeki etkisi yüzündendi. "Bütün bir hafta ortalıkta duygularım alınmış gibi gezdim. Sadece zihinsel değil, fiziksel olarak da hiçbir şey hissedemez oldum. Elimi tuttuğunda bir şey hissedememem senin değil benim suçumdu."

Eli saçımdan aşağılara doğru kayıp yanağıma dokunduğunda yavaşça okşamaya başladı. "Tam kapıdan çıkmak üzereyken hıçkırıklarını duyduğum an bir haftadır beni terk eden hislerim geri döndü sanki." Kalbinin üzerindeki elimi tuttu. "Yanına gelmek istedim ama ağlamana sebep olduğum için yüzüm yoktu."

Alnımı omzuna yaslayıp gözyaşlarımı akıtmaya devam ettim. Bu yolun sonunun nereye çıkacağını hiç kestiremiyordum. Soner tedavi olmak için atması gereken adımları atmıyordu. Ben de buna karşı hiçbir şey yapamıyordum. Nereye kadar gidecekti bu böyle? Soner ne zaman mutlu olacaktı, biz ne zaman mutlu olacaktık?

"Ağlama," diye fısıldadı kulağıma. "Dayanamıyorum."

Alnımı omzundan kaldırdım. Yanağımdaki yaşları temizleyerek, "Sen ne dersen de," dedim. "Ben senin gözlerindeki o sevgiyi, hayranlığı gördüm bir kez. Ben senin bizimle beraber büyüttüğün aşkı gördüm. Kabul etsen de etmesen de bu böyle." Bacaklarının üzerindeki oturuşumu düzeltip dizlerimi iki yanından yere yasladım ve ellerimi omuzlarına yerleştirdim.

"Uyuşturucu denilen illeti çok araştırdım. Fazla kullanımında böyle şeylere yol açtığını biliyorum. Hissizin teki değilsin. Aksine kalbine benden daha çok sevgi sığdırdığına yemin bile edebilirim. Sen sadece ne yapman gerektiğini bilmiyorsun. Annenin mektubunu okumak seni yaraladı, abininki ise o yarayı derinleştirdi ama bunlar kapanmayacak yaralar değil. Lütfen izin ver o yaraların kapanmasında sana yardımcı olayım. Beni hayatının dışına itme, ne yaşanacaksa beraber yaşayalım."

Hayatımda ilk kez bir insan için bu kadar mücadele ediyordum. İlk kez bir insan için kendimden ödün veriyordum. Bencil birisi değildim ancak kendimi geri plana atacak kadar da iyi olmamıştım hiçbir zaman. Soner tüm ilklerimi tek başına üstlenmişti.

İç çekti. "Hayır desem de bir şekilde hayatıma dahil olacaksın," dedi kabullenmiş gibi.

Kafamı salladım. "Olacağım."

"Seni üzmek, kırmak istemiyorum," dediğinde elalarının bugün ilk kez bomboş bakmadığına şahit olmak kalbimi hızlandırdı. Bir haftadır bakışlarının kalbimi sıcacık etmesine hasrettim. "Hayatımda olduğun sürece istemeden seni çok üzeceğim."

"Aksine beni hayatından kapı dışarı edersen çok üzeceksin." Ben iki kişinin çabaladığı bir ilişkinin bozulmayacağına inanıyordum. Soner de en az benim kadar çabalasa iyi yerlere varacağımızı düşünüyordum.

"Baş belası," dediğinde güldüm. "Ne yapacağım ben seninle?" Omuzlarımı kaldırıp indirdim. Beni bir kere kabullendikten sonra her canı sıkıldığında bana ayrılma temalı cümleler kuramazdı.

"Beni bırakma yeter." Bilmiyor olsa da onun bana ne kadar ihtiyacı varsa benim de Soner'e vardı.

"İzin vermiyorsun ki bırakayım." Birkaç dakika öncesinde hüngür hüngür ağlayan ben değilmişim gibi gülerken geriye doğru dönüp tavana baktım. Herhangi bir kameranın olmadığını görmek beni rahatlattığında Soner'e döndüm ve yüzlerimizi birbirine yaklaştırdım.

"Şimdi de bir şey hissetmeyecek misiniz, Soner Bey?"

Elimi göğsüne indirdim. Yüzümü onunkine biraz daha yaklaştırdığımda elimin altındaki kalbinin hızı her geçen saniye bir öncekini katlıyordu. Gülümsediğim sırada Soner dudaklarımızın birleşmesini sağladı.

Çocuğun yüzünün dibine kadar girip sınırlarını zorlayan ben değilmişim gibi nefesim kesildi dudakları dudaklarıma değince. Çok geçmeden öpüşüne karşılık vermeye başladığımda elimin altındaki bedeni kaskatı kesildi. Ona böyle hissettirebilmek daha önce beni hiç bu kadar mutlu etmemişti.

Dudaklarımız ayrıldığında bir süre gözlerimi açmadan durdum. Yüzlerce kez öpüşsek de bittikten sonra gözlerimi açıp ona bakmakta zorlanacakmışım gibi hissediyordum.

Bu sırada Soner'in bedeni hareketlendi. Birkaç saniye kadar bu hareketlilik devam ettikten sonra duruldu ve Soner'in, "Aç gözlerini," dediğini duydum. Utanç tüm bedenimi ele geçirdiğinden zorlanarak gözlerimi açtığımda Soner'in yüzünü görmeyi beklerken yüzümün önünde sallanan bir kâğıt parçası görüş açıma girdi.

Geriye doğru çekilip kâğıdın ne olduğunu anlamaya çalışırken üzerinde yazanları okuyamadığımdan kâğıdı elinden almam gerekti. İkimizin arasındaki kâğıdı okumak için kafamı eğdim. Kâğıdın üzerinde kocaman harflerle *Mavi Gri konser bileti* yazıyordu.

Okuduğum yazıyla bir süreliğine kalbim durdu bile diyebilirdim. "Ne?" dedim neredeyse bağırırcasına. "Ne, ne, ne? Soner bu gerçek mi?"

Sanki elimdeki kâğıt parçası bir paraymış gibi havaya kaldırmış ışıkta incelemeye başladım. "Ben şu an elimde gerçekten Mavi Gri konser bileti mi tutuyorum?" O anın heyecanıyla okuduğum şeyin yanlış olabilme ihtimali dahi geçti aklımdan.

"Gerçek. Konser yarın." Yarın akşam saat sekizdeydi. Mavi Gri'den önce adını ilk kez duyduğum bir şarkıcının da çıkacağı yazıyordu kâğıtta.

"Bileti geçen hafta almıştım." Üzerimdeki şoku atabildiğimde kollarımı hızla Soner'in boynuna doladım. Yüzünü boynuma gömerken, "Erken doğum günü hediyen," dedi. Doğum günüme üç haftadan az bir süre kalmıştı.

"Şimdi birlikte Mavi Gri konserine mi gideceğiz?" diye konuştum heyecanla. Ancak elimde sadece tek bir bilet vardı. Geriye çekilip yüzüne baktım. "Senin biletin?"

Bakışlarını yere indirdi. "Evde."

"İnanmıyorum," derken sesim titriyordu mutluluktan. "Hep bunun hayalini kurmuştum."

"Biliyorum." Avuç içini belime bastırarak beni kendisine doğru çekti. "Bu yüzden aldım zaten."

Yakınlaşan yüzlerimizle yutkunurken dudaklarını alnıma bastırdı. İçime dolan huzurla beraber gözlerim kapandı. "Daha dersin bitmesine var," dedim kısık bir sesle. "Teneffüse kadar kimse gelmez buraya, burada kalalım mı?"

Kafasını salladı. "Kalalım."

Başımı, yüzüm boynuna dönük olacak şekilde omzuna yasladım. Gözlerim kapalı bir şekilde elimi diğer omzuna götürdüğümde iki kolunu da belime sardı.

Derin bir nefes alarak kokusunu içime çektim. Daha yirmi dakika öncesine kadar aramızdaki her şeyin bittiğini düşünerek ağlarken şimdi Soner'le sarmaş dolaş olmak bütün duygularımı tepetaklak etmiş bir haldeydi. Çünkü bu defa Soner'in sözlerinde kesin olduğunu iliklerime kadar hissetmiştim.

Ne olursa olsun, aramızda ne yaşanırsa yaşansın mutlaka bir çıkış yolu bulacağımıza bugün tüm kalbimle inanmaya başlamıştım. Gerisinin pek de bir önemi yoktu.

Beste
Soneerr, şimdi ben yarın için plan yaptım.

Beste
Sabah senin psikiyatrist randevuna gidiyoruz, ben yine piknik sepeti hazırlayacağım. Randevundan sonra aynı parka gider piknik yaparız. Sonra tüm gün benimle gezmek zorundasın, kusura bakma.

Beste
Seni kendi keşfettiğim yerlere götüreceğim. Akşama doğru da bir yerde yemek yer, konsere geçeriz. Uygun mudur?

Soner çevrimiçi.

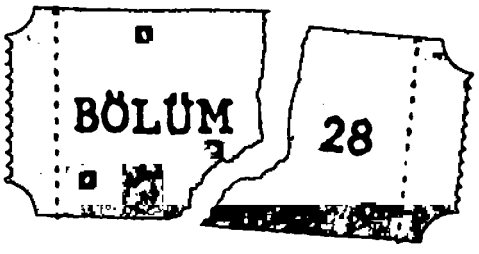
Soner
Uygun.

Beste
Tamamm, sabah sekizde görüşürüz o zaman. İyi geceler <3

Beste çevrimdışı, 23.45.

Soner
İyi geceler.

Soner çevrimdışı, 23.45.
Soner çevrimiçi, 04.59.
Soner yazıyor.
Soner çevrimiçi.
Soner yazıyor.
Soner çevrimiçi, 05.00.
Soner çevrimdışı, 05.00.

Heyecanlı olduğum günlerde asla uyuyabilen bir insan değildim. Gece geç uyuduğum yetmezmiş gibi sabah da alarm çalmadan erkenden uyanmıştım. Normalde ders çalışmak için uyandığım saatte kalkmış, kendimi doğrudan mutfağa atmıştım. Annemle babamın uyanmaması için olabildiğince sessiz bir şekilde işlerimi halletmeye çalışmış olsam da en ufak bir tıkırtı sesine uyanan annem elbette ki buna da uyanmıştı.

İki elimde tuttuğum kapkeklerle mutfağın kapısına doğru dönüp anneme gülümsedim. "Günaydın."

Sabahlığının kuşağını bağlarken mutfağın içerisine girdi. Yeni uyandığı için yarım yamalak açılan gözleriyle bana baktı ve kafasını iki yana salladı. "Sabahın köründe kalkıp şunları yapacak kadar ne yaşadın, çok merak ediyorum Beste," derken tezgâhın üzerindeki dağınıklığı gösteriyordu eliyle.

Âşık oldum anne, yetmez mi?

Dağınıklıkta gözlerimi gezdirirken şirin olduğunu düşündüğüm bir gülümseme gönderdim anneme. "Fena mı? Siz de yararlanıyorsunuz. Hem bugün senin arkadaşların gelmeyecek mi misafirliğe? Onlara da verirsin yaptıklarımdan."

Sandviç hazırlayıp kapkek yapmıştım. Birazdan kapkekin üstünü kremayla ve meyveyle süsleme işine girişecektim. Piknik sepetine koyduğum ufak birkaç atıştırmalığın yanına bunları da eklediğimde her şey hazır olacaktı. Geriye sadece benim hazırlanmam kalacaktı.

Kuşağını bağladığında kollarını göğsünde birleştirdi. "Saat daha altı."

İçini doldurduğum krema torbasını elime alarak tepsinin üzerindeki kapkeklere teker teker düzgünce sıkmaya başladım. "Biliyorum," dedim

salak ayağına yatarak. "Bak orada saat var." Duvardaki yuvarlak saati işaret ettim.

"Bir de dalga geçiyor hanımefendi," dedi sahte bir kızgınlıkla.

Gülerek önüme döndüm. Az bir vakit kalmıştı, tüm işlerimi bitirip bir an önce evden çıkmalıydım. Otobüs yolculuğu epey uzun sürüyordu.

"Kekimin tadına bakar mısın?" diye sordum üzerini süslediğim kapkeklerden birisini anneme uzatarak. Bana göre kendi ellerimle yaptığım her şeyin tadı güzel oluyordu, güzelliğinden emin olmam için birinin tarafsız bir gözle tatması gerekirdi.

"Sabah sabah ağzımın tadı da hiç yok ama ya neyse." Annem ellerinin arasında kaybolan kekten bir ısırık aldığında üstdudağına bulaşan kremaya bakarak güldüm. Muhtemelen Soner'e yedirmeye çalışırken de aynısı olacak ve dudaklarının kenarına bulaşacaktı. Ben de büyük bir zevkle temizlemesine yardım edecektim. *Belki öperek.*

Gitgide arsız bir insana dönüşüyor oluşumun farkındalığı yüzümdeki gülümsemenin silinmesine sebep oldu. Eskiden sapık gibi davranıyordum, şimdi de iyice arsız olmuştum. Bir ortam yok muydu benim?

"Güzel olmuş," diyen sesini duydum annemin. Sesi beğeni doluydu. "Aferin kız," diye ekledi gururla. "Güzel şeyler öğretebilmişim sana."

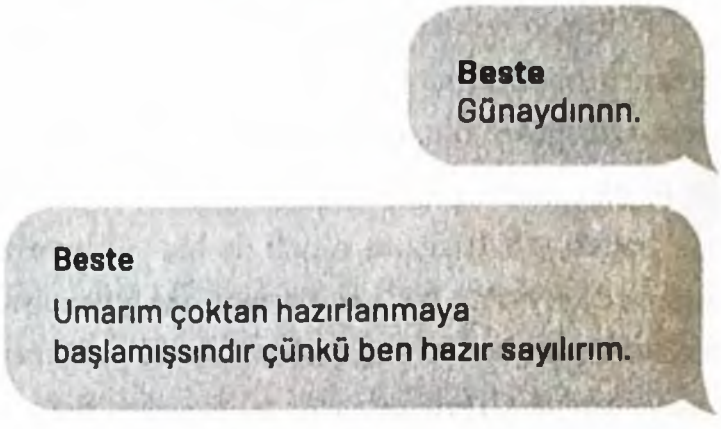
Gülümsedim. Mutfak becerimin gelişmesinde annemin büyük bir katkısı vardı. Küçüklükten beri mutfağa karşı bir merakım vardı. Ne zaman annem yemek yapmak için mutfağa girse peşinden koşturup masaya oturur ve ne yaptığını izlerdim. O zamanlar sırf merakım dinsin diye anlamadığımı düşünerek bana neyi nasıl yaptığını anlatırdı ama ben hepsini kavrardım. Büyüdüğümde de öğrendiklerim bu şekilde kendini göstermeye başlamıştı.

"Senin eserinim." Kalan son keki de süsleme işlemi bittiğinde keklerin hepsini geniş saklama kabına birer birer dizmeye başladım. Keklerin şekli bozulmasın diye sepete en son bu kabı koymalıydım. Sepeti sarsmadan yürümem de gerekiyordu, ceylan gibi seken benim için zor bir ihtimaldi bu.

Kısa süre içerisinde mutfaktaki dağınıklığı halledip hazırlanmak için odama geçtim. Kıyafet dolabımı açarak karşısına geçtiğimde ne giyeceğimi düşünmeye başlamıştım ki yatağın üzerindeki telefonum gözüme çarptı. Normalde uyanır uyanmaz Soner'e mesaj atardım ancak bugün direkt mutfağa girdiğimden atmak aklıma gelmemişti.

Yatağa doğru yürüyüp telefona ulaştığımda WhatsApp'a girdim. Soner en son yaklaşık bir saat öncesinde aktif olmuştu uygulamada. Son görülmesinde *05.00* yazıyordu.

Geceleri uyuyamadığını bildiğim için o saatte aktif olması beni şaşırtmıyordu artık. Yatağıma oturup mesaj yazmaya koyuldum.

Tek tik olan mesajlara birkaç saniye kadar bakıp ardından telefonu yatağa bırakarak dolabın önüne geri döndüm. Uzunca bir süre kıyafetlerimde gezinen gözlerim nihayet siyah kalın bir pantolon tulumun üzerinde durduğunda onu askılıktan çıkardım. İçine de giymek için beyaz örgü bir kazak çıkararak hızlıca üzerimi değiştirdim.

Açık tonlardaki kahverengi saçlarımı güzelce tarayıp açık bıraktım. Artık aralık ayında olduğumuz için öyle istediğim gibi elbise veya etek giyemiyordum. Hafif bir makyaj yaptıktan sonra Soner'in annesine ait olan kolyeyi özenle boynuma taktım. Bana hediye ettiği günden beri bu kolyeye öyle bir özenle bakıyordum ki daha önce bir nesneye bu kadar değer verdiğimi hatırlamıyordum.

Odamın içinde hazırlanma telaşıyla diğer bir yöne doğru yürürken sağ ayağımın altında bir sızı hissettim. Bastığım yerdeki sertlik canımı acıtmıştı. Ayağımı kaldırıp kafamı eğerek neye bastığıma baktım. Bileğimde olması gereken bileklik parke zeminin üzerindeydi. Buraya kadar bir sorun yoktu ta ki melek kanatlarının tam ortadan ikiye ayrıldığını fark edene kadar.

"Ya!" diye üzüntüyle karışık bir isyanla yerden bilekliğimi aldım. Dün okula gitmeden takmayı unuttuğum bilekliğimi okuldan gelir gelmez bileğime geçirmiştim. Soner'in annesinin kolyesi boynumda, bu bileklik de bileğimdeyken kendimi tamamlanmış hissediyordum. Şimdiyse bilekliğim hem kopçasından koparak hem de kanatları kırılarak yere düşmüştü.

"Niye böyle oldun ki sen?" dedim üzüntüyle bilekliğimi incelerken.

Yatağın üzerindeki telefonum gelen bildirimle titredi, bu noktada ilgim bileklikten ayrıldı. Soner'in mesaj attığını düşünerek hızlıca yatağıma ulaşmıştım ki sınıf grubundan saçma sapan mesajlar geldiğini gördüm.

Gelen mesajları okuma gereği bile duymadan Soner'le olan sohbetimize girdim. Attığım mesajlar hâlâ tek tikti.

İnternetinin kapalı olduğunu düşünerek WhatsApp'tan çıkıp rehbere girdim. Soner'in adına basıp aramayı başlattığımda telefonu kulağıma götürdüm. Çalmasını beklerken elimdeki kırık bilekliğime bakmayı sürdürüyordum. Kısa bir zaman sonra duyduğum *aradığınız kişiye şu anda ulaşılamıyor* sesi, kaşlarımın usulca çatılmasına sebep oldu.

Telefonuna ulaşılamıyor olması gayet normal bir şeydi. Belki şarjı bitmişti, belki çekmeyen bir yerdeydi veya belki de uçak moduna almıştı ancak bu kadar olağan sebep varken neden birden bire içime kuşku düşüvermişti?

Sıkıntıyla nefesimi verip alacağım sonucu bile bile yeniden Soner'i aradım. Yarım dakika öncesine göre hiçbir şey değişmemişti, yine ulaşılamıyordu.

Bir saat öncesine kadar telefonu açıktı, WhatsApp'a dahi girmişti. Şimdi neden kapalıydı öyleyse? Hem de biraz sonra buluşacağımızı bilirken telefonunu kapatmış olamazdı.

"Hemen kötü düşünmeyeyim ya," dedim kendimi rahatlatmak için. "Belki de telefonu bozulmuştur."

İlk kez birinin telefonunun bozulma düşüncesi beni bu kadar sevindirmişti çünkü bir iki dakika içerisinde kafamda o kadar çok şey kurmuştum ki onlardan herhangi birisinin olmasındansa, telefonunun bozulması çok daha iyi bir ihtimaldi.

Birkaç dakika geçtikten sonra bir kez daha aramayı denedim. Yine ulaşılamadı. Yanaklarımı şişirerek oflarken nasıl ulaşabileceğimin yollarını düşünmeye başladım. Her geçen dakikada kötü düşünceler aklımda iyice yer edinmeye başlıyordu. Bu düşünceler sebebiyle kalp atışlarım hızlandığında elimi göğsümün üzerine bastırdım.

"Allah'ım yardım et," diye mırıldandım. Dünkü tavırlarından sonra Soner'den her şeyi yapmasını beklerdim. Beni kendinden uzak tutmak için elinden geleni yapabilirdi.

Çok korkuyordum.

Aklıma gelen fikirle beraber bakışlarımı telefona indirdim. Saatin kaç olduğunu umursamadan rehberden Emre'nin numarasını buldum ve

aramaya başladım. İkisinin evlerinin birbirine çok yakın olduğunu biliyordum, Emre öyle söylemişti. Benim buradan Soner'in evine ulaşmam uzun sürerdi, en azından ben gidene kadar Emre önceden gidip kontrol edebilirdi.

Olabilecek en kısa sürede içimin rahatlaması gerekiyordu.

Arama cevaplandığında hışırtılı birkaç ses duydum. Ardından Emre uykulu ve şaşkınlık dolu sesiyle konuştu. "Beste?"

"Günaydın, uyandırdığım için üzgünüm," dedim mahcup bir ses tonuyla. Hafta sonundaydık ve saat epey erkendi, kimse bu saatte uyandırılmayı istemezdi.

"Günaydın, sorun değil," diyerek esnedi.

Direkt konuya girdim. "Soner'e ulaşamıyorum."

"Yani," dedi düşünceli bir şekilde. "Sabahın bu saatinde ulaşamaman çok normal değil mi?"

Değildi işte. Söz konusu Soner ise değildi.

"Birazdan buluşacaktık. Böyle bir planımız varken Soner telefonunu kapatmazdı hiç." Oturduğum yataktan kalktım. Biraz öncesine kadar neşemden ötürü yerimde duramazken şimdi endişeden duramıyordum. Birinin telefonuna ulaşamıyor olmak normal bir şeyken söz konusu Soner olduğunda hiç de normalmiş gibi gelmiyordu. İçimde kötü bir his oluşup kendine köklü bir yer edinmişti bile. "Evine gidip kontrol etme gibi bir şansın var mı?"

"Şimdi mi?"

"Evet," dedim aceleyle. Bir an önce kafamdaki kötü düşüncelerden arınmak istiyordum.

"Belki de uyuyordur, Beste." Yatağın yay sesini duydum. Muhtemelen yatağından kalkıyordu. "Ama için rahatlayacaksa gideyim."

"Teşekkür ederim," dedim odamdan çıkarken. "Ben de evden çıkıyorum şimdi, geleceğim oraya. Bana haber ver lütfen." Aramayı sonlandırdığımızda elimdeki bilekliği daha sonra ilgilenmek için yatağıma bıraktım ve siyah montumu üzerime geçirdim. Odamdan mutfağa geçerek piknik sepetini alıp annemi öptükten sonra evden çıktım. Hızlı bir şekilde ayağıma siyah botlarımı geçirdim.

Durağa ulaştığımda otobüs sanki benim inadımaymış gibi on dakika gecikmeli gelmişti. Bu sanki onun suçuymuş gibi şoföre ters ters bakarak kartımı basıp koltuklardan birine oturdum. Şoför de bana ters bakışlarla karşılık vermişti yerime geçmeden hemen önce.

Yaptığım stresten dolayı ayağımla ritim tutarken gözüm bacağımın üzerindeki telefondan ayrılmıyordu. Emre'nin Soner'in evine gitmesi neden bu kadar uzun sürmüştü?

Yolu neredeyse yarıladığımızda nihayet telefonumun ekranında bir arama belirdi. Emre'nin aradığını görünce hiç beklemeden cevaplayıp telefonu kulağıma götürdüm. "Lütfen güzel bir şey söyle," diyerek açtım telefonu.

"Ben eve geldim de," derken sesi yankı yapıyordu. Apartmanda olmalıydı. "Kapıyı kaç kez çaldım ama açan olmadı. İyi bir şey mi, kötü bir şey mi tartışılır."

Hâlâ bir belirsizlik söz konusuydu.

"Belki evde değildir," diye devam etti. "Buluşacağınızı söylemiştin, çoktan evden çıkmış olabilir."

"Öyle olsaydı beni arardı." Aramasa bile mutlaka bir mesaj atardı. Hiç değilse attığım *günaydın* mesajına bir cevap verirdi ancak bunların hiçbirini yapmamıştı. Endişeden midem kasılmaya başladı. Soner'i gördüğüm ilk an, beni bu kadar endişelendirmesinin hesabını ondan soracaktım.

"Ben şimdi apartmanın önündeyim," dedi Emre. "Duşa falan da girmiş olabilir, o yüzden açmıyordur kapıyı belki de. Sen geldiğinde tekrar çıkarız yukarı, deneriz şansımızı."

"Tamam." Güzel fikirdi. "Seni de sabah sabah yordum kusura bakma."

"Sorun değil. Bekliyorum seni."

Telefonu kapatıp cebime soktum. Yol boyunca kafamda her biri birbirinden farklı onlarca senaryo kurup durdum. Öyle ki düşünmekten başıma ağrı bile girdi. Alnımda hissettiğim acı sebebiyle yüzümü buruşturarak parmaklarımı şakağıma bastırdım. Fazla düşündüğümde, kafama bir şeyi taktığımda hep böyle olurdu. Aynı zamanda ağladığımda da çok ağrırdı.

Otobüs Soner'in evine yakın olan durakta durduğunda hızlı bir şekilde elimde sepetle beraber indim. Hızlı adımlarla apartmanın önüne ulaştığımda Emre'nin dışarıdaki duvara yaslanmış bir şekilde bekliyor olduğunu gördüm. Beni fark edince montunun cebindeki ellerini çıkarıp bana doğru yaklaştı.

"Bu saatte pikniğe gidecek kadar ne yaşadınız?" diye sordu alayla, elimdeki piknik sepetine bakıyordu. "Ya da Soner'i sabahın köründe kaldırıp pikniğe götürtecek kadar nasıl yaşama bağladın?"

İçindekileri özenle hazırladığım sepete kısa bir bakış attım. "Biz ona aşk diyoruz, sen ne dersin bilemem."

Birlikte apartmana doğru yürümeye başladığımızda, "Soner'in sana âşık olduğundan eminsin yani?" dedi soru sorar gibi.

Düşünme gereği duymadan cevapladım. "Eminim." Yandan bir bakış attım, kapıyı açıp içeri geçmem için kenara çekilen Emre'ye. "Bir şüphen mi var?" diye sordum.

"Yok." Apartmana girdiğimizde Soner'in evinin ilk katta olmasının avantajıyla asansör beklemeden hızlıca merdivenleri çıkmaya başladık. "Ama yalan yok, Soner'in birini sevme düşüncesi garip geliyor."

"Neden?"

"Bizim arkadaş olduğumuz zamanlarda yanımda bir hayaletin olduğunu düşünürdüm hep. Duyguları yokmuş gibi hiçbir şeye tepki vermez, dış dünyadaki hiçbir olay onu ilgilendirmezdi. Doğal olarak böyle bir insanın birisinden etkilenmesi, hatta sevmesi garip geliyor. Lisenin başlarında onu tanıyor olsaydın ne demek istediğimi anlardın."

Sanırım o hallerine bu hafta tanıklık etmiştim. Tam da Emre'nin tarif ettiği gibi geçirmişti tüm haftayı. Elimden hiçbir şey gelmemesi beni üzmüş, bana karşı bakışlarındaki boşluk hissi ise kahretmişti. Sebebini biliyor olmak bir şey dememi engelliyordu, kendi isteğiyle yapmıyordu.

"Beste," dedi Emre, merdivenleri bitirdiğimizde durup bana döndü. "Soner'i hâlâ çok severim, dostum olarak görürüm. Her ne kadar o beni öyle görmese de benim için bu böyle. Ama ne olursa olsun karşında bir uyuşturucu bağımlısı olduğunu unutma. Kriz anlarında ne yapabileceklerini aklından çıkarma. Farkında olmadan tehlikeli sularda yüzüyorsun."

Elimde tuttuğum sepeti sıkarken çaktırmadan yutkundum. "Soner öyle şeyler yapacak bir insan değil."

"Kimse değildir," dedi içtenlikle. "Ama uyuşturucunun insanlara ne yaptırdığını hayal dahi etmek istemezsin." Bakışlarımı yere indirdim. "Soner'in tedavi görüp bu şeyden kurtulması gerek. Bunu da ancak sen yapmasını sağlayabilirsin."

"Görüyor zaten," dedim hemen. Her ne kadar gidip bir şeyler anlatmıyor, bir adım atmıyor olsa da bir yerden sonra mutlaka düzgünce tedavisine başlayacaktı. Yavaş yavaş iyileşecekti, buna tüm yüreğimle inanmak istiyordum.

"Zamana ihtiyaç var sadece." Olduğum yerde dikilmeyi keserek Soner'in evinin kapısına yürüdüm. "Çokça zamana," diye fısıldadım.

Neyse ki bu konuda sabırlı bir insandım.

Kapının zilini çaldığımda Emre de yanımda dikilmeye başladı. İçeriden herhangi bir ses gelmiyordu, kimsenin gelip kapıyı açacağına dair bir ayak sesi duyamıyordum. Acaba gerçekten de çoktan çıkmış olabilir miydi evden?

"Bir daha aramayı denesene," dedi Emre. Montumdan telefonumu çıkarıp Soner'i aradım. Bugün duymaya alışık olduğum sesi tekrar duyunca gözlerimi devirerek, "Ulaşılamıyor," dedim.

Telefon montumun cebindeki yerini aldığında yumruk yaptığım ellerimi kapıya vurdum sert bir şekilde. "Soner!" Midemdeki kasılma gitgide artıyordu, kalbim hızla çarpıyordu. Soner'e kötü bir şey olmuş olmasından korkuyordum.

Veya kötü bir şey yapmasından.

Son zamanlardaki tavırları beni bu düşünceye itiyordu ister istemez. Yumruklar yetersiz geldiğinde sinirimi çıkarmak istercesine bir tane de tekme savurdum kapıya doğru. "Beni bu kadar korkutmanın anlamı yoktu." Ona ödetecektim bu korkunun bedelini. Şimdilik önceliğim iyi olduğunu bilmekti.

Emre elektrik kutusunun üstüne elini atınca *ne yapıyorsun dercesine* ona çevirmiştim bakışlarımı. "Soner'in evine karşı komşusu haftada bir kez temizliğe geliyor," dedi. Soner bunu daha önce bana söylemişti. "Genellikle Soner evde olmadığında geldiği için her zaman bu kutunun üzerinde anahtar olur."

"Ve senin aklına bunu söylemek yeni mi geliyor?" Sesim istemsizce sinirle çıktı.

"Gerek kalmaz diye düşünmüştüm." Elini kutunun üzerinden çektiğinde parmaklarının arasında gümüş renkteki anahtar adeta parladı. Emre seri hareketlerle anahtarı yuvasına yerleştirdi. Kilitli olmayan kapı anahtarın sola doğru çevrilmesiyle kolaylıkla açıldı. Elimdeki sepetle beraber içeriye girdiğimde ilk durağım mutfak oldu.

Etrafa bakınırken, "Soner?" diye seslendim. Aldığım cevap koca bir sessizlikten ibaretti.

Benim aksime Emre direkt Soner'in odasına yöneldi. Ben koridorun başında onu izlerken kapalı olan kapıyı açarak içeriye girdi. Küt küt atan kalbim yüzünden hareket etmekte zorlanırken bir kez daha, "Soner," diye

seslendim ve ağır adımlarla o tarafa doğru yürümeye başladım. "Odasında mı?" diye sordum Emre'ye.

Emre birkaç saniyenin ardından hızlı bir şekilde odadan çıktığında bembeyaz kesmiş yüzünü fark etmemek imkânsızdı. İçimdeki korku iyice büyürken, "Ne oldu?" diye sordum. Bir şey olmuştu, içime düşen şüphe yerini eminliğe bırakmıştı. Soner evdeydi ve bir şey olmuştu.

Elimdeki sepeti yere atıp Soner'in odasına doğru hızlı adımlarla ilerlemeye başladığımda yarı yolda Emre önüme geçti ve belimden tutarak beni engelledi. "Girme odaya." Belimdeki kolu sayesinde beni geriye doğru ittirdi. "Çık evden."

"Ne oldu? Soner'e bir şey mi olmuş?" Hızlanan nefeslerim arasında sorduğum soruyu duymazlıktan geldi ve pantolonunun cebinden telefonunu çıkardı. Telefonu tutan ellerinin titrediğini o an fark ettim.

"Soner'e bir şey olmuş." Koridorda, Emre'nin yanındaki boşluktan geçmeye çalıştığımda önüme geçti.

"Çık evden, Beste!" Telefonuyla uğraşıp kulağına götürdüğünde boştaki eliyle bana dış kapıyı gösterdi.

"Soner'i görmeden çıkmam." Sola doğru adımladığımda yeniden önüme geçti.

"Soner evde değil, çık dışarı." Sesini sakin tutmaya çalışsa da aynı eli gibi sesi de titriyordu.

"Yalan söylüyorsun," dedim dolan gözlerim eşliğinde. "Kötü bir şey olmuş." Emre telefonla konuşmaya başlarken kalbim korkuyla sancır haldeydi. Konuşmasının arasında geçen *ambulans* kelimesini işittim. Sanki kocaman bir taşı kalbimin ortasına bırakmışlar gibi bir ağırlık oluştu göğüskafesimde. Ambulans diyordu, acil diyordu. Beyin fonksiyonlarım işlevini yitirmeye başlıyordu ve ben hiçbir şey anlamıyordum.

O noktadan itibaren beni kimse tutamazdı. Emre'nin boşluğundan faydalanarak yanından sıvıştım ve bu defa bana engel olmasına izin vermeden Soner'in odasına girdim. "Beste, dur!" diye bağırdı Emre.

Kapıda kalakalmamı sağlayan şey yatağında yatmakta olan Soner'di. Elim destek almak istercesine kapının pervazına tutunurken buğulu bakışlarımın arasından anormal olan şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyordum.

Soner uyuyordu. Tek başına uyuyamadığı yatağında, bir şekilde uyumayı başarmıştı.

Derin bir nefes alarak gözlerimi kapatıp açtığımda biriken yaşlar yanaklarımdan aşağıya süzüldü ve bakışlarımdaki pusunun yok olmasına sebep oldu. Anca bu şekilde asıl gerçeği görebildim; yerdeki şırıngaları, kâğıtları, kalemleri, fotoğrafları. Hatta komodinin yanında yan bir şekilde duran biberonu. Pembe bereyi...

Gözlerimi bir kez daha kapatıp açtım. Gözlerim sızım sızım sızlarken yatakta cansızmış gibi yatan bedene kaydığında engelleyemediğim hıçkırıklar dudaklarımın arasından sızmaya başladım. "Hayır," dedim kafamı iki yana sallarken. "Hayır ya, hayır!"

"Yanlış görüyorum." Kendimi inandırmak istercesine başımı aşağı yukarı salladım. "Hayal görüyorum. Saat daha çok erken uykusuz kaldım, o yüzden hayal görüyorum. Hatta rüyadayım." Bu ancak berbat bir kâbus olabilirdi.

Ben bir kâbusun içerisindeydim ve bu görüntü gerçek değildi.

"Emre, hayal görüyorsun de." Yanımda dikilen Emre'nin kolunu sarstım. "Bir şey desene."

Emre bakışlarını Soner'den ayırmazken bana bir cevap dahi vermedi. Gözlerimden akan yaşları elimin tersiyle temizleyip yatağa doğru yürüdüm sarsılan bedenimle. Her bir adımımda yatağa daha da yaklaşıyor ve her bir adımımda Soner'in yüzü biraz daha görüş açıma giriyordu.

Bakışlarım çökmüş göz altlarında, mosmor olmuş dudaklarında, bembeyaz kesilmiş yüz hatlarında gezinirken nefesimin kesildiğini hissettim. Aldığım havanın varlığını hissedemiyordum. Ayağıma bir şey çarptığında kafamı eğip ne olduğuna bakmıştım ki gördüğüm şırıngayla dudaklarımdan bir hıçkırık daha koptu. Şırıngaya ayağımla vurup odanın diğer köşesine savrulmasını sağladım.

Kıyafet dolabının çekmecelerinden birisi sonuna kadar açıktı. Bu, şırıngalarla dolu olan çekmeceydi.

Artık dolu değildi.

Yerdeki şırıngaların bir çoğu hâlâ doluydu ama aralarında boş olan sayısız şırınga da vardı. Soner bunların hepsini kanına enjekte mi etmişti?

Yatağın yanına ulaştığımda siyah sweatshirtünün bir kolunun yukarıya sıyrılmış olduğunu fark ettim. İnceledikçe ortaya çıkan çok detay vardı, ben bunların hiçbirinin farkına varmak istemiyordum. Yanaklarıma ince birer çizgi halinde süzülen yaşların verdiği his beni rahatsız ediyordu.

Açık olan kolunda damarların olduğu bölge yeni bir renk kazanmıştı. Mordu. Kolunda kocaman bir morluk vardı.

Yapmıştı. Bunu sadece kendisine değil, bana da yapmıştı.

Bacaklarımın beni taşıyamadığını hissettiğim an yatağının yanında dizlerimin üzerine çöktüm. Dizlerime batan bir şeyler vardı fakat bedenim acı hissedecek kadar duyarlı değildi. Kendimi çok daha büyük bir acının içinde hissediyordum ve bu tamamen ruhsaldı. Ruh acısı, fiziksel acıyı bastırıyordu.

Ellerimi yatağın üzerindeki eline sardım. Hissettiğim soğuklukla yeniden hıçkırıklara boğulurken alnımı ellerimizin üzerine yasladım.

Soner'in hâlâ canlı olup olmadığını bilmediğim bedeninin yanında kalkıp bana sarılması umuduyla ağlıyordum.

Bu tüm hayatım boyunca hissettiğim en büyük acıydı. Aynı zamanda tüm umudumun tükendiği ilk andı.

Soner haklıydı, o çoktan yolun sonuna gelmişti. Ben o yolun sonuna yeni bir yol inşa ederim, bu yolu birlikte yürürüz sanmış ve yanılmıştım. Ben onun hayatına hiç etki edememiştim.

Soner bir kez daha intihara kalkışarak bunu kanıtlamıştı.

Bana kanıtlamıştı.

Hastane soğukluğu kat kat giyinse bile insanı üşütürmüş.

Hayatımdaki birçok şey gibi bunu da Soner ile beraber öğrenmiştim.

İki elimin arasına aldığım başımdaki zonklama yüzünden vücudumun boyundan yukarısını koparıp atma isteğimle savaşıyordum. Hayatımdaki en kuvvetli baş ağrısını şimdi çekiyordum ve bunun sebebi dinmek bilmeyen gözyaşlarım, kafamda durmak bilmeden gezinen düşüncelerimdi.

Titrek bir biçimde aldığım nefesler ciğerlerimi rahatlatmıyordu. Şu an nefes alıp verme eylemi bile dünyanın en zor şeyiydi sanki benim için. Yalnızca olduğum yere kıvrılmak, hiçbir şey yapmadan uzanmak istiyordum.

Soner'in bütün bir hafta boyunca nasıl bir şeyler hissetmeden, duygusuz bir şekilde gezdiğini dün anlattığında anlayamamış olsam da şimdi gayet iyi anlıyordum. Kalbimin üzerinde baskı yapan ağrı dışında hiçbir şey

hissedemiyordum. Psikolojik bir ağrıydı, en ufak güzel haberde geçeceğini biliyordum.

Ya da geçmeyecekti. Ben aklımdan Soner'in o yataktaki görüntüsünü silmeden bu ağrı geçmeyecekti.

On sekiz yıla yakın yaşantım boyunca hayatımda sevdiğim kimseyi kaybetmemiştim. Uzak akrabalarımdan aldığım ölümler dışında doğru düzgün kimsenin ölüm haberini almamıştım. Hayatım toz pembeye yakın bir şekilde büyütülmüştüm. Çok güzel bir ailem vardı, istediğim her şeyi elde etmiştim bu zamana kadar. İlk kez çaresizliğin ne olduğunu Soner'le öğrenmiştim ben. İlk kez insanın elinden bir şey gelmemesinin nasıl bir şey olduğunu onunla görmüştüm.

Her şeyi kaldırabilirdim fakat bunu kaldıramazdım. Hayatına tonla ölüm sığdırmış Soner'in ölmesi ihtimalini dahi kaldıramazdım.

Kendime çektiğim bacaklarımın üzerine yasladığım kolumu indirdiğimde kafamın etrafına sardığım ellerim de oradan ayrıldı. Psikolojikmiş gibi ağrı daha da artarken bir de hissettiğim baş ağrısı için ağlamaya başladım. Birkaç saat içerisinde hayatımda dökmediğim kadar gözyaşı dökmüş olabilirdim.

"Beste." Duyduğum sesle kafamı kaldırırken yanı başımda dikilen Emre'ye boş bir bakış attım. "Soner'in odasında bir şey buldum," dedikten sonra montunun iç cebine uzandığında ruhsuz bakışlarla Emre'yi izliyordum. Cebinden dörde katlanmış bir kâğıt parçası çıkardı. "Üzerinde senin ismin yazıyor, sanırım sana bırakmış bunu."

Bana doğru uzattığı kâğıdı titreyen ellerimle kavrayıp parmaklarımın arasında sıkıca tutarken gözlerimden yaşlar süzülmeye devam etmişti. Ben de şaşırıyordum hâlâ nasıl gözyaşlarımın tükenmediğine, durmadan ağlayabildiğime. Katlı olan kâğıdın iç kısmında yazılar yazdığını beyaz olan kısmına bulaşmış olan mürekkep izlerinden anlayabiliyordum fakat açıp içini okumak istediğimden emin değildim. Biliyordum ki Soner, bu kâğıda her ne yazmışsa her bir kelimesi beni ayrı ayrı yıkacaktı.

Kendince bir veda mektubu bırakmıştı bana.

Okumayı isteyip istemediğimi bilmediğim bir veda mektubu.

Cebimdeki telefonumdan yükselen zil sesi sebebiyle bakışlarım kâğıttan ayrıldı. Halsiz bir biçimde elimi cebime sokup çalmakta olan telefonu çıkardım. Telefonun ekranında yazan *Seray arıyor* yazısını görünce telefonu Emre'ye uzattım. "Ben konuşacak halde değilim, sen konuşur musun?"

Emre telefonu alarak koridorun başına doğru yürüdüğünde bakışlarım yeniden elimdeki kâğıda döndü. Ellerimle akan gözyaşlarımı temizledim. Gözlerimdeki buğulanmayı geçirmek için kirpiklerimi birkaç kez kırpıştırmam yetti. Dörde katlanmış olan kâğıdın katlarını açtığımda baştan sona yazıyla dolu olan bir sayfa karşıladı beni.

Derin bir nefes alarak içimden okumaya başladım.

"Beste'm..."

Daha ilk kelimeden hıçkırıklara boğulduğum yetmiyormuş gibi kalbime sayısız iğne batırılıyormuş gibi bir hissiyat ele geçirdi sol yanımı. "Sen bana hiç Beste'm demezsin ki," diye fısıldadım.

Bir kez adımın ağzından bu şekilde döküldüğünü duymak için nelerden vazgeçerdim oysa...

Sen bu yazdıklarımı okur musun, bilmiyorum. Bu kâğıt sana hiç ulaşır mı bir fikrim yok fakat ben belki sen okursun diye yazacağım. Sesli olarak dile getirmediğim ne varsa buraya dökeceğim, sen de ilk ve son kez sana olan hislerimi öğreneceksin.

Yaptığım şeyden ötürü benden nefret edebilirsin. Hakkındır, sana tek kelime etmeye, benden nefret etme demeye yüzüm yok. Tek istediğim bana kırgın olmaman ancak bunun da ne kadar imkânsız olduğunu biliyorum.

Seni okulda gördüğüm ilk gün, benim varlığımdan habersiz bir şekilde sınıfa girmiştin. Saçlarını hep salık bırakırsın, o gün de açıktı saçların. Boynuna taktığın kolyenin figürüne, bileğine taktığın ve sürekli oynadığın bilekliğin rengine kadar net hatırlıyorum o günü.

Nasıl unutabilirim ki? Bana benim de bir kalbim olduğunu, vücuduma kan pompalamak dışında bir işlevi olduğunu o gün hatırlatmıştın.

Seni görene kadar cansız gibiydim, gözlerin bana değdiği an canlandım.

Hiçbir zaman doğrudan sana bakmadım ama gözlerim hep cama düşen yansımandaydı. Seni izlerken senin bile kendi hakkında bilmediğin detayları fark etti her seferinde. Bana bileğindeki uğurlu bilekliğinden bahsettiğin sırada ben bildiğim gerçekleri dinliyordum aslında senden. Ben her sıkıldığında o bilekliğinle oynadığını, bileğinden eksik etmediğimi biliyordum. Camın yansımasından seni izlerken bunları fark etmiştim hep. Sadece tarih dersindeyken tüm dikkatin hocada oluyor.

Bakışlarım kâğıdı tutan sol elimin bileğine kaydı. Artık bilekliğim de yoktu ki. Bilekliğim kopmuş, Soner bana veda etmişti.

Sana annemin kolyesini bu yüzden hediye ettim. Bana bilekliğini de gösterip tamamlandık dediğinde ben o tamamlanma hissini iliklerime kadar hissetmiştim. Sen de aynı bu şekilde tamamlamıştın beni. Hayatımdaki en değerli iki kadından birinin kolyesi diğerinin boynunda olduğunda bunu görmek beni her defasında huzura boğuyordu. Sen benim huzurumsun. Neredeyse yirmi yıldır hayatıma uğramamış huzurun yuvasısın.

Sen varken her şey bambaşka. O kolyeye iyi bak, Beste. Benim için değil, annem için iyi bak. Başına bir şey gelirse de üzülme sakın. Ben seni hiç suçlamam.

Ben bu kolyeye gözüm gibi bakardım. Ben bu kolyeyi pamuklara sarar yine korurdum ama Soner yokken hiçbir şeyin de anlamı yoktu. Onsuz nasıl yapardım?

Sıkıldığında ellerin hep saçlarında oluyor bu arada. Kendi kendine şekiller yapıyorsun, örüyorsun, bozuyorsun ve bir daha yapıyorsun. Sana burada daha çok şey sıralayabilirim. Benim seninle ilgilenmediğimi düşündüğün zamanlarda sana aslında ne denli bir ilgim olduğunu bilseydin kendini bu kadar yıpratmazdın. Sadece sana kendimi açmak için fazla korkaktım.

Bir gün hakkımda konuşulanları öğrenip benden nefret etmen bu hayatta bana en korkutucu gelen şeydi. Bütün bir okul benden nefret etti fakat hiçbiri senin nefret etme ihtimalinden daha çok koymadı bana. Ama sen duyduğun hiçbir şeye aldırış etmedin. Yine de beni merak ettin. Beni soktukları kalıbın gerçekliğine inanmadın ve sanırım bana umut veren şey de bu oldu. Ben senin güzelliğine değil, göğüskafesinin altında taşıdığın kalbine tutuldum; kıymetli olan da bu.

O gün bana mesaj atmasaydın ben çoktan ölmüş olacaktım. Hayatıma girmek için bu denli ısrarcı olmasaydın bedenim bundan çok uzun zaman önce toprağın altında çürümüş olacaktı.

Şimdi de öyle olacak. Sen tüm umutları tükenmiş, yaşamaya değer en ufak bir sebep bulamayan birine en büyük sebep oldun ama özür dilerim, yine de olmuyor.

Kendim dışında sana da zarar veriyorum. Farkında değilsin veya görmezden geliyorsun, seni nasıl yaraladığımı görmüyorsun.

En güzel yaşlarında seni hiçbir şeyden mahrum bırakamam, buna hakkım yok.

Sürekli benimle uğraşmak zorunda değilsin.

Sevmek, fedakârlık demektir ve sen yapabileceğin tüm fedakârlıkları yaptın. Bundan sonrası senin için bile çok fazla.

Ben de senin için bir fedakârlık yapıp kendimi hayatından sonsuza kadar çıkaracağım. Başta çok üzüleceksin, geçmeyecek sanacaksın ama geçecek. Sana yemin ederim ki geçecek ve hayatına devam edeceksin. Biliyorum, geçmez denilen çok acı geçip gidiyor.

Kendini suçlama, aksine beni suçla. Ben senin tüm çabalarını boşa çıkaracak kadar kötü bir insanım ama sen buna rağmen çabalayacak kadar iyi birisin. Bu konuda vicdanın rahat olsun, sen elinden gelen her şeyin en iyisini yaptın. Ben değer bilmez aptalın tekiyim.

Zamanını boşa harcadığım için özür dilerim.

Sana biletini verdiğim konsere git. Bu senin hayalindi, o grubu ne kadar sevdiğini biliyorum. İkimiz için git o konsere. Tek bir tanesi bile olsa hayallerinden birini gerçekleştirmene vesile olmak beni mutlu ederdi.

Konsere gitmek mi? Histerik bir gülüş döküldü dudaklarımdan. Soner yaşayacak mı, yaşamayacak mı bilmezken ben bir de konsere mi gidecektim? Delirmiş olmalıydı.

Ben bunu yazarken saat sabahın 05.30'una yaklaşıyor. Hatırlıyor musun bilmiyorum, ne zaman yanlış bir şeyler yapacağımı hissediyor olsam senin fotoğraflarına bakıyor, attığın mesajları tekrar tekrar okuyorum demiştim.

Bugün bu histen kurtulmamak için bunların hiçbirini yapmadım. Fotoğrafına bir kez baksam senin ölümden daha güzel olduğunu hatırlarım diye korktum.

Beni anlar mısın bilmiyorum, ne hisler içerisinde olduğumu tahmin eder misin bilmiyorum. Senden beni anlamanı beklemiyorum ama bir kere de olsa kendini benim yerime koymanı istiyorum.

Ben bugün bunu yapmasam bile uyuşturucu bir gün benim sonumu zaten getirecek. Ben bu tarihi biraz daha öne çekiyorum sadece.

Sanırım yazdıklarımı burada bitirmem gerekiyor, kâğıdın sonuna yaklaşıyorum. Sana söyleyecek çok şeyim olsa da hepsini kendime saklayacağım. Bilmeni istediğim tek bir şey var yalnızca.

Sana hiç söylemedim ama sana âşıktım.

Bunu yüzüne karşı söyleyememek de benim ayıbım olsun.

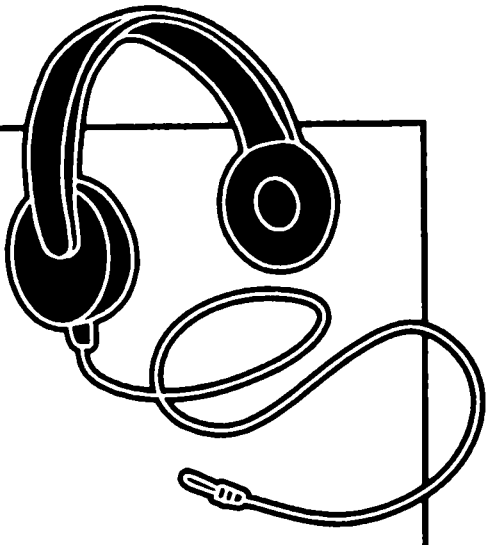
Kâğıdı yere atıp ellerimi yüzüme bastırdım. Hıçkırıklarım nefesimi kesiyordu, soluk alamıyordum sanki. Boğazıma oturan yumru geçmek bilmiyordu. Canım öyle acıyordu ki bu zamana kadar hissettiğim tüm acılara tek geçerdim bunu.

Ağlamaya devam ederken elimi montumun cebine atıp içinden hevesle cebime yerleştirdiğim konser biletini çıkardım. Aklıma dünkü heveslim, aptal gibi ertesi güne planlar yapışım geldikçe hıçkırıklarım daha da yoğunlaşıyordu.

Elimde tek bir konser bileti vardı. Soner kendine bir bilet alma gereği bile duymamıştı çünkü en başından beri o konsere gidemeyeceğini biliyordu. Kim bilir ne zaman kurmuştu bu planı kafasında.

Elimdeki tek bileti ortasından ikiye yırttım. İkiye ayrılan kâğıt parçalarını gelişigüzel bir yere doğru savurdum. Ne yapsam, hırsımı, öfkemi, acımı nelerden, kimlerden çıkarsam bilmiyordum. Derin derin nefesler alıp vererek çöktüğüm yerde hüngür hüngür ağlamaktan başka hiçbir şey yapamıyordum.

Soner beni mahvetmişti. Soner, bugün beni mahvetmişti ve ben bundan nasıl sağ çıkacağımı bilmiyordum.

PLAYLIST

Façanga - Herkesten Güzelsin

Canozan - Kalbimden Tenime

Redd - Beni Sevdi Benden Çok

Redd - Nefes Bile Almadan

Can Koç - Gökyüzünü Tutamam

Duman - Dibine Kadar

Dedüblüman - Rüya Gibi

Mavi Gri -Altüst Olmuşum

Pera - Her Şeyim

Bozukçalar - Ellerini Ruhumdan Çek

Emre Fel - Merhabalar

Konuya Fransız -Tuzak

Femrez - İz

Ümit Sayın - Gül Beyaz Gül

Perdenin Ardındakiler -Her Gece

Perdenin Ardındakiler - Farklı Limanlarda